

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPIRE OF ACHE & RUIN

DIANNA A.
HICKS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ACI VE HARABE İMPARATORLUĞU

DIAUA A. HICfIS

HMG, Inc.

COPYRIGHT

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Acı ve Yıkım İmparatorluğu

COPYRIGHT© 2025 yazar Diana A. Hicks

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın veya HMG, Inc. şirketinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yayıncılık Tarihi

Baskı ISBN 978-1-949760-93-4

Dijital ISBN 978-1-949760-92-7

Krediler

Kapak Tasarımcısı: Yazar Buddy Editör:

Becky Barney

Düzeltilen: David Hicks

PRAISE FOR DIANA A. HICKS

"Hicks'in Desert Monsoon serisinin ilk bölümü, güçlü hikâye anlatımı, incelikli karakterleri ve romantizm ile gerilimin dinamik bir karışımıyla kendinden emin ve kendinden emin."

- KIRKUS REVIEWS

Herhangi bir romantizmi harika bir okuma yapan şey, iki ateşli insanın tanışıp aşık olması değildir. Aşık olmayı sağlayan bölümler ve bu deneyimin karakterleri götürdüğü beklenmedik yerlerdir onu keyifli bir okuma haline getiren. Diana A. Hicks bunu nasıl gerçekleştireceğini iyi biliyor.

- READERS' FAVORITE

A B O U T T H E A U T H O R

Diana A. Hicks, karanlık mafya romantizmi ve yüksek dozda gerilim içeren buharlı çağdaş romantizmin ödüllü bir yazarıdır.

Diana yazmadığı zamanlarda kickboks yapmaktan, sıcak yogadan, seyahat ve şarap ve çikolata gibi hayatın basit zevklerine düşkün olmaktan hoşlanıyor. Atlanta'da yaşıyor ve iki çocuğu ve kocasıyla vakit geçirmeyi seviyor.

[Kitapçığa göz atın!](#)

En son yayınlarımdan, ücretsiz içeriklerden ve diğer haberlerden haberdar olmak için haber bültenime katılmayı **unutmayın.**

[VIP Listemize şimdi abone olun!](#)

Diana A. Hicks
S I N F U L L Y D A R K R O M A N C E

REMPIRE OF RUINTRIOLOGY

Acı ve Yıkım

İmparatorluğu Şehvet ve

Hüzün ve İmparatorluğu

Açgözlülük Tutku

İmparatorluğu

DE D I C A T I O N

Ya şimdi hatırlasaydın? Her zaman değerli olduğunu.

Başlamadan önce... lütfen unutmayın, tetikleyici olabilecek şüpheli durumlar içeren karanlık romantizm yazıyorum. Kendinizi tanıdığınıza ve dikkatle ilerleyeceğinize inanıyorum.

Tetikleyici Uyarı: Cinsel

saldırı girişimi İnsan

kaçakçılığı

Aile içi şiddet/istismar

Cinayet

Grafik şiddet Açık cinsel

içerik Ebeveyn ölümü

Psikolojik manipülasyon/gaz lambası

Kendine zarar verme

Adam kaçırma

K O N T E N T S

1. [Cesur İşler Yapın ve Dayanın](#)
2. [Onun için para ödedim.](#)
3. [Anahtar O'dur .](#)
4. [Kaçma](#)
5. [Ateşin Pervanesi Gibi](#)
6. [Biz arkadaş değiliz. Ne de sevgili. Biz yabancıyız.](#)
7. [Aile Her , Değil mi?](#)
8. [Sen Kuğu Kraliçe'sin](#)
9. [Bir Babanın Kırık Kalbi](#)
10. [Açılış Gecesi](#)
11. [Sevgilim, ben çoktan ödedim.](#)
12. [Onunla Evlenmek İstemedim](#)
13. [Sadece Bir Öpücük](#)
14. [Açlıktan Ölmeyi Tercih Ederim](#)
15. [Beni Düşüneceksin, Küçük Güvercin](#)
16. [Seni Uyarmaya Geldim](#)
17. [Bunun için yalvar bana](#)
18. [Siyah Kuğular Uçar mı?](#)
19. [Neden ?](#)
20. [Bunun İçin Benden Nefret Edeceksin](#)
21. [Sözleşmeniz Aksini Söylüyor](#)
22. [Aşkları Sonsuzdur](#)
23. [Seni Özgür Bırakmamı İsteme](#)
24. [Neyin Gerçekten Önemli Olduğuna Dair Bir Hatırlatma](#)
25. [Bu pislikleri hafife almışım.](#)
26. [Hayal Kırıklığının Acısı](#)
27. [Senatörün Ölümü](#)
28. [Annen gerçekten burada mı?](#)
29. [Kendimi Kaybetmenin Nesi Yanlış?](#)
30. [Archer'ın Savaşında Bir Piyon](#)
31. [Gerçek Çoktan Çarpıtıldı](#)
32. [Bana Yalan Söyledin](#)
33. [Ölüm Bizi Ayırana Kadar Sev Beni](#)
34. [Tristan Bu Gece Ölmeli](#)
35. [Sen Bir Yalancısın... Ve Bir Katilsin](#)
36. [Archer, Küçük Güvercin](#)
37. [Hep Aynı Rüya](#)

38. [Ben de Seni Seviyorum](#)
39. [Edward'ın Oğlu](#)
40. [Tristan Gitti](#)
41. [Paloma Güvenli Değil](#)

E P I G R A P H

Belle, irkin'in şatosunda bir tutsaktır.

Ancak Canavar, onu kendine aşık etmeye ve kendisi ile halkının üzerindeki laneti kaldırmaya kararlıdır...

BÖLÜM 1

DOBRAVEDEDSANDURE

TRISTAN

"Votka martininiz, Bay Archer." Barmen saygılı bir baş hareketiyle içkimi önümdeki küçük masaya bırakıyor.

"Teşekkür ederim." Takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve biraz daha dik oturuyorum. Sırtımdaki yara izleri beklentiyle yanıyor. Bu gece planlandığı gibi gitmeli. "Birini bekliyorum. Hesabı açık bırak, tamam mı?"

"Elbette, efendim."

Saatime bakıyorum ve aynı anda Yukarı Doğu Yakası'ndaki gösterişli otel barını tarıyorum. Yıllar boyunca birçok kez iş için Amerika'ya geri döndüm. Ama bu gece, evde olmak başka bir şeyle ilgili. Buna ne dersiniz? Yirmi yıl sonra nihayet evimdeyim.

"Tristan, canlan. Gangsterler burada." Gardenia, hacker'ım ve çocukluk arkadaşım, kulaklığıma konuşuyor.

"Tanrım." Öne oturdum ve sesinin beni ürküttüğü gerçeğini örtmek için bardağımdan bir yudum aldım. "Onları görüyorum. Ve onlar gangster değil. Onlar arkadaş."

"Sen öyle diyorsan." Nefes alıp veriyor.

Onu yukarıda, dükkânını kurduğu otel odasında göremesem de bana gözlerini devirdiğini biliyorum. Bir yıl önce Gardenia'ya planımı anlattığımda, toparlanıp New York'a taşınmaya ve bana yardım etmeye fazlasıyla hevesliydi. Gerçi planın bu kısmına hiç katılmamıştı. Arkadaşlarım Rex Valentino ve Santino Buratti'den yardım istemek büyük bir kumardı. İtalyan mafyasını işin içine sokmak her zaman risk taşır.

"Yardım etmek için buradalar." Bardağıma konuşuyorum.

"Mafyadan gelen iyiliklerin her zaman yüksek bir bedeli vardır. Bunu biliyorsun."

"Onlardan henüz bir şey istemedim. Rahatla." Ayağa kalkıp ceketimi ilikliyorum. "Benimle konuşmak yerine arkamı kollaman gerekmiyor mu?"

"Çoklu görev yapabilirim." Klavyesinde hızlı hızlı yazıyor. "Ve işte . Tanrım, bana çok ateşli olduklarını söylememiştin."

Tam zamanında arkamı döndüğümde bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en ilgi çekici kadınla çarpışıyor. Ani manyetik çekim... büyüleyici. Durduğum yerden, mükemmel bir görüş açısına sahibim. Kırmızı elbisesi derin bir v şeklinde önden aşağıya düşüyor ve biçimli göğüslerinin çoğunu ortaya çıkarıyor. Uçan narin bir güvercinin zarafetiyle odaya girerken ipeksi kumaş vücudunun geri kalanına yapışıyor.

Şehvet anlıktır. Güçlü. Çekici. Bir anda, onun küçük, sıkı vücudunun bana boyun eğdiğini, isteğime boyun eğdiğini görebiliyorum. Sorun şu ki, ben onun için burada değilim. Görüş alanımdan çıkmasına izin verdim ve onun yerine elimdeki göreve odaklandım-Rex ve Santino.

Santino'yu uzatılmış bir el ve gülümsemeyle selamlarken, barda ve dağınık masalarda oturan bir avuç müşteri altın gözlü güzele bakmak için duraksıyor. Ancak toplu dikkatlerinin misafirlerime kayması uzun sürmüyor. Rex ve Santino tipik iş adamlarından değiller. Tehlike içlerinden sızıyor.

Gardenia Amerika'ya gelmeden önce araştırma yaptı. Rex, arka cebinde politikacılar olan münzevi bir milyarder-seks kulübü sahibinden çok daha fazlasıdır. Santino da emrinde milyarlar olan bir emlak kralından fazlası.

Ekibime arkadaş olduklarını söylerken yalan söylemedim. Santino ve ben Oxford'daki sömestrinde tanıştık. Babama olanları anlattığım ilk kişiydi. Ve yirmi gibi genç bir yaşta bile intikamdan başka bir şey düşünemediğimi. Onu tekrar görmek bana yakında her şeyi yoluna koyabileceğim umudunu veriyor. Babamın katili yaptıklarının bedelini ödeyecek. Yeterince bekledim. Çarklar çoktan dönmeye başladı ve artık geri dönüş yok.

"Geç kaldın." Santino'nun sırtını sıvazladım.

"İlgilenmemiz gereken bir iş vardı." Çenesini Rex'e doğru çevirdi. "Bu şehir kendi kendini yönetmiyor." Rex içeri girdi ve elimi sıktı.

"Evet, evet, . İçecek bir şeyler alabilir miyiz?" Santino bara doğru ilerliyor. "Bir şişe viskiye ihtiyacımız olacak. Elinizde sadece bu mu var?" Barmene hayal kırıklığına uğramış bir bakış atarak tavandan tabana uzanan raflardaki geniş likör yelpazesini işaret ediyor.

"Şimdi Dalmore alacağız." Barmene başımı sallayıp oturmalarını işaret ediyorum.

"Adamın niyeti iş." Rex kulübün deri koltuğuna oturmuş, sırtıyor. "O şişeyi aramak için beni İngiltere'nin her yerine gönderdin. Bu mu?" Gardenia yine kulağımın dibinde alay ediyor.

Rex ve Santino'nun karşısına oturup sağımızdaki güvenlik kamerasına hızlıca bir göz atıyorum. Çocukluk arkadaşı olsak da Gardenia benim için daha çok sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibidir. Ama üniversiteden mezun olduktan sonra gelip benimle çalışmasını istememin nedeni bu değildi. İngiltere'deki en iyi bilgisayar korsanlığı becerilerine sahip. Bu küçük keşif görevinde bize iyi hizmet eden bir şey. İki gün içinde otelimizin güvenlik sistemine ve tüm bloğu kapsayan kameralara sızmayı başardı.

Servis görevlisi şişelerimizi almak için ayrılır ayrılmaz, "Kellesini tepside istiyorum," diyorum.

On üç yıl önce, annem sırtımdaki yanık izleriyle ilgili gerçeği, babamın onurlu bir iş yaparken nasıl öldüğünü ve neden hayatımızın çoğunu saklanarak geçirdiğimizi anlattığından beri intikamımı planlamaya başladım. Mezuniyetimden bu yana biriktirdiğim milyarlar, yetişkin hayatımın çoğunda edindiğim arkadaşlar ve hatta eğitimim bile bir gün çok özel bir amaca hizmet etmek içindi - sonunda babamın katilini yakalamak ve ona bedelini ödetmek.

"Bunu gerçek anlamda söylemiyor." Santino bakışlarımı karşılamadan önce Rex'le anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Kelleleri tabaklara koymak kolay. Bunun için bize ihtiyacın yok."

"Sakin ol, Tristan." Gardenia kulağımın dibinde yüksek sesle çiğniyor. "Onların aptal ve yakışıklı suratlarının seni kandırmasına izin verme. Bütün elini oynuyorsun. Artık çaresiz olduğunu biliyorlar. Tanrı'dan daha çok paran olabilir ama bu adamlar onlarla konuşma şeklini beğenmezlerse seni ortadan kaldırabilirler."

"Biliyorum." Gardenia'nın sözümü kesmesini engellemek için elimi kaldırırken Rex ve Santino'nun bakışlarıyla karşılaştım. Bu gece onu çalıştırdığım için pişman olmaya başlıyorum. Gerçi çoğunlukla benimle gelmesine izin verdim çünkü akıl hocam olan babası iletişim halindeyken ondan daha kötü. Devam ediyorum, "Onu yok etmek istiyorum, güçsüz, parasız, ifşa olmuş. Sonra da hapiste çürüyerek uzun bir hayat sürmesini istiyorum." Yolumuza çıkan barmene bakmak için duruyorum.

"Şişeniz, Bay Archer." Sanki otel bizim için temin etmiş gibi, getirdiğim şişeyi gösterdi.

Şişeyi açıp viskiyi servis etme yaptıktan sonra barın arkasındaki yerine döner.

Kulak misafiri olmadığında Rex, "Santino bana kendi takımını getirdiğini söyledi," der. Kristal bardağı burnuna götürür ve derin derin içine çeker.

"Ben yaptım." Bardağımdan bir yudum alıyorum, sonra kaşlarımı onaylarcasına kaldırıyorum.

"Sana iyi mal getirmeyeceğimi mi sandın?" Gardenia alay ediyor. "O şişe yüz altmış bin dolardı. Tam anlamıyla tanrıların ambrosia'sı."

"Ama bildiğin iyi bir hacker varsa bana haber ver." Tekrar içiyorum.

"Aklında ne var?" Santino uzun bir yudum almadan önce soruyor.

Viskiyi içine çekmek için duraksıyor, sonra onaylarcasına başını sallıyor.

"Viskiden anlıyorsun. Asıl soru, sen ne yaptığını biliyor musun, eski dostum?"

"Onun kasasını boşaltarak başlayacağız. Seçim yılındayız; onun güven çevresine sızmak zor olmayacak. İşte bu noktada yardımınıza ihtiyacım var. Paramdan tek bir kuruş bile almasını istemiyorum. Hepsini kaybetmesini istiyorum. Açgözlü biri. Sahip olduklarının peşinde koşarken imparatorluğunu yerle bir etmesi için daha fazla fırsat bulmalıyım."

"O zaten kulübümün bir üyesi." Rex kollarını kalçalarına dayıyor. "Gerçi kendi parasıyla nadiren kumar oynar. Senatörler iyi arkadaşlardır."

"Biliyorum." Ağzımdaki acı tada karşı yutkunuyorum. Senatör Davis'le en son yüz yüze geldiğimde on bir yaşındaydım ve onun nasıl bir canavar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ama yine de seçim yılındayız, koltuğunu korumak için her şeyi yapar."

"Ama onu da kaybetmesini istiyorsun." Santino kaşını kaldırır.

"Buraya geldim çünkü bana arka cebimde güçlü bir senatör sözü verildi." Rex bardağından bir yudum aldı. "Onu köşeye sıkıştırmak istiyorum, işe yaramaz değil."

"Ve işte burada." Gardenia masasının üzerine ağır bir şey fırlatır. "Dışarıdan bakıldığında hepiniz aynı şeyi istiyormuşsunuz gibi görünebilir. Ama istemiyorsunuz. Onlar gangster, Tristan. Sana bakışlarından hoşlanmıyorum. Sanki *seni* arka ceplerinde istiyorlarmış gibi."

"Tek ihtiyacımız olan tek bir yanlış adım." Rex'in ölümcül bakışlarıyla karşılaştım. "Kendini asması için ona ipi vermek için orada olacağım. O zaman senindir."

"Ateşle oynuyorsun," diye fısıldıyor Gardenia.

Belki de haklıdır. Elimi çok erken oynadım. Evet, Senatör Davis'in babamdan kazandığı tüm servet ve gücün elinden alınmasını istiyorum.

Cinayet. Ama beklemeye de hazırım. İtalyan mafyası senatörlerini alacaktı ama çok uzun sürmeyecekti. O pislik hapiste çürümeyi hak ediyor.

Rex bana güvenmiyor, ki bu anlaşılabilir bir şey. Arkadaşı Santino'ya iyilik yapmak için burada. Bu Santino'nun bana güvendiği anlamına gelmiyor. Ama konu intikam olunca romantikleşiyor. Ahlaksızlıktan zevk alır. Her şeyden çok, genç yaşta bir ebeveyn kaybetmenin ne demek olduğunu anlıyor. Babam öldüğünden beri göğsümün derinliklerine yerleşen karanlık, Santino'nun çok iyi anladığı bir şey.

"Bak sana ne diyeceğim." Rex takım elbise ceketinin iç cebinden siyah bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Biraz araştırma yapacağım ve bakalım ne çıkacak."

"Buna minnettarım." Kartın üzerindeki kabartmalı altın harflere bakıyorum. *Fac Fortia et Patere*. Cesur İşler Yapın ve Dayanın.

Mafya işinde olan biri için ilginç bir motto. Mottoları umurumda değil. Tek umursadığım Rex'in bana bir can simidi sunması. Senatörü devirmek için tek bir şansım var. Babamın katilini kendi oyununda yenmenin tek yolu güçlü adamlarla ittifak kurmak. Şimdilik, sürpriz yapma şansım var. Ona her şeyimle saldırmalıyım, çünkü Senatör kim olduğumu, neden burada olduğumu öğrendiğinde - maskelerimiz düştüğünde - tüm kaynaklarını yirmi yıl önce başladığı işi bitirmeye odaklayacaktır. Annem ve benim için gelecek, geriye kalan tek ailem için.

Sanki onları kendi evimde ağırılıyormuşum gibi ayağa kalkıp onları dışarı çıkarıyorum. Santino'ya "Seni görmek güzeldi kardeşim," diyorum.

"hoş geldin." Santino bana sarıldı.

Bir metre beş santim boyumla ondan kıl payı daha uzunum. Rex de beni kucaklıyor. Ama onlarla birlikte yürümeye başladığımda elini kaldırıyor ve başını hafifçe bara ve benim gizemli kadınıma doğru eğiyor. "Kal. Biz yolu biliyoruz."

"İrtibatta olacağım." Başımı salladım.

Bardan çıkana kadar bekliyorum, sonra büyük pencereden geri çekilen formları caddeyi geçerken onları izliyorum ve sonra gecenin içinde kayboluyorlar. Bir an için, planımın bir sonraki adımına hazırlanmak için yukarı odama çıkmayı düşünüyorum. Ama sonra ona doğru bir bakış fırlatıyorum ve yeniden büyüleniyorum.

Gardenia kulağıma, "Şu anda ciddi olamazsın," diye fısıldıyor.

"Toplantı planlandığı gibi gitti," diyorum kokteyl masasına, bardağımı ve içkimi alırken.

"Hiçbir şeyi becermek zorunda değilsin."

Kulaklığımı kapve bitirmesine izin vermedim. Bu geceki görev tamamlandı. Gardenia'nın gecenin geri kalanında kulağıma vicdanımı çalmasına ihtiyacım yok.

"Bay Archer, bizimle yemek yer misiniz?" Görüş bir garson beliriyor ve şişe servisini işaret ediyor.

"Bu gece olmaz, teşekkürler. Ama bayana bir içki ısmarlamak istiyorum." Bardaki kadını işaret etmeme bile gerek yok, kimi kastettiğimi anlıyor - muhtemelen odadaki her lanet olası pislik uzaktan onunla göz göze geldiği için.

Bu düşünce aklıma her türlü şiddet fikrini getiriyor. Onu korumak için hiçbir nedenim yok. O benim bile değil. Ve romantizm gibi karmaşık ve sıradan bir şey için zamanım yok.

Gardenia'nın beni izlediğini çok iyi bilerek güvenlik kamerasına bakıyorum. Bir içkiden kimseye zarar gelmez, diyorum kendi kendime kırmızı elbiseli kadına doğru yürürken. Memnuniyetle görüyorum ki elinde kristal bir bardak var ve Dalmore şişesine gözlerinde takdirle bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor neredeyse "bir şey değil" anlamına gelen bir havayla, sanki ben ona teşekkür etmişim de o bana gibi. "Arkadaşların seni terk etti."

Sesi meleksi, hipnotik. Ve bu bara sık sık yalnız gelip gelmediğini merak etmeden duramıyorum. Tesadüf olamayacak kadar güzel. Sonra Rex'in cesaretlendirici baş sallamasını hatırlıyorum. Bardağıma bakıp gülümsüyorum. Onu buraya Santino mu getirdi? Benim için mi? Sikim acı dolu bir beklentiyle titriyor.

"Onlar yaptı." Gözleriyle buluşuyorum ve birkaç dağınık yeşilin arasına karışmış altın beneklerin içinde kayboluyorum. Bu kadın saf mükemmellikte. Ve güzeli de benim için burada olması. "Peki ya sen? Arkadaşların nerede?"

"Benim hiç arkadaşım yok." Yudumluyor.

"Şehirde yeniyim." Onun narin yüz hatlarına gülümsüyorum.

"Anlayabiliyorum." İnce bir kahkaha atıyor, müzikal ve erotik olan tatlı bir ses. "Hafif bir aksanla konuşuyorsun. İngiliz misin?"

"Amerikalı. Bir süredir yoktum." Dilimi ısırdım. Bu kadının on bir yaşındayken Amerika'dan kaçmak zorunda kaldığını bilmesine gerek yok. Annemin beni İngiltere'nin ücra bir kasabasında sakladığını.

On sekiz yaşımda gerçeği bilmemin güvenli olduğunu düşündüm. "Benimle yukarı gel." Bu bir rica değil.

"Şişeyi getir." Bar taburesinden kayıyor ve tam boyunda duruyor. Başının tepesi çeneme ancak ulaşıyor.

Kulağıma fısıldamak için bana doğru eğilirken büyüleyici. "Sadece nakit kabul ediyorum."

"Ne kadar?" Düşünmeden sordum. Sikim zaten yeterince acı çekiyor. Ahlakı düşünecek zamanım yok. Daha önce seks için hiç para ödememiştim ama şimdi ona ihtiyacım var. O da istekli. Küçük bir bedel karşılığında istekli.

"On bin." Altın rengi gözlerinde büyük bir öfkeyle bakışlarımı karşılıyor.

Şehvet gözbebeklerini büyütürken göğsü kabarıyor. Tanrım. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, beni bir kadın için para ödeyen çaresiz bir adam yapacak kelimeleri söyleyemiyorum. Şu anda umurumda bile değil, tek umursadığım onun tatlı amının tadına bakmak.

Şişeyi alırken barmene "Bunu yukarıda bitireceğiz," diyorum, yanıtını beklemeden.

Elimi beline koyarak onu büyük merdivene doğru yönlendiriyorum. Gardenia'ya ait olmayan ama ona çok benzeyen bir ses kafamın içinde usulca konuşuyor.

"Utanmalısın. Sana güzel kirpiklerini fırlatan hiçbir şeyi beceremezsin."

Hemen karşılık veriyorum, *"O bir şey değil. Ve kirpiklerini kırpmadı, para istedi."* Komik ve aynı zamanda özgürleştirici. Çünkü sabah olduğunda onu bırakmak zorunda kalacağım.

Asansör bölümüne varıp çağrı düğmesine basarken, başparmağım açıkta kalan teninde küçük daireler çiziyor. Yumuşak ve sıcak. Ve kızarıyor. Asansör kabinine adımımı atarken ona bakıyorum. Kapılar kapanır kapanmaz yüzümü ona dönüyorum. Onu bir öpücükle yutmak istiyordum. Ama o küçük elini göğsüme bastırıyor ve beni durduruyor.

"Nasıl bir adam otel odasında on bin dolar nakit bulundurur?" Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Hazırlıklı olmayı seven türden." Parmaklarımın arkasını yanağında gezdiriyorum.

"Şanslıyız." Şişeyi benden aldı ve içti. "Kadınlar için sık sık para ödüyor musun?"

"Sen benim ilkimsin," diye itiraf ediyorum.

En üst kata ulaştığımızda kapı açıldı. Asansörde bir şey başlatmadığımıza sevindim. İçimden bir ses bir kez başladığımda uzun süre bitmeyeceğini söylüyor. Ona koridorun sonundaki köşedeki çatı katı süitine kadar eşlik ediyorum. Bunu sık sık yaptığına inanmak zorundayım. Birincisi, benden korkmuyor. Ve bir otel odasında tamamen yabancı biriyle yalnız kalmaktan hiç endişe duymuyor.

"Bu otele çok sık gelir misin Küçük Güvercin?" Telefonumu tuş takımına okutuyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

"Ben her buradayım." İçeri giriyor, yüksek pencereleri ve altımızdaki şehrin muhteşem manzarasını seyrediyor. "Sen paramı getir, ben de birkaç içki servis edeyim, ne dersin?" Olduğu yerde dönüyor ve uşağın kilerini görünce duruyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Arkadaki ana yatak odasına doğru yürüdüm.

Kasanın önünde durdum ve dört haneli kodu girdim. Birkaç gün önce buraya zulaladığım para küçük rüşvetler içindi. Bugünlerde insanlar başkalarına içtenlikle yardım etmiyor. Hepsi para almak istiyor. Paraları saydıktan ve bir zarfa koyduktan sonra kasayı kapattım, sakinleşmek için birkaç saniye ayırdım.

Damarlarımda yanan şehvet daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Zihnimi ve tüm mantığımı bulandırıyor. Bu sorunu çözmenin tek yolu onu bütün gece becermek ve sonra yoluma devam etmek. Acınacak bir durum ama idare eder. Elimde parayla oturma odasına dönüyorum.

"Seni takas edeceğim." Bana bir bardak viski ikram etti.

Sikeyim. Gözleri arzu ve cazibenin dingin havuzları gibi. Nasıl aynı anda hem bu kadar masum hem de bu kadar şehvetli görünebiliyor? Bardağı alıyorum ve parayı benden almasına izin verirken içiyorum.

"Senin gibi bir adamla hiç tanışmadım." Parayı masaya koyuyor ve aramızdaki mesafeyi zarifçe kapatıyor. "Çok güzelsin." Yanağımı okşuyor. "Seni çok fena öpmek istiyorum."

Onu hemen şimdi ve burada yutmak istiyorum. Ama dudaklarını büzüşü, daha iyi bir kelime bulamıyorum, tecrübesiz gibi görünüyor. Yoksa bunun için mi para ödedim? Erkekleri becerme konusunda o kadar deneyimli ki, benim avcı, onun da avım olduğu bir fantezide beni kandırabiliyor.

"Ben de istiyorum." İçkimin kalanını bitirdim.

Beline uzandığımda gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Onu bana doğru yönlendirmeme izin verirken ağzı mükemmel bir "o" şekli alıyor. İstekli bir katılımcı, ben

onun oyununa düşmek. Onu nazikçe kendime doğru çekiyorum ve o da nazikçe kucağıma teslim oluyor. Takım elbise ceketimin kolunu yumruklayarak titriyor. Sikim buna bayılıyor.

Evet, onun ırzına geçmek, pahalı elbisesini yırtmak ve boşalana kadar göğüslerini emmek istiyorum. Ama bu oyunu da istiyorum. Arzusunun taşmasını istiyorum. Benim için yalvarmasını istiyorum.

Yavaşça, işaret parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Lanet olası coşku. Sessizce inliyor ve kollarımda eriyor. Onun teslimiyetini, kadife dilini benimkiyle buluşturmak için bir davet olarak kabul ediyorum. Tadı viski ve yeşil elma gibi. Dudakları beni içeri almak için ayrıldığında, öpücüğü derinleştiriyorum, önümüzdeki beş dakika içinde amını yağmalamayı planladığım gibi ağzını talep ediyorum.

"Yeterince şey yaptığımı sanmıyorum." Nefes almak için soluk soluğa geri çekiliyor. "Nasıl hâlâ ayaktasın?"

Sözleri büyü gibi. O masum bir bakire değil. O bir cadı. Bedenim bana ne olduğunu biliyor ama beynim ve sikim hâlâ ona takılı kalmış, gerçeği görmeyi reddediyor. Ağır bir gümbürtüyle yere düşüyorum ve hala kafamdaki düşünceyi oluşturamıyorum.

"Küçük Güvercin," diye
mırıldanıyorum. Beni
zehirledi mi?

Yumuşak halının üzerinde yatıyor, ona bakıyorum. Gözleri şaşkınlıktan ya da korkudan fincan tabağı gibi irileşiyor. Artık aradaki farkı anlayamıyorum.

"Gidelim," diye sesleniyor bir erkek sesi kapıya yakın bir yerden. "Şimdi. Etkilerinin ne kadar kim bilebilir. O bir canavar."

"Geliyorum." Parmaklarını dudaklarına götürüyor. Kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyor.

Rol yapmayı bırakabilirsin, Küçük Güvercin.

Toplayabildiğim tüm küçümsemeyle ona bakıyorum. "Onu neden öptün?" diye soruyor adam.

"Bilmiyorum." Elbisesini düzeltiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Parayı getir."

BÖLÜM 2

YA DA HER İÇİN

TRISTAN

Sırtım yanıyormuş gibi . Yanmıyor. Kaz tüyü montum. Alevler malzemeyi yalayıp geçerken ve tenimi kavururken çığlık . O karmaşada, yüzüm ipeksi halıya değene kadar annemin beni yere yatırdığını ve çıplak elleriyle ceketimi sıvazladığını görmüyorum. Biri kapıya vuruyor, acı içinde çığlık atıyor. Ve yanık et kokusu her yere yayılıyor.

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken annemin avuçları kömürleşmiş durumda. Araba kazası geçirmiş gibiyiz. Ateş dilleri duvarları tüketirken olduğumuz yerde donup kalıyoruz. Ama aynı zamanda etrafımızdaki dünya o kadar hızlı çöküyor ki, bunun neden başımıza geldiğini, buraya nasıl geldiğimizi ya da nasıl hayatta kalacağımızı aklım almıyor.

Hayatta kalmak. Annem beni vücuduyla korurken bu kelime kafamın içinde yanıp sönüyor. Uzaktan gelen çığlıklar bir adamdan geliyor. Neden çığlık atmayı kesmiyor?

"Tristan. Lütfen ölme. Tristan." Bir çift küçük el aceleyle göğsümü itiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kanım içime doğru öfkeyle pompalanırken her zamanki baş ağrısı başlıyor. Çocuğun rüyamda hissettiği korku hızla öfkeye dönüşüyor. İntikam arzumu körüklemek için öfkeyi yönlendiriyorum, sonra kendi zihnimin sakinleşmesini ve tekrar nefes alabilmeyi bekliyorum. Kâbus hep aynı, aynı yanan kütüphane, aynı acı dolu çığlıklar ve annemin insan zırhım olarak üzerime kapanması. Yirmi yıldır aynı lanet kâbusu görüyorum.

Olayların sırası asla değişmez. Nihai sonuç asla değişmez.

"Tristan, ölme." Gardenia'nın yuvarlak yüzü ve sarı saçları görüş alanımı daraltıyor.

"Ne oldu lan?" Odaya tekrar odaklanabilmek için yavaşça gözlerimi kırpttırıyorum.

"O kaltak oldu. Olan bu." Yüzündeki gözyaşlarını silerken kaşlarının arasındaki boşluk çatılıyor. "Sana üst kata, yanıma gelmeni söylemiştim. Odanın dışındaki koridoru da gözetlemeye karar verdiğim için şanslısın."

"Bu kadar yeter, Gardenia." Yerden kalkıp ayağa kalkacak dengeyi bulana kadar oda birkaç tur sallanıyor.

Gardenia bana büyük bir öfkeyle bakıyor. Bana kızgın değil. Bir yabancı için gardımı düşürmemden nefret ediyor. Kızgınlıktan öte, şaşırdım. O kadar uzun zamandır kalkanlarımı kaldırmıştım ki, onları indirebileceğimi bilmiyordum. Bu gece bunu yaptım. Daracık elbiseli bir yabancı için yaptım.

"Ona ne yapacaksın?" diye soruyor, mavi gözleri beni uyuşturan kadın için olduğunu bildiğim hançerler fırlatıyor.

"Henüz karar vermedim." Mide bulantısını ve devam eden yan etkileri hafifletmek için derin nefes alıyorum. "Önce onu bulmanı istiyorum. Kamera kayıtlarını kontrol et, bir yüz tanıma programı çalıştır, FBI'ı hackle, nasıl yapacağın umurumda değil. Sadece onu bul."

"Bir adın var mı?" diye boğazını temizliyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve zayıflık anımın utancının üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Büyüleyici küçük güvercin beni kandırdı, benden çaldı ve beni ölüme terk etti. Sanırım beni gerçekten öldürmediği için minnettar olmalıyım. *Yeterince şey yaptığımı sanmıyorum.* Sözleri kafamda çınlıyor. Bana ilaç verdi ve hangi dozda kullanacağını bile bilmiyordu. O küçük bir hırsızdan başka bir şey değil.

"Hayır, o kısma gelmedik." Şakağıma ağrıyı ovuyorum.

Yine de baş ağrısını ilaçlara bağlayamam. Kafatasımın kenarındaki bu ağrı çoğu sabah benimle birlikte oluyor. Geçmiş ve önümdeki tek geleceği hatırlatıyor - senatöre bedel ödetmek.

"Tabii ki ." Alay ediyor. "Onun pahalı parfümü kokuyorsun. Erkekler neden böyle? Tek gereken bu mu gerçekten, göğüsleri dışarıda güzel bir kadın." İki avucunu açarak göğsünü işaret ediyor.

"Sadece onu bul." Bir an için yanağını okşadım.

"Yapamam." Yutkunuyor ve öfkesi bir kademe azalıyor. "Bütün kameralarımı sana ve arkadaşlarına çevirmiştim. Planım buydu. Yani hayır, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü yüzünü iyi çekemedim. Sadece kısmi bir

hiçbir sonuç getirmedi." Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını işaret ediyor.

Ekrana bakıyorum. Kadının görüntüsü göğsümün sıkışmasına neden oluyor. O gerçek. Onu hissetmemek için burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne zamandır baygındım?"

"Birkaç saat." Gardenia bakışlarımı kaçırıyor. "Seni ben taşımadım. Kaldıramayacağım kadar ağırsın. Ayrıca, bir pislik gibi yerde yatmayı hak ettin. Onu odana getirdiğine inanamıyorum." Gözleri yine yaşardı.

"Ne yaptın sen?" Gardenia'yı dört yaşından beri tanırım. Benim için endişelenmesi bazen zorlayıcı olabiliyor ama bu başka bir şeydi. Cevap vermeyince başımı eğip ona bakıyorum. "Nasıl olsa öğreneceğim. O yüzden sadece söyle."

"Senin için endişelendim. Tamam mı?" Endişelenmek için bir nedeni olduğunun kanıtı olarak ekranı gösteriyor. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. Böyle görünen biri iyi biri olamaz. Sonra o adamın odana girdiğini gördüm. Elimden geldiğince hızlı geldim ama o sırada gitmişlerdi. Öldüğünü sandım."

"Peki ya sonra?" Gizemli kadınımızın elimizdeki tek kısmi görüntüsünü incelemek için dizüstü bilgisayarı alarak soruyorum. Belirgin kaşları ve ipeksi saçları pikseli görüntüde kolayca görülebiliyor. Kesinlikle çok güzel. Çok yazık. Çünkü şimdi benim farklı bir yönümle tanışacak. Kimse benden bir şey çalıp yanına kâr kalamaz.

"Annemi aradım," diye ağzından kaçırıyor Gardenia.

"Annemi mi aradın?" Hay sikeyim. Bir nefes üfledim. "Neden? İngiltere'den ne yapabilir ki? Şimdi yaptığımız her şey için endişelenecek."

"Biliyorum. Sadece panikledim. Senin ölmekte olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm." Alt dudağını ısırıp ve göğsüme uzandı.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve elini bana dokunmadan geri çekiyor.

"Gardenia, belli ki ölmüyordum." Bakışlarını yakalamak için tam zamanında

Bu da annemin beni korumak için yapabileceği tek şeyi yaptığı anlamına geliyor. "Lanet olsun. Babanı aradı."

"Evet." Parmaklarını elimin içine sokuyor. "Çok özür dilerim. Rex'i de aradım. Hani şu yeşil gözlü, siyah saçlı olan."

"Bu Santino." Takım elbisemin ceketini çıkarıp kanepenin arkasına atıyorum. "Onu neden aradın ki?"

"Seni öldürmek için bir seks işçisini getirdikleri için kızgındım."

Ona ne kadar çılgınca konuştuğunu açıklamak için ağzımı açıyorum ama kapının çalınması sözümü kesiyor. İşin aslı, benim aptal olduğumu düşünmekte haksız değil. Tekrar ekrana baktım. Şehvet beni ele geçirmişti. Adını sormayı bile düşünmedim. Hiç düşünmedim. O anda tek istediğim daha önce hiç tanışmadığım bir kadına sahip olmaktı. Ve beni becermek. Hâlâ istiyorum.

Annem bana babamın nasıl öldüğünü anlattığından beri, tüm zamanımı intikamımı planlayarak geçirdim. Kadınların hayatında yeri yok. Ve bunun iyi bir sebebi var. Anlamsız seksin ötesindeki her şey, zamanım olmayan bir karmaşa. Biriyle yakınlaşmak sır saklamak anlamına gelir.

Bir sonraki nefeste, uzun boylu, hamile göbekli bir sarışın, Gardenia'nın babası ve benim akıl hocam Fisher'ın peşinden odaya girdi.

Tek kelimeyle harika.

"Merhaba." Sarışın kadın bana elini uzattı. "Ben Dr. Salvatore. Beni Santino gönderdi."

Yüzündeki sırıtışı özlemiyorum. Tabii ki Gardenia, Santino'ya bir seks işçisi tarafından uyuşturulduğumu söyledi, o da Dr. Salvatore'a söyledi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Elini sıktım. "Ama doktora ihtiyacım yok." "Bunu görebiliyorum." Kibarca gülümsüyor ve narin elini bana doğru uzatıyor.

Gardenia. "Santino seks işçisinin onlarla birlikte olmadığını anladığınızdan emin olmamı istedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dikkatimi Dr. Salvatore'a çevirmeden önce kanepenin kolçağına oturup Fisher'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Ama buraya sadece benim için gelmediniz."

"Hayır." Büyük deri çantasını yere bıraktı ve bir zarf aldı. "Rex'ten bir hediye."

"Ben hiçbir şey istemedim."

"O yaptı." Dr. Salvatore Gardenia'ya bir bakış attı.

Gardenia başka biri olsaydı, uzun zaman önce takımımdan atılırdı. Ama Fisher onu yakınımızda istedi, böylece ona göz kulak olabilirdik. Ve yaşlı adama nasıl hayır diyeceğimi henüz çözemedim. Gardenia'nın yetenekleri birinci sınıf. Ama düşüncesiz ve işgüzar.

"Ne istedi?" Ben sordum.

"Senatörün masasında iki koltuk." Zarfı bana uzattı.

Davetiyei aldım ve Gardenia'ya baktım. Planımdaki bir sonraki adım senatörle buluşmak. Teknik olarak, onunla tekrar buluşacaktım. Ama ben

Bir zamanlar olduğum on bir yaşındaki çocuğu tanıyamayacağından emin. Her ne kadar babamla çok yakın arkadaş olsalar da, senatör annemle hiç sosyalleşmedi ve bu yüzden beni hiç tanımadı.

"Kızma." Gardenia odayı geçerek babasının yanında durur. "Tristan. Onu dinle." Fisher kolunu kızına doladı.

"Gardenia düşüncesiz olabilir ama iyi niyetlidir. Ve Freya'yı arayarak doğru yaptı. Annen zaten kendini suçlu hissediyor."

Dr. Salvatore'un önünde konuşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. Belli ki Rex ve Santino ile bir bağlantısı var ama bu benim tüm aile geçmişimi bilebileceği anlamına gelmiyor. Annem kendini suçluyor çünkü bana babamın nasıl öldüğünü anlattığı gün beni lanetlediğine inanıyor. Oxford'a gitmeden hemen önce bana tüm hikayeyi anlatmıştı. On sekiz yaşındaydım ve hâlâ gece terörleri görüyordum. Bunun neden başıma geldiğini anlamamı istiyordu. Ve haklıydı da. O günden sonra gece terörleri ortadan kalktı. Ama tamamen değil, kabusa dönüştüler. Bugünlerde kabuslar sadece yolumdan saptığımda geliyor.

Bu geceki gibi, güzel bir yabancıyla bir gece geçirmeyi asla kabul etmemeliydim. Odak noktam ödülde kalmalı... Senatör Davis'te kalmalı.

"Benden Senatör'le bir görüşme ayarlamamı istedin. İşte böyle gireceksin. Bu davetiyelerin tanesi on bin dolar." Gardenia sanki yaralı bir hayvanmışım gibi gözlerinde ihtiyatla bana doğru adım attı. "Bildğim her yolu denedim. Hiçbiri işe yaramadı. Sen de baygındın. Santino da başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu."

"Gardenya." Başımı salladım. "Onlara bulaşmanı istemiyorum. Bu gece Bedford'a geri dönüyorsun."

"Ne? Hayır, bunu yapamazsınız. Hâlâ yapacak işlerimiz var." Dizüstü bilgisayarını işaret ediyor. "Ve bana burada ihtiyacın var. Sen yokken başardığım şeylere bak. Sana bir doktor ve Senatör Davis'in yıllık bağış toplantısına iki bilet buldum."

"Evet, bunu sen yaptın." Fisher'la bakıştık. "İtalyan mafyasından bir iyilik isteyerek. Bunu kabul etmemiştik. Telefonu eline alıp Santino'yu arayamayacağını anlamıyor olman bana evde kalman gerektiğini söylüyor."

"Gitmeli ve sizi aile meselelerinizle baş başa bırakmalıyım." Dr. Salvatore bakışlarını Gardenia'dan bana çeviriyor. "Ne , Santino çoktan

sana o biletleri alma zahmetine katlandım. Yerinizde olsam, bu adamla kendi evinde tanışma fırsatını heba etmezdim."

"Ne?" Gardenia kelimeyi ağzımdan aldı. "Bağış gecesi Bedford'daki malikanesinde mi? Web sitesinde böyle bir şey görmedim."

"Bu, varlıklı seçmenler için düzenlenen özel bir etkinliktir." Dr. Salvatore gülümsüyor. "Bu partiyi kaçıramazsın, Tristan."

Ne tür bir doktor İtalyan mafyası için ev ziyaretleri yapar? Bana kurye tipi gibi de gelmedi. Buraya sadece teslimat yapmaya gelmedi. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu çok iyi biliyor. Rex ve Santino belli ki ona güveniyor. Ama neden?

"Seni geçireyim." Süitin kapısını işaret ediyorum.

"Yolu biliyorum." Karnını ovuyor ve dışarı çıkıyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Gardenia'ya döndüm. Ama ben bir şey elini kaldırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Dr. Salvatore'un kim olduğunu bul. Ben ilgileniyorum." Kanepenin kenarına oturmuş, dizüstü bilgisayarında hızlı hızlı yazıyor. "Ve işte burada. Yakınlardaki bir hastanenin baş cerrahı. Ve... evet. Rex ve Santino ile aynı liseye gitmiş. Şuna bir bakın." Çıkardığı resimleri görmemiz için dizüstü bilgisayarı çeviriyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Onun yetenekleriyle ne kadar gurur duyduğumu gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

"Yaptığım işte iyiyim. İşte böyle. Lütfen sizinle gelmeme izin verin." Bilgisayarını kapattı ve ayağa fırladı. "Galaya."

"Davetiyeleri kullanıp kullanmayacağıma henüz karar vermedim. Büyük bir şey için İtalyan mafyasından bir iyilik alma riskini göze almıştım. Bir parti buna değmez gibi görünüyor. Onunla kampanya ofisinde buluşabilirim. Ya da Chuck'a ulaşabilirim." Bu noktada yüksek sesle düşünüyorum.

Evet, yozlaşmış senatörü kendi oyununda yenmek için birkaç kuralı çiğnemeyi umursamayan birinden biraz yardım almam gerekecek. Ama Fisher ve Gardenia'nın bu işe karışmasını hiç istemedim. Onlar benim ekibim. Yardım etmek için buradalar. Ama bunu bu otel odasının güvenliğinden yapmalarını umuyordum. Ve İtalyan mafyası onların gerçek kimliklerini asla öğrenmeyecekti.

"Sana başından beri söyledim. Benim adıma gereksiz riskler almanı istemiyorum. Bütün plan benim üzerimde. Anlıyor musun?" Dikkatimi Fisher ve Gardenia arasında kaydırıyorum.

"Tristan, baban benim arkadaşımdı. Sana ve Freya'ya göz kulak olacağıma söz verdim." Fisher'ın gözleri hüznle dolar, sanki o anı hatırlıyormuş gibi

bu sözü verdi.

"Benimle New York'a gelmek için evdeki her şeyi bırakmanın babamın aklındaki şey olmadığına eminim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki şimdi bu?" Mafyanın bize yardım etmesi için gönderdiği doktoru işaret ederek kapıyı gösteriyorum.

Kahretsin, şimdi onlarla derindeyiz.

"kadar seninleyim." Fisher omuz silkiyor.

"Ben de." Gardenia bana bakıyor.

"Bir şey mi oyluyoruz?" Arkadaşım Jacob Stewart süitin kapısında belirdi. "Her neyse, ben de varım." Bana doğru bir adım atıyor ve fiziksel durumumu açıkça değerlendiriyor. Hay sikeyim. Tabii ki seks işçisini ve kaza olmadığını biliyor. "Peki bu gizemli kadın ne kadar ateşliydi?" diye kıkırdıyor.

"Siktir git." Kendime bir içki doldurmak için bar arabasına doğru yürüyorum. Bir an için şişeyle tereddüt ettim. Bütün şişeye mi yoksa sadece bardağıma mı döktü? Siktir et. Bir şişe iyi viskiyi ziyan edecek değilim. Bir bardağa iki ons doldurup içiyorum.

"Barı dürüst keşfedemediğim için özür dilerim." Jacob şişeyi benden alıp kendine bir bardak doldurmadan önce sırtımı .

"Planımız bu gece herkesin evde kalmasıydı." Otel güvenliğini aşmanın tek yolunun bizzat burada olmak olduğuna yemin ettiği için son dakikada peşime takılan Gardenia'ya ters ters bakıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Gardenia.

"Eee?" Jacob bardağından bir yudum aldı. "Santino sana yardım edecek mi, etmeyecek mi?"

"Evet, öyle." Başımı salladım. "Rex koleksiyonuna bir senatör daha eklemekle kesinlikle ilgileniyor."

"Ve..." Gardenia bar arabasına doğru atlıyor ve kolunu Jacob'inkine doluyor. "Senatörün Bedford'daki malikânesinde süper şık bir parti için bize süper özel davetiyeler verdiler."

"Bedford?" Jacob bana doğru yüzünü buruşturuyor. "Bu eve biraz fazla yakın, sence de öyle değil mi? Senatör'e aynı sokakta oturduğunuzu söylerseniz kim olduğunuzdan şüphelenir mi?"

"Satmayacak. Annemin avukatı biz İngiltere'ye gittikten sonra evimizi sattı. Son yirmi yılda iki sahibi oldu. Onlara göre ben sadece yeni adamım. Yurtdışında milyarlar kazandıktan sonra Amerika'ya dönmeye karar veren bir emlak kralı olan Fitzwilliam Archer olacağım. Böyle biri için mantıklı olan

Archer'ın kendisini nüfuzlu bir politikacıyla ilişkilendirmek istemesi. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir." Ağzımdaki acı tadı bastırmak için içkimin geri kalanını yudumluyorum. Senatör Davis'le arkadaş olmak çok zor olacak.

"Dediğim gibi. Ben de varım." Jacob kadehini bana kaldırıyor.

"O zaman anlaştık." Baş ağrım biraz hafiflerken bakışlarım odanın içinde geziniyor. "Hazırlanmak için bir haftamız var. Malikânedeyken annemin elmasını geri almak istiyorum."

"Orada olup olmadığını bile bilmiyorsun." Fisher başını sallayarak Jacob'a ve viski şişesine doğru ilerler. "Ya da Senatör'de olup olmadığını."

"Gardenia'nın gözü onun üzerindeydi. Sekiz nokta beş karatlık pembe bir elmasın satışını saklamak zor olurdu." Gardenia'nın karşısındaki döşemeli koltuğa oturuyorum, zihnim her saniye daha da keskinleşiyor. Gerçek şu ki, bu intikam planı hayatımdaki tek ışık parıltısı. Annemin Senatör'ün açgözlülüğü yüzünden kaybettiği her şeyi geri almak için planlar yaptığımda yaşadığımı hissediyorum. "Eminim malikânenin planı ve planları halka açıktır."

"Hallediyorum." Gardenia bana bakıyor.

"Gizlice. Senatör onun için geldiğimizi bilmemeli." Kollarımı dizlerime dayadım.

"Biliyorum." Yirmi üç yaşından daha genç gösteren bir hareketle gözlerini deviriyor. "Belediye binasına gidip planlar için talepte bulunmayı planlamıyordum. Hackleyip dijital bir kopyasını indirebileceğime eminim. Bir yolunu bulurum."

"Fisher, sen telsizde olacaksın." Ona doğru başımı salladım. "Her ihtimale karşı Jacob'ın da bizimle gelmesini istiyorum. Bağış gecesi zengin insanlarla dolu olacak ve sadece sarhoş olup nüfuzlarını gösterecekler. Ama asla bilemezsin."

"Elbette. Neye ihtiyacınız varsa," diye tereddüt etmeden kabul ediyor Fisher.

"Bekle." Gardenia bana sırtıttı. "Biz mi? Gala'daki sen ve ben gibi mi? Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Evet, ama dediklerimi yapacağına söz vermelisin. Haydutluk yok. Plana sadık kalacağız." Bir an için sözlerimi düşündüm. "Bir plan bulur bulmaz."

"Oh, bu Londra'da bir ofis işinde çalışmaktan çok daha iyi ve çok daha eğlenceli. Ew." Şemalar üzerinde çalışmaya başlamak için bilgisayarını kucağına çekerken ürperiyor. "Bekle. Harika bir elbiseye ihtiyacım olacak."

"Neye ihtiyacın varsa al." Ona gülümsedim.

"Tabii ki evet." Ayağa fırlıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Ve Gardenia." Ayağa kalkıyorum.

"Evet?" Bana bakıyor ve gülümsemesi kayboluyor çünkü bir sonraki sorunun ne olacağını biliyor. "Bardaki kadını bul. Kim olduğunu, nerede yaşadığını, arkadaşları ya da ailesi olup olmadığını bilmem gerekiyor." Bu gece odamda olan meçhul adamı gözümün önüne getirdiğimde göğsümde bir sıcaklık yükseliyor.

Onun için kimdi o? Bir arkadaş mı? Bir sevgili mi? Pezevengi mi? İkisinin onun evinde bütün gece seviştikleri düşüncesi kanımı kaynatıyor. Kokusu gömleğimden yükseliyor ve zihnimde onun canlı bir resmini çiziyor. Ellerini tekrar üzerimde hissediyorum, beni tırmalıyor, ona sahip olmam için yalvarıyor. Ve o öpücük, gözlerindeki açlık, ne yaptığını biliyordu. Biri benden çaldığında ona ne olacağını göstermenin farklı yollarını düşünürken sıkılıyor.

Onun için para ödedim. Bu onu benim yapar.

Süitin en ucundaki yatak odasına ve onun göremediği yatağa bakıyorum. Kafamda hızla onun farklı bir görüntüsü oluşuyor, altın gözleri ve biçimli göğüsleri. Sadece benim için çıplak. Sadece benim için geliyor. Söz verdiği gibi yatağıma girene kadar onu aramayı bırakmayacağım.

"Çoktan denedim, hatırladın mı? Onu bulamadım. Bir yüzü ya da adı olmadan...." Omuz silkiyor ve destek için Fisher'a bakıyor. "Bu imkânsız olacak. Yani, şimdiye kadar her yerde olabilir."

"Sadece onu bul."

BÖLÜM 3

S H k' S T H k f l k V

TRISTAN

"Daha önce hiç böyle bir partiye katılmamıştım." Gardenia elini limuzinin camına bastırarak Senatör'ün malikânesine bakıyor. "Hmm. Evinin daha büyük görüneceğini düşünmüştüm. On beş yatak odası, on sekiz banyo, bir balo salonu, kütüphane. Mutfak alt katta. İki kat aşağıda," diye ezberden sayar.

Bu gecenin en önemli önceliği Senatör'le tanışmak, listesine girmek ve pembe elması çalmaktır. Annem nişan yüzüğünü tekrar görmeyi çok isterdi, babamın elmas işinin geliştiği zamanlarda onun için yaptırdığı yüzüğü.

"Nasıl görünüyorum?" Gardenia kırmızı ve siyah brokar elbisesini düzeltiyor.

"Çok güzel." Elini okşadım.

"Seksi olacaktım." Gözlerini deviriyor ve büstiyerinin içinden çıkmak üzere olan göğsünü işaret ediyor.

"Çok seksi görünüyorsun," diyor Jacob sürücü koltuğundan ve dikiz aynasından ona göz kırpmıyor. "Tamam, işte gidiyoruz. Burası senin giriş yapacağın yer." Kırmızı halıya yanaşıyor. "Ben limuzinde kalacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Mutfaka yaklaşabildiğiniz kadar yaklaşın. Otoparkın arka tarafında. Sonra sana verdiğim programı çalıştır. Ve-" Vale limuzine ulaştığında Gardenia konuşmayı keser.

"Ben . Merak etme." Jacob bana başını salladı.

"Teşekkür ederim, kardeşim." Jeste karşılık veriyorum ve valenin kapımızı açmasını bekliyorum.

Gardenia'nın devasa elbisesinin arkasına tırmanıyorum. Kırmızı halıya adım atarken gerçek bir Külkedisi gibi görünüyor. Ateş püskürten soytarılar tarafından karşılanırken bana "Tanrım," diye sesleniyor.

Benim maliknem buradan daha büyük olmasına rağmen, Senatör bu gecenin temasını Venedik maskeli balosu olarak belirlemiş. Neyse ki, kadınlar özenle hazırlanmış elbiseler giyerken, erkeklerin sadece smokin ve maske takması gerekiyor.

"İyi akşamlar." Siyah ve altın rengi brokar bir soytarı kıyafeti giymiş ve uzun gagalı bir maske takmış bir adam iPad'ine dokunurken kibarca gülümsüyor. "Davetiyeler, lütfen."

"Elbette." Gardenia'ya bakıyorum ve smokin ceketimin i cebine uzanıyorum. "Archer ve misafiri" diyorum ve ona beşe yedi ebadında iki kart uzatıyorum.

"Bay Archer. Hoş geldiniz." Vale önce benim, sonra Gardenia'nın bakışlarıyla karşılaşıyor ve iPad'ine bir şeyler yazıyor. "Sessiz müzayede beş dakika içinde başlıyor. Sergiler hem ana galeride hem de üst kattaki salonda yer alıyor. Alt kata ya da üst kattaki koridorun ötesine erişim yok. Keyfini ıkarın."

"Teşekkür ederim." Kolumu Gardenia'nın beline doluyorum ve onu çift kapıdan geçirip fuayenin önüne götürüyorum. "Bu kadar etkilenmiş görünmeyi bırak," diye fısıldıyorum kulağına.

"Kıskanıyor musun?" diye gülüyor. "Kabul etmelisin ki. Senatör nasıl parti yapılacağını biliyor."

"Evet, yle." Yanımızdan geçip giden bir kadına başımı sallayarak selam veriyorum.

"Tanrım." Gardenia kollarını boynuma doluyor, kaşlarını çatıyor.

"şimdi ne olacak?" Kaşlarımı kaldırdım.

"O kadın gözümün önünde seni beceriyor." Yüzümü kapatıyor. "ok kaba."

"Kıskandın mı?" Kıkırdıyorum.

"Tabii ki hayır. Bu sadece kabalık. Birlikte olmadığımızı bilmiyor, birlikte." Sanki kendi bölgesine sahip çıkıyormuş gibi bedenini benimkine yaklaştırıyor.

"Hadi işe koyulalım." st katı gösteriyorum. "Sen etrafı kolaçan et. Ben gidip Chuck'ı bulacağım."

"Tamam." eşitli yiyeceklerin ve buzdan heykellerin sergilendiği ana salonun en ucundaki düzeneğe bakmak için boynunu uzatırken bana bakmıyor bile. "Ben başlayacağım. şu adam

martini yapmak için buzdan kuğunun üzerine votka dökmek? Çok dahice." Transa geçmiş gibi yürüyüp gitti.

"Peki." Gözlerimi onun arkasına doğru deviriyorum. "Kendini hasta etme." "Evet, evet." El sallıyor.

"Biraz eğlenmesi onun için iyi olur." Fisher'ın sesi kulaklığıma yüksek ve net bir şekilde geliyor. "Evde çok fazla sıkışıp kaldı."

Dudaklarımı oynatmamak için elimden geleni yaparak, "Görüyorum ki telsizler çalışıyor," diyorum.

"Evet, iş başındayız." Jacob kulağımı çiğniyor. "İyi iş, Gardenia."

"Teşekkür ederim. En azından birileri çabalarımı takdir ediyor." Gardenia bana el salladıktan sonra kuğu şeklindeki dev buzdan heykeli işaret ediyor.

"Martini'ni al ve yukarı çık." Başımı sallayarak gülümsedim. "Gözlere ihtiyacım var."

"Yola çıkıyorum." Barmenden kadehi alır ve yola koyulur.

"Chuck'ı bulmaya gidiyorum. Burada olduğundan eminiz. Değil mi?" Odayı tarayarak soruyorum.

Gardenia, "Sosyal medya hesaplarında babası Senatör ile bir partide olduğu yazıyor," diye cevap veriyor.

Chuck'la Santino'yla tanıştığım yıl tanıştım. Santino'dan farklı olarak, buluşmamız Charles Maurice Davis'in, yani Chuck'ın Senatör'ün oğlu olduğunu öğrendikten bir hafta sonra benim tarafımdan düzenlenmişti. Yale'deki hafif bir skandalın ardından Oxford'a kabul edilmişti. O sırada on sekiz yaşındaydı ve kendisinden yaşça büyük evli bir kadınla ilişkiye girmişti. Dedikodular yatışana kadar babası onu 'a göndermişti.

Chuck benim için sonraki on üç yılın başlangıcıydı. O, evrenin babam ve annem için doğru olanı yapmamı istediğinin kanıtıydı. Hiç uğraşmadan Senatör'ün oğluna erişebildim. Londra'dan ayrıldığından beri Chuck'ı birkaç yıldır görmemiş olsam da, rastgele "hayat nasıl?" mesajlarıyla onunla iletişim kurmaya devam ediyorum. Her zamanki cevapları çoğunlukla "babam hala benden nefret ediyor" şeklinde oluyor.

Şok edici, Senatör boktan bir baba.

Onu aramak için bara doğru ilerledim. İşte o zaman onun kokusundan etkilendim. Ama elbiseler, maskeler ve uzun pudralı peruklarla dolu bir denizde, onun parfümünü kimin sürdüğünü anlayamıyorum. Onun burada olabileceği düşüncesiyle kalbim kulaklarımda çarpıyor. Bu mümkün mü? Onun gibi biri

New York'un en seçkin balolarından birinde olmak. Midemin çukurunda öfke çalkalanıyor. Eğer buradaysa, zengin bir pislğin eskortu olarak buradadır.

"Her şey yolunda mı?" Fisher soruyor. "Sesin nefes alamıyormuşsun gibi geliyor." "Ben iyiyim." Bakışlarım umutsuzca onun altın gözlerini ararken kalabalığın arasından odanın en sağındaki barlardan birine doğru ilerliyorum. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var. Barmen bana doğru başını salladığında "Sek viski lütfen," diyorum. "Gardenia." Yakama doğru konuşuyorum. "Sanırım o burada."

"Ne? Ne demek o burada?" Gardenia kulağıma feryat ediyor. "Kamera yerinde. Baba, Jacob, yayın nasıl?"

Fisher, "Anladım," diye yanıtlar.

"Aynı," diye ekliyor Jacob. "Kim var burada? Gizemli kadının mı?"

"Evet, odayı tara." Kokusunu tekrar yakalamak için nefes alıyorum ama koku gitmiş. Hayal mi ettim? Hayır, burada olmalı. Havadaki parfümü gerçektir.

"Herkes maske takıyor, Tristan," diye bilgilendiriyor Jacob beni. "Ekranada kimin kim olduğunu söylemek zor."

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Ne oluyor lan?" Sağımda, Chuck bana ulaşmak için insanları yolundan itiyor. "Archer. Seni lanet olası pislik. Buradasın." Beni ayı gibi kucakladı. Barmen önüme bir bardak koyduğunda, Chuck onu işaret ediyor. "Ona iyi mal verdin mi? Bu benim en iyi dostum." Korkunç bir İngiliz aksanıyla "dostum" diyor. "Bu adam benim hayatımı kurtardı. Bunu hatırlıyor musun?"

"Pfft." Gardenia alay ediyor. "O Tristan değildi. Öğrenci kayıtlarına girip başarısızlık notunu yükselten babamdı."

"En gurur duyduğum an değil," diye mırıldanıyor Fisher. "Şimdiden nasıl sarhoş oldu? Parti daha yeni başladı. Tutarlı değilse hiçbir şeydir."

"Onu daha çok sarhoş etmeliyiz. Ben yine de sakinleştirici verelim derdim." Jacob klavyesinde bir şeyler yazıyor. "Tristan, Senatör saat sekiz yönünde. İkinizi izliyor."

"Seni görmek güzel, eski dostum." Gardenia ve Fisher'ın yorumlarına aldırmadan Chuck'ın omzunu okşadım. "Burada olmanı umuyordum. Nasılsın?"

"Şimdi burada olman daha iyi. Tanrım. Seni zamandır görmemiştim. dostum." Bardağı elime tutuşturuyor, sonra barmene bir tane de ona vermesini işaret ediyor.

Barmen bakışlarını başımızın üzerinde gezdirirken tereddüt ediyor. Chuck onun görüş alanını takip ediyor ve sesli bir nefes veriyor. "Hey, babamla tanışmalısın."

Gardenia, "İşte başlıyoruz," diyerek hislerimi yankılıyor.

Chuck yıllarca beni babasıyla tanıştırmaya çalıştı. Ama Senatör Oxford'u ziyaret ettiğinde hep bir bahane bulup işin içinden sıyrıldım ya da ortalıkta görünmedim. O zaman hazır değildim. Ama şimdi, yatağımın altındaki canavarla yüzleşmeye hazırım. Onunla yüzleşmek ve onun için geldiğimi söylemek istiyorum. Ama o kısmı beklemek zorunda. Sabır.

Ellerimi yumruk yapıp derin bir nefes alıyorum. Birkaç saniye tutuyorum ve sonra yavaşça bırakıyorum. Bu sırada Chuck barmeni soyтары ceketinin yakasından tutmuş, kulağına hızlı hızlı konuşuyordu. Chuck kendisine ne yapacağının söylenmesinden hiç hoşlanmazdı. Babası bir içki daha içmesine hayır demişti ve şimdi bir tane daha içmeye kararlıydı.

"Çocuklar, buna inanamayacaksınız. Az önce bu kadının yaşlı bir adamın Rolex'ini aşırıldığını gördüm," diye gülüyor. "Şüphesiz, azgın erkeklerden faydalanmayı seven birini tanıyor muyuz?"

Yavaşça göz kırpıyorum ve Gardenia'yı bulmak için odayı tarıyorum. Ama bulduğum tek şey avizenin ışıkları altında parıldayan renkli maskeler denizi. Zihnimde dövmesi olan yüzü görmemem önemli değil. Kalbim aynı şekilde çarpıyor.

"Şerefe." Chuck bardağımı çalkaladı. "Hadi gidip yaşlı adamla tanışalım. Olur mu?" "Yolu göster." O zamandan beri bizi izleyen babasına elimle işaret ediyorum.

Chuck beni kucakladı.

Fisher kulağıma, "Tristan, şirketinin web sitesinde beş hit görüyorum," diyor. "Artık kesinlikle Senatör'ün radarındasın."

Başımı sallıyorum ve Senatör'ün asistanının iPad'inde bir şeyler okumak için başını eğmesini izlerken yüzüme hoş bir gülümseme yerleştiriyorum. Kulak mesafesine geldiğimizde asistanını gönderiyor.

"Baba, ben-" diye başlıyor Chuck.

"Siz ünlü Bay Archer olmalısınız." Maurice Davis bana elini uzattı.

Uzun parmaklarına ters ters bakıyorum. Bir an için kafamın içinde babamın çığlıklarını duyuyorum. Boğazımın arkasını kaplayan acı tadı yutuyorum ve babamın katilinin elini sıkıyorum. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Senatör Davis."

"Bu zevkin bana ait olduğunu duydum. Büyük bağışınız için teşekkür ederim." Bana içten olduğunu hissettiren bir gülümseme attı.

Aslında karşımdaki adamla ilgili her şey gerçekçi ve tehditkâr değil. Hatta çekici bile. Tuzlu ve biberli saçları, orta boylu ve yapılı olması onu yan komşunun babası gibi gösteriyor. Kendi babam da bir keresinde bu adama arkadaşım demişti. Ama sadece Maurice Davis'in özünde kim olduğunu bilmediği için.

"Katkıda bulunmaktan ve düşeni yapmaktan mutluluk duydum. New York'a yerleşmek istiyorum." İçime çekmek için duruyorum ve kokusu bir çığ gibi tekrar üzerime düşüyor.

"Evet, görünüşe göre artık komşuyuz. Yakında sizi ve ailenizi ağırlamamız gerekecek. Küçük bir toplantı. Chuck'ın iyi arkadaşlarıyla tanışmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Evet, özellikle de kampanyasına bir milyon dolar bağışlayanlar." Gardenia alay ediyor. "Ona hiç para vermeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Tristan'ın bir planı var Gardenia," diye cevap veriyor babası benim yerime.

Başımı sallayarak konuşmamaları için onları uyarıyorum. Ve sonra, işte yine. Kokusu yine odayı kaplıyor. Ama bu sefer, o farklı parfümü kimin sürdüğü hiç belli değil. Bakışlarım Chuck'ın kulağına konuşan kadına kayıyor. Onu sıkı ve tanıdık bir şekilde kucaklıyor. Kadın maske takıyor ama köprücük kemiğinin pürüzsüz derisini, dudaklarının bükülüşünü ve sesini tanıyorum. Ses zayıf, kelimelerini deşifre etmeme yetmiyor ama tınısı yine de göğsümün tam ortasına çarpıyor. Bakışlarım boynunda asılı duran mücevher parçasına takılıyor.

Senatör yanımda kıkırdıyor. "Sizi kızım ile tanıştırmama izin verin, Bay Archer."

Gardenia kulağıma "Kahretsin," diye fısıldıyor. "Tristan, misafir rehberini buldum. Seks işçisi gerçekten burada. Senatörün kızı."

"Sanırım bunu çoktan anladı Gardenia." Jacob nefesinin altında küfrediyor.

"Herkes sussun. Bırakın adam düşünsün." Fisher beni kurtarmaya geldi.

"Archer." Chuck bu sefer Senatör'ü yeniyor. "Benimle tanışın küçük kardeşim."

Aramızdaki ham enerji görünmez bir itme ve çekmeyle çatırdayıp değişirken zaman duruyor. Yerimde duruyorum ve yüzümün ifadesizleşmesine izin veriyorum. Planlarımı bozmasına izin veremem. O Senatör'ün kızı. Benim düşmanım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Maskesini çıkarıyor ve bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Kardeşimin arkadaşlarıyla tanışmaktan her zaman mutluluk duyarım." O bile

Ellerimiz birbirine değdiğinde irkiliyor ve aramızda bir kıvılcım yanıyor.

"O zevk bana ait." Bakışlarına karşılık veriyorum, gözlerinde bir tanıma arıyorum ama bulamıyorum. "Chuck, bana bir kız kardeşin olduğunu söylememiştin."

"Öyle değil mi? Şok oldum. Kimse Paloma Davis hakkında konuşmadan bir gün, hatta bir saat geçiremez." Reverans yaparak eğildi. "Kraliçem."

"Chuck." Başını hafifçe sallıyor.

Paloma. Bu isim ona yakışıyor.

"Sarhoş oğlumun söylemeye çalıştığı şey, Paloma'mıza karşı çok korumacı olduğumuz." Ona sarılıyor. "O bizim en değerli varlığımız."

"Seni daha önce görmüş gibiyim." Gözlerini yakaladım. "Şehirde bir otel barında belki?"

Gözleri kısıldı. Sanki birbirimizi tanıdığımızı itiraf edecekmiş gibi dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hiç sanmıyorum."

"Bu imkansız Bay Archer. Paloma'm evden sadece bale antrenmanı için çıkıyor ve çok yoğun bir programı var. Aslında, onun için neredeyse yatma vakti. Yarın erken kalkacak." Onun elini öpüyor.

"Benim hatam." Çenem sıkıştı.

Baba ve kız aynı kumaştan kesilmiş. İkisi de kolaylıkla çalışıyor ve yalan söylüyor. Gizemli kadının şimdi çok daha mantıklı geliyor.

"Gördüğünüz gibi mükemmel kız kardeşim tüm iyi genlere, güzelliğe ve yeteneğe sahip." Kolunu uzatıyor ve başının iki metre üzerinde duran devasa buzdan kuğu heykeline bakıyor. "Ama fark etmediysen diye söylüyorum, işte sana küçük bir ipucu."

"Chuck. Yeter." Senatör sağındaki güvenlik görevlisine eliyle işaret eder.

"Bekle." Tökezleyerek ilerliyor. "Ona bir şey söylemek istiyorum. Buraya gel." Beni işaret ediyor. "Seni küçük kız kardeşimle tanıştırayım. Kuğu Kraliçe." Tekrar yemin etti ama bu sefer devrildi.

"Tanrım." Senatör gözlerini devirir.

"Onu yakaladım." Elimi kaldırdım ve güvenlik görevlisi tepki vermeye vakit bulamadan onu yakaladım. "Hadi dostum. Seni buradan çıkaralım." Dikkatimi Senatör'e yönelttim. "Odası üst katta mı?"

"Evet, üçüncü kat, soldan beşinci kapı. Teşekkür ederim." Kızını Chuck'tan korur gibi kendisine yaklaştııyor. Ya da kendisini şu anda utandırmayan tek çocuğuyla aynı hizaya getiriyor.

"Beni anladın." Chuck tüm ağırlığıyla bana yaslanıyor. "İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın, Archer. Hadi başka bir yere gidelim. Bu parti berbat."

"Tuttum seni." Kolumu beline doladım ve yukarı çıktım.

En üst kata ulaştığımızda, Chuck oldukça tutarsızdı, ama henüz tam olarak bayılmamıştı.

"Ona ne kadar verdin?" Gardenia büyük elbisesiyle yanıma koşuyor.

"Hiç. Bunu kendi kendine yaptı. Ama bir süre dışarıda kalmasını sağlamamız gerekecek." Başımı geniş koridorun sonuna doğru eğiyorum. "Beşinci kapı onun. Benim için getir."

"Evet." Eteğini topladı ve bana kapıyı açmak için fırladı.

Chuck'ın odasına giriyorum ve onu omzumdan silkeleyip büyük boy yatağa yatırıyorum. Gardenia kapıyı arkasından kapatıyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Bazı iyi haberlerim var. Ve bazı kötü haberlerim. Önce hangisini istersin?"

"Şu anda iyi haberlere ihtiyacım var." Ellerimi pantolonumun içine sokarak ona doğru döndüm.

Bana söylemek için ağzını açıyor ama kapının çalınması sözünü kesiyor. Gözleri panikle irileşti ve yanakları kıpkırmızı oldu.

"Rahatla." Kolunu okşadım. "Burada olmamız gerekiyordu. Hatırladın mı? Ben Chuck'ın arkadaşayım." Yanından geçip kapı kolunu çeviriyorum ve Chuck'ın sarhoş halini gözler önüne sermek için kapının ardına kadar açılmasına izin veriyorum.

"Senatör Davis oğlunun iyi olduğundan emin olmak istedi." Senatörün kişisel koruması Chuck'a daha iyi bakmak için kafasını içeri uzatır.

"O iyi olacak." İçeri gelmesini işaret ediyorum. Ama başını hayır anlamında sallıyor. Tabii ki içeri girmesine izin yok. Biz okuldayken, Chuck'ın iki korumasının da onun odasına adım atmasına izin verilmezdi. Babasıyla ilişkili herkesi sağlıklı bir mesafede tutuyordu. "Uyuduğundan emin olacağım."

"Teşekkür , Bay Archer." Bana hızlıca bir selam veriyor ve sonra gidiyor.

Kapıyı kapatmak için merdivenlerin tepesine ulaşmasını bekliyorum. "Gitmiş."

"Tamam." Bir bardağa su doldurmak için odayı geçerken ellerini sallıyor.

Cebimdeki şişeyi çıkarıp içindekileri suya boşaltıyorum. Kırmızı sıvı dibe doğru ilerlerken girdaplar oluşturuyor. Chuck sabah kendini bok gibi hissedecek. Ama en azından bu şekilde, babasıyla bir kez daha kavga ettiği için pişmanlık duyarak uyanmayacak.

"Bu kadar sarhoş olacağını nereden biliyordun?" Gardenia bardağı bana uzattı.

"Babasının onun üzerinde böyle bir etkisi var. Chuck yaptığı hiçbir şeyin Senatörü memnun etmemesinden nefret . Bu yüzden Senatör'ün kendisinden nefret etmesi için sebepler yaratmak için elinden geleni yapıyor." Bir nefes veriyorum ve içmesine yardım etmek için Chuck'ın başını kaldırıyorum. "Hadi dostum. Uyusan daha iyi olur."

Chuck şikâyet etmeden içiyor ve sonra yastığına uzanıyor.

"Çok tatlı." Gardenia onun üzerinde yükseliyor. "Zengin çocuğu, saçımın nasıl görüldüğü umurumda değil gibi bir havası var." Yüksek sesle nefes alıyor ve sonra bana dönüyor. "Ama kız kardeşi bambaşka biri. Öyle değil mi?"

"O bir şey değil."

"Emin misin? Çünkü seni gördüm. Alt katta. Chuck ikinizi tanıştırdığında neredeyse kendini kaybediyordun. Sanki hemen içeri girip onu öpmek istiyor gibiydin."

Haksız değil. Ama bu onun kim ve ne olduğunu tam olarak anlamadan önceydi. Paloma Davis düşmanımın kızı. Chuck ise babasının kurbanı. Paloma tıpkı Senatör gibi hesapçı ve aldatıcı görünüyor. Bu yüzden mi rastgele barlardaki erkeklerden alıyor? Babasına yardım etmek için mi? Senatör, kızının malikaneden nadiren ayrıldığını söylemekte gecikmedi. İkisi de lanet yalancılar.

"Bu kadar mı? Onu hâlâ istiyor musun? O senin için iyi değil Tristan," diye fısıldıyor Gardenia, yüzüme bakarak. "Senin için korkuyorum. O kadın tehlikeli. Bunu görüyor musun?" Göğsümü yumrukluyor.

"Tabii ki görüyorum." Bileğini kavradım.

"O zaman söyle." Kolunu çekiştiriyor ama ben tutmaya devam ediyorum. Gözleri sulanıyor. "Onu istemediğini söyle."

"Bilmiyorum." Çenem sıkıştı. "O da tıpkı onun gibi. Elbette ondan nefret ediyorum. Paloma Davis babasının bir uzantısı. Kendini erkeklere satıyor. Ve bunu babasının kampanyasına yardım etmek için yaptığından hiç şüphem yok. Bu yüzden alt kattaki her pislik ona yiyecek bir şeymiş gibi bakıyor. Sadece sıralarını bekliyorlar."

"Tristan." Boştaki eliyle yanağıma uzanıyor, gözlerinde büyük bir merhamet var.

"Bana öyle deme. Ben Tristan değilim. Senatör ve ailesi hak ettiklerini alana kadar Tristan Sallows olamam. Babamın katili aileme yaptıklarının bedelini ödeyene kadar huzur bulamam. Şu andan itibaren. Ben Archer'ım. Özelde ve kamuda. Anlıyor musun?" Elini yüzümden çekiyorum. "Bu sizin için de geçerli Fisher ve Jacob."

"Elbette," diyorlar ikisi birden ve Paloma'nın altın gözleriyle birlikte kafamın içinde dönen nefreti dağıtıyorlar.

"Anahtar o. Bu lanet olası satranç tahtasındaki son taş." Alt kattaki maskeli baloyu hayal ederek yatak odasının kapısına dik dik bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Gardenia'nın sesi fısıltıya dönüşür.

"Buraya Senatör'den her şeyi almaya geldim." Chuck'ın uyuyan haline bakıyorum, ağzı gevşek. "Gücünün ve servetinin elinden alınmasını istiyorum. Ama şimdi başka bir şey istiyorum. Benden aldığı gibi ondan da almak istiyorum. Onun en değerli varlığını istiyorum. Kızını en yüksek teklifi verene satmak istiyor. Tamam."

"Ona kendini asması için ip veriyorsun." Gardenia planımı anlamaya başladı.

"Evet, ama gösterişli bir otel süitinin gizliliği içinde değil. Herkese gerçekte kim olduğunu büyük sahnede gösterecek. Onu inciteceğim. Ondan kendi isteğiyle vazgeçecek. Ve sonsuza dek."

BÖLÜM 4

D O N ' T R U N

TRISTAN

"Peki ya aldığın o iyi haber, Gardenia?" Sessizliği ilk bozan Fisher oldu. "Şimdi bunun için iyi bir zaman."

Bileğini bırakıyorum ve o da kollarını belime dolayarak vücudunu neredeyse bana çarpıyor. Bu hareket tam Gardenia'ya göreydi. Bir an dünyaya kızıyor, sonra nazik ve anlayışlı oluyor. "Özür dilerim. Her şeyi bir kenara atmaya hazır olduğumu düşünmüştüm. Tüm sıkı çalışmamızı sırf onun için." Smokinimin yakalarına doğru burnunu çekiyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Önümdeki yol açık." Bir süre başının arkasını okşadıktan sonra gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "İyi haber mi?"

"Ah evet." Yanağını siliyor ve sonra bana gülümsüyor. "Pembe elmas burada." Aradığı şeyi, yani alt kattaki galerinin haritasını bulana kadar hacimli eteğinin içine gömülü cepleri karıştırıyor. Bana uzatıyor. "İşte burada." Haritayı işaret ediyor. "Ayarını değiştirmiş. Kolyeye dönüştürmüş. Ama bu senin Freya'nın elması."

"İşte bu." Üç katlı kağıda ters ters bakıyorum ve listedeki tüm açık artırma kalemlerini hızlıca karıştırıyorum. "O orospu çocuğu pembe elması açık artırmaya çıkarıyor."

"Kötü haber bu mu?" Jacob sorar.

"Evet." Gardenia bana yine acıyan bir bakış fırlattı. "Kampanyası için ne kadar paraya ihtiyacı var?"

"Yirmi yıldır elinde tuttuğu bir elmasın değerinin altında satmak istiyorsa çok fazla." Elimdeki kâğıdı yumrukladım.

"Elması bulmalı ve bu gece eve götürmeliyiz." Gardenia odayı adımlıyor. "Yani, zaten buradayız. Ana yatak odasını arayabiliriz. Muhtemelen oradadır, değil mi? Gizli bir kasada. Çok klişe. Muhtemelen süslü bir portrenin arkasına saklanmıştıır."

"Öyle değil." Başımı sallıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Bu gece satmaya niyetliyse, burada, malikanede bir yerde olmalı."

"Hayır, yani haklısın. O burada. Herkesin hayranlıkla izlemesi için sergileniyor." Alnımdaki kırışıklıkları ovuştururken, onun bir görüntüsü zihnimde canlanıyor; yumuşak ışıklar elmasla oynuyor, gözlerindeki yeşil benekleri öne çıkarıyor.

"Nerede?" Gardenia sorar.

"Paloma'nın boynunda." Midemin çukurunda öfke çalkalanıyor.

Birincisi, onun gerçek kimliğini öğrendikten sonra bile önümde duran şeye inanmamayı seçtim. Aşağıda pembe elması gördüm. Sonra aklıma geldiği anda bu düşünceyi reddettim. Kendime Paloma'nın annemin elmasını takmasının imkânsız olduğunu söyledim. Yanılmışım.

"Oh, kahretsin." Gardenia odayı adımlıyor. "Şimdi ne olacak? Boynundan öylece çekip alacak değilsin ya."

"Hâlâ vaktimiz var." Chuck'a bakıyorum. "Plana sadık kalacağız. Zaten buradayız. Her odayı kontrol edip ne bulabileceğimize bakabiliriz."

"Tamam, bu iyi bir fikir." Başını sallar ve Chuck'ın ayakkabılarını çıkarmak için yatağa doğru koşar.

Ona katılıyorum, smokin ceketini çıkarıyorum ve yatağın yanına bir kova yerleştiriyorum. Geride durup Gardenia'ya gülümsüyorum, o da bir dakika içinde adamın papyonunu çözüp gömleğinin düğmelerini açıyor. İşini bitirdiğinde, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için başını eğiyor.

"Onu pijamalarının içine koymak ya da rehabilitasyona götürmek dışında onun için başka ne yapabiliriz bilmiyorum." Gardenia omuz silkiyor.

"Bana güvenin. Onun için yapabileceğimiz başka bir şey yok. Yıllardır deniyorum. Yardım istemiyor." Elimi omzuna koyuyorum ve ona kapıya kadar eşlik ediyorum. "Ana yatak odasıyla başlayacağım. Koridorun sonundaki."

"Evet. Keşif e-postalarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Hiç kimse okumaz." Kapı koluna uzandı ve kapıyı açtı.

"Keşif e-postalarını okudum. Beşini de," diyor Jacob, sesi biraz yaralanmış gibi çıkıyor. "Örneğin, bu kanatta on yatak odası var. Diğer on tanesi malikânenin karşı tarafında. Değerlendirmenize göre Senatör'ün yatak odası batı kanadında olmalı. Şu anda orada bulunuyorsunuz."

"Benimle flört etmeyi bırak." Gardenia alay eder ama sonra yere gülümser.

"Eğer ikinizin işi bittiyse." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için koridora bakıyorum. "Hadi işimize dönelim."

"Bu taraftan başlayacağım." Yolun karşısındaki yatak odasına doğru koşar.

Asıl plan Chuck'ı üst kattaki yatak odalarına erişmek için kullanmaktı.

Senatörün pembe elması kendisine yakın bir yerde tutmak isteyeceğinden emindim. Tamamen yanılmamışım. Elmas burada, kelimenin tam anlamıyla

bir kol mesafesinde. Yine de odasında yasadışı faaliyetlere dair ipuçları aramak istiyorum, onu köşeye sıkıştırarak herhangi bir şey. Rex ve Santino bu bana yardım etmeyi kabul ettiler bile. Ama öğrenebildiğim kadarını

öğrenmekten zarar gelmez.

Senatör hakkında mümkün.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yataklı bir oda, bir oturma odası ve bir uşağın barından oluşan tek yatak odalı bir dairenin düzenine sahip olan büyük süite bakıyorum. Duvarlardaki sanat eserleri çeşitli sanatçıların iyi seçilmiş koleksiyonlarından oluşuyor. Onları ben de tanıyorum çünkü bu tablolar eskiden babamın çalışma odasında asılıydı. İki elimi yumruk yapıp ona kadar sayıyorum. Annem bana yangında her şeyin yok olduğunu söylemişti. Hâlâ burada olduklarını biliyor muydu? Beni korumak için yalan mı söyledi?

Smokin ceketimin iç cebine uzanıp fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım. Artık elmasın Senatör'ün odasında olmadığından emin olduğuma göre, burada çok fazla zaman harcamam gerektiğini düşünmüyorum. Zaten Chuck'ın odasında yeterince zaman harcadık.

Banyosunun fotoğraflarını çekiyorum. Gömme dolabına girer girmez, kadının kokusu bu akşam üçüncü kez üzerime saldırıyor. Kısa bir süre önce buradaydı. Bir çift kadın eldiveni bulana kadar odaya göz gezdiriyorum. Burnuma bastırarak parfümünü içime çekiyorum. Kolye için buradaydı ve eldivenlerini mi unutmuştu? Bir an için onları cebime sokmayı düşündüm. Ama ne anlamı olurdu ki? Otel odamda az kalsın başıma gelecekleri hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok. Kokusunun beni bu kadar etkilemesinin nedeni bu değil mi? Kokusunu her aldığımda onu kollarımda hissediyorum.

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek eldivenleri bulduğum yere yerleştiriyorum ve yandaki yatak odasına geçiyorum.

"Neden bu kadar sessizsiniz?" Jacob soruyor. "Biri mi geliyor?" Ben soruyorum.

"Hayır. Etraf temiz. Senatör hala kolunda güzel kızıyla odada çalışıyor. Bir karısı olduğunu sanıyordum. Nerede o?" Jacob gevrek bir şeyler çiğniyor.

Fisher, "O öldü," diye cevap veriyor. "Keşif e-postalarını okuduğunu sanıyordum."

"Göz gezdirmek okumak sayılıyor mu?" diye soruyor.

"Anlaşıldı." Gardenia iç çeker. "Beş oda gezdim. Hepsi aynı görünüyor, aynı dekor, farklı renkler. Bir süredir buraya kimse girmemiş. Tristan mı? Yani, Archer? İyi bir şey bulabildin mi?"

"Hmm?" Önümdeki manzarayı netleştirmek için gözlerimi kırptırıyorum. "Evet, aşağı indiğimizde resimleri paylaşacağım."

"Acele edin. Senatör oğlunu kontrol etmesi için birini göndermeden önce en fazla beş dakikamız var." Nefes verirken kulağımda statik bir ses çıtırıyor.

"İhtiyacım olan tek şey bu." Kapıyı arkamdan kapattım, etrafımdaki yumuşak pembe tonları ilgimi çekti.

Odası köknar ve sedir ağacı kokuyor. Soğuk hava, Fransız kapılarını ardına kadar açık bıraktığı balkonundan içeri doluyor.

Ne oldu küçük güvercin? Küçük kafesinde nefes almak bu kadar zor mu?

Makyaj dolabından kristal bir kuğu heykelciği alıyorum. Elime tam oturuyor, kafası parmaklarımin üzerinde yaylanıyor.

Tebrikler, güzelim. Çok
sevgiler,
Hunter Archibald Du Pont

Notu yüksek sesle okudum.

Archibald Du Pont da kim? Bibloyu cebime koyuyorum ve Paloma'nın kişisel eşyalarını karıştırmaya devam ediyorum - makyaj malzemeleri, fırçalar, saç bağları, bir çift elmas küpe, üzerinde minik bir balerin olan bir müzik kutusu ve telefonu.

"Hunter Archibald?" Gardenia sorar.

"Birisi Paloma için not bırakmış. Telefonuna girebilir misin?" Müzik kutusunu kuruyorum ve minik dansçının bir aşağı bir yukarı dönüp durmasını izliyorum.

"Evet ama bunun için bir dakikadan fazlasına ihtiyacım var," diye yanıtıyor Gardenia. "Onu bana getirin."

Cihazı cebime yerleştirip dolabına doğru ilerliyorum. Geçen hafta otelin barında giydiği dar kırmızı elbise vale çubuğunda asılı duruyor. Kumaşı burnuma götürüp içime çekiyorum. Yerde bir çift yırtık bale ayakkabısı, tayt ve bir tütü var. O bir balerin, gerçek bir balerin.

Kuşu Kraliçe.

Chuck aşağıda bunu mu söylemeye çalışıyordu?

"Gardenia." Dağınık kıyafetlerin fotoğrafını çekiyorum. "Paloma'nın bir bale topluluğunda olup olmadığını öğren."

"Tamam," diye cevap veriyor ve yemin ederim gözlerinin dolduğunu görebiliyorum.

Jacob sandalyesi yüksek sesle gıcırdarken "Siktir," diye mırıldanıyor.

"Gelen var." "Kim o?" Telefonumu bir kenara bırakıp dolaptan çıkıyorum.

"Bu o. Koridorda koşuyor," diye ekliyor Jacob.

"Uyarın için teşekkürler." Paloma'nın odasının ortasında durup ona bakıyorum.

"Odamda ne yapıyorsun?" diye soruyor, bakışları beni hançerliyor.

Her nasılsa, çoktan yarı soyunmuş ama hala pembe elması takıyor. Onu böyle görmek kanımı kaynatıyor ve iyi anlamda değil. Başka biriyle mi birlikteydi?

". Neler oluyor Archer?" Gardenia sorar.

"Aşağıya geri dön. Ben hallederim," diyorum ve o beni uyarmaya vakit bulamadan kulaklığımı kapatıyorum.

"Kiminle konuşuyorsun? Kız arkadaşınla mı?" Paloma'nın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Kız arkadaşım mı?" Bakışlarım korsesinin altındaki zar zor görünen kombinezonuna takılıyor. Elbisesinin geri kalanı ayaklarının dibinde. "Yoğun bir gece mi? Faydalanan çok fazla masum erkek var."

"Bu seni ilgilendirmez." Kapıya bakarken kumaş yığınının yanından geçiyor.

"Kaçma." Ona doğru ilerliyorum.

Nefesi kesiliyor. Anlıyor. Misafirler iki kat altımızda. Kimse onun çığlığını duyamaz. Ve Senatör'ün endişelendiği kadarıyla, ben

Burada sarhoş oğluyla ilgileniyor.

"Bunu benim işim yaptın. Hatırladın mı?" Avuç içim, üstünden taşan çakıllı tepeleri yatıştırmak için kaşınıyor.

Başını bir kez sallıyor ve sonra kapıya doğru koşmaya başlıyor. İki uzun adımda ona yetişiyorum ve kollarımı beline doluyorum. Vücudumu sırtına bastırdığımda kombinezonu önüne fırlıyor. Kahretsin, kollarımda çok iyi hissediyor.

"Bırak beni." Tutuşuma karşı mücadele ediyor. Ama benim gücümle boy ölçüşemez.

"Yoksa ne yaparsın?" Yüzümü kulağının arkasına gömüyorum. "Çılgılık mı atacaksın?"

Benimle mücadele etmeyi bıraktığında, kombinezonunun ipini çekiyorum ve ayaklarının dibine düşmesine izin veriyorum. Onu kucağıma alıp yatağa doğru götürüyorum. Onu yumuşak bir yatağa yatırıp parasını ödediğim şeyi almaktan başka bir şey istemiyorum. Vücudunun sıcaklığı afrodisyak etkisi yapıyor. Ama onun cazibesine tekrar yenik düşersem, alt kattaki pisliklerden farkım kalmaz. Sırtını önüme bastırıyor, sanki içimde eriyor. Tanrı aşkına, bu işte çok iyi. Bir an için kazanmasına izin veriyorum ve içimde kabaran tüm aciliyetle boynunu öpüyorum.

"Yapma." Göğüsleri inip kalkarken pantolonunu indiriyor.

"Ne yapmayayım?" Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Ben zaten ödedim, unuttun mu?"

"Babam aşağıda. Seni odamda bulursa öldürür." Nefes almak için çabalıyor.

Sözlerine kıkırdıyor, dişlerimi boynunun kordonunda gezdiriyorum. "Yani senin için o mu seçiyor? Yatağına tırmanma zevkinin bedelini kimin ödeyeceğine o karar veriyor."

"Bu ne cüret?" Kıvranıyor ama dolgun göğsünü avuçlayıp yüzünü bana doğru çevirdiğinde duruyor. "Yapamazsın..." Sözleri dudaklarımda ölüyor.

Sonra tekrar otel odamda öpüşmeye başladık. Ağzı yumuşak, esnek ve ilk karşılaşmamızda olduğu gibi aynı masumiyetle öpücüğe teslim oluyor. Ve lanet olsun, eğer bu beni tam olarak yapan şey değilse. Ağzına sahip çıkıyorum, dilimi onunkıyla buluşturmak için itiyorum, bir yandan da seksini avuçluyorum. Avucumla ıslak amı arasındaki tek şey iç çamaşırının pamuklu kumaşı. Benim için ıslanmıştı.

Kapının çalınması beni gerçekliğe geri döndürdü. Onu kollarımda tutarken dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Birini mi davet ettin?"

"Hayır."

"Kim o zaman?"

"Bilmiyorum." Başını sallıyor, hâlâ nefes almak için çabalıyor.

Kulaklığımı açıyorum. Ben daha bir şey söylemeden Gardenia bir dizi küfür savurdu. "Orada onunla ciddi olamazsın. Aklını mı kaçırdın sen? İçeri geliyorum."

Paloma'nın gözlerine bakarak "Hayır," diyorum.

Sanki bu kelimeyi yüksek sesle söylemek ondan uzaklaşmamı kolaylaştıracakmış gibi. Ama sonra annemin boynunda asılı duran pırlantayı görüyorum ve berraklık beni yeniden buluyor. Kolyeyi çözüyorum ve zinciri avucumun içinde yakalamak için tam zamanında göğsünü bırakıyorum. Paloma'nın bakışları sanki neden durmamız gerektiğini anlamıyormuş gibi ağzıma odaklanmış.

"Rol yapmayı bırakabilirsin, Küçük Güvercin." Geçen haftaki sözlerimi tekrarlıyorum. "Bitmemiş işimizi başka bir geceye bırakmak zorundayız." Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Rolex sende kalabilir."

"Ne?" Şaşkınlık içindeymiş gibi bana göz kırpmıyor.

Onu bırakıyorum ve sessizce kapıya yöneliyorum. Koridorda Gardenia öfkeli bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyor. Beni görür görmez ağzını açıyor ama elimle sözlerini boğuyorum. "Kıyafetlerini bulup peşimden gelmeye karar vermeden önce gitmeliyiz."

"Ne?" Yüzündeki dehşet ifadesi neredeyse komikti.

"Limuzinde açıklarım." Dirseğinden tutup büyük merdivene doğru koşuyorum.

İkinci kata ulaştığımda Paloma'nın peşimden gelmeyeceğinden eminim. Hızımı yavaşlatıyorum ve bu gece açık artırmaya çıkacak ürünlere bakmak için galeriye uğruyorum. Şansıma, sağ tarafımdaki poster panosunda platin bir zincire monte edilmiş pembe elmasın resmi ve etrafını çevreleyen bir dizi küçük parlak elmas var. Mücevherin değeri beş milyon dolar.

Önündeki iPad'e dokunuyorum ve dört milyonluk bir teklif veriyorum. Açık artırma gelecek haftaya kadar kapanmayacak.

"Ne yapıyorsun?" Gardenia ağzını açıp bana bakıyor. "Senden tek bir kuruş bile almasını istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Böylece şüphelenmeyecek." Elimi göğsümün ve smokin ceketimin iç cebindeki kalın elmasın üzerine koyuyorum.

"Tanrım." Gözlerini kocaman açarak ağzını kapatıyor. ". "Buradan hemen çıkmamız gerekiyor." İkinci sahanlığa doğru işaret ediyorum, sonra Gardenia'ya kolumu uzatırım.

"Yola çıkıyorum." Jacob kontağı çevirir. "Ayrıca, dikkat, artık gözlerim ."

"Orada çok uzun süre kaldın." Gardenia bana baktı. "Hızlı bir çıkış yapmak zorunda kalacağımızı düşündüm. Kamerayı indirdim," diye son kısmı ağzından geçiriyor.

"Doğru olanı yaptın." Devam etmesi için elimle işaret ettim. "Veda etmeden gidemem."

"Bırak seninle geleyim." Vücuduyla beni engellemek için dönüyor.

"Dediğimi yapacaksın, anlaşmamız böyleydi." Bir kaşımı kaldırdım. "Beni limuzinde bekle."

"Peki." Surat asıyor.

Senatörü aramak için onun fuayeyi geçip limuzine binmesini bekliyorum. Bu bir risk. Çünkü Paloma peşimden gelmemeyi seçmiş olsa bile, bu fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmez. Üst kata hızlı bir bakış atıyorum, yarı yarıya orada beni bekliyor olmasını bekliyorum.

Onu tekrar öpmek bir hataydı. Ama o anda, çılgılık atmasını ve yardım çağırmak için odadan kaçmasını engellemenin başka bir yolunu düşünemedim. Chuck'ın odasında kalmasını sağlamak için Senatör'ün korumalarının görev olduğuna şüphe yok. Bu da üçüncü kata defalarca çıkmak demek. Bu gece şanslı olduğumuzu söylemek çok hafif kalır. Cebimdeki değerli taşı hissetmek için elimi göğsüme bastırıyorum.

"Bay Archer." Senatör o anki konuşmasını yarıda kesip bana doğru ilerledi. "Ben de tam Chuck'ı kontrol etmek için gelmek üzereydim. O nasıl?"

"Bu gece dışarıda." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sabah hiçbir şey hatırlamayacak." Etrafıma bakınıyormuş gibi yapıyorum. "Paloma da bizi terk etmeye karar verdi."

"Evet, vedalaşmak için kalabilmeyi çok isterdi. Ama zavallı şey, çok yorgundu."

"Doğru. Ve yarın erken kalkacak." Onun kollarımdaki görüntüsü zihnimde canlandı. Bana hiç yorgun görünmedi.

"Yardımanız için size teşekkür etmek istedim. Chuck'ın bir partiden kendini rezil etmeden ayrılması nadir görülen bir şey." Başını sallıyor, gözleri hayal kırıklığıyla dolu.

Chuck için üzülmekten kendimi alamıyorum. Şimdi neden babasının hayal kırıklığıyla uğraşıyorsa kendini aptal gibi içmeyi tercih ettiğini anlıyorum.

"Çok yakında gidecek, eminim." Tiksintimi gizlemek için omuz silkiyorum. "Yakında Londra'ya dönmek istediğini söyledi. Dönmeden önce onu tekrar görmek isterim."

"Bence bu harika bir fikir. Onun üzerinde iyi bir etkiniz var. Bunu görebiliyorum." Yüzünde babacan bir ifadeyle elini omzuma koyuyor.

Yarım adım geri çekilip ensesine bir yumruk atmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Birkaç vuruş boyunca onun nefes nefese kaldığını, yerde iki büklüm olduğunu ve etrafımızdaki herkesin onun acı çekişini izlediğini hayal ediyorum.

"Artık gitmeliyim." Erişim alanından uzaklaşıyorum. "Sonunda tanışabildiğimize sevindim." Gitmeye hazırlanıyorum.

"Bay Archer," diye sesleniyor .

Yüzümü ona döndüğümde, korumalarından birine eliyle işaret ediyor. Kalbim kulaklarımda çarparken tüm vücudum geriliyor. Pembe elması kızından aldığımı biliyor mu? Peşimden koşmaması, adamlarından biriyle konuşmadığı anlamına gelmez.

"Archer, çık oradan." Fisher'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyor. "Archer." Gardenia'nın sesi kesiliyor.

Tek çıkış arkamda, çoğu büyük elbiseler ve maskeler giymiş bir grup sarhoş insan tarafından doldurulmuş. Senatör ve korumaları beni yakalayıp günlerce mahzene atmak isterlerse Fisher ya da Jacob'ın bana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Benim de kendime yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok.

Korumasına talimatlar verişini izlerken yere yapışıp kalıyorum. Döndüğünde bana beyaz bir kart uzattı. "Gelecek hafta sonu Chuck için bir doğum günü partisi düzenliyorum. Yıllardır eve gelmedi. Kutlamamız gerektiğini düşündüm. Her neyse, eminim bize katılırsan çok sevinecektir."

Bu partinin tek sebebinin daha fazla bağışçıyı kapıdan içeri sokabilmek olduğuna eminim. Ona gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bunu hayatta kaçırmazdım." Gülümsemeye zorluyorum ve bana sunduğu daveti kabul ediyorum.

"Mükemmel." Başını eğiyor.

"Tanrım, Archer. Şansın gerçekten tükenmeden oradan çık," diyor Fisher.

"Yakında görüşürüz, Senatör." Elini sıktım ve kapıya yöneldim.

Fuayeyi geçerken kalp atışlarım düzenli bir ritme oturuyor. Fisher bana şanslı olan diyor. Ne şans ama. Tek saplantım, tek düşmanım la iç içe geçmiş durumda. Bu anı, Senatör'le yüz yüze gelmeyi hayal ettiğim onca zaman boyunca kızının cazibesine kapılacağımı hiç düşünmemiştim. Ama bu gece sona eriyor. O yakınımıdayken ne hissettiğimin bir önemi yok. Yarından itibaren Senatörü gömme planımı harekete geçireceğim. Bu süreçte İtalyan mafyasıyla yatağa girmem ve Paloma'yı sonsuza dek unutmam gerekse bile umurumda değil.

Paloma, Senatör'ün amacına ulaşmak için bir araçtan bir şey değil.

BÖLÜM 5

1 I f l k A M O T H T O T H k t 1 A M k

PALOMA

Neden bana bunları yapmasına izin veriyorum? Bir elimle parmaklarımı dudaklarıma, diğer elimle boynuma götürüyorum. Bana bu şekilde davranmaya hakkı yok. Daha da kötüsü, ağabeyimin Oxford'dan en iyi arkadaşı. Geçen hafta benimle bir gece geçirmek için para ödemeyi kabul ettiğinde kim olduğumu biliyor muydu?

Beni bıraktığı odanın ortasında topuklarımın üzerine düşüyorum. Ne kadar utanç verici. Chuck bizi ilk tanıştırdığında bir an için Archer'ın beni ihbar edeceğinden emin olduğumu düşündüm. Babam Archer'a ne yaptığımı çok üzülürdü. Chuck'ın arkadaşından para istediğim için utanacağından bahsetmiyorum bile. Ama ne yapmam gerekiyordu? O korkunç adamların kardeşimi tekrar dövmesine izin mi verseydim?

Chuck, "şimdi yap, sonra sor" tarzı bir adamdır. Ve evet, ciddi muhakeme eksikliği haftada en az bir kez başını belaya sokuyor ama o benim kardeşim ve onu seviyorum. Archer bana süper pahalı bir şişe viskiyle yaklaştığında, birkaç bin doları kaçırmayacağını düşündüm. Fırsatı gördüm ve değerlendirdim.

Fransız kapılarından içeri giren soğuk hava sırtımı okşuyor. Soğğun kombinezonumdan sızmasını ve Archer'ın bana dokunduğu her yeri serinletmesini bekliyorum. Ama faydası olmuyor. Onu her yerde hissediyorum. Ne zaman onun mükemmel yüzünü, bana önemli biriymişim gibi bakışını hayal , sadece arzu olarak tanımlayabileceğim bir şeye kapılıyorum. Neyse ki bu geceden sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Özellikle de Chuck uzun yolculuklarından birine çıktıktan sonra.

Büstiyezin ipini çekiyorum ve Archer'ın benim için çoktan gevşetmiş olduğunu görüyorum. Daha önce merdivenlerden yukarı çıktığımda nefes alamadığım içindi ve bu elbiseden kurtulmam gerekiyordu. Kapana kısılmış hissetmekten nefret ederim. Bu yüzden dışarısı buz gibi olsa bile balkon kapılarımı açık tutuyorum.

Büstiyezi kalçalarımın kadar indirip ayağa kalkıyorum ve sonra içinden çıkıyorum. Elbiseyi ve kabarık eteği toplamak için birkaç dakikamı ayırıyorum ve makyaj sandalyesinin üzerine koyuyorum. Sole yarın odayı hazırlamaya geldiğinde onları toplayacak. Yatağa girmeden önce süiti dolaşıp hızlıca toparlıyorum. Nedense brokar elbisenin altına giydiğim kombinezonu çıkarmayı bir türlü beceremiyorum. Kokusu hala üzerinde.

Kafamı sallayarak temizliyorum ve gözlerimi tavana dikiyorum. Eğer gözlerimi kapatırsam, eğer uykuya dalarsam, onu tekrar göreceğimi biliyorum. Ve görmek istemiyorum. Sonunda uyuyakalıyorum ve yüzü tamamen gözümün önüne geliyor. Yine otelin barında. Ondan tehlike sızıyor ve ben ona doğru çekiliyorum. Sonra beni fark ediyor ve teklif ettiği şeye hayır diyemeyeceğimden emin oluyorum.

Dudakları kulağımın arkasındaki o hassas noktayı okşuyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, onun otel süitindeyiz ve aynı anda tanıdık bir melodinin çaldığı bir sahnedeyiz. Ben Kuğu Kraliçe'yim, o da benim prensim. Kardeşimin paraya ihtiyacı olması umurumda değil. Bir delilik anında hedefim olarak Archer'ı seçmem umurumda değil. Pierre'in bir yabancıyı baştan çıkarmak için verdiği aptalca görev umurumda değil.

Archer beni döndürüyor ve boynumdaki ipi emiyor. Eli cinsel organımı kavlıyor ve ben ona teslim oluyorum. Beni öperken boştaki eliyle göğüslerimi okşuyor. "Evet," diye tekrar tekrar söylüyorum. Bu boşalmaya ihtiyacım var. Külotumun içine uzanıyor ve parmaklarını kıvrımlarıma gömüyor.

"Gitme." Elim onunkini buluyor, o da oradaki baskıyı artırıyor ve klitorisimin etrafında daireler çiziyor.

Beni sıkıca tutuyor ve sonra, içimde bir zevk dalgası güçlenirken dağılıyorum. Zapt edemiyorum. Topraklandım ve süzülüyorum. Ve tüm vücudum içimde büyüyen bu sıcaklıkla canlı hissediyor. *Tanrım, yine başlıyor.* Ben orgazm olurken etrafımızdaki müzik kreşendoya ulaşıyor, bu sefer daha sert. Parmaklarım ıslak ve sıcak, ama durmuyorum. Boşalmamın son zerresi de tükenene kadar devam ediyorum. Yan dönüyorum ve yüzümü yastığıma .

"Kaçma," diye fısıldıyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu da ne böyle? Doğruldu ve karanlık yatak odasının etrafına bakındım. Neyim var benim böyle? Bir yabancıyla ilgili ıslak rüyalar görüyor olamam. Sanırım her şey her zamanki kâbuslarımdan daha iyidir. Onun sesiyle uyanmak, çığlık atarak uyanmaktan bin kat iyi.

Vücuduma baktım. Bir ara yorganı üstümden attım ve kombinezonumu çıkardım. Babam alt kattaki partiyle meşgul olduğu ve gece için emekli olmadan önce beni kontrol edecek vakti olmadığı için şanslıyım. Odaya baktığımda Sole'nin bir ara şöminede ateş yakmak ve Fransız kapılarını kapatmak için içeri girdiğini fark ettim. Bir elimi alınma bastırarak, önce bir göğsümü, sonra da diğerini sıkıp orada kalan karıncalanma hissini hafifletiyorum. Anında, Archer'ın ağzının sıkı tepede olduğunu hayal ediyorum.

"Hayır." Bacaklarımı yatağın kenarına attım.

Artık Archer'ı düşünmek yok. Ve kesinlikle, artık onu hayal etmek yok. O artık yok. Ayaklarım soğuk parke zemine değiyor ve bu uyanmam ve aptalca düşüncelerimi bir kenara bırakmam için gereken sarsıntı oluyor.

Duşa giriyorum ve bunu dün gece yapmadığım için hemen pişman oluyorum. Saçlarım bir günlük saç spreyi ve duman kokuyor. Yüzümdeki makyaj kuru ve kabuklu hissediyor. Ilık spreyin altında kalıyor, dalgınca saçlarımı şampuanlıyor ve yüzümü yıkıyorum. Bugün önemli bir gündü ama nedense kendimi bunun için heyecanlandıramıyorum. Yıllardır hedefim Kuğu Kraliçesi olmaktı. Bu hayal sonunda gerçek oldu. Öyleyse bu sabah neden ayaklarımı sürüyorum? Ben durduramadan onun yoğun mavi gözleri belirliyor.

"Yeter," diyerek suyu kapattım ve dışarı çıktım.

Bir fırçayı saçlarımda gezdirirken aynaya bakıyorum. Yüzüm güzelce fırçaladığım için lekeli. Saçımı sıkı bir topuz yaptıktan sonra nemlendirici ve güneş kremi sürüyorum. Tüm günü Performans Sanatları Merkezi'nde geçireceksem makyaj yapmanın bir anlamı yok.

Siyah tek parça streç giysi, tayt ve prova eteğimi giydikten sonra kahvaltı için babamla buluşmak üzere yemek salonuna gidiyorum. O da genelde benim gibi sabahın köründe kalkar.

"Günaydın uykucu," diye selamlıyor beni masanın başından, sonra durup bana bakıyor. "Büyüleyici görünüyorsun. Annene çok benziyorsun."

"Günaydın. Teşekkür ederim." Odanın diğer ucundaki büfeye giderken yanağına bir öpücük konduruyorum. "O kadar da geç değil," diyorum

Meyve, yoğurt, simit, somon füme ve haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltı seçeneklerine göz atın.

" zamankinden daha geç oldu." Göz kırıyor.

"Dün geceki parti beni tüketti." Yarı doğru yalan değildir. İnsanların arasında olmak beni yoruyor. Ama dün gece beni geren konuklar değildi.

"Prova için hazır mısın? İlk gün." Bana gülümsüyor.

"Evet, ilk gün." Tabağıma bir kaşık meyve ekliyorum. Yiyebileceğim başka bir şey bulamayınca masaya dönüp babamın yanına oturuyorum.

"Bunu uzun zamandır bekliyorduk." Elime uzandı ve öpmek için başını eğdi. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba." Göğsüm helyum balonu gibi şişiyor ve birdenbire güne başlamak için heyecanlanıyorum. "Bağış kampanyası dün gece başarılı oldu."

"Öyleydi. Ve ilk kez kardeşin yardım etti." Ağzının kenarını siliyor, peçetesini tekrar kucağına koyuyor ve omletini kesiyor. "Tabii sarhoşken yaptığı gösteriyi unutursak."

"Ona bu kadar sert davranma baba. Omuzlarına bu kadar yük binince bunalıyor." Bir parça yeşil elmayı delip ağzıma atıyorum.

"Kahve?" Sürahiye aldı ve fincanıma doldurdu. "Ekstra şekerli." Göz kırıyor ve şekerlikle krema setini önüme koyuyor. "İhtiyacın olacak."

"Chuck yardım etmek için ne yaptı?" Ağzıma bir parça elma daha atıyorum, sonra kahvemi içiyorum.

"Arkadaşı, Bay Archer." Babam gülümsüyor. "Chuck arkadaşının varlıklı biri olduğunu söylerken abartmıyordu. Dün gece kampanyama yüklü miktarda bağışta bulundu ve annenizin kolyesine dört milyon dolar teklif etti."

"Bu harika." Elimi göğsüme götürüyorum ve kolyenin yerinde olmadığını fark ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor ve onu çıkardığımı hatırlamıyorum.

Dün gece her zamanki yatma rutinimi yapmadan uyudum ve kolyeyi tamamen unuttum. Ben uyurken mi çıkmıştı? En son ne zaman boynumda hissettiğimi düşünürken, çıkmadan önce onu aramak için aklıma bir not aldım. Odaya döndüğümde kesinlikle takılıydı. Takmamış mıydım?

"Sanırım güzel boynunda göstermek işe yaradı." Fincanından içiyor. "Bu hafta sonu tekrar taktığından emin ol."

"Elbette." Annemin yadigarının tam olarak nerede olduğunu bilmemenin verdiği panikle başım hâlâ uğulduyor. "Bu hafta sonu ne var?"

"Kardeşinin doğum günü partisi. Dün gece konuşmuştuk. Hatırlamıyor musun?" Kaşlarını çatı. Babam kendini tekrar etmeyi sevmez.

"Evet, tabii ki hatırlıyorum." Başımı salladım.

"Güzel. Çünkü Bay Archer'ı çoktan davet ettim. Eminim teklifini en az iki milyon daha artırmasını sağlayabiliriz."

Kalbim yine küt küt atıyor. Ve beynim bu kez onun odamda bana dokunduğu görüntülerle dolup taşmayı seçiyor. Archer'dan uzak durmak ve onu bir daha görmemek için çok fazla. Ama babam haklıydı. Belki de şu anki durumumuza yardımcı olacak anahtar oydu.

"Alabildiğimiz kadarına ihtiyacımız var." Babamın bakışları boş tabağına düşüyor, sonra kalkıp benimkiyle buluşuyor. "Anlıyor musun Paloma?"

"İstediğimi biliyorsun baba." Boğazımdaki yumruyu yutarak eline uzandım. "Bu senin hatan değil. Bunu düzelteceğiz. Söz veriyorum."

Bunu onun için mahvedemem. O kolye onun tek çıkış yolu. Geçen ay, babam işte zor bir gün geçirdi. Sonrasında, biraz stres atmak için en sevdiği kulüpte kumar oynamaya karar verdi. Ne olduğunu anlamadan çok derine batmıştı ve delikten çıkmanın tek yolu kampanya parasını kullanmaktı. Şimdi işin içinde mafya var ve babamın iki hafta içinde onlara geri ödeme yapması gerekiyor.

Annemin kolyesini açık artırmaya çıkarmak benim fikrimdi. Hala bizimle olsaydı, aynı teklifi yapacağını biliyorum. Babamı kurtarmak için her şeyi yaparım. Ailemi güvende tutmak için her şeyi yaparım. Aile yadigarını bırakmak benim için kolay bir seçimdi.

Dudaklarımın bükülmesini gizlemek için ağzımı kapatıyorum.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun." Arkasına bakıyor. "Sole. Biraz yardım."

Sole sanki bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını görmek için kapıda bekliyormuş gibi hemen odaya koşuyor. Önemli bir şey olmadığını anlatmak için başımı sallıyorum. Dört yaşından beri benim için bir anne gibiydi. Annem vefat ettiğinde, babam Sole'yi hizmetçilikten dadılığa geçirdi. Beni doğuran kadın hakkında bir şey hatırlıyorsam, bunun nedeni Sole'nin bana zaman ayırıp resimler göstermesi ve ben doğmadan önceki hikayeleri anlatmasıdır.

"görünüyor." Sole elinin tersiyle alnıma dokunuyor. "İkinize de yeter."

Gülümsemeye zorluyorum. "Kahveyi çok hızlı içtim."

"İşte." Önüme bir bardak koydu. "Biraz meyve suyuna ne dersin?"
"Tamam." İkisini de yatıştırmak için portakal suyunu içiyorum. "Şimdi daha iyiyim. I

gidip eşyalarımı almalıyım. Provalar dokuzda başlıyor ve şehre gidip gelmek ve ısınmak için hala uzun bir yolum var."

"Emin misin?" Babam bana ayna tutuyor, ben ayağa kalktığımda ayağa kalkıyor.

"Evet, baba." Yanağından öperim. "Ofiste iyi günler dilerim."

"İyi şanslar," diye sesleniyor arkamdan.

Yemek odasının kapısı arkamdan kapanır kapanmaz büyük merdivene doğru fırlıyorum. Eğer o kolye çarşafıma ya da elbiseme sarılı değilse ne yapacağımı bilmiyorum. Yatak odamın kapısını iterek açıyorum ve yatağa doğru atılıyorum. Şöminedeki ahşaplar odayı dayanılmaz derecede havasız yapıyor. Ama Fransız kapılarını açmak için durmuyorum.

Yataktan bir sonuç çıkmayınca, makyaj sandalyesinin üzerinde düzgünce duran elbiseye geçiyorum. Cebi yok. Ama bir mücevher parçasını yakalamaya yetecek kadar katmanı var. Kendimi yere bırakıp beş dakika boyunca kumaşın her santimini inceliyorum ve elim boş dönüyorum. Sonra dolabı kontrol ediyorum. Ama her geçen an odamda olmadığını fark ediyorum. Olmadığını biliyorum ama sihirli bir şekilde ortaya çıkacağı umuduyla aramayı bırakamıyorum. Babamın odasını aramak için yolun karşısına bile geçiyorum. Gerçi bu hiç mantıklı değil. Kolye en son bendeydi.

Gitti. Gerçekten gitmiş.

Tanrım.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bu sefer onları tutamıyorum. Her şeyi berbat ettim. Hem de çok fena batırdım. Annemin en değerli mücevherini kaybettim ve onunla birlikte babamın mafyadan kurtulmasının tek yolunu da. Onu öldürmekle tehdit ettiler. Hıçkırarak ağlıyorum, çığlıklarımı elimle bastırıyorum. Şimdi ne yapmam gerekiyor? O elmas şu anda her yerde olabilir.

Koridorun ortasında durup adımlarımı tekrarlıyorum. Ve sonunda, sadece bir isim bulabiliyorum. Archer. Dün gece odamdaydı. Yine de, parasını ödeyebilecekken neden alsın ki? O olamaz, değil mi? Elinin seksimin üzerinde kaydığı görüntüler zihnimde yanıp sönerken gözlerim çırpınarak kapanıyor. O burada ete kemiğe bürünmüş haldeyken beni tüketen aynı muhtaç arzu yeniden içimi yakıyor.

"Dur," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve Chuck'ın odasına yöneliyorum.

Ona sebepsiz yere kızgıyım. Ya da belki bir sebebim vardır. Archer'ı hayatımıza o soktu. Hayatımın geri kalanını o adamı bir daha görmeden geçirebilirdim. Şimdi gelecek hafta onun varlığına katlanmak zorundayım.

Odaya girdiğimde ve onu orada dikilirken bulduğumda kolyeyi taktığımı görüp görmediğini sormak zorunda kalmanın olası utancı.

Chuck'ın kapısını iterek açtım ve yatağa doğru yürüdüm. "Chuck." Omzunu ittim.

"Su," diye mırıldanıyor.

"Babamla kahvaltıyı kaçırdın." Çekmeceli dolabına doğru yürüyorum ve bir bardağa su dolduruyorum. "Otur." Yavaşça doğrulup bardağı eline tutuşturana kadar bekliyorum.

Hepsini , sonra tekrar uzanıyor. "Yaşayacağına eminim." "Sen iyi misin?" Yatağın kenarına oturuyorum. "Dün gece-"

"Biliyorum. Özür dilerim." Tek gözünü açıyor, dudaklarında büyüleyici bir gülümseme beliriyor. "Sana kaba davranmak istememiştim. Hem de Archer'ın önünde. Benim bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı."

"Olabilirsin." Sırıyorum.

"Doğru." Elimi tuttu. "Beni affediyor musun?"

"Evet." Bir nefes veriyorum ve ağırlığımı ona doğru kaydırıyorum. "Sen yukarı gelmeden önce annemin kolyesi bende miydi, hatırlıyor musun?"

"Herkes seni bunu takarken gördü. Merak etme." Çarşafı omzunun üzerinden çekiyor. "Archer ona bakmadan duramadı."

"Fark etmedim." Tabii ki fark ettim.

Ama Archer'ın köprücük kemiğindeki kocaman taşa bakmadığından eminim. Onu on bin dolar dolandıran kadına bakıyordu.

Kıkırdıyor. "Tabii ki yapmadın. Benimleyken rol yapmana gerek yok," diyor çoğunlukla yastığına. "Bütün kadınlar ondan hoşlanıyor. Bu onun yeteneklerinden biri. Muhtemelen isteyebileceği tüm kadınlar. Hepsi onun emrinde."

"Gerçekten mi?"

Chuck'ın sözlerinden şüphe duymuyorum. Archer'ın bir kadından neler alabileceğine dair ilk elden deneyimim var. Zenginliği ve yakışıklılığıyla, kadınların neden kendilerini ona attıklarını anlayabiliyorum. Kendimi savunmam gerekirse, ben kendimi ona atmadım. Yatak odama geldi. Soru şu ki, eğer parasını ödediği şeyi almak için beni aramaya gittiyse, neden beni asılı bıraktı?

"Onu benden almayın," diye mırıldanıyor

Chuck. "Ne?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"İkinizi birbirinize bakarken gördüm. O benim en iyi arkadaşım, Paloma. O benim tek arkadaşım. Eğer onu kendine aşık edersen, bana ne ?"

"Hâlâ sarhoş musun?" Gülüyorum ve başını okşuyorum. "Onu kendime aşık edemem. Öyle bir şey yok."

Sesimdeki hüznü özlemiyorum. Çünkü Archer gibi bir adamı kim istemez ki? Ama Chuck kendisi söyledi. Archer zaten istediği tüm kadınlara sahip. Ve Chuck'ı incitecek bir şey asla yapmam. Belli ki Archer'a ve arkadaşlıklarına değer veriyor.

"Şehveti kastetmiştim," diye sözünü düzeltti. "Sadece ondan uzak dur." "Uzak duracağım. Söz veriyorum." Yorganı üzerine çektim ve ayağa kalktım.

Gitmek için dönmeden önce bileğimi tuttu. "Hey, beni ne kadar seviyorsun?"

"Hem de çok. Bunu biliyorsun." Elimi serbest bırakıyorum.

"Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim." İki gözünü de açıyor. "Bu gece için beni fark etme şansın var mı?"

"Yine mi? Geçen hafta sana on bin dolar vermiştim." Başımı salladım. "Bana borcunu onunla ödediğini söyle."

"Ben yaptım." Gözlerini deviriyor. "Babam benimle ilişkisini kesti ve şimdi arkadaşlarımla kağıt bile oynayamıyorum."

Babam onunla ilişkisini kesmedi. Sadece artık sokağa atacak parası yok. Ve babamın borçları kolay ödenecek türden değil. Onu kurtarmak için binlerce adamı dolandırmam gerekir.

Aklıma bir fikir geliyor ve sonuçlarını düşünmeden önce kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Babam Archer'ı doğum günü partine davet etti."

"Doğum günü partim mi? Lütfen. Ne olduğunu söyle. Ünlü senator için bir bağış toplama etkinliği daha." Kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Sadece Archer'dan bir milyon daha koparmak istiyor. Acınacak halde."

"Bir milyon daha mı?" Sesim birkaç oktav yükseliyor. "Yaşamak için ne yapıyor?"

". Birkaç otel satın almak için New York'ta. Emin değilim. Adam ne isterse onu yapıyor. Hayal edebileceğinizden çok daha fazla parası var. Çok şanslı." Chuck tekrar bana dönmeden önce başını tavana doğru sallıyor. "Hey, ne dersin? Seni bu kadar çok seven kardeşini tanıyabiliyor musun?" Kaburgalarımı dürtüyor. "Seni dün gece gördüm. Bana masum numarası yapma."

Bir an için kalbim küt küt atıyor. Beni gördü mü? Archer'la mı? Odamda mı? Panik göğsüme yerleşirken yutkunuyorum. Birincisi, eğer babam beni

odamda bir adam olduğunu öğrendi. Ve daha da kötüsü, onunla öpüştüğümü. Ama Chuck bundan bahsediyor olamaz.

Tanrım, sakın ol Paloma.

"Ne gördün?" diye sordum.

"Küçük kleptoman yöntemlerine geri döndüğünü." Beni tekrar dürtüyor "Hadi beni bağla, babama söylemem. Eski günlerdeki gibi olacak. Alıcıyı bulacağım ve kârı bölüşeceğiz."

"Bu sadece bir kez oldu." Kaşımı kaldırıyorum. Kardeşlerle ilgili sorun, tüm kirli küçük sırlarınızı bilmeleridir. Mesela tam bir pislik olan erkeklerden para aldığımda yaşadığım o inanılmaz heyecan gibi. Değerli bir şey kaybettiklerini anladıklarında yüzlerini görmek hoşuma gidiyor.

İroni benim için kayıp değil. Şimdi tam olarak nasıl hissettirdiğini biliyorum.

"Tamam. Burada bekle." Şifonyerine doğru yürüdüm ve metale dokunana kadar arkaya doğru uzandım. Rolex'i alıp yatağın üzerine fırlatıyorum. "Para sende kalsın."

"Buraya mı sakladın?" Gülüyor. "Bilmeliydim. Tanrım, seni özledim." Oturdu ve elimi öptü. "Teşekkür ederim."

"Doğum günü partinde uslu duracağına söz ver," diye yalvarıyorum ona.

"Söz veriyorum. Archer beni kontrol altında tutmak için burada olacak. Endişelenecek bir şey yok." Dudaklarını tekrar elime bastırıyor.

"Gerçekten babama yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Kampanyayı mı yoksa diğer mali sorunlarını mı kastettiğimi sormasını umarak soruyorum. Yükü onunla paylaşmak istiyorum ama yardım etmek için ne yapabilir ki?

"Archer isteseydi babama iki senato koltuğu satın alabilirdi." İki parmağını kaldırdı. "Ama Archer bunu yapmaz. O benim arkadaşım. Ben istemedikçe bunu yapmaz."

Doğru. Sorsam ne olurdu?

Archer'ın cömert bir insan olduğunu biliyorum. Benim için babama yardım eder mi? Verebileceğim tek bir şey var. Bu yeterli olur mu? Hayır, bu çılgınlık. Aklı başında kim benimle birlikte olmak için beş milyon dolar öder ki? On bin zaten çok fazlaydı.

Hayır, çözüm bu değil. Ama Archer, Chuck'ın dediği kadar iyiye, belki elması bulmama yardım edebilir. Archer ve ben arkadaş olmaktan çok uzağız. Aksine, beni korkutuyor. Ve bu sadece onun yanıdayken aklımı kaçırdığım için değil. Sorun o. Onun enerjisi hem tehlikeli hem de sarhoş edici.

Ateşin yok edeceğini bildiği halde ışığa karşı koyamayan bir pervane gibi.
O ben de öyle hissediyorum.
Ama babam için denemek zorundayım. Bu süreçte yansam bile.

BÖLÜM 6

BIZLER, NE BİRBİRİMİZİ SEVİYORUZ. NE DE L O V E R S . S T R A N G E R S

PALOMA

Spor çantamı yanıma alıyorum, defterimi üzerinde dengeliyorum ve kalemim boş bir sayfanın üzerinde geziniyor. Genellikle şehre seksen dakikalık yolculuğum sırasında günlük tutmak ya da babamın şoförü Nico ve ailesiyle hasret gidermek için zaman ayırıyorum. Bugün sessiz ve bunun nedeni hakkında iyi bir fikrim var.

"Lucy nasıl? Fen projesini teslim etti mi?" diye sordum.

"O yaptı." Nico dikiz aynasında bakışlarımla buluşuyor. "Gönderdiğin boya kutuları için minnettar oldu."

"Oh güzel. Eğlenceli bir projeye benziyor. Onun yaşındayken gezegenlerle ilgili benzer bir gösteri yaptığımı hatırlıyorum. Uranüs'ün gaz yüzeyini göstermek için boyaya batırılmış pamuk kullanmak Sole'nin fikriydi. Yoksa Satürn müydü?"

"Ben de emin değilim." Bir kez başını sallıyor.

Karısı Mary ve en küçükleri Emmie hakkında daha fazla soru soruyorum. Ama sanki artık benimle arkadaş olmak istemiyormuş gibi aynı hevesizlikle yanıt veriyor. Ben dört yaşımdan beri babam için çalışıyor. O çok gençti. Anaokulundaki ilk günümde o kadar gergindim ki sınıfa girmek . Ta ki o da ilk günü olduğunu ve şoförümüz olacağı için gergin olduğunu benimle paylaşana kadar. Hatta benimle sırrını bile paylaştı. Daha önce hiç limuzin kullanmamıştı. gülmüştüm. Babam beni sınıfa kadar geçirdiğinde artık korkmuyordum.

Sırrı her zaman benimle güvende olacak. Babama ya da başka birine asla söylemedim. "Bana hâlâ kızgınsın." Nefesimi bırakıyorum.

"Tabii ki hayır, bayan." Başını sallıyor.

"Hanımefendi?" Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Kızgın değilsiniz. Bana kızgınsın. Sana ev ödevi olduğunu söylemiştim."

"Kendini tehlikeye attın," diye kestirip atıyor. "Paul her zaman yanımdaydı," diye karşılık veriyorum.

"İşte geldik." Kenara çeker ve Sahne Sanatları Merkezi'nin önünde yumuşak bir şekilde durur."

"Akşam görüşürüz." Spor çantamı omzuma atıyorum.

"Sizi burada beklemek için talimat aldım. Ve seni doğruca eve götüreceğim." Bana bakmak için ağırlığını değiştirdi. "Artık yan görev yok. Senatör ısrar ediyor."

Babamın ve onun bu kadar korumacı olmasının ne kadar saçma olduğunu açıklamak için ağzımı açtım. Yirmi beş yaşındayım, istediğim gibi gelip gidebilmeliyim. Özellikle de sözde yan görevim bale performansımı geliştirmekse. Ama Nico'yu benim güvenliğim söz konusu olduğunda her zaman babamın yanında yer alacağını bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum, bu onun çok ciddiye aldığı bir şey.

"Ben artık çocuk değilim," diyorum hâlâ.

"Sen nüfuzlu bir adamın kızıydın. Düşmanları sizi bir zayıflık olarak görebilir. Kaçırarak-"

"Lütfen oraya gitme. Böyle konuştuğunda beni korkutuyorsun." Elimi kaldırdım. "Yemin ederim aynı babam gibi konuşuyorsun."

Ayrılmak için hamle yaptım ama sonra duraksadım. Partide Archer benimle başka bir yerde tanıştığını ima etti ama babam bu fikri çabucak yok etti. O gece babamın Archer yerine bana inandığından emindim. Ama sanırım inanmadı. "Ona geçen haftadan bahsettin mi?"

"Gerek yoktu. O zaten biliyordu." Nico omuz silkiyor.

"Hayır, bilmiyordu." Gözlerimi deviriyorum. "Yemin ederim her kanıyorsun.

Şüpheleniyordu. Ama emin değildi. Ta ki siz doğrulayana kadar." "Buna sevindim. Sırlar vardır, bir de vardır. Güvenliğiniz önce." Bana babacan bir gülümseme sunuyor.

"Seninle tartışmanın bir faydası yok. değil mi?" Dudağımı ısırdım.

"Hayır." Binanın yan girişini işaret ediyor. "Akşam görüşürüz."

El sallayarak veda ediyorum.

Archer'ı antrenmandan sonra görmek için çok fazla. Elmas gittiğine göre, o benim tek umudum. Ama numarasını, nerede çalıştığını ya da günlerini nerede geçirdiğini bilmezsem ona nasıl ulaşabilirim? gelir gelmez, otel odasındaki görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Kapının önünde durup arzumun içimde açığa çıkmasına izin veriyorum. Çok uzaklaşmadan kapı açılıyor ve Paul kafasını dışarı çıkarıyor. "Günaydın. Geç kaldın."

"Geç kalmadım. Sadece her zamankinden daha geç." Kapıyı sonuna kadar içi açıp içeri daldım.

nd

e. "Seninle konuşmak için erken geldim. Dün gece beni yüzüstü bıraktın.

Yapamazsın

üzerime bir bomba at ve sonra sessiz ol." Tiyatronun soyunma odalarına giden geniş ve uzun koridorda ilerlerken o da yanıma geliyor.

"Özür dilerim. Sana mesaj attıktan sonra milyonlarca yöne çekildim. Mesajlarını görmedim bile." Telefonumu bulmak için spor çantamı karıştırıyorum ama olanlardan sonra onu en son ne zaman ve nerede gördüğümü hatırlayamıyorum.

"Pekala, buradasın. Söyle bana. Gerçekten o muydu? Oteldeki Adonis senin evine mi geldi?" Bileğimi kavradı ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Evet." Bir elimi alnıma koyuyorum.

"Hayatta olmaz." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için olduğu yerde dönüyor. "Senatöre ne yaptığını söyledi mi?"

". Pek sayılmaz. Babam o gece doğruca eve gitmediğimi biliyor. Ama ne yaptığımı bilmiyor." Omuz silkiyorum.

"Peki başın ne kadar belada?" diye soruyor.

"Nico beni bu lanet kapının dışında bekleme emri aldı." Az önce girdiğim kapıyı gösteriyorum. "Daha fazla kaçamak yok."

"Bunu Pierre'e söyleyebilirsin." Elim tutuyor ve beni koridorun ilerisine doğru çekiyor. "Bizimle konuşmak istiyor. Eminim başrol oyuncularını için yaptığı olağan konuşmadır. *Kötü performansınla beni utandırırırsan ölürsün.*" Pierre'e çok benzeyen bir sesle söylüyor.

Gülüyorum. ". "

Bale yönetmenimizin kapısını çalar. Pierre cevap verdiğinde

Paul kapıyı açar. "buyurun." "Korkak,"

diye fısıldıyorum ona.

Pierre, muhtemelen seksenli yıllardan beri bu kül bloklu ofiste bulunan köhne masasının arkasında oturuyor. Not defterine bir şeyler karalarken başını öne eğiyor. Pierre korkutucu olabiliyor, belki de babamdan daha fazla. Ama katıdır çünkü işi zordur. Kafasındaki ak saçların sorumlusunun biz olduğumuza yemin ediyor.

Başını kaldırmadan, "Ölmek mi istiyorsun?" diye

sorar. Paul hemen, "Hayır, efendim," diye yanıtlar.

Cevap vermeyince Paul kaburgalarımın dirsek attı. Boğazımı temizliyorum. "Hayır. Efendim."

"Güzel." Yukarı bakıyor. "O zaman beni boktan bir baleyle utandırma. Ödevi yaptın mı?"

"Yaptım." Başımı salladım. Babamın onaylamamasından korktuğum kadar, Pierre'inkinden daha çok korkuyordum. Archer'la tanıştığım gece otelin salonuna gittim çünkü bu işi kaybetmek istemiyordum.

"Bizim Odile prensini baştan çıkardı mı?" diye sorar Paul'e.

"Öyle yaptı. Çok zekiydi. Adam onun elinden yiyordu." Pierre'e göstermek için elini uzatıyor. Sonra elindeki tohumları kapıyormuş gibi bir hareket yapar ve sonra onları ağzına atar.

"Çirkin miydi? Öyleyse bile sayılmaz." Pierre de acımasızca dürüst bir tiptir. Ama koreografide çok başarılı, bu yüzden herkes ona pas veriyor. Bu yüzden Kuğu Gölü'nü sahneye koymasının onuncu yılı. "Eee?" Bana ters ters bakıyor.

Paul cevap vermeden önce bir an bana bakıyor, "muhteşem, ama aynı zamanda tehlikeli." Pierre başıyla onaylayınca Paul devam ediyor: "Uzun boylu, siyah saçlı, parlak mavi gözlü, geniş omuzlu, keskin çeneli. Tam bir paket. Ama onunla boy ölçüşemezdi."

Bırakayım da konuşmayı Paul yapsın. Korkarım ki Archer hakkında tek bir kelime edersem, Pierre güzel bir yabancı tarafından ne kadar tahrik edildiğimi anlayacak. Suçluluk duygusu beni on bin dolar istediğimi ve onunla yatmadığımı itiraf etmeye bile zorlayabilir.

"Mükemmel." Pierre bakışlarını bana çeviriyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Yüzümü inceliyor, sonra sanki beni yeniden değerlendiriyormuş gibi bacaklarıma doğru atlıyor. "Bu senin için kolay bir rol olmayacak. Senden sadece prensini baştan çıkarmanı istemiyorum." Paul'u işaret ediyor. "Ama tüm seyircileri. Hepsinin tiyatrodan seni becerebilmeyi dileyerek ayrılmasını istiyorum. Anladın mı?"

Tanrım, çok gergindi.

"Anlıyorum."

"Güzel." Kapıyı işaret ediyor. "Isınmaya başlayın. İki saat sonra görüşürüz."

Paul dirseğimden tutup beni dışarı çıkarana kadar orada aptal gibi duruyorum. Kapı arkamdan kapandığında iki büküm oldu. "Lanet olsun. Midemde diyet sodadan başka bir şey olsaydı kusardım."

"Şşş." Onu koridora doğru çekiyorum. "Seni duyabilir."

"Sevgilimi arayıp ona her şeyin bittiğini ve hayatta kaldığımı söylemem gerek." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve kendi soyunma odasına doğru ilerliyor.

Soyunma odama giriyorum ve eşikte duruyorum. İlk defa kendime ait bir alanım oluyor. Bu, birçok bale sanatçısının asla deneyimleyemeyeceği bir başarı. Pek çok açıdan şanslıyım. Makyaj taburesine oturuyorum ve yenilenmiş bir hevesle yansımama bakıyorum.

Kapının tek bir kez çalınması beni gerçeğe döndürdü. Vakit geldi. Ayaklarımı sarıyorum ve dışarı çıkıyorum. Antrenman odasına giderken Mila bana yetişiyor. "Duydun mu?"

"Ben hayır diyeceğim." Onu işaret ediyorum. " oluyor?"

"Yeni yatırımcı provalara katılacak." Bana gülümsüyor. "Belki zam alırsınız?" Omuz silkiyor ve aynı soruyu sormak için önümüzdeki gruba doğru koşuyor.

Isınma bu sabah daha uzun sürdü. Geri dönüşün ilk günü olduğu için herkesin odağı tam olarak olması gereken yerde değil. Ben, dizimin etrafındaki bağlar ve kaslar üzerinde çalışmak için birkaç dakika daha kullanabilirdim. Tiyatronun önüne doğru ilerledim ve Pierre'i beklerken dizlerimi esnetmek için yere oturdum. Paul ve ben uzun zamandır birlikte çalışıyoruz. Bu yüzden onu baştan çıkarmak çocuk oyuncağı olmalı.

"Canlı görün." Paul omzuma vurdu.

Pierre sahneye girer girmez, piyanist ikinci perdedeki parçayı çalmaya başlıyor. Pierre bu sahneye kafayı takmış durumda, o yüzden buradan başlamamıza şaşırmadım. Kafamı boşaltıyorum ve melodinin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Birkaç dakika içinde Odile'in karakterinin karanlık köşelerinde kayboluyorum. Arzuları bir kuklacı tarafından yönlendiriliyor. Yani gerçek olamaz.

"Yine," diye yüksek sesle sesleniyor Pierre. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Piyanistle konuşmak için sahneden atlar.

Yüksek sesle söylediği sözler beni hayallerimden koparıyor ve içimdeki rüzgârı etkili bir şekilde dışarı atıyor. Nefes almak için durup göğüs dekoltemdeki ve boynumdaki teri siliyorum. İşte o zaman onu gördüm. Archer iki sıra aşağıda oturmuş, benden başka kimseye bakmıyordu.

"İyi misin?" Paul arkamdan geliyor ve ilk pozisyonu alıyor. "Solgun görünüyorsun."

"O burada." Yutkunuyorum.

"Kim?" İki kez baktı. "Oh kahretsin. O. O. Prensini." "Evet." Derin nefes alıyorum. "Neden burası?"

"Yeni yatırımcı o olmalı. Bana onun da zengin olduğunu söylememiştin. Tanrım, para ve yakışıklılık."

"Tekrar deneyelim." Pierre beni işaret ediyor. "Onun enerjisini etrafınızda hissedin. Mükemmel fiziğinin tadını çıkar. Onu kontrol et. Onu baştan çıkar." Yürüdü gitti ve piyano yeniden başladı.

"Adonis'i buraya getireyim mi?" Paul kulağımın dibinde gülüyor. "Dur," diye emrediyorum.

Ama sonra Archer'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bu mesafeden bile sert vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun kollarında olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmamıştım. Bütün gün onunla ilgili fantezileri kendimden uzaklaştırdım. Ama şimdisel kapılarının açılmasına izin veriyorum. Gerçek anılar ve hüsnükuruntudan oluşan bir çığda, Archer yine kafamın içinde. Bedenimi his ve şehvetle ısıtıyor. Elleri üzerimde, tıpkı yatak odamda yaptığı gibi beni tadıyor.

Müzik durdu. Bakışlarım seyirciye yöneliyor ama Archer yok. "Bu iyi bir gelişme." Pierre başını sallıyor, hafif bir gülümseme Ağzının köşesi.

Pierre'in dünyasında bu, harika iş çıkardığımı gösterir. Ama tabii ki daha önümde uzun bir yol var çünkü babam gibi o da harika istemiyor. Mutlak mükemmellik istiyor.

Provalar devam ediyor ve sanki henüz işi almamışız ve Pierre gün bitmeden bizi kadrodan elemek istiyor. Bir mucize eseri ayak uyduruyorum, ancak tüm bu süre boyunca Archer'ın yoğun bakışlarını hâlâ üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. O neden burada? Bu soruyu her sorduğumda, benden ne isteyebileceği beklentisiyle içim titriyor. Dediği gibi, hâlâ bitmemiş bir işimiz var. Onun parasını harcadım. Şimdi tahsil etmek için burada.

Antrenmanın geri kalanını toplulukla birlikte bitiriyoruz. Pierre beni gönderdiğinde dizim ağrıdan zonkluyordu.

"Bunu yarın için sardığından emin olmalısın." Paul şişmiş dizimi işaret ediyor. Şaka yapmaması ya da benimle flört etmemesi bana son derece ciddi olduğunu söylüyor. Ve endişeli. "Harikaydın."

"Evet, ama mükemmel değil." Nefesimi toparlamaya çalışarak enseme ovuyorum.

"Hâlâ üç ayımız var. Koreografiyi zaten biliyorsun. Tek ihtiyacın olan Odile'in karanlığını yakalamak. Onu kontrol et," diyor Pierre'in sesiyle, sonra da gülüyor. "Sen bu rol için yaratılmışsın. Şimdi kendinden şüphe etme." Yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor ve hem kendi spor çantasını hem de benimkini alıyor. "Selam,

Bu gece yine bir bara gidelim mi? Pratik yapman lazım. Bence bu sefer Pierre'in dediği gibi onu becermelisin."

"Gidip bir yabancıyı becer demedi." Bir kahkaha patlattım. "Sen delisin."

"Her ne dediyse. Ona katılıyorum. İyi bir sikiş ihtiyacın var. Belki de özlediğin şey budur?" Omuz silkiyor ve su şişesinden içiyor.

Yanılmıyor. Belki de vücudumu ateşe veren Archer değildir. Sadece insan sevgisinin eksikliği beni onun etrafında öfkelenendiriyor. Evet, bu tek bir adamın vücudum üzerinde bu kadar güce sahip olmasından daha mantıklı.

"Benim bir erkek arkadaşım var, unuttun mu?" Çoğunlukla kendime söylüyorum. Hunter'ı bağış toplantısına gelemediğinden beri günlerdir görmemiştim.

"Oh lütfen." Paul gözlerini devirir ve sahne arkasına doğru ilerlemeye başlar. "Onunla kaç yıldır çıkıyorsun? Dört yıldır mı?"

"İki yıl." Onu düzeltiyorum, sahne arkasına doğru ilerlerken onun yanına düşüyorum.

"Neden onunla anlaşmaya varmadınız? Görünüşü fena değil." Soyunma odasının önünde durur.

"Bilmiyorum. Biz öyle değiliz." Hunter'ın beni Archer'ın yaptığı gibi öptüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama görüntü kafamda canlanmıyor.

"Son şansın. Var mısın?" Paul kaşlarını oynatır.

"Gelemem. Nico bekliyor ve eminim çoktan babamla telefonda konuşup ona her şeyi anlatmıştır." Ona çabucak sarıldım.

"Baban bir zorba."

"Korumacı çünkü beni seviyor. En son neredeyse kaçırıldığım zamanı unutmadı. Aklını kaçırmıştı."

"Unutmadım." Başını sallıyor. "Senatörün öfkelenme şekli dehşet vericiydi."

"Şimdi anlıyorsun. Sadece benim için endişeleniyor. Yarın görüşürüz." El salladım ve soyunma odama girdim.

Etrafıma bir sessizlik çöktü ve gülümsedim. Güncellemeye alışmanın ne kadar sürdüğünü merak etmiştim. Buna ne dersin? Bir gün sürer. Mini buzdolabından soğuk bir havlu alıp dizimin üzerine koyuyorum. Eve bu halde gelirsem babam nasıl karşılar bilmiyorum. İhtiyacım olan son şey provalarımdan birine gelip Pierre'le kavga etmesi. O ikisinin karşı karşıya geleceğini düşündükçe ürperiyorum.

Dizimi dinlendirirken kendime çeki düzen veriyorum. Sızlanmadan tekrar ağırlık bindirebileceğimden emin olduğumda ayağa kalkıyorum ve Nico'yu aramak için spor çantama uzanıyorum. Küçük yan cebi karıştırıyorum ama tek bulduğum saç bağlarım ve makyaj malzemelerim oluyor. Çantayı makyaj masasının üzerine bırakıp üst fermuarı açıyorum.

O anda odamın ışıkları söndü. Gözlerimi deviriyorum. Hademelerin gelip burayı temizleyebilmesi için bizi buradan çıkarmaları gerekiyor. Bizi buradan çıkarmanın en hızlı yolu ışıkları kesmek. Karanlıkta spor çantamın askılarını tutup kapıya doğru ilerliyorum. Dışarı çıktığımda Nico'yu arayabilirim.

Odamın dışında inleme ve sızlanma sesleri bekliyorum. Işıklar söndüğünde herkes bundan nefret eder. Ama görünen o ki, en son ben çıkıyorum. Tanrım. Ne kadar zamandır orada oturmuş dizime bakıyordum? İki tarafa da baktım, kalbim biraz hızlı atıyordu, sağa döndüm. Bu koridorlarda yıllarca yürüdüm. Avucumun içi gibi bilirim. Ama bu, karanlık ve sessiz olduğunda ürkütücü bulmadığım anlamına gelmiyor.

Sebepsiz yere, izlerimde duruyorum. Avlanan bir hayvan gibi, bir tür varlık hissediyorum. Önümdeki uçsuz bucaksız koridora bakarken nabzım hızlanıyor. Çantamı vücuduma sararak hızımı artırıyorum. Dizim bana bağılıyor ama . Doğru olmayan bir şeyler var. Ya da belki de Nico kaçırılmaktan bahsederek kafamı karıştırdı. Babamın iyiliği için böyle davranıyorum. Ama rastgele birinin beni sokakta yakaladığı o an cehennem gibiydi.

Elbette, babamın ekibi kaçırın kişiyi daha eve varmadan yakalamıştı. Ama yine de, onunla arabada geçirdiğim o bir saat korkunçtu. Bunu düşünmek için en kötü zaman. Koşma isteğimle savaşıyor ve devam ediyorum.

Işıklar sonunda tekrar yandı ve ben doğruca devasa bir sandığa çarptım. Archer'ın mavi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Tanrım, ödümü ." Yönümü bulmak için iki büklüm oldum. "Burada ne halt ediyorsun?" İrkildim çünkü Archer'ı kışkırtmak aileme yardım etmesini sağlamanın yolu değildi. için bir dakika daha bekledikten sonra onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum ve tüm hayatımı onun ellerine . Ama bakışlarım onunkilerle buluştuğunda

Öncekiyle aynı şehvet. Sakin ve akli başında.

"Telefonunu düşürmüşsün." Cihazı bana uzattı.

"Ah." Spor çantama ve koridorda koştururken içinden düşen diğer eşyalara bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Seni korkutmak istememiştin." Geri adım attı. "Işıklar söndüğünde Pierre'i görmeye gidiyordum."

"Evet, bunu yapıyorlar, böylece antrenmandan sonra oyalanmıyoruz. Um. Müdürü gördünüz mü?" Kibarca sohbet etmek için sordum. Tanrım, bu işte kötüyüm. Ağzımdan kaçırılmalı mıyım?

"Hayır. O çoktan gitti." Sırıttı. "Biraz eksantrik biri." "Prima donna mı demek istiyorsun?" Ağzımı açıyorum.

"O da var." Sanki beni çalışıyormuş gibi kaşları biraz çatılıyor.

Vücudum ağrıyor çünkü artık benimle ilgilenmiyor olsa bile, hala onun çekimini hissediyorum. Hâlâ biraz ışık isteyen bir pervaneyim. Kalp atış hızımı düşürmek için yıllar süren eğitimimi kullanıyorum. Sonra eşyalarımın hâlâ yerde olduğunu hatırlıyorum.

Çömeliyorum ve hâlâ çantada duran bir çift bale ayakkabısını alıyorum. Sonra kirli bir havlu ve kulaklığımı. Orada durmuş bana bakıyor. Nefes alıyorum ve beni ne kadar etkilediğini saklamak için yavaşça nefes veriyorum. Ben başımı kaldırdığımda o da yanıma çömeliyor ve ağızlarımız birkaç santim arayla açılıyor. Dudakları dolgun. Ve ne kadar yumuşak olduklarını bilmekten nefret ediyorum. Ne kadar iyi öpüştüklerini bildiğim için.

Yanaklarım kızarıyor. Hunter'ın beni en son ne zaman öptüğünü hatırlamamam ne kadar tuhaf. Babamın ne düşüneceğinden o kadar korkuyor ki çoğu zaman elimi tutmaktan bile hoşlanmıyor. Archer değil. Senatör'ün onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. Bakışlarım dudaklarına düşüyor.

Beni öpmedi. Onun yerine bana yine telefonumu ve bu sabah giydiğim taytı uzatıyor.

"Teşekkürler." Kalan eşyaları topladım ve spor çantasının fermuarını çektim. Gitmeye hazırlanıyorum ama sonra duruyorum. "Archer."

Hareket etmiyor. Sanki beni çok az tanıyormuş gibi, sanki birkaç gece önce parmakları seksimde değmemiş gibi, beklentiyle bakışlarımı karşılıyor. Neden o gece çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyor?

"Bayan Davis?" diye soruyor, soyadımın aramızda kalmasına izin vererek.

Anladım. Biz arkadaş değiliz. Sevgili de değiliz. Biz yabancıyız. "Babamın ihtiyacı var...."

"Senatör iyi mi?" Bana doğru bir adım atarak devam etmemi istedi.

"Kardeşim bana senin cömert bir tip olduğunu söyledi." Yutkunuyorum, öyle hissediyorum ki

Çalıştığım koridorun ortasında bir yabancından para dilenmek çok garip. Ama ya şimdi ya da asla. "Yardıma ihtiyacım var. Başımız büyük belada. Ve sanırım." Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturmada önce bir süre ellerime bakıyorum. "Yardım edebileceğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarını çatı. "Bir hayır kurumu işlettiğim izlenimine kapıldığınız özür dilerim. Babanız, davası için vermek istediğim her şeyi aldı."

"Anlıyorum." Geri çekildim ve çıkış kapısına vurdum. "Bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum." Kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Eminim senin sosyal statünde birinin satacak çok şeyi vardır, eğer nakit sıkıntısı çekiyorsan." Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırtıyor.

"Bulduk. Milyonlar değerinde bir elmas. Babamı kurtarmaya yetecek kadar." Gözlerimden yaşlar akıyor. Her şeyi Archer'ın ayaklarına bırakıyorum. yıkabilir ya da ayağa kaldırabilir. Yutkunuyorum. "Onu kaybettim. Bu benim hatam. Parti sırasında sergilemem gerekiyordu. Ama sonra nereye gittiğini bilmiyorum."

"Anlıyorum." Yüzünün yan tarafını ovuşturuyor, bir satranç tahtasını inceler gibi dikkatle beni inceliyor. Bunu kolaylaştırmıyor. Neden yapsın ki? "Yani, başka bir şeyin yok mu?"

"Sadece ben." Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Çünkü bu her şeyin sonuydu. Ondan para istemenin, kendimi sunmanın aşağılanması tamamlandı. "Bir kere ödedin."

Kıkırdıyor. "Tam olarak memnun bir müşteri sayılmam." Takım elbise ceketinin cebine uzanıp siyah bir kart çıkardı. "Ama size yardımcı olabilecek birine yönlendirebilirim."

"Ne?" Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü itiraf etmeliyim ki benim için ödeme yapacak kişinin o olacağını düşünmüştüm. "Tamam." Teklif ettiği kartı alıyorum.

"Ona bunu göster. Seni bekliyor olacak." Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar öne eğiliyor ve kapıyı iterek açıyor. "İyi geceler, Bayan Davis."

BÖLÜM 7

HER ŞEY BİR YANA, ÖYLE Mİ?

ARCHER

Ekranımda şişen mavi noktayı izliyorum. Bu sabah altıdan beri Performans Sanatları Merkezi'nin üzerinde duruyor. Gardenia'nın telefon hack'i sayesinde son bir aydır Paloma'nın her hareketini izliyordum. Paloma Honor Davis gizemli bir kadından düşmanıma dönüştü. Artık onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Ne yediğini, çoğunlukla yeşil elma ve diyet soda. Zamanının çoğunu nerede geçiriyor, tiyatrodaki. Kiminle vakit geçirdiğini, hiç kimseyle. Senatör onu malikanesinde saklıyor. Sabah erkenden Nico'nun refakatinde evden çıkıyor ve yine Nico'nun refakatinde geceye kadar dönmüyor. Sözde erkek arkadaşı bile ortaya çıkmadı.

İkisinin birlikte olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Ona istediği zaman sahip olabileceği fikrinden nefret ediyorum. Ama uzun sürmeyecek. Yakında benim de ona sahip olamayacağımı bilerek ağzımdaki acı tadı yutuyorum. Çünkü Paloma Santino'nun şartlarını kabul etse bile, yine de benim olmayacak. Bir zamanlar onu düşündüğüm şekilde değil. Gardenia buna benim delilik gecem diyor. Ve tam olarak öyleydi. Paloma'ya olan arzum saf delilikti. Ama artık bitti. Plan ilerlemek zorunda.

Bakışlarım kalkıyor ve New York'taki ofisimin tavandan tabana pencerelerine ve altımdaki şehre yerleşiyor. Güneş ufukta alçakta duruyor. Bugün yapmak istediğim işi bitirmiştım. Ama Bedford'a dönmeye hazır değildim. Paloma bir ay önce yapması gerekeni yapana kadar olmazdı. Benden yardım istediğinde çok çaresiz görünüyordu. Şimdi de ayak sürüyor. Santino ve Rex benim için her şeyi ayarladılar. Şimdi tek ihtiyacımız olan o.

Bir bildirim gözüme çarptı. Gardenia'dan bir mesaj. Gardenia:
Kulaklık?

Ben: Neden?

Gardenia: Haberlerim var. Telefon güvenli değil

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken başımı sallıyorum. Bir cevap yazmaya gidiyorum ama sonra ekiple konuşmanın daha hızlı olacağına karar veriyorum. Masanın çekmecesini açıp küçük cihazı alıyorum ve kulağıma sokuyorum. Bağlantı kurulur kurulmaz kulağıma bir bip sesi geliyor.

"Çevrimdışı kalmandan nefret ediyorum." Gardenia'nın sesi . "Bir molaya ihtiyacım vardı." Sandalyeme geri oturuyorum.

"İyi. Hâlâ ofiste misin?" diye sorar.

"Evet, neden?" Dizüstü bilgisayarına ulaşmak için vücut ağırlığımı değiştiriyorum. "Neler oluyor?"

"Senatör hayatımı kolaylaştırıyor." Kıkırdıyor. "Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Son girişimlerinden biri daha yeni battı. Size söylüyorum, bu adam gelmiş geçmiş en kötü işadamı. Nasıl bu kadar servet biriktirebildi?" Alay etti, sonra sustu. "Oh Archer. Özür dilerim. Bu söylediğim çok aptalcaydı."

"Endişelenme." Beni göremiyor olsa başımı sallıyorum.

Evet, Senatör'den kalan tüm servet babamdan geldi. Gençliğinden beri Senatör hep hızlı zengin olma yatırımlarının peşinden koşardı. Tabii ki, hiçbir zaman başarılı olamadılar. Yıllar süren şaibeli yatırımlar, iş dünyasındaki zayıf muhakeme yeteneğiyle birleşince Senatör mahvolmanın eşiğine geldi. Gardenia haklı. İşlerimizi çok kolaylaştırıyor. Rex ve Santino'nunkini bile.

Rex ve Santino ile görüşmemden günler sonra Santino bana ulaşarak Senatör'ü kampanya fonlarını zimmetine geçirme ve klasik bir kumar oynama suçundan yakaladıklarını bildirdi. Bir saat içinde Santino borcu satın almış ve Senatöre ödemesi ya da sonuçlarına katlanması gerektiğini bildirmişti. Bu noktada, Rex Senatörün batmasını umursamıyor. Onu taşaklarından yakaladı. Hem de benim yardımım olmadan.

Neyse ki Santino hâlâ bana yardım etmek istiyor. Ve Paloma gerçekten yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde onu kabul etmeyi kabul etti. Onu zorlama zamanı.

"Bedford'daki malikanesine el koyması ne kadar sürer? Onu istiyorum. Pazara çıkmasına izin verme. Anladın mı?" Ekranı açmak için dizüstü bilgisayarındaki bir tuşa dokunuyorum. Alışkanlıktan ötürü, Jacob'ın güvenli sürücüyü yüklediği Paloma'nın gözetleme fotoğraflarından birine tıklıyorum. "Onun evini istiyorum."

"Evet, ilgileniyorum. Santino'yla konuştum." Duraksıyor ve İtalyan mafyasıyla doğrudan temasa geçtiği için onu uyarmamı bekliyor. Ama bu noktada, küçük ayrıntılarla uğraşamayacak kadar derindeyiz. Nefesini serbest bırakıyor. "Her neyse, haciz işlemini hızla takip ediyor. İpoteği senin paranla aldı tabii ki. Ev senin sayılır."

"Bu harika bir haber." Köşk için ne kadar harcadığı umurumda bile değil.

"Yani, bu noktada adamı uzun süre hapse göndermeye yetecek kadar delilimiz var." Klavyesinde yazıyor.

Paloma'nın güzel yüz hatlarına, dudaklarına, gözlerine bakıyorum. Daha iyi bir babayı hak ediyor. Ama bu beni ilgilendirmiyor. Hapis yeterli değil. Senatörün artıklar için bana yalvarmasını istiyorum. En değerli varlığını, malikanesini, servetini ve gücünü kaybettiğinde, tam olarak bunu yapacaktır. Annemden af dilemesini ve sonra da çaldıklarını geri vermesini istiyorum.

"Henüz değil, Gardenia. Plana sadık kalacağız." Paloma'nın balerin elbisesini giydiği bir sonraki fotoğrafa tıklıyorum.

Kilo vermiş ve bitkin görünüyor. Onu ilk günkü provalarda gördükten sonra, vücudunun neden zayıfladığını anlayabiliyorum. Günde on saat boyunca yönetmeninin ona uyguladığı işkence herkese bunu yapar. Son derece kararlı.

"Alo?" Gardenia kulağıma şarkı söylüyor. "Evet. Ne?" diye soruyorum.

"Dedim ki.... neden hâlâ şehirdesin? Eve dön artık. Yoksa Chuck'ın doğum günü partisine gitmek konusunda fikrini mi değiştirdin?" diye sorar.

"Hayır, . Birazdan evde olurum."

"Acele et, dostum." Jacob içeri girdi. "Gardenia elbise denerken hepimizi delirtiyor."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Kapatmak için kulaklığıma dokunuyorum.

Ekranımın sol tarafını kaplayan haritadaki mavi nokta hareket etmeye başlıyor. Kalbim beklentiyle göğsümde güm güm atıyor.

Hadi, Küçük Güvercin, iyi bir kız ol. Ruhunu şeytana satma zamanı. Eğer onu gerçekten seviyorsan, babanın yerini al.

Orada oturup şoförünün şehir trafiğinde dolanmasını bekliyorum. Ve sonra, Rex ve Santino'nun daha az meşru işlerini yürüttükleri seks kulübü Crucible'dan yanlış bir dönüş yapıyor. Hay sikeyim. Yemi yutmuyor.

Belki de yanlış yoldayım. Ya Senatör'den uzaklaşamazsa? Onun kontrolcü-sevgi dolu bir baba tipi olduğu hissine kapıldım. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sonuçta, kiminle yatacağına karar veren o değil mi? Yeterince çaresiz değil. Elmasa sahip olmadığını bilmemesi mümkün mü? Yarın banka hesabında beş milyon dolar ya da daha fazlası olmayacağını.

Bilgisayarımı kapattım ve ayağa kalktım. Bu o olmalı. Paloma babasına pembe elmasa ne olduğunu söylememiş. Bir mucize mi bekliyor? İyi. Bana gelmeyecek mi? O zaman ben ona giderim. Bu gece şartlarımı kabul etmek zorunda kalacak.

"BUNA ALIŞABİLİRİM." GARDENIA ELİNİ BENİM ELİME DOLADI.

dirseğimi tutuyor ve başını omzuma yaslamak için konsolun üzerine eğiliyor. "Her hafta sonu partilere gitmeliyiz."

"Çalışıyorsun, unuttun mu?" Jacob kulaklığın üzerinden söylüyor. "Bu gece iletişimde olduğuma memnunum. Şoför olmak sıkıcı. Gerçi geçen sefer seks yapan bir çift gördüm. İnan bana, düşündüğün kadar seksi değildi. Dağınıktılar. Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Sanki sen biliyorsun da." Gardenia gözlerini devirir.

"Bilmeni isterim ki-"

"Jacob," diye sözünü kestim. "Telsizde reşit olmayan biri ve babası olduğunu lütfen unutma." Önümüzdeki yola odaklandıktan sonra Senatör'ün malikânesine doğru sağa dönüyorum.

"Tanrım. Ben reşit değilim." Gardenia göğsümü tokatlıyor. "Yirmi üç yaşındayım. Neredeyse Paloma'nın yaşındayım."

Jacob, "Böyle mızımızlandığında kesinlikle yetişkin gibi konuşuyorsun," diye dürtüyor.

"İkiniz de durun," Fisher. "Archer, bir sorunumuz var." "Neymiş o?"

Gardenia doğrulur ve telefonunu çıkarır.

Fisher, "İtalyan mafyası malikânede," diyor.

"Baba, böyle söyleyince sanki birini öldürmek için gelmişler gibi geliyor. Sadece Santino." Biraz kızardı.

"Onun adını söyleme şeklinden hoşlanmıyorum." Jacob alay ediyor. "Fisher, duydun mu? Çok neşeli."

"Adam çok güzel. Ve öldürme ehliyeti var. Adını nasıl söyleyebilirim ki?" Gardenia karşılık veriyor.

"Santino neden burada?" Gardenia'ya dönüyorum. "Bize katılmasını sen mi istedin?"

"Hayır, yapmadım." Başını sallıyor. "Yani buraya soygun için falan gelmedik. Eğlenmek için buradayız, değil mi? Ona ihtiyacımız yok."

"Biz değiliz." Sırada beklemem için bana el sallayan valeye başımla selam veriyorum. "Buradayım çünkü Senatör beni davet etti. Ve Paloma henüz yemi için. Yaptığından emin olmak için buradayım. İstediyimi yaptın mı?"

"Tabii ki. Senatör haciz ihbarnamesini saatler önce almış olmalıydı." Bana gülümsüyor.

"Doğru. Şimdi tek yapmamız gereken elmasın artık onda olmadığını bilip bilmediğini öğrenmek. Sonra da Paloma'ya Crucible'a kadar eşlik etmek için hizmetimi sunacağım," diyorum çoğunlukla kendi kendime.

Planım çılgıncaydı, Fisher'ın ahlaksızcaydı. Ama umurumda değil. Her şey adil ve hepsi bu.

Vale kapımı açtı ve dışarı çıktım. Maserati'min kaputuna yürüdüğümde Gardenia kırmızı halının kenarında beni bekliyordu.

"İtiraf et. Bu da havalı." Noel ışıklarını ve girişin her iki yanındaki büyük boy Fındıkkıranları işaret ediyor. "Fındıkkıran teması için giyinmemiz istenmemesi çok kötü."

"Noel geçen aydı." Nefesimin altında söyledim.

"Yine de güzel." Omuz silkiyor.

Daha önce olduğu gibi, bir kadının davetiyemizi kontrol ettiği kapının yanındaki podyuma kadar bize eşlik edildi. "Tekrar hoş geldiniz Bay Archer. Teklif numaranız öncekiyle aynı olacak."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

Gardenia, etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Acaba o muhteşem kolyenin kazanan teklifi hâlâ sende mi?" diye soruyor.

"Güzel dokunuş," diye araya giriyor Jacob.

"Santino'yu bulup neden burada olduğunu öğrenmelisin." Fisher bu görevi ciddiye alan tek kişi.

Çoğunlukla benim için endişelendiği için. Senatör'e her yaklaştığımda, tanınma riskiyle karşı karşıya kalıyorum. Gardenia'yı bu şekilde tehlikeye atmaktan nefret ediyorum. Ama onu yanımda götürmek onun için daha güvenli. En azından burada olursa, tekrar haydutluk yapma isteği duymaz.

"Bize göz getir." Gardenia'nın şakağını öperim.

". " Kollarını boynuma doluyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Ne oluyor be?" Ona ters ters bakıyorum.

"Ne oldu?" Jacob ve Fisher hep bir ağızdan soruyorlar.

"Hiçbir şey." Gardenia bana masum bir gülümseme attı. "Sadece kadınların Archer'ın burada yalnız olmadığını anlamalarını sağlıyorum. Yeşil elbiseli kızıl saçlı kız ona göz koyuyor."

"Git işlerini hallet." Bir kaşımı kaldırdım.

"Tamam." Topuklarının üzerinde döner ve kalabalığın içinde kaybolur.

Bu geceki parti geçen ayki bağış toplama etkinliğinden daha küçük ama yine de Senatör'ün söz verdiği "samimi" bir parti olarak nitelendirilemeyecek kadar çok insan var. Santino ve Paloma'yı bulmak için odayı tarıyorum. İlk onu gördüm. Bir ay boyunca ondan uzak kalmayı nasıl başardım? Başımı ona doğru eğiyorum ve kızarıyor.

Hay sikeyim. Bir içkiye ihtiyacım var. Bara gidiyorum.

İki adım sonra Chuck beni fark etti. "Archer. Başardın mı seni orospu çocuğu?" Yarı ayık görünüyor.

"Hayatta kaçırmazdım. Şimdi kaç yaşındasın? Kırk mı?" Ona sarıldım.

"Siktir git. Otuz iki yaşıdayım. Kutlanacak heyecan verici bir dönüm noktası değil ama seçim yılı olunca kimin umurunda. Haksız mıyım?" Odanın genelini ve avizeden sarkan taze çam çelenklerini işaret ediyor. "Yaşlı adam nasıl parti yapılacağını biliyor. Tatil sezonunu sevmiyor musun?"

"Evet, yılın en iyi mevsimi." Paloma'yı bir pisliğin kolunda asılı halde bana bakarken yakalıyorum. Kanım kaynıyor ama tutmayı başarıyorum.

"Ne?" Chuck görüş alanımı takip ediyor. "Ah o." Gözlerini devirdi ve bara doğru yürüdü. "İki viski. Güzel. İyi mal. Bugün benim doğum günüm."

"Kim o?" Vücudum gergin olsa da rahatça bara yaslanarak soruyorum.

"Bu, sevgili dostum." Elime kristal bir bardak tutuşturdu. "Hunter Du Pont. Sana bir Vanderbilt olduğunu söyleyecektir. Ama değil. Paralı bir aileden geliyor. Kendine ait iyi bir serveti var. En iyi yeteneği bana para kaybettirmekte iyi olması. Ve babam ne derse evet diyor. Bazı nedenlerden dolayı kız kardeşim onu seviyor. Muhtemelen babam öyle istediği için."

"Bu adam tam bir bilgi hazinesi." Jacob kıkırdar. "Bende içki içme isteği uyandırıyor. Hemen döneceğim. Oh hey. Gardenia. Gözlerimiz var."

"Güzel. Ben de sormak üzereydim. Her şey hazır olmalı," diye fısıldar. "Archer, seninle buluşmaya geleyim mi yoksa açık büfe masasını mı keşfe çıkayım?"

Gözlerimi Chuck'tan kaçırırken bardağı dudaklarıma götürüyorum. "Tamam. Kuralları biliyorsun."

"Evet, evet. Kendimi hasta etmeyeyim." Dudaklarını şapırdatıyor. "Martini buz heykeli geri döndü. Dediğim gibi. Buna alışabilirim."

"Ne yapmalıyız?" Chuck kadehimi tokuşturuyor. "Bu gece benim gecem."

Ondan kurtulmak için bahaneler listesini karıştırırken yüzümü ona dönüyorum. Sonunda gerçekte karar kıldım. "nce Senatörle konuşmam gerekiyor. İşimiz var."

"Sıkıcı." ğrr gibi bir hareket yaptı. "İşiniz bittiğinde beni bulun." Salonun ortasındaki kalabalığa doğru yürür, sonra işaret parmağıyla yarım bir dönüş yapar. Dar siyah elbiseli bir kadını gösterdiğinde, "Sen. Hadi dans edelim." der.

Kadın onu seksi bir kakhahayla ödüllendiriyor ve sonra başını sallıyor. "Nerede o?" Bardağıma doğru soruyorum.

Fisher hemen "Solunuzdaki alışma odası" diye cevap verdi.

Senatöre elmasın gittiğini söylemeye kararlı bir şekilde o yöne doğru yürüdüm. Bu konuda konuşmayı başlatmanın en hızlı yolu kolyeyi bizzat görmek istemek. Çalışma odasına göz attığımda, Senatör Santino ile derin bir sohbeta dalmıştı. Hay sikeyim. şimdi ne olacak? Senatörün Santino'yla arkadaş olduğumuzu bilmesini istemiyorum. En azından şimdilik.

"Lütfen yapma." Paloma dirseğimi tuttu ve çekti.

Beni dev bir fındıkkırana doğru çekmesine izin verdim, sonra da ahşap bir panelin arkasına gizlenmiş bir servis kapısının arkasına. şu anda evin duvarları çıplak, halısı yıpranmış ve ucuz olan servis kısmındayız. Uzun koridor rosto ve taze pişmiş ürün kokuyor.

"Whoa." Kapıyı kapatırken sallanıyor. "İyi misin?"

Dirseğine uzandım.

"Evet. Yemek beni şaşırttı. Çok lezzetli kokuyor." Bana dönmeden önce köşeden bakıyor. "Kolye için kazanan teklifi sen . Eminim bunu biliyorsundur."

"Kazanan olmayı umuyordum." Ona gülümsedim.

Ağzı derin bir kaş çatmayla ters dönerken gözleri sulanıyor. "Onu bulamadım, Archer. Her yere baktım. Ama gitmiş. Babama bunu soracağını biliyordum." Göğsünü ve elması takmadığı gerçeğini işaret ediyor.

Tadının ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak pürüzsüz tenine bakıyorum. Aradan haftalar geçti ama onu hâlâ kollarımda hissedebiliyorum.

"Böyle olduğunu fark etmemiştim. Arkadaşım gelmediğinizi söyledi." Sözlerimi kısa tutuyorum çünkü ona tam olarak nasıl yardım etmeyi planladığımı söylersem korkabilir. Onu tuzağa düşürmeliyim. "İstersen onu görmeye seninle gelebilirim. Moral desteği için."

"Şimdi ne yapacağım?" Bir elini alına bastırıyor.

Bileklerindeki kırmızılık gözüme çarpıyor. Ne oluyor lan? Biri onu bağlamış mı? Onu dirseğinden tutup kendime doğru çektim. Yakından bakınca damarlarındaki uzun çizikleri görebiliyorum. Derin değiller. Ama kızgın görünüyorlar.

"Bunu sana kim yaptı?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Hiç kimse." Bakışları tenindeki taze kesiklerle benim yüzüm arasında gidip geliyor. "Bu seni ilgilendirmez zaten."

"Paloma." Onu kendime yaklaştırıyorum. Onun yaralanmasından sorumlu olan kişinin canını yakmak için planladığım birçok yolu düşünürken nefesim kesik kesik çıkıyor. "Sana kim zarar verdi?"

"O bir kazaydı." Gözlerinde ateşle kolunu çekip kurtarıyor. "Tekrar dene." Onun üzerinde yükseliyorum.

"Onlar sadece çizik. Uykumda yaptım, tamam mı?" Beni kendisinden uzaklaştırdı. Sesindeki kızgınlık ve gözlerindeki meydan okuma bana yalan söylemediğini söylüyor. Ve kesinlikle bundan rahatsız değil. Bir için Hunter Du Pont'un bununla bir ilgisi olabileceğini düşündüm. İç geçirdi. "Lütfen babama elma bahsetme."

"Gece yarısı açık artırma kapandığında öğrenecek ve ben ödülümü alacağım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bir şeyler düşüneceğim. Bana biraz zaman verin." Servis kapısının arkasında kaybolur.

"Siktir." Bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Bir dakika sonra kapı tekrar açılır ve Gardenia, Santino ve yeşil bir elbise giymiş güzel bir kızilla içeri girer. "Bakın kimi buldum." Gardenia eğilip fısıldıyor, "Meğer seni kesmiyormuş. Sadece meraklı biriymiş."

"Ne?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Archer." Santino elimi sıkmak için yaklaştı. "Nasılsın dostum?" "Emin değilim." Omzuna bir tokat attım. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Bir aile dramı yaşadık." Yanındaki kadına baktı.

ve kız ona gülümsüyor. "Ah. Özür dilerim. Archer, eşimle tanış, Luce O'Brien."

"Ciddi misin sen? Tanrım, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Evli misin?" "Şaka yapıyorum" demesini bekleyerek güldüm.

"Evet. Ne diyebilirim ki? Hayatın hepimizi değiştirecek bir yolu var." Ona tekrar bakıyor ve ben bunu görüyorum. Zavallı adam ona deliler gibi aşık.

"Tebrikler," diyorum ikisine de. "Bu nasıl oldu?" "Bu gerçekten uzun bir hikaye." Santino koruyucu kolunu onunkine doladı.

Karım.

"Gerçekten değil." Gülümsüyor. "Onun ölmesini istedim. Bu yüzden onu vurdum." "Evet." Santino başını sallıyor. "Beni çok etkiledi."

"Şaka yapmıyorsun." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Senin adına sevindim dostum. İkiniz için de."

"Teşekkür ederim." Luce Santino'ya bakar. "Artık gidebilir miyiz? Bu parti tam bir fiyasko."

"Biliyorum." Santino başını eğip onun dudaklarını öpüyor. "Hadi eve gidelim." "Gerçekten benim için burada değil miydin?" Onlar gitmeden önce sordum.

"Hayır. Ama Senatör'ün koltuğunun altına biraz ateş koymak için zaman ayırdım. Çaresiz durumda. Ama bu gece paramı alacağıma dair bana güvence verdi. Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarının arasındaki boşluk çatıldı.

"Uzun hikâye." Elimi sallayarak geçiştiriyorum. "Merak etme, bu gece parası olmayacak. Kızı yarın tekrar yoluna girecek. Bundan eminim."

"Güzel. Bu gerilim beni öldürüyor." Sarılmak için yaklaştı. "Yakında görüşürüz."

"Evet. Ve bu gece her şeyin ötesine geçtiğin için teşekkürler." Başımı salladım.

"Endişelenmeyin. Sadece burada çıkarlarımızı koruyoruz." Karısına döner. "Hazır mısın?"

"Seninle tanışmak güzeldi, Archer." Luce el sallıyor. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor?

Onlar gidene kadar bekledim, sonra Gardenia'ya döndüm. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Paloma'yla konuşmak beni gerdi. Kolundaki izler endişe verici görünüyor. Gerçekten kazara oluşan çizikler miydi? Olabilir. Yanlış yöne gidiyorlardı. Gözlerimi sıkıp yutkunuyorum. Bana kendine zarar verecek biri gibi gelmiyor.

Ve kement izi de yoktu. İzler bileğinin tamamına yayılmamış.

"Hunter Du Pont hakkında bir şey bulabildin mi?" Gardenia'ya sordum.

"Kim? Erkek arkadaşın mı? Hayır. Yapılacaklar listemde en alt sıralarda yer alıyor." Gözlerini deviriyor. "Erkek arkadaşı olmasından sana ne?"

"Yani onu araştırdın mı? Bana bildiklerini anlat."

"Google'da biraz araştırma yaptım. Zengin ve yakışıklı. Onun için iyi bir eş. Belki de bu gece ona ihtiyacı olan parayı veriyordur. Ne dersin?" Bakışlarımla buluştu. "Bu yüzden gelmedi. Onu kurtardı. Bu çok romantik."

"Gardenia," diye uyarıyorum onu. "Bu gece sabrımı zorluyorsun."

"Oh lütfen. Onu o adamın kolunda asılı görene kadar iyiydin." Alay ediyor. "Kabul et, kıskanıyorsun."

"Hayır, değilim. Sadece bu planın tekrar rayına oturmasına ihtiyacım var." Sakinleşmek için derin nefes alıyorum. "Senatörle konuşup Hunter'ın kefaletini ödeyip ödemediğini öğrenmem gerek."

"Tamam." Başını sallıyor. "Ben ortama karışayım, sanırım. Oh hey, dans etmek ister misin?"

Seçeneklerimi düşünürken elim kapı kolunda, ona doğru dönüyorum. "Biliyor musun? Bu harika bir fikir." Kapıyı çekip açıyorum. "Önden buyurun."

Senatörün koruması omzuma dokunmadan önce bara kadar gidebildim. Gardenia gözlerinde panikle bana bakıyor. Başımı bir kez sallıyorum ve sessizce ona sakın olmasını söylüyorum. Eğer Senatör kim olduğumu ya da evini dinlediğimizi anlarsa, sonuçlarına katlanmaya hazırım. Gardenia'nın dışarı çıkıp beni burada bırakması için açık talimatları var. Fisher ve Jacob benim yedeğim. Onun güvende olmasını sağlayacaklar.

"Senatör özel olarak konuşmak istiyor, Bay Archer." Koruma çalışma odasına doğru ilerliyor.

"Elbette." Gardenia'ya dönmeden önce korumaya kibarca başımı sallıyorum. "Bize bir dakika izin verir misin, aşkım?"

Gözlerindeki ateş beni Senatör'le yalnız bırakmayacağını söylüyor. Ama o ağzını açar açmaz Fisher araya giriyor, "Gardenia, sana söyleneni yap. Bırak Senatör'le Archer ilgilensin."

"Tamam." Dişlerini sıkıyor. "Ben gidip pembe elmas için kazanan teklifin hâlâ bizde olduğundan emin olacağım."

"Sonra görüşürüz." Şakağından öpüyorum ve korumaya dönüyorum. "Yolu göster."

Koruma bana çalışma odasına kadar eşlik etti. İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapatıyor. Senatör elinde bir içki, şömineye doğru bakıyor. Çerçevesine ve omuzlarının çöküşüne dik dik bakıyorum. Bu zavallı insan müsveddesinin yenilmiş ve yalnız bir şekilde yere yığılacağı günü iple çekiyorum. Senatör yüzünü bana döndüğü anda, benden bir iyilik istediği için burada olduğumu anlıyorum. Tahminimce para. Yani planı bu muydu? Oğlunun doğum gününü Chuck'ın arkadaşlarından para koparmak için mi kullanacaktı?

"Bay Archer, gelebildiğinize çok sevindim. Umarım eğleniyorsunuzdur." Eliyle bar arabasını işaret etti. "Viski?"

"Hayır, teşekkür ederim." Elimi sallayarak reddettim, sonra da pantolonumun ceplerine soktum. "Sizin için ne yapabilirim, Senatör?"

"Aileniz var mı Bay Archer?" diye sorar.

İyi. Birlikte oynamaya karar verdim. "Ben biliyorum. Hepsi İngiltere'ye döndü."

"Aile her şeydir, değil mi? Nereden geldiğimizi anlamak önemlidir." İşaret parmağını şakağına vuruyor. "Bu bizi ayaklarımızı yere sağlam basmamızı sağlar. Geleceğe odaklanmamızı sağlar. Ailem için her şeyi yaparım."

"Ben de öyle." Başımı sallıyorum, sonra onu görüyorum; büyükanne ve büyükbabamın gülümseyen yüzleri, şöminenin üstünden bana bakıyorlar.

Midemde asit birikiyor. Senatörün o portreleri evimi ateşe verdiği gün çaldığını biliyordum. Üç tanesi üst kattaki süitinde. İşte aldığı beş parçadan biri daha. Ailemi bir av ganimeti gibi sergilemeye nasıl cüret eder? Sonra da dönüp bana neyin gerçekten önemli olduğuna inandığı konusunda ders veriyor.

"Bırak gitsin, Archer." Fisher kulağıma konuştu. "Yakında hak ettiğini bulacak."

"Bu senin ailen mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Portreye bakıp gülümsüyor. "Benim ailem. Bu evi onlar inşa etti." Kadehinden derin bir yudum alıyor. "Beni bugün olduğum kişi yaptılar. Onların sevgisi ve desteği beni bir adım atmaya ve gerçek bir iş yapmaya teşvik etti."

Değişim. Senatör adayı olmayı seçmemin ilk sebebi onlardı. Tüm bunların gerçekleştiğini görecektik kadar uzun yaşamamış olmaları çok kötü."

"Eminim ne kadar ilerlediğini görseler gurur duyarlardı." Çenemi sıktım. "Yakında bir başkanlık seçeneği hakkında söylentiler duydum."

"Şey." Alçakgönüllü davranıyor. "Göreceğiz bakalım. Bu yılki seçimlere odaklanmış durumdayım, bu yüzden bu akşam sizinle konuşmak istedim."

Gardenia alay ediyor. "Tanrım, insanlardan sürekli para istemek çok yorucu olmalı."

"Hizmetinizdeyim Senatör." Derin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı büyükannemle büyükbabamın portresinden ayırmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Geçen ay yaptığınız büyük bağış bizi liderliğe taşıdı. Cömertliğiniz sayesinde daha fazla konuşmayı finanse edebildik." Başını eğiyor, hiçbir şey ya da hiç kimse için sahip olmadığını bildiğim saygıyı bana sunuyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum.

"Umarım ileride bizi tekrar desteklemek için kalbinizde bir yer bulursunuz." Kadehini bana doğru kaldırdı.

"Elbette. Elimden geldiğince size destek olmaktan mutluluk duyarım." Dişlerimi sıktım. "Şimdi izin verirseniz, misafirime bir dans sözü verdim."

"Sonunda," diyor Gardenia. "Bekle. Ondan pembe elması görmesini istemedin."

"Evet, lütfen." Senatör kapıya doğru eliyle işaret eder. Bir an için gözlerinde hayal kırıklığı belirir. "Keyfinize bakın Bay Archer."

Hızlıca başımı sallayarak döndüm ve çalışma odasından çıktım. Pembe elması istemeli ve Paloma'yı Santino'nun yardımını kabul etmeye zorlamalıydım. Ama bu noktada Senatör'ün ipin ucunda olduğunu görebiliyorum. Öyle ya da böyle, tuzağıma düşecek. Sadece sabırlı olmalı ve elimi fazla zorlamamalıyım.

BÖLÜM 8

SİZİN İÇİNİZDEKİLER

PALOMA

Bakışlarım ne zaman bir yolu takip etse, sonunda Archer'ı buluyorum. Sanki beynim bilinçaltında onu odanın içinde takip ediyor. Onun varlığı mekânı başka hiç kimsenin dolduramadığı kadar dolduruyor. Daha önce kapıdan içeri girdiğinde, her santimetresine mükemmel bir şekilde uyan özel dikim smokinini giymişti, ona aptal gibi bakmaktan kendimi alamadım.

Yalnız olmadığını anlamam bir dakika sürdü. Burada kız arkadaşıyla birlikte. Yine. Ve birbirlerine çok aşık görünüyorlardı. Kollarını boynuna dolayıp onu öptüğünde tüm dünyam başıma yıkıldı. O benim değil. Ama ona dokunmayı özlemekten kendimi alamıyorum. Ben onları uzaktan izlemek zorunda kalırken, o istediği her an ona dokunabildiği için kıskanıyorum.

"Alo?" Hunter'ın yüzü görüş alanıma giriyor. "Evde kimse var mı?"

"Evet. Özür dilerim." Temizlemek için başımı salladım. "Ne sordun?"

"Bu gece dikkatin çok dağınık." Dörtlünün bizden çok uzak olmayan bir yerde çaldığı yavaş melodiyle sallanırken bana daha sıkı sarılıyor. Sabırla silahlanmış gibi kısa bir nefes alıyor. "Sana gönderdiğim hediyeği nasıl buldun? Neredeyse üç ay oldu ve tek bir teşekkür öpücüğü bile yok."

"Oh, kristal kuğu. Evet, çok güzel. Bayıldım. Teşekkür ." Ayak parmaklarımın ucunda durup yanağına bir öpücük konduruyorum. Alışkanlığımın dışında, babamı bulmak için hızla odayı tarıyorum. Sevgisini herkesin önünde göstermekten pek hoşlanmaz.

Archer'la tanıştıktan sonra babamın neden Hunter'la yalnız kalmama izin vermediğini anladım. Şimdiye kadar çoktan seks yapmış olurduk. Gülümsüyorum ve Hunter'ın göğsüne bakarak içimde bir arzu patlaması olmasını bekliyorum ama olmuyor. Tek hissettiğim sakinlik.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım şu anda dans pistinde yanımızda muhteşem kız arkadaşıyla dans eden Archer'ınkilerle buluşuyor. Uzun, dalgalı sarı saçları ve çok parlak gözleri var. Onun hayat dolu olduğunu görmek çok kolay ve parmağımı koyamadığım başka bir şey daha var. Her ne ise, kendimi onun yerinde olmak isterken buluyorum. Archer'a gülümseyen, yanağına dokunup onu öpen kişi olmak istiyorum.

"Uygun olduğunu düşündüm. Çünkü artık Kuğu Kraliçesi sensin." Hunter önceki konuşmamıza devam etti. "Ben en şanslı adamım." Bana daha da yaklaşmayı başardı. Nefesi yanağımı okşuyor ve ben içgüdüsel olarak gözlerimi kaçırıyorum. "Herkes benim yerimde olmak ister. Şu anda bile senin güzelliğine bakmaktan kendilerini alamıyorlar." Kulağıma mırıldanıyor, "Ama sen benimsin."

"Çok tatlısın." Ona uysalca gülümsedim.

Yıllar geçtikçe, şeyler söylediğinde ona karşı çıkmamayı öğrendim. Ona ait olma fikrinden hoşlanmıyorum. Ne zaman onun olduğumu iddia etse, karşılık olarak söylemek istediğim tek şey özgür olduğum. Onunla olmayı seçtiğim için birlikteyim. Onun olduğum için değil. O karar vermiyor. Ben karar veriyorum.

"Düşünüyordum da, açılış gecesinden sonra büyük bir yemekle kutlama yapmalıyız. Yeri sen seç. Büyük bir dondurma ya da başka bir şey alabileceğin bir yer." Gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor.

"Performansımdan hemen sonra tika basa yiyemem." Gülüyorum. "Hasta olurum."

"Dışarı çıkmak ve görünmek iyi olacak." Başını eğiyor ve dudakları dudaklarımın köşesine değiyor. "Senatör nasıl? Kilo vermiş. Fark ettiniz mi?"

Fark ettim. Babamın mali sorunları sonunda ona zarar vermeye başladı. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Para istemek için Archer'ın arkadaşına gitmememin tek nedeni babamın böyle bir utanç yaşamasını istemememdi. Bir yabancından para istediğimi öğrenirse kahrolurdu. Teknik olarak, zaten öyle bir şey yaptım. Ama Archer Chuck'ın arkadaşı ve babam zaten ondan bir bağış daha istemeyi düşünüyordu. Aslında, Archer'ı bu gece davet etmesinin nedeni de buydu.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bir mucize umarak kendimi işe gömdüm. Ya bu geceye kadar annemin yadigarını bulacaktım ya da Archer yeniden düşünecek ve ihtiyacımız olan parayı bize verecekti.

Hala zaman vardı. Babam her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Geçen hafta ona elmasın gittiğini söylemeye çalıştım. Denemek güçlü bir kelime. I

başladı ama o kısma tam olarak gelemedi. Her neyse, babam bu geceden sonra tüm sorunlarımızın çözüleceğinden emin gibiydi. Archer'ın cömertliğine güvendiğinden eminim. Ya da belki Hunter'ı kastetmiştir.

"Babam işte zor zamanlar geçiriyor. Sana bundan bahsetti mi?" diye sordum. "Hayır, hiç bahsetmedi. oluyor?" Parmaklarını yanağıma dokunduruyor.

"Babamın sonuçlandırması gereken bazı yatırımları var. Sana geleceğini düşündüm." Sanki bu yatırımlar önemli değilmiş gibi omuz silktim.

"Bana sormaz. Bütün paramın olduğunu biliyor." Alnımdan öpüyor ve müzikle senkronize bir şekilde yavaşça yarım dönüş yapıyor.

"Doğru." Gülümsemeye zorluyorum ve yukarı bakıyorum.

Archer'ı yine bana ters ters bakarken buluyorum. Kız arkadaşının elini tutup bize doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyor. Aşağı bakıyorum ve Hunter'ın göğsüne odaklanıyorum. Eğer onu görmezden gelirim, belki de gider.

"Sen Hunter olmalısın." Archer'ın derin sesi üzerime ılık bir bal gibi akıyor.

"Bay Archer." Hunter çiftle yüzleşmek için yana doğru adım attı. "Daha önce kendimi tanıtacaktım ama meşguldünüz. Chuck bana senin hakkında her şeyi anlattı." Archer'a elini uzattı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sıkı dudakları ve sıkılmış çenesiyle gülümsüyor.

Görüş alanını Hunter'ın üst koluma sıkıca sarılmış parmaklarına kadar takip ediyorum. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. Hunter bazen çok önemsiz olabiliyor. Kendimi kurtarmak için hamle yapıyorum ama o elini sabit tutuyor.

"Hunter." Archer'ın sesi bakışlarımı ona çevirmeme neden oluyor. "Seni iyi bir arkadaşla tanıştırayım. Gardenia Salas." Elini nazikçe onun sırtına koyuyor ve bana doğru işaret ediyor. "Bu da ünlü Paloma Davis."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gardenia bize gülümsüyor ve önce benim sonra Hunter'ın elini sıkıyor. "Evinize bayıldım. Büfe mükemmel. Martini buz heykelinden bahsetmeme gerek yok."

Archer gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle kıkırdıyor ki kusacak gibi oluyorum.

"Partiden keyif almana sevindim," diyorum ve karnımda dönüp duran çirkin duyguları bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Hunter," diyor Archer yine. Neden sürekli onun adını söylüyor? "Sevgili nişanlınla dans etmen mümkün mü?"

Nişanlı kelimesini duyunca, nişanlı olmadığımızı bilmesine rağmen Hunter'ın göğsü biraz kabarıyor. Buradaki herkesin onun bana sahip olduğunu düşünmesi fikri hoşuna gidiyor. "Tabii ki."

"Oh eğlenceli. Hadi değişelim." Gardenia araya girmeden önce Archer'ın benimle Hunter'ın arasına girmesini bekliyor.

Tekrar Archer'ın kollarına girdiğim an, uçuyorum. Ve seksime doğru ilerleyen arzu şeritlerinin acı verici bir şekilde farkındayım.

"Neden bize geldin?" diye sordum. "Seni ben davet etmedim."

"Bakıyordun." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Tahmin etmiştim."

"Yanlış tahmin ettin." Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Bakışlarımla buluşmak için başını eğiyor. "Bunu daha önce söyleme fırsatım olmadı."

"Teşekkürler." Yanaklarım yanıyor ve onun kollarında biraz eriyorum.

"Neden buradasın?" Babamı kurtarabilecek kelimeleri söylemesini umarak soruyorum.

"Kardeşinin otuz ikinci doğum gününü kutlamak için buradayım." Parmaklarımdaki baskıyı artırıyor ve beni ustalıkla iki tur döndürdükten sonra tekrar kucağına alıyor.

İstemedem gülüyorum, Archer'la dans etmek gibi önemsiz bir şeyin beni sersemletmesi aptalca geliyor.

"Hunter'la ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor aniden. "Birkaç yıldır." Gerçekten o kadar oldu mu?

"Nasıl tanıştınız?" Başını eğiyor.

"Emin değilim." Başımı kaldırıp hatırlamaya çalışıyorum. "Sanırım bizi babam tanıştırdı."

"İlk görüşte aşk, ha?" Sırıttıyor.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "İlk görüşte aşka inanır mısınız, Bay Archer?"

Bir parçam otelin barındaki kadın olmak istiyor, Odile'in güvenine sahip olan, Archer'ın ayaklarına kapanmasını sağlayacak olan. Ama burada, babamın arkadaşları, Chuck ve Hunter'la çevriliyken bunu yapamam. O tarafıma burada yer yok. Sahnede iki karakteri de oynayabilirim. Tatlı prenses Odette ve şeytani baştan çıkarıcı Odile olabilirim. Sahnede, istediğim her şey olmakta özgürüm.

"Hayır, Bayan Davis. İlk görüşte aşka inanmam." Bakışları yüzümde geziniyor.

"Neden bize yardım etmiyorsun?" Çalışma odasında babamla konuşmasını engellediğimden beri bu soruyu sormak istediğimi fark ettim. "Chuck senin için bir şey olmayacağını söylüyor."

"Chuck içinde bulunduğun durumu biliyor mu?" Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hayır, tabii ki bilmiyor. Yıkılırdı." Başımı sallıyorum.

"Peki ya Senatör? Ona elmasın gittiğini söylediniz mi?" diye sorar.

Kalbim küt küt atıyor çünkü duyan herkes onun sözlerini yakalayabilir. Neyse ki Gardenia Hunter'ı eğlendiriyor. Bize kızgın bakışlar fırlatmak dışında güvenli bir mesafede duruyor. Diğer iki çift fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar sarhoş.

"Lütfen sesinizi alçaltın." Dans pistini tekrar taradım. "Babamın haberi yok. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Neden?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu onun pisliği, senin değil."

"Zayıf bir kalbi var. Öğrenirse ne bilmiyorum." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Onun umurunda değil ki.

"Zayıf kalpler uygun bir şey, değil mi?" Uzaklara bakarken dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ona söylemelisin. O yetişkin bir insan. Bir kadının eteğinin arkasına saklanmak için çok yaşlı."

"Ona söylemek mi? Kulağa çok kolaymış gibi geliyor." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Babamın bu durumda olması benim suçum. Onu mafyaya olan borcundan kurtaracak elması kaybettim. Alternatif bir çözüm bulmak bana bağlı. İtiraf ediyorum, son birkaç aydır kafamı kuma gömdüm. Ama Archer'ın bu işe bulaşmamakta ne kadar kararlı olduğunu görünce, hemen arkadaşına gitmem gerektiğini anladım. Şimdiye kadar o krediyi almış olurdum.

"Bu kolay. Tabii onun hayal kırıklığına katlanmaktan korkmuyorsan?" Kara bir kahkaha attı. "O gösteriyi iki yıl boyunca en ön sıradan izledim."

"değil." Öyle olduğunu sanmıyorum.

"O zaman ellerini yıka. Karışmayın. Bırak Senatör kendi yaptıklarının sonuçlarıyla uğraşsın." Yüzümü kavırıyor ve yatak odamdaki o geceden beri ilk kez gözlerinde yine şehvet belirliyor. "Babanı korumak senin işin değil. Tıpkı sırf sana söyledi diye bir adamla çıkmanın senin işin olmadığı gibi." Bakışları kararıyor.

"Neden bilmiyorsun. Sadece kıskanıyorsun," geveliyorum. Çok derinlerde değil, hepsinin hüsnükuruntu olduğunu biliyorum.

"Evet, öyleyim." Çenesi sıkıştı.

"Ne?"

"Sanırım bir gece için bu kadar dans yeter." Hunter parmaklarını üst koluma doluyor ve beni Archer'dan uzaklaştırıyor. "Yarın erken kalkman gerekmiyor mu tatlım?" Archer'a bakıyor. "Yatma vakti geldi."

Hunter'ın sözümü kesmesine tepki veremeyecek ya da yatma zamanımın onu ilgilendirmediğini söyleyemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Aklım hâlâ Archer'ın itirafında. Kıskanıyor mu? Bu umursadığı anlamına mı geliyor?

"Elbette." Archer sallar, soğuk ve ilgisizliğin timsalidir. "Dans için teşekkürler Bayan Davis. Ve açılış gecesinde iyi şanslar."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gardenia Archer'ın kolundan sarkmış, bana tatlı tatlı gülümsüyor.

"Hadi gidelim." Hunter kolum hâlâ onun elindeyken dans pistinden çıktı.

"Bana bir içki getirebilir misin?" Yavaşlamasını sağlamak için ona sordum. Davranışı yersizdi. Ya da belki de Archer'la olan geçmişimi göz önüne alırsak üzölmeye hakkı vardı. Archer'la yapmak istediğim onca şeyi bir bilse. "Dans beni susattı."

"İçki içmene izin var mı?" Bana kaşlarını çatı. "Sen Kuğu Kraliçesi'sin."

"Hâlâ su içebilirim." Kolumu yavaşça onun elinden kurtarıyorum. "Babamla konuşmam gerek." O itiraz edemeden kaçmaya çalışıyorum.

Ama babamın bütün gece birçok misafirle konuştuğu çalışma odasına gitmek yerine doğruca açık büfe masanın kurulduğu yemek odasına gidiyorum. Sergilenen çok sayıda yemeği görür görmez, bugün prova öncesinden beri yemek yemediğimi fark ediyorum.

Tüm yiyeceklere hızlıca göz gezdirdikten sonra küçük bir simit üzerinde bir parça somon füme alıp ağzıma atıyorum. "Hmm." Balık ağzımda erirken başımı sallıyorum. Birkaç tane daha aldıktan sonra bir çeşit kanepede Wagyu mini bifteklere geçiyorum. Onu da ağzıma atıyorum ve ancak o zaman bir peçeteye ihtiyacım olabileceğine karar veriyorum.

"Yavaşla, Paloma." Hunter elinde bir bardak suyla odaya daldı. "Açılış gecesinden haftalar önce bu kadar çok yemene izin var mı?"

Bir nefes verdim ve yüzümü ona döndüm. "Sadece birkaç ısırık."

"Al." Peçeteyi alır ve bardağın yerine koyar. "Biraz su iç. Kendini daha iyi hissedeceksin. Hadi iç."

"Teşekkür ederim." Birkaç yudum alıyorum.

"Chuck'ın Bay Archer'dan bahsediş tarzına bakınca, onun hayattan daha büyük bir karakter olacağını düşünmüştüm. Çok kendini beğenmiş. Biraz kendini beğenmiş, değil mi? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence Chuck için iyi bir arkadaş. Onu anlıyor." Omuz silkiyorum.

"Evet, duydum." Gözlerini deviriyor. "Bay Archer kurtarmaya geldi. Her neyse, kampanya için ihtiyacımız olan parayı bize verdiği sürece, ben de ona uyacağım. Bu gece onun arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Gülümsemeye zorluyorum ve suyumu bitiriyorum. "Ben bir su daha alacağım. Sonra da babamla konuşmam gerek. Sonra görüşürüz."

"Ne? Beni terk mi ediyorsun? Seni aylardır görmedim." Ellerini kalçalarına dayamış, gözlerinde acıyla bana bakıyor. "Bizi birlikte görmeyi bekliyorlar. Ve dans etmemizi."

"Her kim *olurlarsa* olsunlar, babamla konuşmam gerektiğini anlamalılar. İyi geceler Hunter." O beni durdurmadan önce omzunu okşayıp hızlıca çıkıyorum.

Ana salonda parti sona eriyor. Archer'ın gittiğini anlamak için odayı aramama gerek yok. Tenimdeki soğuğu ve varlığının ardında bıraktığı boşluğu hissedebiliyorum. Alt dudağımı ısırarak önümdeki kapıya bakıyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, Archer haklı. Babama gerçeği söylemek zorundayım. Elmasın gittiğini bilmeli.

Archer erken ayrılmaya karar verdiği için minnettarım. Çünkü bu, kolye ihalesini kazandığı açıklandığında ödülünü almak için burada olmayacağı anlamına geliyor. Yardım edemeyeceğini söylemesine rağmen bana biraz daha zaman tanımaya karar verdi. Ama bunu kabul edemem. Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmeli ve babama gerçeği söylemeliyim.

Kapıyı itip açıyorum ve babamı büyük şöminenin karşısında, avucunu şöminenin üzerine koymuş halde buluyorum. Sanki vücut ağırlığı ona fazla geliyormuş gibi şömineye doğru .

"Baba?" Ona yavaşça yaklaşıyorum.

"Paloma." Yüzümü inceliyor ve gururla gülümsüyor. "Bu gece harika görünüyorsun. Herkes öyle söyledi."

"Teşekkürler." Nefes alıyorum. "Konuşmak için doğru zaman gibi görünmüyor ama söyleyeceklerim bekleyemez."

"Senin için her zaman vaktim var." Bana elini uzatıyor. Parmaklarımı avucuna yerleştirdiğimde başını eğip parmaklarımı öpüyor. "Aklında ne var? Konuş benimle."

"Nereden başlayayım?" Arkamdan kapıya bakıyorum. Artık geri adım atmak için çok geçti. "Baba, annemin kolyesi gitmiş. Her yerde onu aradım. Öylece gitmiş." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Hepsi benim hatam. Çok yorgundum ve dikkatim dağınıktı, benden istediğiniz gibi kasaya geri koymadım. "Benim suçum değil.

aşağıdayken mi yoksa yukarı çıkarken mi boynumdan düştüğünü bilmiyorum. Bilmiyorum. Sadece gitti."

"Pekala. Tatlım." Kıkırdıyor, gözyaşlarımı siliyor. "Pekâlâ. Anlıyorum. Elmas falan yok." Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Onun nezaketi kendimi kaybetmeme neden oluyor. Bunu hak etmiyorum. Başımı okşarken yüzümü göğsüne gömüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Annenin yadigârı gibi değerli bir şeyden ayrılmanı istemem haksızlıktı. Parayı bulmak için başka bir yol bulacağım. Sen merak etme."

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için geri çekiliyorum, yüzümü siliyorum, parmaklarımda siyah rimel izleri kalıyor. "Kızgın değil misin?"

Gözlerinde öfke var. Ama bana gülümsüyor. Hayal kırıklığına uğramak ve bana öfkelenmek için her türlü hakkı var ama bunu göstermiyor. Beni çok seviyor.

"Endişelenme dedim, tatlım." Bakışlarımı yakalamak için başını yana çeviriyor. "Yatma vakti geldi."

"Bekle. Bir şey daha var." Gülümsüyorum, artık en kötü kısım bittiğine göre yeni bir umut duygusu hissediyorum.

Bay Archer'ın bize borç verebilecek bir arkadaşı olduğunu söylediğini söylemek için ağzımı açıyorum ama onu bu işe bulaştırmamanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Babamın yardım için Archer'a gittiğini bilmesini istemiyorum. Ya da ona mafyayla olan mali sorunlarımızdan bahsettiğimi. Bu babam için çok küçük düşürücü olurdu.

"Peki neymiş o?" Eliyle yüzümü çerçevesiyor, gözleri yüz hatlarımda geziniyor.

"Bize borç para verebilecek bir arkadaş var. Borcunuzu kapatmak ..." Çete kelimesini ağzıma almadan önce arkama bakıyorum.

"Öyle mi?" Geri çekilip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra elbisemin korseli büstiyerinin içine uzanıp siyah kartı alıyorum. Archer onu bana verdiğinden beri vücuduma yakın tutuyorum. Bu küçük kartvizit kelimenin tam anlamıyla bizim tek yaşam çizgimiz. Gözümün önünden ayırmaya korkuyordum.

Babam yavaşça bana doğru ilerliyor; ifadesi boş. Kalbim sıkışıyor çünkü teklifimden rahatsız mı oldu yoksa daha önce bundan bahsetmediğim için sonunda öfkelenmeye mi karar verdi bilmiyorum.

"Baba?" Yukarı kaçıp saklanmak istiyorum ama hareket edemiyorum. "Bunu sana kim verdi?" Kartı elimden aldı.

"Bir arkadaş." Archer'ı neden korumak istediğime dair hiçbir fikrim yok, özellikle de babamın memnun olmadığını gördüğüm şu anda. "İşten. Bu kişinin arkadaşı olduğunu söyledi.

Ve yardımcı olabilir."

"Anlıyorum." Bakışları bana yerleşmeden önce odanın içinde geziniyor. "Bu kişiyle henüz konuşmadın mı?"

"Hayır. Yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını bilmiyordum. Elmas çıkmazsa diye kartı sakladım." Nefes alıyorum ama ciğerlerim çok ihtiyaç duyduğum oksijeni içeri almayı reddediyor. "Bay Archer bu gece elmasını bekliyor. Ama-"

Babam elini kaldırdı. "Neden yatağa gitmiyorsun? Biraz dinlen. Ben bununla ilgileneceğim." Siyah kartı orta ve işaret parmakları arasında tutuyor.

"Tamam." Yavaşça ona doğru bir adım atıyorum ve yanağından öpüyorum. "İyi geceler baba." Gitmek için dönüyorum.

"Ve Paloma." Arkamdan sesleniyor.

"Öyle mi?" Kalbim kulaklarımda çarparken, gözlerimden yaşlar süzülürken onunla yüzleşiyorum. Babamın bana kızmasından nefret ediyorum. Orada durup konuşmasını beklerken bileğimdeki kaşıntıyı kaşıdım.

"Bunu başka kim biliyor?" diye soruyor.

"Hiç kimse." Başımı sallıyorum, yalanımı kısa tutuyorum.

"Güzel." Bir kez başını sallıyor. "Bu karttan ya da durumumuzdan başka kimseye bahsetme. Anladın mı?" Sert sesi kalbimi kırıyor.

"Evet, baba." Gözyaşlarımı yutuyorum.

Ona Archer'ın arkadaşına ulaşip ulaşmayacağını sormak istiyorum. Ya da başka bir çıkış yolu olup olmadığını. Ama onu sorularla bunaltmamam gerektiğini biliyorum. Özellikle de bana hiçbir şey için endişelenmememi söyledikten sonra.

"İyi geceler." Kapıya doğru eliyle işaret ediyor.

"İyi geceler." Kendi bileğimi kavıyorum ve kapıya, ana salona ve merdivenlere doğru koşuyorum.

Konuklar birkaç kez beni durdurup iyi olup olmadığını ya da onlarla bir çekim yapmak isteyip istemediğini soruyor. Başımı sallayarak cevap veriyorum. Üçüncü kata güvenli bir şekilde çıkana kadar durmuyorum. Yalnız kaldığımda, odamda yalnız kalmak için can atarak koşmaya başlıyorum.

Kapıyı açıp kapatıyorum, sonra da üzerine yaslanıyorum. Sole ortalığı toparlamak, benim için ateş yakmak ve yatağın altını açmak için çoktan buraya çıkmıştı. Açık Fransız kapılarına bakarken elime doğru hıçkırıyorum.

En kötüsü geride kaldı.

Babamın hayal kırıklığı başka hiçbir şey gibi acıtmaz.

Ama en azından Şimdi gerçeği biliyor ve bununla ilgilenebilir. Bu sorunu onun için özebileceğimi düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Finansal sorunlarımız Archer'ın suçu olmasa da, ondan nefret etmekten kendimi alamıyorum. Bana yardım etmemeyi seçmesinden nefret ediyorum. Tüm bunları ortadan kaldırabilirdi, ama bunun yerine babamın sonuçlarına katlanmasına, bir yabancından para istemenin aŐaęılanmasına izin vermeyi seçti. Ondan nefret ediyorum.

"Senden nefret ediyorum Fitzwilliam Archer." Ellerimi yumrukladım.

BÖLÜM 9

A t AT H k R' S B R O f l k U H k A R T

OKÇU

Asansörün kapıları hafif bir zil sesi eşliğinde kayarak açılıyor. Fisher birkaç adım geriden takip ederken ben dışarı çıkıp dümdüz ilerlemeye devam ediyorum. Bu gece korumam olmakta ısrar ediyor. Kaçırdığım herhangi bir şeyi yakalamak için ikinci bir çift gözü takdir etsem de, Crucible'ın içinde ekstra önlemlere ihtiyaç olduğunu sanmıyorum.

Santino'nun bana söylediğine göre, buradaki güvenlik sistemi en üst . Rex, güvenliklerini garanti ed, yüksek profilli müşterilerin seks kulübüne sık sık gelmesini bekleyemez.

Fisher, "Toplantının neden burada yapılmak zorunda olduğunu anlamıyorum," diye homurdandı. "Tedbir." Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Gözlerimiz ve kulaklarımız olsaydı kendimi daha iyi hissederdim." Bakışları depo tarzı devasa kulübün içinde bir insandan diğerine dolaşiyor.

"Burası güvenli." Bizden birkaç metre ötede, yoğun bir öpüşme seansının ortasında olan çifti işaret ediyorum. "Bu insanlar. Kim olduğumuz ya da neden burada olduğumuz umurlarında değil."

"Sen öyle diyorsan." Arkama düştü.

Sol tarafımdaki barı geçip yukarıdaki VIP bölümüne çıktığını bildiğim büyük merdivene doğru ilerliyorum. Basamakların dibine yaklaşır yaklaşmaz, fedai kırmızı ipi çözüyor ve kenara çekiliyor.

"Bay Archer." Başını eğdi. "Hoş geldiniz."

"Ve misafir." Arkamdaki Fisher'ı işaret ediyorum.

"Tabii ki. Keyfini çıkarın." Fisher'a kibarca başını sallıyor.

"Daha önce burada bulundunuz mu?" Fisher, mekâna karşı duyduğu hoşnutsuzluğu gizleme zahmetine girmeden soruyor.

"Evet, yargılamadan kendinizi şımartabileceğiniz bir yer." Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim" ile "Kendine" arasında bir jest yapıyor. Kıkırdıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıp solda Santino'nun bizi beklediği süitlere doğru ilerliyorum. Onunla buluştuğunda Paloma'yla birlikte odada olmak istiyorum ama bunu yapamam. Babasının son talihsizliklerinin arkasında benim olduğumu bilmemeli. Benim yüzümden burada kendini en yüksek teklifi verene sunduğunu.

"Archer, ." Santino süitlerden birinden çıkıyor.

"Ben de öyle yaptım." Elimi Fisher'ın omzuna koyuyorum. "Fisher'ı hatırlıyorsun."

"Fisher? Seni gördüğüme sevindim." Santino ona sarıldı. "Ne kadar oldu, ihtiyar?"

"On yıl." Fisher Santino'yu kol mesafesinde tutuyor. "Daha yaşlı görünüyorsun. Sana yakışıyor."

"Onaylamana sevindim." Kıkırdıyor, kapıyı açık tutuyor. "Burada ."

Otel tarzı süite adımımı attım. Dolu bir bar, bir yatak ve iki yönlü büyük bir aynaya bakan bir salon alanı var. Oda krem rengi ve yumuşak yeşil bir palette hazırlanmış. Çiçek aranjmanları bile dekorla uyumlu. Tüm bunlar konukların kendilerini bir seks kulübünde değil de lüks bir otelde hissetmelerini sağlamak için yapılmış. "O burada mı?" Takip cihazını en son kontrol ettiğimde zaten alt kattaki özel garajdaydı. Bir parçam onun tüm bunlardan uzaklaşmasını ve benim oyunuma gelmemesini istiyor. Gazabımı ya da intikamımı hak etmiyor. Ama bu tavşan deliğinden çok uzaktayım. Onu kurtaramam.

"Evet ve hayır." Santino bara doğru ilerledi ve üç viski doldurdu. "Yalnız gelmedi." Bana bir bardak uzattı.

Fisher ondan önce davranır ve kendi bardağını alır.

"Senatör onunla birlikte burada." Uzun bir yudum alır. "Tahminimce bir anlaşma yapmak istiyor ve onu teminat olarak getirdi. O kapıdan kaç babanın kızlarıyla birlikte girdiğini bilerseniz şaşarsınız."

"Tekliflerini her zaman kabul ediyor musunuz?" Fisher soruyor.

"Sadece bunun gibi olağanüstü durumlarda. Dürüst olmak gerekirse, bu adam kendi kendini yok etme yolunda ilerliyor. Partisinin gözünden düşüyor, bağışçılar bu seçim döneminde eskisi kadar cömert değil ve poker oyunu da berbat. Onsuz daha iyi olur."

"Belki de sana borcunu ödemek için başka bir yol bulmuştur." Fisher omuz silkiyor. "Belki de iyi bir babadır. Onu izliyordum. İyi bir adama benziyor."

"O bir psikopat Fisher. Cazibesinin seni kandırmasına izin verme." Dışlerimi sıkarak söylüyorum. Fisher, Senatör'ün neler yapabileceğini en iyi bilen kişi. Düzelmiş bir adam, daha iyi bir adam, bu gecenin tek bir şekilde sona ereceğini bile bile kızını buraya getirmezd. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sadece köşeye sıkıştığında nasıl tepki verdiğini izle. Babamın ölmeden önce onun bu yönünü gördüğünü unutma."

"Ve işte şimdi orada." Santino, az önce diğer taraftaki ışıkların yandığı aynayı işaret eder.

Bir fedai onu kanepeye götürür ve bir içki ikram eder. Bir cin tonik sipariş eder ve yerleşir. Kavgaya hazır. Keşke ben de onunla aynı odada olabilseydim. Ama yüzümü görmesine, onun için gelen kişinin ben olduğumu bilmesine hazır değilim. Tüm hayatı henüz çözülmedi. Ondan alacağım daha çok şey var.

"Sanırım bu benim işaretim." Fedai Senatör'ü yalnız bırakır bırakmaz Santino bardağını yere bırakır.

Aynaya doğru yürüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. En değerli varlığı yakında ulaşamayacağı bir yerde olacak.

Santino odaya girer. Senatör ayağa kalkar ve elini sıkar. Ofisine dönmüş, herhangi bir günkü gibi bir toplantı yapıyor da olabilirdi. Ne konuştuklarını duyamadığımda, çerçevenin yanında bir ses düğmesi arıyorum ama yok.

"Lanet olsun. Hiç ses yok."

Santino kendine bir içki doldurmak için ilerliyor. Barın karşısına geçtiğinde uzanıp bir ekrana dokunur. "Sormamın sakıncası yoksa, kartımı size kim verdi? Bunları kolay kolay vermem."

"Bir arkadaşım kızıma verdi. Görünüşe göre bale şirketinden birinden para istemiş." Kıkırdamaya benzer bir ses çıkarıyor ve sesi gerçekten üzgün geliyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyordu."

"Güzel ve nazik. Tehlikeli bir kombinasyon, sence de öyle değil mi?" Santino koltuğa oturdu ve Senatörü bana dönük bıraktı.

Benim bakış açım göre, sanki Senatör yargılanıyor gibi, ki yargılanıyor da. Sadece bunun farkında değil.

"Kızımın nezaketinin en iyi özelliklerinden biri olduğunu düşünüyorum." Senatör bardağından bir yudum alır. "Ama sizin de belirttiğiniz gibi, bu onu

savunmasız. Onun gibi görünen biri her zaman ziyafet çekmek için doğru anı bekleyen akbabalara sahip olacaktır."

"Neden buradasınız Senatör?" Santino sehpanın üzerinde aralarında duran altın kabartmalı siyah kartı işaret ediyor.

"Sana geri ödeyemeyeceğim bir borcum var," diye itiraf ediyor.

"Aynen öyle." Santino arkasına yaslanır ve ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlar. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kızım ona borç para verebileceğinizi düşünüyor." Santino gülünce elini kaldırıyor. "Bana zaten yeterince verdiğinin farkındayım. Belki bir uzatma? Eğer ona parayı alabileceğini söylersen. Yardım ettiğini düşünecek ve ben de parayı temin edebileceğim."

"Son duyduğumda kampanya kasanız biraz azalmıştı." Santino bir kaşını kaldırdı. "Ama ben mantıksız bir adam değilim. Eminim kızınızın aklında iyi bir teklif vardır. Güvenimi ve paramı kazanmanın bir yolu."

Senatörün boynu kıpkırmızı oldu. Sanki Paloma'nın kendisini para için teklif ettiği düşüncesi bile onda duvarı yumruklama isteği uyandırıyor. Paloma'yla nasıl tanıştığımızı düşünersek, bu çok ilginç. Beni on bin dolar dolandırması için onu bir otelin barına gönderen o değil miydi?

"Kızım satılık değil. O benim." Hızlı hızlı göz kırpmıyor. "O benim ailem."

"Özür dilerim." Santino başını yana eğiyor. "Aşağıda arabada beklediği için niyetinizi yanlış anladım."

Kırmızı, boynundan yanaklarına doğru sürünüyor. "Bunu ona yapamam. O masum. O benim en değerli varlığım." Yumruklarını sıkarak öne doğru oturuyor, Santino'nun teklifinden dolayı gözle görülür bir şekilde üzgün.

Ondan vazgeçmek istemiyor. Senatörün hala beni şaşırtabileceğini düşünmemiştim. Oğlu Chuck umurunda bile değil. Ama Paloma'yı gerçekten seviyor. Cin toniği ağzına götürüp derin derin içerken dudakları titriyor.

"Anlıyorum. Oldukça zor bir durum." Santino bana kaçamak bir bakış attı.

Telefonumu alıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ben: it onu

Bırakın önce o haşlansın.

Senatör dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerinin arkasına saklayarak otururken Santino'nun telefonunu takım elbise ceketinin iç cebine geri koyması için tam zamanında bakıyorum. Buraya tam da bunu görmek için gelmiştim. Sevdiği birini kaybetmenin acısını hissetmesini istiyorum. Yine de yeterli değil. Çünkü bu aynı şey değil. Benden aldı ve babamı kurtarmam için bana hiç şans vermedi.

Senatörün iyi bir şey yapıp çekip gitme ve kızını, onun adına şartları kabul etmesi halinde kendisini bekleyen aşağılanmadan kurtarma fırsatı var. Senatörün kızı üzerinde bu tür bir etkiye sahip olduğuna dair kanıtım zaten var. Tek yapması gereken onun yerine seçim yapmak. Ve o da tıpkı mükemmel kızı gibi isteyerek gelecektir.

"Onun için beş milyon dolar öder miydin?" diye soruyor sonunda.

"Ben değil." Santino başını sallıyor. "Sence o kadar eder mi?"

"O Kuğu Kraliçesi." Sesinde gurur ve hayranlık karışımı bir his var. "Ve bir bakire."

Haber beni bir kova buzlu su gibi çarptı. Yüzümü Fisher'a döndüm, o da en az benim kadar şaşkındı. Senatör yalan söylüyor olmalı. Ama sonra ilk öpüşmemizi, kollarımda ne kadar masum hissettiğini düşünüyorum. Sanki daha önce hiç kimseyi öpmemiş gibiydi. Yirmi beş yaşında. Ve bir erkek arkadaşı var. Bu nasıl mümkün olabilir?

Senatöre ters ters bakıyorum. Onun bakire olduğunu biliyorsa, bakire kalmasını istediği içindir. Tek açıklaması bu. Paloma onu o kadar çok seviyor ki onun için her şeyi yapmaya hazır. Parmaklarımı dudaklarına götürüyorum ve onun teslimiyetini yeniden hissediyorum. Her şeyi yanlış anlamışım. Onun gibi değil. Bunu hak etmiyor. Söylediği gibi masum.

Fisher aynanın yanında bana katıldı. "Kızını seven bir adam var. Şimdi bana inanıyor musun?"

"Orada oturmuş hesap yapıyor Fisher." Ona ters ters baktım.

"Evet, ortada bu kadar para varken, itibarı, hatta tüm geçim kaynağı söz konusuken kim baştan çıkmaz ki?" Geldiğinden beri on yıl yaşlanmış gibi görünen Senatörü işaret ediyor.

Yüzündeki her gözenekten acı damlıyor. Onun boyunda bir adam kendini yeniden icat edebilir ve kendi kazdığı çukurdan çıkmak için milyonlarca başka yol bulabilirdi. Ama Senatör'le ilgili olan şey, hayatında bir gün bile çalışmamış olması. Babamdan bir şeyler öğrenmiş olsaydı, çok sevdiği birini kaybederek bu duruma düşmezdi.

"Artık benim yöntemlerime inanmıyorsun." Fisher'ın bakışlarıyla karşılaştım.

"On üç yıl boyunca, içindeki intikam arzusunun büyümesini izledim." Göğsümü, doğrudan kalbimi işaret ediyor. "Bana ilk kez gelip intikam planlarından bahsettiğin o günü hatırlıyor musun?"

"Evet, Santino'yla sarhoş olduktan sonraki geceydi ve bana intikamın mümkün olduğunu söyledi." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. O gece yeniden nefes alabileceğimi hissettim. "Santino bana bir amaç verdi."

"Senatörle kendiniz yüzleşmeye çok kararlıydınız. Ama ben size ne dedim?"

"Canavarları kovalarsan, sonunda onlardan biri olursun." Bu mantra aklıma kazındı.

"Nasıl yapamazsın?" diye soruyor.

"Çünkü eğer yapmazsan." Karanlık bir kahkaha attım. "Canavarlar seni canlı canlı yer. Benim de onlardan biri olduğumu mu söylüyorsun?" Camın arkasından Senatör'ün duruşunu inceliyorum. Onu yakaladım. Bunca zaman sonra, yatağımın altındaki canavar tam da istediğim yerde, acı içinde ve yalnız.

"Hala kendini kurtarabileceğini söylüyorum." Fisher yutkunuyor. "Bu lanet seni içten dışa doğru tüketiyor. O yenildi. Galip olan sensin. Bırak gitsin."

"Borcunu affetmek mi?" Ben soruyorum. "Ve her şeyi tekrar yapmak için özgürce gitmesine izin mi verelim?"

"Ya çekip gitmeyi seçerse? Ya kızını daha çok sevdiğine karar verirse?" Fisher çenesini kaldırır.

"Onun üzerine bahse giriyorsun." Kaşlarımı çatıyorum.

"Bir babanın kırık kalbi üzerine bahse giriyorum." Dudaklarını hüzünlü bir gülümsemeye bastırıyor.

Fisher kendini Senatör'ün yerinde görüyor mu? Uzaktan yakından aynı değiller. Fisher Gardenia'yı seviyor. Ve onu kurtarabilecek tek şeyin kızının ruhu olduğu bu noktaya asla gelmemek için elinden gelen her şeyi yapar.

"Tamam." Odanın uzunluğunu adımlıyorum. "Tamam. O burada." Aynayı gösteriyorum. "Paloma'yı koz olarak kullanmayı reddedip çekip giderse, borcunu ödeyeceğim."

"Bunu yapar mısın?" Fisher kafasını kaldırıp bana baktı. "O senin babanın katili. Paranın tek kuruşunu bile görmesine izin vermeyeceğini söylemiştin." Yüzümü inceliyor. "Sen bir canavar değilsin, Tristan."

"Sana hepimizin canavar olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum." Ağzımdaki acı tadı yutuyorum. "Doğru düğmelere bas. Doğru basınç noktalarını dürtün. Hepimiz vahşi hayvanlar gibi saldırırız."

"Bahsini kabul ediyorum." Fisher bana doğru adım attı. "Eğer kızını seçerse, çekip gidersin ve intikamı unutursun. Seçmezse, sonuna kadar emrindeyim."

"Anlaştık." Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

Ben: Acısına son ver.

Şimdiden mi? Gösteriden zevk almıyor musun? Ben:

O acınası

Cihazı cebime geri koyuyorum ve Santino'nun son darbeyi indirmek için uygun açıyı, doğru kelimeleri bulmasını bekliyorum. Nefretimden kurtulmak mümkün mü? Bunu öğrenmeye hazırım. Fisher haklı mı? Senatör kızının aşkında kurtuluşu buldu mu?

"Açık artırma en iyi sonucu verir mi?" Senatör soruyor. "Böyle şeyler duymuştum. Bakire çok değerli bir maldır."

Dediğim gibi, hepimiz canavarız.

"İstedığınız seçimi yaptınız, Senatör." Santino bara geri döner ve sözleşmenin bulunduğu siyah dosyayı alır.

Santino'nun söylediği gibi şartlar standart. Anlaşmaya göre Paloma Honor Davis en yüksek teklifi verene satılmak üzere açık artırmaya çıkarılacaktır. Alıcı ile altı ay geçirmeyi, onun evinde yaşamayı ve metresi olmayı kabul ediyor. Ayrıca yatak odasında yapması gerekenleri sıralayan birkaç madde de eklemiş. Hiçbiri pazarlığa açık değil.

"Bir değişiklik eklemek istiyorum. İzin verirseniz, lütfen," diyor Senatör. Artık seçimini yaptığına göre, ses tonu saygın bir seçilmiş yetkilinin olağan otoritesini taşıyor. "Metres olarak altı ay mı? Benim kızım Kuğu Kraliçesi. Borcumu ödemek için yerime geçecekse, geleceğinin güvence altına alınmasını istiyorum."

"İlgimi çekti." Santino kulüp sandalyesine geri oturur ve bileğini tekrar dizinin üzerine yerleştirir. "Ne öneriyorsun?"

"Alıcının kızım ile evlenmesini istiyorum, sadece altı aylığına değil." Şartlarının pazarlığa açık olmadığını belirtmek için çenesini kaldırıyor.

Santino gülüyor. "Sanırım bu onun için iyi bir şey olabilir, özellikle de alıcı dikmeye hazır yaşlı bir adamsa." Dönüyor

Senatör'ün teklifini düşünürken başını hafifçe bana doğru çevirdi. "Borcumu kapatmak için gerekenden fazlasını alırsa-"

"Hayır, Senatör. Bu işlemde kâr elde etmiyorsunuz. Tahmin edebileceğiniz gibi işletme giderlerim var. Bir müzayede düzenlemek, doğru müşterileri bulmak kolay ya da ucuz bir iş değil."

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Bir anlaşmamız var mı?" "Hayır, yok." Aynaya yaklaşıyorum.

"Anlaşmanı kabul ediyorum." Santino sırtıyor.

"Kesinlikle olmaz," diye bağıriyorum Santino'ya, her ne kadar beni duyamasa da. "Konuştuğumuz şey bu değildi. Kendimi düşmanımın kızına bağlayamam." Fisher'a ters ters bakıyorum. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Alıcının önemli olmadığı izlenimine kapılmıştım." Fisher bana sanki aniden iki başım birden çıkmış gibi bakıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Kollarımı havaya kaldırdım.

"Kadına teklif vereceğini bilmiyordum," diye detaylandırıyor Fisher, sırtışını gizlemek için kötü bir iş çıkararak.

"Değildim." Ellerimi yumrukluyorum ve aynaya yumruk atıp onu milyonlarca parçaya ayırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Senatör'ün ve sürpriz unsurunun canı cehenneme. "Yani öyleydim. Bütün mesele buydu. Babasının yerini alıyor."

"Evlilik farklı bir şeydir, Archer." Fisher yanağındaki tuzlu ve biberli sakalı ovuşturuyor. "Bu çılgınlığı durdurmak için hâlâ zaman var."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "adım atmayacağım. Buraya kadar geldik. Senatör'ün açgözlülüğü sınırsız diye durmayacağım."

"Ne zaman yapacaksınız?" Senatör sorar. "Hayatının gösterisi iki hafta sonra. Onun hayallerini öldürecek kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim. Annesiyle genç bir baletken tanışmıştım." Senatör hiçbir şeye bakmadan sehpaye gülümsüyor. "Clara benim Kuğu Kraliçemdi. Paloma annesinin tıpatıp aynısı." Adem elması sallanıyor. "Annesi öldüğünde çok küçüktü. Lekeli bale ayakkabılarıyla evime geldi." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Paloma'ya sözleşmeyi imzalat." Santino etrafa saçılmış kâğıtları işaret ediyor. "Gerisini ben hallederim. Ayarlamaları yapmak için birkaç haftaya ihtiyacım olacak. Onun programına uymak için ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim." Senatör kâğıtları alır ve kolunun altına yerleştirir.

"Bana henüz teşekkür etme. Kal ve bir iki içkinin daha tadını çıkar." Santino ayağa kalktı. "Güncellenmiş kontratla geri döneceğim."

Odadan çıktı ve bize doğru yürüdü. Çoktan telefona sarılmış, hattın diğer ucundaki kişiden gerekli değişiklikleri yapmasını istiyordu. Gardenia, Santino'nun öldürme ehliyeti olduğunu söyledi. Nefes alıyorum. Yarisını bile bilmiyor. Onun etkisi ve gücü hayal edebileceğinin çok ötesinde. Şu ana kadar ben de bilmiyordum.

"Hayır demeliydin." Telefonunu yüzüne bakıyorum. "Neye hayır?" Bakışları benden Fisher'a kayıyor.

"Lanet olası ince yazılar. Bu ne?" İki elimi de saçlarımda gezdiriyorum. "Onunla evlenemem."

"Neden olmasın?" Santino takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler. "Bedenen ve ruhen senin olacak. İstedğin bu değil miydi?"

"İntikam almak istedim," diye açıklıyorum. "Ömür boyu sürecektir bir taahhüt değil."

"O zaman onu almayın. Etkisi aynı olur." İkilemimi göremiyor.

"Almayın..." Kelimeler dudaklarımda ölüyor.

Onunla evlenemem. Ama aynı zamanda, hayatının geri kalanında bir başkasıyla aynı yatağı paylaşacağı düşüncesi akıl sağlığımı tehdit ediyor. Onu sözde erkek arkadaşıyla dans ederken izlemek dayanılmazdı. Senatör'ün malikanesinden başka bir yerde olsaydık, suratını yumruklardım.

Onu satın alma. Santino'nun sözleri kafamda yankılanıyor. Başka biriyle evlenmesine nasıl dayanabilirim?

Bunun olmasına izin veremem. O benim. Ve şimdi babası sayesinde. O benim.

"Şimdi ne olacak?" Kendinden çok memnun görünen Santino'ya bakıyorum.

"İmzalıyor." Aynayı işaret ediyor. "Sonra aşağı inip kızına imzalatıyor. Ve sonra istediğin her şeyi elde edersin. Gümüş tepside intikam. Yoksa soğuk bir tabakta mı? Unuttum."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Demek istediğim. Bakire bir müzayedeye nasıl katılıyorsun?" Tüm varlığım onun için ağlıyor.

O bir bakire.

"Genç bir kadına para ödeyecek kadar parası olan ruhsuz bir grup serseri bularak." Ellerini ceplerine sokar. "Seni uyarmıştım Archer, Senatör'e ulaşmak için büyük bir çukur kazman gerekecekti."

cehennemde ona ulaşacak kadar büyük. Orası temiz ellerle çıkabileceğin bir yer değil." Bana avuçlarını gösteriyor.

Sanki bu, çizgiyi aştığınızda, karanlığın sizi tüketmesine izin verdiğinizde, içinizdeki canavarın kazanmasına izin verdiğinizde neler olacağının en iyi örneği olduğunu kanıtlarmış gibi. Şu anda ben de tam olarak bu noktadayım. Ve şimdi, bu planı kanlı sonuna kadar götürmek zorundayım, yoksa yaşadığım sürece asla huzur bulamayacağım. Bu benim lanetim. Senatör babama ve aileme yaptıklarının bedelini ödeyene kadar huzur bulamam.

"Yaşlı adamın hakkını vermek lazım, en azından kendisi için iyi bir evlilik yaptı. Onu kurtaracak kadar parası olan herkes aileye iyi bir katkıdır." Santino alay ediyor. "Keşke sana onun tanıştığım ilk pislik olduğunu söyleyebilseydim." Bir bardağa viski dolduruyor ve bana dönmeden önce geri içiyor. "Sevinmiş görünmüyorsun. Daha iyi bir tepki bekliyordum."

"Öyleyim." Karanlık bir kahkaha attım. "Şimdi gerçekten başlıyor. Senatör sonunda her şeyini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenecek."

BÖLÜM 10

OPENING N I G H T

PALOMA

Başparmağımı bileğimin içindeki pürüzsüz derinin üzerinde gezdiriyor, kaşıma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu gece açılış gecesi; kanlar içinde gelemem. Kostümler mahvolur, özellikle de beyaz tüylü olanı.

"Bu çılgın diyetinin yakında bitecek olmasına sevindim." Sole tabağımı alıyor ve babamın her zamanki kahvaltımıza gelmediğini fark etmemiş gibi davranıyor.

Ama ne düşündüğünü biliyorum. Crucible'da olanları sindirmek için zamana ihtiyacı var. Beni böyle korkunç bir duruma soktuğu için kendini suçlu hissediyor.

"Evet, yakında meşhur kişinizden yiyebileceğim." Ona gülümsedim. "Gitmeden önce onu gördün mü?"

"Evet, acelesi vardı. Yapacak bir yığın işi olduğunu söyledi." Çeneme hafifçe dokunuyor. "Büyük gün. Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz uyuşmuş." Gülüyorum. "Ama bu iyi bir şey. Sinir yığını olmaktan iyidir."

"Dört ay boyunca çok çalıştın. Mükemmel olacaksın." Bana gülümsüyor.

"Geliyorsun, değil mi? Senin için birkaç bilet bıraktım. Ön sıraya. Merak etme, babamla ya da Chuck'la oturmak zorunda değilsin. Babam kendi locasını tercih ediyor." Ona sarıldım.

"Bunu hayatta kaçırmazdım." Alnımdan öpüyor. "Annen seni görebilseydi. Çok gurur duyardı. Sen doğmadan birkaç yıl önce Kuğu Kraliçesi'ydi. Açılış gecesini hâlâ hatırlıyorum. Baban ona kocaman bir buket gül almıştı."

"Biliyorum." Onu zihnimde beyaz kuğu Odette gibi giyinmiş olarak canlandırıyorum. "Babamla o zaman tanışmıştı, değil mi?"

Onu gerçekten hatırlamıyorum ama ona benzediğimi bilecek kadar çok fotoğrafını gördüm.

"Sence babam gelir mi?" Ellerime bakıyorum.

"Tabii ki yapacak." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Korkunç bir şey yaptı. Bırak bu yüzden kendini hırpalasın. Sen bugün kendine odaklan."

Babam Crucible'da imzaladığımız anlaşmadan kimseye bahsetmememi istedi. Mutlak gizlilik istiyordu. Onun gibi kamuya mal olmuş bir kişi herhangi bir skandala maruz kalmamalı. Ama Sole'ye söylemek zorundaydım. Kararımdan dolayı beni yargılamayacağını biliyordum. Ayrıca, gerçek olduklarını hissettirmek için kelimeleri yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Tüm bu anlaşma biraz çılgınca. Babamın beş milyon dolardan fazla para kazanabileceğini söylemesine hâlâ inanmıyorum. Bu sadece bekaretim için çok fazla para.

Ama babama güvenmek ve tüm sorunlarımızın yakında çözüleceğine inanmak zorundayım.

"Gönüllü olmuştum, hatırladın mı?" Ona gülümsüyorum. "Sadece her şeyin eski haline dönmesini istiyorum. Babamın benim için endişelenmesine gerek yok."

"Sen cesur bir kızsın. Ve saygılı bir kızsın." Sole, ben küçükken yaptığı gibi yanağımı çimdikliyor.

"Seni özleyeceğim." Hüzün kalbime batıyor.

"Ben de, tatlı kız. Kısa sürede evde olacaksın." Gülümsüyor. "Şimdi eşyalarını topla, Nico seni merkeze götürmek için arabada bekliyor."

"Akşam görüşürüz." Ona hızlıca sarılıyorum ve spor çantamı almak için yukarı çıkıyorum.

Nico ile dışarıda buluştum. Beni görür görmez arabanın kapısını açmak için acele ediyor. "Günaydın, Bayan Davis."

"Günaydın." Gülümsedim ve arka koltuğa tırmandım. "Büyük gün." "Ben de öyle duydum." Bana göz kırpmıyor ve kapıyı kapatıyor.

Şehre doğru yol alırken günlüğüme bir şeyler yazmaya çalışıyorum ama aklıma gelen her şeyi kâğıda dökemiyorum. Bekleyen müzayedeyi düşünmeden edemiyorum. Babam, bale şirketime verdiğim sözü tamamlamama izin vermelerini istediği için şimdilik bu konuda endişelenmemem gerektiğini söyledi. Bu konuda çünkü birkaç hafta içinde tamamen yabancı biriyle seks yapmam . İlk seferimin yeni tanıştığım biriyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Nabzım hızlanıyor ve pencereden dışarı bakıp tüm o korkutucu düşünceleri zihnimden kovuyorum. Onun yerine kış manzarasına odaklanıyorum ve gülümsüyorum. Şubat her zaman çok kar getirir. Bu benim en sevdiğim şey çünkü evimizin arkasındaki ormanı çok huzurlu hissettiriyor. Başımı arabanın camına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve uyukladığımı hissediyorum.

"Buradayız." Nico bana bakmak için vücudunu kaydırıyor.

"Teşekkür ." Gözlerimi ovuşturdum. "Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim."

"Biraz dinlenebilmenize sevindim. İyi şanslar." Başını öne eğdi.

"Teşekkür ederim." Arabadan çıktım ve yan kapıya yöneldim.

İçerisi tam bir tımarhane. Birkaç dansçı cüruf tuğlalı duvar boyunca yerde gerinirken, diğerleri koridordan arka taraftaki çalışma odalarına koşturuyor. Açılış gecesinin heyecanı hissediliyor.

"Sen." Paul parmağıyla beni işaret etti. "Saç ve makyaj şimdi."

"Geç mi kaldım?" Spor çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Henüz çağrı saatinin bile gelmediğini görünce ona telefonumu gösteriyorum. "Zamanında geldim."

"Git hazırlan da gösteri saatinden önce bir prova daha yapalım." Bana gülümsüyor.

Benim aksime, bu onun Prens Siegfried rolünü oynadığı ikinci yıl. Son üç ayda harika bir akıl hocası ve arkadaş oldu. Gidip ona sıkıca sarılıyorum.

"Bu ne için?" Gözlerini bana dikti.

"Sadece minnettar hissediyorum." Onu çok özleyeceğim.

Kuşu Gölü bu hafta sonu bittikten sonra altı ay boyunca geri dönmeyeceğimi hala kimseye söylemedim. Bale şirketimin bu kadar uzun bir aradan sonra beni geri alıp almayacağını kim bilebilir? Ama bundan kaçış yok. Babam böyle kabul etti.

"Dışarıda görüşürüz." El sallıyorum ve soyunma odamın kapısını iterek açıyorum.

Yerin yarısını kaplayan bir dizi buket beni karşıladığında dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Bir an için her şeyi inceliyorum, sonra spor çantamı makyaj masamın üzerine koyuyorum. İşte o zaman onu görüyorum. Pierre bu yılki Kuşu Gölü temsilinde başrolde olacağımı açıkladığında Hunter'ın bana hediye ettiği kristal kuşu. Onu elime aldım ve renklerin kaleydoskopunu görmek için ışığa tuttum. Aylardır onun hediyesi hakkında düşünmemiştim. Bulmam için buraya mı bırakmıştı?

Aynaya baktığımda Archer'ın arkamda durduğunu görüyorum. "Senden nefret ediyorum." Ondan düzgünce nefret etmek için ayağa kalktım. Onu o zamandan beri görmemişim.

Chuck'ın doğum günü. Arkadaşının ona babamın Crucible'a gittiğini ve onlarla bir anlaşıma yaptığını, hem onun hem de benim bir müzayedeyi kabul ettiğimizi söyleyeceğini düşündüm. Müzayededen haberi olmalı. Nasıl bilmesin ki? Bir parçam Archer'ın bana ulaşip bunu yapmamamı söylemesini istiyor. Ama sessizliği umursamadığını kanıtladı.

Arkamı dönüp makyaj tezgahına yaslanıyorum. Gözlerimi kapattığımda Archer'ın o gece yatak odamda yaptığı gibi seksimi avuçladığını net bir şekilde görüyorum. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, sert kristalin tayıma ve am dudaklarıma yapıştığını hissediyorum. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Archer'ın üzerimde neden böyle bir etkisi var? Rüyalarım da bile, onun için acı çekmemi neden oluyor. Ondan nefret ediyorum ve aynı zamanda onu istiyorum.

"Beni istiyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı sallıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kuğunun başını yarığımdan içeri sokuyorum. Başım geriye düşüyor. Elimi göğsümde ve boynumda gezdiriyorum. Tam da uzun zaman önce tenimi emdiği noktaya geliyor.

"Archer," diye fısıldıyorum adını, kristal içimde zevk dalgaları yaratırken.

Onun dokunuşunun anısına ve zihnimin en karanlık köşelerinde her zaman pusuda bekleyen arzuya kapılmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Archer her zaman orada. Yüzümü aynaya dönüyorum, kuğuyu makyaj masasının kenarına sabitliyorum, böylece ona sürtünebiliyorum.

"Oh." Yanaklarım kızarıyor ve göz bebeklerim büyüyerek odanın daha aydınlık görünmesini sağlıyor. "Archer." Adının dudaklarımda özgürce oynamasına izin veriyorum. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

Yukarı bakıyorum, kalçalarımı döndürüyorum, kendimi arzusun sınırına getiriyorum. Isı, muhtaç tomurcuğumun etrafında dönüyor ve neredeyse orada olduğumu biliyorum. Gergin meme uçları her nefes alışımında mayoma baskı yapıyor. Üst dudağımdaki ter damlacıklarını yalıyorum. Çok iyi. O çok iyi. Ağrıyan meme uçları yatıştırmaya çalışıyorum ama bunun yerine öne düşüyorum ve kuğuyla teması kaybetmemek için elimi pürüzsüz yüzeye koyuyorum.

"Paloma, on beş dakika." Paul kapımı üç kez çaldı.

"Evet." Klitorisim hayal kırıklığı içinde şişip zonklarken, nefes nefese makyaj masasından uzaklaşıyorum. "Ben... Birazdan orada olacağım," diye sesleniyorum.

Aynaya tekrar baktığımda Archer gitmişti. "Senin derdin ne lan?" Yansımama söylüyorum, yarı yarıya onun cevap vermesini bekliyorum. Bir daha asla göremeyeceğim birini düşünmekten neden vazgeçemediğimi söylemesini.

Bakışlarımı hâlâ elimde tuttuğum kristale çeviriyorum. Elimi yumruk yapıp spor çantama koyduktan sonra tabureye oturup makyajıma başlıyorum. Sonra dizimle ilgileniyorum. Bu noktada ağrı sürekli devam ediyor. Ovalıyorum, eklemim üzerinden geçerken yüzüm buruşuyor.

Soyunma odamdan çıktıktan sonra, gün ısınma hareketleri, daha fazla pratik, gardırop değişiklikleri, saç ve makyajıma yeniden dokunmakla bir çırpıda geçip gidiyor. Ne olduğunu anlamadan önce, sahnenin kenarında Pierre'in yanında Kuğu Kraliçe olarak ilk kez sahneye çıkmayı bekliyordum.

Perdenin arkasından bakıyorum ve Sole'yi hemen fark ediyorum. Işıl ışıl parlıyor, sahnedeki diğer dansçıların kusursuz performansını hayranlıkla izlerken neredeyse koltuğunda zıplıyor. Solda, yukarıda, babamın locası boş. Babam nerede? Bakışlarım tekrar ilk sıraya düşüyor ve işte o zaman onu görüyorum. Archer burada, önde ve ortada. Koyu renk, üç parçalı bir takım elbise giymiş, hatırladığımdan daha güzel görünüyor.

"Hazır mısın?" Pierre parmaklarımı sıkıyor. Başımı salladığımda, devam etmemi işaret ediyor.

Bu coşku başka hiçbir şeye benzemiyor. Her dönüşü doğru, her sıçrayışı mükemmelleştiriyorum. Yukarı bakmıyorum ama umarım babam beni izliyordur. Bu rüya uzun zamandır geliyordu. Sonunda buradayım. Ve bu mükemmel. Ben mükemmelim ve babam bunu görmek için burada değil.

"Odile olmaya hazır mısın?" Paul bileğimden tutuyor ve beni başının üzerine kaldırıyor. İçimde olduğunu hiç düşünmediğim bir zarafetle aşağı indiğimde, "Git o zaman," diyor.

Sahnedan ayrılıp siyah kuğuya dönüşüyorum. Döndüğümde, prensimi baştan çıkarmaya odaklanmadan önce Archer'a tek bir bakış atmama izin veriyorum. Tüm bale çok çabuk bitti. Perde kapandığında her yerim acıyor ama daha mutlu olamazdım. Pierre beni yarı yolda karşılayıp sarıldığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Mükemmel," diyor ağır perdelerin ardındaki alkış sesleri arasında. "Şunları dinleyin."

Paul ve Pierre'le birlikte son bir kez sahneye çıkıp ayakta alkışlandık. "Teşekkür ederim." Elimi göğsüme koyup kulise koşuyorum.

Soyunma odasına giderken diğer oyuncular beni tebrik etmek için durdular. Onlara teşekkür ediyorum ve dizim tamamen çökmeden önce yoluma devam ediyorum. Vücudum acı içinde çığlık atıyor olsa da gülümsemeden duramıyorum. Odama girdiğimde dizimden kurtulmak için oturuyorum.

Kapının çalınması bacağımdan başımı kaldırmama neden oldu.

"İçeri gel," diyerek arkama yaslandım ve krampı hafifletmek için avucumu göğüs kafesime dayadım.

Babam elinde kocaman bir gül demetiyle içeri girer. "Çok güzeldin. Kesinlikle çok güzel."

"Teşekkür ." Ayağa kalktım ve ona sarılmak için acele ettim. "Seni görmedim." "İşlerimi halletmek için biraz geç kaldım. Ama bunu kaçıramazdım.

dünya için." Beni sıkıca sarıyor. "Bunlar senin için." Çiçekleri bana uzattı.

Onları da diğerleriyle birlikte yere koydum ve yüzümü ona döndüm. "Kutlama için nereye gidelim?" Ona ışınlanıyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve sonra makyaj taburesini işaret ediyor. "Otur Paloma. Bilmen gereken bir şey var."

"Beni korkutuyorsun baba." Dediğini yaptım. "Ne oldu?"

"Sana daha önce söyleyecek cesareti bulamadım. Gitmene izin vermenin bana ne kadar acı verdiğini bilemezsin." Kaşlarının arasındaki boşluk kırışır. "Müzayede daha fazla ertelenemez. Bu gece olmak zorunda."

"Bu gece mi?" Ona bakıyorum. "Ama bu açılış gecesi. Yani, yarın sabah başka bir gösterim var. Ve ertesi gün. Gidemem."

"Yapmak zorundasın. Pierre ile çoktan konuştum. O anlıyor." Boğazını temizliyor. "Ona vücudunun günlük ritmi kaldıramadığını, istismarın sana zarar verdiğini anlattım."

"Baba, bunu ona söylememeliydin. Bu bir yalan. Vücudum bunu kaldırabilir." Ayağa kalkıyorum, kalçamdan yukarı fırlayan acıyı gizlemek için zorlukla yutkunuyorum.

"Olan oldu." Bana elini uzattı. "Artık gitmeliyiz." "Tamam. Sanırım."

Odanın etrafına bir göz atıyorum, hızlı bir envanter çıkarıyorum. arabaya yüklenmesi gereken her şey. "Nico'yu arayabilir misin?"

"Henüz tiyatrodan ayrılmıyoruz." Elimi tuttu ve beni yanına çekti. "Müzayede burada gerçekleşecek."

"Burada mı?" İnanamayarak kıkırdadım. "Arkadaşlarımla önünde mi?"

"Hayır. Biz konuşurken tiyatro boşaltılıyor. Yakında hazır olur. Ama sana sahnede ihtiyacımız var." Kapıya doğru işaret ediyor. "Size eşlik edeceğim. Yolun her adımında yanınızda olacağım."

"Hunter'a ne söyleyeceğim?" Babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. kadar pişmanlık dolu ki, içim içime sığmıyor.

"Onunla ben ilgilenirim." Kapıyı açtı ve beni koridora çıkardı.

Tıpkı babamın dediği gibi, salon bomboş. Önceden kalan tek bir kişi bile yok. Destek için babamı kullanıyorum, çerçevesine istediğimden daha fazla yaslanıyorum. Zihnim bulanıklaşıyor. Şu anda başıma gelenleri tam olarak algılayamıyorum. Geleceğime bakmaya çalıştığım ve yarının ne olacağını düşündüğümde, boş dönüyorum. Beni kimin satın alacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve en kötüsü, benimle ne yapmak istedikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

"Devam et." Babam, sadece dört saat önce Pierre'in yanında durup hayatımın performansını sergilemeye hazırlandığım sahnenin kenarında durdu. Dünyamın bu kadar hızlı değişeceğini hiç düşünmemiştim. Kuğu Kraliçesi'yken şimdi kendi müzayedemi bekliyordum. Sonunda her şey yerine oturdu.

En yüksek teklifi verene satılıyorum. Hayatımın performansı, erkeklerin bekâretime teklif vereceği bir açık artırmayla sona eriyor. Birden tüm günün ağırlığı üzerime çöküyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Babam dirseğimi yakalıyor ama tahta kalaslara çarpmadan önce değil. Acı bacağımdan yukarı fırlıyor ve yıldızları görüyorum.

"Nefes alamıyorum." Koluna pençe attım.

"Tuttum seni." Bana sıkıca sarılıyor. "Her seferinde bir nefes."

Neden bu şekilde olmak zorunda? Archer neden bize yardım etmemeyi seçti? Altı ay boyunca bir yabancıyla yaşamak istemiyorum. Seçmediğim biri tarafından sahiplenilmek istemiyorum. Kendimi çıplak ve kirli hissediyorum.

"Paloma," diye fısıldar babam. " geldi." Kalkmama yardım ediyor, sonra . Benimle kalmasını istemek için bakışlarımı kaldırıyorum ama o gitmiş.

Düşüncesizce, bu gece son kez sahneye çıkıyorum. Ortaya ulaştığımda, Sole'nin hâlâ orada olmasını dileyerek ilk sıraya bakıyorum. Ama o gitmişti. Archer da öyle. Onun yerine sıralar koyu renk takım elbiseli adamlarla dolu. Korkudan yüzlerin çoğunu tanıyorum. Bazıları babamın evindeki partilere bile katılmıştı. Beni, arkadaşlarının tek kızını cinsel bir şekilde düşündükleri için şok oldum. Başka bir erkek tarafından hiç dokunulmadığımı bildikleri için buradalar ve ilk olmak istiyorlar.

Ne yaparsan yap, düşme diyorum kendime. Onlara korktuğunu gösterme. Bedenine sahip olabilirler ama ruhuna asla. Onu kilit altında tutmalıyım, kimsenin parasıyla ve arzularıyla kirletemeyeceği bir yerde.

"Beyler." Hayatımda hiç görmediğim adam sahneye çıkıyor ve mikrofonu dudaklarına götürüyor. "Söz verdiğim gibi. Kuğu Kraliçe."

Vücudum sallanıyor, tekrar çökmekle tehdit ediyor. Ama başımı kaldırıyorum ve tavanda bir yer seçiyorum, böylece seyirciye bakmak zorunda kalmıyorum.

"Güzel değil mi?" diye soruyor adam, bana müstehcen bir bakış atarak. Mikrofonu koyarak boğazını temizliyor. "Kat kat giyinmek ister misin?"

Hâlâ beyaz kuğu kostümünü giyiyorum, omuzlarımda tüylü bir şal ve en azından kasıklarımı örten bir tütü var. Bu noktada başlığımı çıkarmak bile aşağılayıcı geliyor. Ona bakmadan başımı sallıyorum.

"Teklif bir milyondan başlayacak," diyor adam.

Çevremde birkaç küreğin havalandığını görüyorum. İstmeden aşağı bakıyorum ve evimizden birkaç mil uzakta yaşayan babamın arkadaşını görüyorum. Yetmişli yaşlarının sonlarında. Kızının benden sadece birkaç yaş küçük bir çocuğu var. Ellerimi yumruk yapıp tütümün tüylerinin arasına saklıyorum.

"Bir nokta beş var mı?" diye soruyor sahnede yanımdaki adam. "Ah, teşekkür ederim. İki milyona ne dersiniz? Unutmayın, bu gecenin kazananı bir bakireyle evlenme ayrıcalığını kazanacak." Etkili olması için duraklıyor. "Bu konuda Senatör'ün sözüne güvenmek zorundasınız. Kendim kontrol etmeme izin verilmedi. İnan bana sordum." Kendi şakasına gülüyor. Adam yağlı saçları ve ucuz takım elbisesiyle iğrenç. Nedeni ne olursa olsun, bundan zevk alıyor. Neden? Beni tanımıyor bile. "İki nokta beş var mı?"

Hâlâ birkaç kürek havaya kalkıyor.

Sonra aklıma geldi. Onun sözleri. Evlenmek mi dedi? Babamı bulmak için kalabalığı tararken gözlerim dehşet içinde açılıyor. Onu, Chuck ve Hunter yanında olduğu halde locasında buldum. Bana yalan söylemişti. Anlaşmanın sadece altı ay için olduğunu söyledi. Işıklar daha da parlaklaşıyor ve odaklanmamı zorlaştırıyor. Birkaç kez göz kırpiyorum ama faydası yok. Her şey bulanık. Nefes almak için çaba sarf ediyorum ama hava ciğerlerime değmiyor.

"Sanırım heyecanlanıyor." Adam yine güler. "Var mı?"

"Beş milyon," diye sesleniyor Archer evin arkasından. "Bu saçmalığa bir son verin artık."

"Beş nokta beş." Babamın arkadaşı raketini kaldırır.

Yanımdaki adamın bakışları babamın arkadaşı ile Archer arasında gidip gelirken sonunda nutku tutuldu. Archer ön sıraya ulaşmak için zaman harcıyor, sonra kazanan teklifi veren adama dönüyor. "Altı milyon." Dişlerini gösteriyor. "Bir kelime daha edersen dilini keserim ihtiyar."

Yaşlı adamın yüzünde kırmızı lekeler belirir. Archer'a öfkeli bir bakış fırlatır ama Archer'la boy ölçüşemeyeceğini bilmesi gerekir. Archer ayağa kalkar.

ellerim yumruk olmuş. Babamın arkadaşı, dilini kaybetmesine değip değmeyeceğime karar vermek istercesine bana doğru bakıyor. Saatler gibi gelen bir süreden sonra nihayet başını sallayarak kabul ediyor.

Archer diğer adamlara döner. "Siktirin gidin. Hepiniz." Tek yaptıkları şaşkınlıkla birbirlerine bakmak olunca, Archer sesini yükseltir. "Defolun. Siktirin. Siktirin. Dışarı. ŞİMDİ."

duran mikrofonlu adam gözlerinde dehşetle Archer'a bakıyor. Evet, Archer yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır gibi görünüyor.

"Gitmelisin," diyorum adama.

Tereddüt ediyor ama Archer sahneye atlar atlamaz kaçıyor. Önümde dururken göğsü inip kalkıyor. Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyor, dudağım titriyor. Hâlâ öfkeli ve nedenini bilmiyorum. Babama yardım etmek için bu yolu seçtiğim için bana kızgın mı? Beni yargılayamaz. Ona yardım için ilk ben geldim ve o beni reddetti. Ona önce ben kendimi sundum. Beni geri çeviren oydu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu."

Toplayabildiğim tüm güçle yüzüne bir tokat atıyorum. Öfkemi kontrol altında tutmak için alt dudağımı ısırıyorum, kan tadı alıyorum. Bunu durdurabilirdi. Bunu aylar önce durdurabilirdi ama yapmamayı seçti.

"Sen değil. Senden başka kimse," diyorum dişlerimi sıkarak. "Anlıyor musun? Seninle asla evlenmeyeceğim. Seninle asla zaman geçirmeyeceğim." Sesim titriyor.

"Korkarım bu konuda seçme şansınız yok, Bayan Davis. Kazanan teklifi ben verdim. Ödülümü almak için buradayım." Akıcı bir hareketle dizlerimin arkasına uzandı ve beni omzunun üzerinden kaldırıp sahneden indi.

BÖLÜM 11

DA R L I N G , I A L R E A D Y P A I D

PALOMA

"Beni yere bırak." Bacaklarımı sıkıca tuttuğu yerden kurtulmak için kıvraniyorum. Başparmağının uyluğumun içinde çizdiği durgun daireleri kaçırmıyorum. "Bir mağara adamı gibi beni öylece tutamazsın. Delirdin mi sen?"

"Bu düşünce aklımdan geçti. Ama hayır, henüz değil," diye homurdanıyor ve soyunma odamın önünden geçerken yavaşlıyor. Bir saniye düşündükten sonra hızını tekrar artırıyor. "Daha sonra eşyalarını alması için birini gönderirim."

"Ne?" Yukarı bakmak için sırtını itiyorum. Bir parçam birilerinin bizi görmesini umuyor. Nasıl oluyor da sinemaya elini kolunu sallayarak girebiliyor, benim için müstehcen bir miktar para teklif edebiliyor ve sonra beni omzuna asarak çıkıp gidebiliyor. Eğer bu deliliğin tanımı değilse, nedir bilmiyorum. "Beni yere bırak."

"Hayır." Kapıyı iterek açıyor ve soğuk bir hava dalgası popomun tam ortasına çarpıyor. Uzun bir nefes verdi. "Zar zor yürüebiliyorsun." Bir adım bile atmadan sol omzunu indiriyor ve beni aşağı kaydırıyor, böylece beni kollarında taşıyor.

Pozisyonumu değiştirdiğim için hemen pişman oluyorum çünkü şimdi onun güzel profilini tam olarak görebiliyorum. Tek yapmak istediğim onu tekrar tokatlamak olsa da göğsünden yayılan sıcaklık ve misk kokusu beni ona doğru eritiyor.

"Bundan kurtulamayacak mısın? Bu adam kaçırma. Babam polisi arayacak. Beni bulacaktır." Elimdeki her şeyi ona fırlatıyorum,

Umarım tekrar düşünür ve tüm bu enkazın ne olduğunu görür.... normal insanlar etrafta dolaşıp bakireler satın almaz. "Bunu sana ödetecek."

"Sevgilim, ben çoktan ödedim." Bir an için bana baktı. "İki kere."

Sonunda durdu. Ama sözlerine kadar dalmışım ki beni bir limuzinin arkasına ittiğini fark edemiyorum. Tepki verdiğimde çoktan yanımdaydı ve araba kaldırımdan çekiliyordu. Vücudumu koltukta kaydırıyorum, ayak parmaklarım bale ayakkabılarıma bastırıldığında ırkiliyorum. Hâlâ beyaz kuğu gibi giyinmişim. Pencereden dışarı bakıyorum. Uzakta gittikçe küçülen Performans Sanatları Merkezi'ne bakarken zaman yavaşlıyor.

Gözyaşlarımı yutuyorum. Bu bir veda olamaz. Yakında eski hayatıma, babama döneceğim. Archer beni sonsuza kadar tutamaz. Benim için ne kadar para ödediği umurumda değil. Sesi tekrar kafamda yankılanırken.... altı milyon doları içime çekmek için duruyorum. O üç küçük kelime sihirli bir şekilde babamın sorunlarını ortadan kaldırdı. Babam güvende. Babam iyi olacak. Artık borcunu ödeyecek ve kampanyasından aldığı fonları yerine koyacak parası var. O iyi olacak. Elimi ağzıma kapatarak tekrarlıyorum.

"Biraz su iç." Archer bana küçük bir şişe uzattı. "Aç mısın?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Senden hiçbir şey istemiyorum." Bana bir bakış attı. "İç."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, kapağı çeviriyorum ve içiyorum. Yavaşça, susuzluğun dağıldığını hissediyorum. Normalde bir gösteri ya da antrenmandan sonra bir galon su içerim. Ama gösteri biter bitmez olanlardan dolayı zamanım yoktu.

"Bir tane daha." Bana kapağı olmayan başka bir şişe uzattı.

Yavaşça içiyorum ve arkama yaslanıyorum. Arka koltuğun diğer ucunda bacaklarını önüne uzatmış oturan Archer'a bir göz atıyorum. Her zamanki gibi sakin ve akli başında görünüyor, sanki az önce tüm hayatımı alt üst etmemiş gibi.

"Nereye gidiyoruz?" Pencereden dışarı hızlı bir bakış fırlatıyorum. Hâlâ şehirdeyiz ve eve gitmiyoruz. "Beni nereye götürüyorsun, Archer?"

"Bir arkadaşın evine. Birazdan orada oluruz." Cebinden telefonunu çıkarıyor ve cihazı koltuğa fırlatmadan önce hızlıca bir mesaj yazıyor.

Elime aldım. Bana sadece baktığında, telefon uygulamasına dokunup babamı arıyorum. Telefon kulağımda titriyor. Cevap vermiyor. Sonra Chuck'ı deniyorum. Yine cevap yok. Sonra Hunter'ın numarasını giriyorum ve hemen cevap veriyor.

"Alo?" ilk zil sesinde cevap verir.

"Hunter." Telefonu iki elimle tutarken gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akıyor, tek hayat çizgimi bırakmaktan korkuyorum. "Hâlâ şehirdeyim." Hunter'ın da babamla birlikte tiyatrodan olduğunu hatırlayarak duraksıyorum. Hunter'ın durdurmak için hiçbir şey yapmadığı açık artırma bittikten sonra Archer'ın beni oradan çıkardığını biliyor. Sadece babamın locasında oturmuş ve yerdeki adamların bana teklif vermesini izlemiş. "Ben Archer'la birlikteyim," dedim sonunda.

Archer telefonu benden almadan önce Hunter, "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diyor.

"Hunter," diyor Archer, hoparlör simgesine dokunurken cihazı aramızda tutarak. "Paloma'ya ne söylemen gerekiyorsa şimdi söyle. Çünkü ben telefonu kapattıktan sonra onunla bir daha asla konuşmayacaksın. Ona bakmayacaksın. Onu aklına bile getirmeyeceksin. O artık senin kız arkadaşın değil. Eğer öyleyse bile. Şu andan itibaren, o benim. Anladın mı?"

"Seni orospu çocuğu." Hunter'ın öfkeli sesi Archer ve benim aramdaki boşluğu dolduruyor.

"Anlıyor musun?" diye daha yüksek sesle soruyor ve beni şaşkınlıkla sarsıyor. "Cevap ver."

Hunter sonunda, "Anlıyorum," dedi. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Tüm söylemek istediğin bu mu?" Archer bana bakıyor. Hunter bir şey söylemeyince Archer devam ediyor. "Güzel. Çünkü artık seninle konuşamaz. Düğünümüz için hazırlanması gerekiyor."

"The fu-"

Archer aramayı sonlandırıyor.

"Düğünümüz mü?" Sözlerini yankıladım. "Şimdi gerçekten aklını kaçırdığını anlıyorum."

"Sözleşmeyi okumadınız mı? Alıcı, işlemin tamamlanmasının ardından Paloma Honor Davis ile evlenmek zorundadır." Yoğun mavi bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı. "Alıcı benim, Küçük Güvercin."

Isı yanağıma hücum ediyor. Ona evlilik maddesini bilmediğimi çünkü sözleşmeyi okumadığımı söyleyemem. Babam ona güvenmemi istedi ve ben de güvendim. Her şeyi hallettiğini, ailemizin iyi olacağını söyledi. Birkaç ay içinde her şey normale dönecekti. Ve tek yapmam gereken önümdeki kağıdı imzalamaktı. Kontratın altı aylık olduğunu düşünerek imzaladım. Hayatımın normale dönebileceğine inandığım için aptalın tekiyim. Vücudumu satabileceğime ve zarar görmeden çıkabileceğime.

Telefonu tekrar aldım ve babamı aradım. Cevap yok.

Bu konuda yalnızım.

"İşte geldik." Archer etrafını incelemek için öne doğru eğilir.

Ben de aynısını yapıyorum ve midem bulanıyor. O korkunç sözleşmeyi imzaladığım Crucible'a geri döndük. Özel garajda babamın ihtiyacı olan parayı almasını bekleyerek saatler geçirdim. Elinde bakire müzayedesi için bir kontratla geri döndü. Babamın hakkımda bunları bilmesine çok şaşırmıştım. Yirmi beş yaşındayım. Hunter'la hiç seks yapmadığımı nasıl düşünebilirdi? Babam Hunter'dan ellerini kendine saklamasını mı istedi?

Şimdi Hunter'ın neden sadece elimi ya da alnımı öptüğünü anlıyorum. Bir keresinde benimle sevişmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Ama ondan aldığım tek şey buz gibi bir tepkiydi. Ona seks teklif etmeyi düşünmem bile onu tiksindirmişti. Yine de gözlerindeki şehveti okuyabiliyordum. Reddedilmesinden dolayı kafam o kadar karışmış ve derinden incinmiştim ki bu konuyu bir daha hiç açmadım.

"Hadi gidelim." Bana elini uzattı. "Seni yukarı taşıyacağım, orada ayakkabılarını değiştirebilirsin." Limuzinden inmeme yardım etti ve sonra beni kollarına aldı.

Onun içinde erimemek için elimden geleni yapıyorum. Ona hâlâ kızgınım. Ne zaman müzayedeyi, beni süzen tüm o erkekleri düşünsem, midem bulanıyor. O anın anıları kelimenin tam anlamıyla bana baş dönmesi yaşıyor. Ve bunun için sadece Archer'ı suçlayabilirim.

"Senden nefret ediyorum," diyorum
profiline. "Benim için sorun değil,"
diye kestirip atıyor.

"Tüm bunları önleyebilirdin. Keşke istediğimde bize yardım etseydin." Kendime hâkim olabilmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Babanın da bunu durdurabileceğini hiç düşündün mü?" Tavandan sarkan parlak bir avizenin etrafımıza sıcak bir ışık saçtığı küçük lobiye doğru ilerliyor. "Farklı bir anlaşma yapabilirdi, kampanya fonlarıyla kumar oynamayabilirdi, daha iyi yatırımlar yapabilirdi."

"Yatırımlarının batacağını bilmesine imkan yoktu." Benim karşı argümanım en iyi ihtimalle zayıf, çünkü babamın bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok para kaybettiğini tam olarak bilmiyorum. "Ona yardım edebilirdin. Chuck senin arkadaşın."

"Dediğim gibi, bana ilk geldiğinde Küçük Güvercin, bir hayır kurumu işlettiğim izlenimine kapıldıysan özür dilerim. Baban, davası için vermek istediğim her şeyi aldı."

"Ama şimdi benim için ödeme yaptın." Kokusunu içime çekiyorum. "Neden?" "Çünkü mecburdum." Çenesi sıkıştı.

Asansör bölümüne ulaşır ulaşmaz kapılar kayarak açılır. "İyi akşamlar Bay Archer. Bay Valentino sizi bekliyor." Fedai kılıklı adam Archer'a başıyla selam veriyor ve Archer'ın kollarında lanet bir kuğu gibi giyinmiş bir kadın taşıyor olmasına gözünü bile kırpmıyor.

Araba yükselmeye başladığında sessizce tıkırdıyor. Bu şekilde onun kollarında olmak aşagılayıcı. "Artık beni indirebilirsin. Buradan sonra yürüyebilirim."

"Hayır," diyor sadece, bana bir bakış bile atmadan.

Soğukluğu nedense beni incitiyor. Gözlerindeki arzu hâlâ orada. Beni satın almak zorunda olduğunu söylerken kastettiği şey bu muydu? Daha önce bana sahip olamamıştı, şimdi bu onun için bir fırsattı. Bana karşı hissettiği tek şey şehvet.

Birlikte geleceğimizi hayal etmeye çalışıyorum. Evlenmek için çok gencim. Yine de her zaman bale kariyerim bittikten sonra bir koca bulacağımı ve kendi aileme sahip olacağımı düşünmüşümdür. Bu kadar iyi bir şeyin parçası olmayı arzuluyordum. Böyle biri için önemli olmayı. Ama bu şekilde değil.

Archer beni sanki ödüllü bir domuzmuşum gibi satın aldı. Gece bitmeden Archer'ın beni yatağına götüreceğini anladığımda tüm vücudum titriyor. Ödülünü alacak ve sonunda bana olan şehvetini yatıştırarak.

"Merhaba. Hoş geldiniz." Ellili yaşlarında, siyah saçlı ve iri kahverengi gözlü bir kadın bizi kapıda karşılıyor. "Ben Pinna," diyor hafif bir İtalyan aksanıyla ve benimle göz teması kuruyor. Archer'ın beni taşıdığını görünce yine şaşırmadım. "Size odanızı göstereyim." Archer'a gülümsüyor. "Don-Mr. Valentino sizinle çalışma odasında görüşecek."

"Onun yanından ayrılmayacağım." Başını büyük merdivene doğru eğdi. "Bu taraftan mı?"

"Um evet." Kaba ses tonundan hiç etkilenmeden başını sallıyor. "Bayan Caterina elbiseyi üst kata koymamı söyledi. On dakika önce geldi. Çok güzel. Türünün tek örneği." Archer'ın uzun adımlarının önüne geçti. "Buraya." Kapıyı açar.

Archer doğruca yatağına yöneldi ve beni yatağına yatırdı.

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Şu anda cidden bunu düşünüyor olamazsın?"

"Değilim." "Öyle misin?" diye sorar gibi bir kaşını kaldırıyor. Başımı salladığımda, bale ayakkabılarımın bağcıklarıyla uğraşmak için bir dizinin üzerine eğiliyor. Ayaklarımı kurtardıktan sonra önce beyaz taytına yapışmış kuru kanı, sonra da bileğimi inceliyor. "Acı çekiyorsun." Bu bir soru değil.

"Buna alışkınım. Sanırım ayak tırnağımı kırdım. Sorun yok." Ellerin kendimden uzaklaştırıyorum. "Sadece dizime buz koymam gerekiyor. Normalde şimdiye kadar halletmiş olurdum. Onun dışında." Açık artırma kelimesini yüksek sesle söyleyemediğim için kapıyı işaret ediyorum.

"Sana biraz getireyim." Başparmağını nazikçe dizimin eklemine gezdiriyor, sonra bana bakıyor. "Mükemmellik için ödenecek yüksek bir bedel."

Birden yalnız olduğumuzun acı bir şekilde farkına varıyorum. Bakışları yüzümden bacaklarıma doğru kayarken kalbim hızla çarpıyor. Az önce performansına iltifat mı etti? Nefes alıyorum, gözlerinin mavi denizinde kayboluyorum. Sanki fırtına geçmiş ve şimdi sakın sulardan başka bir şey yokmuş gibi. Çekirdeğimde küçük bir kıvılcım tutuşuyor ve etrafımızdaki hava kayıyor ve çatırdıyor. Beni korkutuyor. Ve bunun kendini korumakla ilgili olduğunu biliyorum. Beni yutmakla tehdit eden aramızdaki bu yoğun enerji kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor. Ben hala o pervaneyim. Ve o hala karşı koyamadığım bir alev.

"Paloma." Başını bir kez sallar.

"Merhaba, böldüğüm için özür dilerim." Uzun saçları omuzlarına mükemmel dalgalar halinde dökülen uzun boylu güzel bir kadın bize bakıyor. Ses tonunda sakinleştirici bulduğum meleksi bir şey var. Elini kaldırıyor. "Ben Caterina. Evimize hoş geldiniz." Gülümsüyor ve sonra bakışları Archer'ın üzerinde toplanıyor. "Kocam Rex konuşmak istiyor. Merak etmeyin. O benimle güvende."

Archer kurtuluş ya da sabır ya da belki her ikisini de istercesine yukarı bakar. "Peki." Ayağa kalkıyor. "Buza ihtiyacı var."

"ben ilgilenebilirim." Başını sallıyor. "Çalışma odasında."

"Tanrım." Bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra bana "Uzun sürmez" diyor.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz Caterina bana döndü. "Hadi seni hazırlayalım. Sana bir banyo hazırlamama ne dersin? Biz sana düşün sonrası için kıyafet bulurken sen de ıslanabilirsin."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkür."

Ebeveyn banyosunda kayboluyor, sonra bir bornozla geri dönüyor. O tekrar gittiğinde, nihayet kostümümü çıkarmak için zaman ayırıyorum. Baş parçasıyla başlıyorum, sonra tütüm, tek parça streç giysi ve son olarak da taytım. Ayaklarım

ama bunun için endişelenemem. Bornozu giyip banyoya gidiyorum.

"Gecenin bir yarısı pek fazla balerin gelmiyor." Caterina suyun sıcaklığını test ederken kıkırdıyor. Köpükleri ekledikten sonra bana bakıyor. "İyi olacaksın. İzin verir misiniz?" Bornozumu işaret ediyor.

"Teşekkür ederim." Görünüşe göre bu kelimeyi söylemeden duramıyorum. Havlu kumaşı üzerimden çekmesine izin veriyorum ve sonra sabunlu ılık suya giriyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Evet." Daha da aşağı kayıyorum.

"Hazır olduğunuzda dışarı çıkın. Pinna saçın ve makyajın için sana yardım edebilir." Göz kırıyor ve tekrar kayboluyor.

Yaklaşan düşünle ilgili tüm düşünceleri bir kenara bıraktım ve bedenimin suya dalmasına izin verdim. Kaslarım gevşiyor ve ağrılarımla neredeyse sifıra iniyor. Hava almak için yukarı çıkıyorum ve balerin topuzumu çözüp tokalarını küvetin kenarına yerleştiriyorum. Ayaklı küvetin yanında, üzerinde vücut yıkama ve diğer şişelerin bulunduğu ayaklı bir masa var. Şampuanı elime sıkıyorum ve başımda köpürtüyorum. Yavaş yavaş, azar azar bütün geceyi yıkıyorum.

Kendimi yeniden kendim gibi hissettiğimde ayağa kalkıyorum ve sabunu durulamak için sprej kolunu kullanıyorum. Dışarı çıkıyorum ve bornozu tekrar giyiyorum.

"Paloma." Caterina kapıyı çalıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, burada işim bitti." Orada durup bekliyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Buzum var. Gel otur. Pinna saçınla uğraşırken sen de dizine buz koyabilirsin." Kapının açılmasına izin veriyor. Boy aynasının önüne yerleştirdikleri sandalyeye oturduğumda, "Her yoluna girecek," diyor. Bir süre sonra ekliyor: "Benim Rex'le evliliğim de görücü usulüydü. Bizim için işe yaradı. Sonunda. Eminim seninki de öyle olacaktır."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Archer onlara gerçeği söyleme zahmetine bile girmedigi için utandım, kızdım ve şok oldum. "Bizimki görücü usulü bir evlilik değil. Archer beni lanet bir bakire müzayedesinde satın aldı." Sonunda kelimeyi yüksek sesle söyledim. "Beni senin sığır satın aldığı gibi satın aldı." Son kısmı bağırarak söylediğime eminim. Sonra bunların hiçbirinin Caterina'nın suçu olmadığını fark ettim. O sadece nazik davranıyordu. "Özür dilerim."

"Hayır, yapma." Kapıya doğru koşar ve koridorda iki tarafa da bakar. Döndüğünde ayak bileklerinin üzerine oturur. "Eğer kaçman gerekirse, ben

sana yardım edebilirim. Chelsea'de bir evim var. Bundan sonra ne yapacağına karar verene kadar orada kalabilirsin."

"Bunu yapar mısın?" Kalbim umutla çırpınıyor. Babamı tekrar görebilirim. Archer'a bu düğünün delilik olduğunu söyleyecek. İmzaladığım sözleşmenin mahkemede herhangi bir ağırlığı olamaz. "Peki ya kocan?"

"Kocamı ben hallederim." Kocasından bahsedince gözleri sevgiyle doluyor. "Pinna," diye sesleniyor bize kapıyı açan ve şu anda bir gelinliğin eteklerini dikmekte olan kadına.

"Ben buradayım." Pinna başını sallar.

"Donata hâlâ diğerleriyle birlikte çalışma odasında mı?" Caterina soruyor. "Sence ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Kapı arkalarını dinlemem." Omuz silkiyor.

"Pinna. Biliyorum." Caterina gözlerini devirir. "Yardımaımıza ihtiyacı var. Sadece ne kadar zamanımız olduğunu ölçebilmek için gecikmenin nedenini bilmem gerekiyor."

"Tamam." Elbiseyi yatağın üzerine bırakıyor. "Önce Bay Rex diyor ki, onları neden buraya davet ettiniz? Neden kendi evine değil? Sonra Bay Santino diyor ki, çünkü ikizler uyuyor. Değil mi?" Işıldıyor. "Ama sonra Bay Rex diyor ki, sana karışmamamı söylemişim. Aklından ne geçiyordu?"

"Pinna." Caterina kolunu Pinna'nın omuzlarına doluyor. "Onun için neden gelmediklerini öğreneceğimiz kısma gel."

"Evet, rahip henüz gelmedi. Uyuyor." Bana baktı. "Ama yolda geliyor. Peder Esposito en iyisidir. Sizin için iyi bir tören yapacaktır."

"Bir rahip mi?" Ayağa fırladım. "Ben dindar bile değilim. Böyle bir şey olamaz."

"Olmayacak." Caterina ellerini kaldırır. "Kullanabileceğimiz gizli bir kapı var. Kimse gittiğimizi anlamaz. Kahretsin, kıyafetlere ihtiyacın var. Pinna?"

"Evet, al." Bana bir pantolon ve yumuşacık bir kazak verdikten sonra ayağıma bir çift uzun çizme geçiriyor. "Belki de onun yerine bir çift yatak odası terliğine ihtiyacın vardır. Acı verici görünüyor." Cebinden bir tüp merhem çıkardı. "Bay Archer ayaklarınız için antibiyotiğe ihtiyacınız olduğunu söyledi." Mutlu bir şekilde ayak parmaklarıma sürdü. İşi bittiğinde "Sen gerçek bir balerinsin" diye haykırıyor.

"Giyin de onlar seni çağırmadan buradan gidelim." Caterina bana kazağı uzattı.

Aldım, sonra sönmüş hissederek bir nefes verdim. Evlilik planım olmasa da, yine de kendimi bir alıcıya vermeyi kabul ettim. Bu gece, o kişi Archer. Onun için ne hissettiğim ya da hissetmediğim önemli değil. Eğer şimdi gidersem, babam ihtiyacı olan parayı alamayacak. Ailemiz mahvolur. Bunu ona yapamam.

"Başımı sallıyorum."

"Neden olmasın?" Elini benimkinin üzerine koydu. "Sana yardım edebilirim. Rex'e neler olduğunu anlattığımda o da sana yardım edecektir."

"Yardıma ihtiyacı olan ben değilim," diyorum çoğunlukla kendime. Babama yardım etmek için buradayım. Babamı kurtarmak için Archer'la evlenmek zorundayım. Bu kadar basit. "Kocanı seviyor musun?" diye soruyorum.

"Hem de çok. Tam bir huysuz olabilir. Ama o güçlü, kibirli dış görünüşünün altında benim için kurşun bile atabilecek bir adam var." Bana parlak bir gülümseme gönderdi. "Biriyle evlenmek için bu şart olmalı mı bilmiyorum ama ne olursa olsun, Bay Archer'ın sizi incitmeye niyetli olduğunu sanmıyorum. Bana çok acı çekmiş biri gibi geldi. Gözlerindeki acıyı tanıyorum. Neden bu kadar gergin olduğunu anlıyorum."

"Sorun o değil." Ona bakire olduğumu söyleyemem. Archer'ın beni satın almasının tek sebebinin beni istemesi olduğunu, çünkü bir keresinde ona seks sözü verdiğimi ve sonra yerine getirmediğimi. Bu ne kadar utanç verici?

"zaman nedir?" Elimi kendi elinin içine aldı. "Bana anlatabilirsin."

"Eğer onunla evlenmezsem, babam ihtiyacı olan parayı alamayacak," diye itiraf ediyorum.

"Hm, şey, keşke böyle bir şeyi hiç duymadığımı söyleyebilsem." Bakışları Pinna'ya ve sonra tekrar bana kaydı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım." Bir kez daha elbise üzerinde çalışan Pinna'ya dönüyorum. "Bunu giymek zorunda mıyım?"

"Korkarım öyle." Caterina alt dudağını ısırtıyor. "Archer elbiseyi senin için buraya getirtti ve onu giymen gerektiğini söyledi."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Asıl aşağılanma sahnede oldu. Gelinlik giymek bu noktada endişelerimin en küçüğü. Artık Archer'ın ne giyeceğimi ya da nerede yaşayacağımı belirleyebilmesi önemli değil. Önemli olan babamın güvende olması. Archer bedenim için para ödemiş olabilir ama kalbim ve ruhum bende kalacak. Onları anneme ait olan müzik kutusunda güvenle sakladığımı hayal ediyorum. Bunlar Archer'a asla vermeyeceğim iki şey.

Benden alacağı tek şey nefret olacak.

BÖLÜM 12

M A R R Y H E R'E GİTMEK İSTEMİYORDUM

ARCHER

"Bu da ne böyle?" Santino'ya bakıyorum. Son bir saattir akılsızca viskime bakıyordum.

"Bir düğün hediyesi." Siyah dosyayı yanımdaki sehpanın üzerine fırlatıyor. "Aç bakalım."

İçindeki fotoğraf Senatör'ü Crucible'da gösteriyor. Kumar oynuyor, hayattan vazgeçmeye hazır bir adam gibi görünüyor. Paloma'yı kaybetmek onu derinden yaralamış. Tıpkı benim istediğim gibi. Ama şimdi buraya ilk geldiğimden daha kötü hissediyorum. Senatör umurumda olduğu için değil. Paloma benim gibi bir adama, onu sevemeyecek birine bağlanmayı hak etmediği için.

"Peder Esposito yukarı geliyor." Santino karşıma oturdu. "Biliyorsun, Senatör'ün istediğini yapmak zorunda değilsin. Bu senin anlaşman. Sen karar ver."

"Onunla evlenmeyecek misin?" Ben soruyorum.

"Aynen öyle. Ya da onu geri gönder." Omuz silkiyor. "Hissettiği utanç. Tüm o acı. Bitti. Bunu atlatması biraz zaman alacak." Resmi işaret ediyor. "Mükemmel bir darbe indirdin."

Kulağa mantıklı geldiği için sözlerini dikkate alıyorum. Ama Paloma'yı serbest bırakma fikri beni kıskançlık krizine sokuyor. Eğer onu bırakırsam, babasına ve erkek arkadaşı yerine koyduğu zavallı bahanesine geri döneceğinden hiç şüphem yok. Erkekler kaldırırken Paloma'nın sahnenin ortasında durduğunu düşündüğümde öfke her santimetrekaşımı dolduruyor. Hepsini öldürmek istedim.

"Gitmesine izin veremem," diye itiraf ediyorum.

"Neden olmasın?" Santino arkasına yaslanır ve kollarını kulüp sandalyesinin kol dayanaklarına yerleştirir.

"Yapamam." Çenemi sıkıyorum.

Çalışma odasının uzun çift kapısı sallanarak açıldı. Başımı kaldırıp bir kez daha bakıyorum. Paloma o gelinliğin içinde, saçlarını sade bir şekilde toplamış, muhteşem bir görüntü sergiliyor. Birkaç hafta önce ona gelinlik yapması için bir tasarımcı tutmaya beni iten neydi, asla bilemeyeceğim. Sözleşmeyi imzaladığı andan itibaren kendime bunu yapmayacağımı söyledim. Ona teklif vermeyeceğimi. Ya da daha kötüsü onunla evlenmeyeceğimi.

Ama sonra onu sahnede tek başına gördüm ve kendimi kaybettim. Babası bir konuda haklı. O bir masum. Onu bu işe hiç bulaştırmamalıydım. Daha iyi bir babayı hak ediyor. Ve benden daha iyi bir kocayı. Onu sevebilecek birini. Onu gerçekten özgür bırakabilecek birini. Ben o adam değilim. Şu anda bile, onu alıp götürme ve küçük bir kutuya hapsetme dürtüsüyle savaşıyorum. Senatörden daha iyi değilim. Hayatı boyunca ona yaptığı bu değil miydi? Onu malikanesinde saklamak?

Odaya girer ve Santino'nun karısı Luce'nin bu olay için hazırladığı tören masasına doğru yürür. Kaybolmuş ama teslim olmuş görünüyor.

"Archer." Santino beni geri getirdi. "Sizi Peder Esposito ile tanıştırayım. Bu gece düğün töreninizi o yönetecek." Kaşlarını çatıyor, sonra saatine bakıyor. "Ya da sabah."

"Bu kadar kısa geldiğiniz için teşekkür ederim." Rahibin elini sıktım.

"Don Buratti'ye bir iyilik yapmak için buradayım." Ciddiyetle başını sallıyor.

"Şimdi Peder." Santino bir kolunu rahibin omzuna doladı. "Ölümler hakkında kötü konuşmak kibarlık değildir. Başlayalım mı?"

Gizli düğünler konusunda tecrübeli olduğu için Santino'nun gösteriyi yönetmesine izin verdim. Masada Paloma'ya katılırken kalbim hızla çarpıyor. "Nefes kesicisin." Ona doğru eğildim, yüzüm öne dönüktü.

"Artık devam edebilir miyiz?" diyor nefesinin altından.

"Elbette." Peder Esposito'ya başımı salladım. "Biz hazırız."

"Bugün burada Tristan Fitzwilliam Archer Sallows ve Paloma Honor Davis'in kutsal evliliklerine tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz." Peder Esposito biraz duraksıyor.

"İtiraz kısmını atla. İtiraz etmiyoruz," diye fısıldıyor Santino Peder Esposito'ya.

Peder Esposito saygıyla başını salladıktan sonra sevgi, saygı ve şefkatle ilgili vaazına devam eder ve bunların mutlu bir yaşamın temel taşları olduğunu söyler.

Evlilik. Tüm bu süre boyunca onunla yüzleşmeye cesaret edemedim çünkü babasına karşı en ufak bir şefkat, sevgi ya da saygı duysaydım burada olmazdım.

"Yüzükler sizde mi?" Peder Esposito soruyor.

"Evet." Işıl ışıl parlayan Luce yüzüklerden birini Paloma'nın avucuna, diğerini de benimkine yerleştiriyor.

"Lütfen birbirinize dönün." Peder Esposito yüzükleri kutsar ve bekler.

Önce ben dönüyorum. Paloma da aynısını yapmadan önce birkaç nefes alıyor. Altın rengi gözleri nihayet bana baktığında sadece korku ve pişmanlık görüyorum. Sinirlerini yatıştırmak ve benden korkmasına gerek olmadığını söylemek istiyorum ama bu yalan olur.

"Tristan Fitzwilliam Archer Sallows, Paloma Honor Davis'i bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sevmek ve bağlanmak üzere yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," diyorum hemen ve Paloma'nın yanaklarından yaşlar süzülürken altın bileziği parmağına geçiriyorum.

Peder Esposito boğazını temizliyor. "Ve sen Paloma Honor Davis, Tristan Fitzwilliam Archer Sallows'u bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve bağlanmak üzere yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Beklentiyle bana bakarken kusursuz yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülüyor. Ne düşünüyor acaba? Şimdi geri adım atacağımı mı? Yaptığım onca şeyden sonra onu serbest bırakacağımı mı? Cesedimi çiğnemedim.

"Cevap ver, Küçük Güvercin," diye fısıldıyorum kulağına.

Gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra başını sallıyor. "Anlıyorum."

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Ölüm sizi ayırana dek. Gelini öpebilirsin." Hafifçe eğilir. "Tebrikler."

Beynim itiraz edemeden vücudum tepki veriyor. Yüzünü kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ağzı çölün ortasında bir vaha gibi. Ölmek üzere olan bir adamın tüm çaresizliğiyle ondan içiyorum. Evliliğimiz muazzam bir hata, ama ondan bu kadarını almaktan kendimi alamıyorum.

Etrafımızdaki tezahürat beni gerçeğe döndürdü. Önce ben çekiliyorum. Paloma yavaşça gözlerini açarken yanakları kıpkırmızı oluyor. Ve işte yine, beni istiyor. Lanet olsun, o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor. Ama bunun gerçek bir evlilik olmayacağını ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

"Yeni evlilere kadeh kaldıralım." Santino kadehini kaldırdı. "Tebrikler. Kulübe hoş geldiniz."

"Devam etmemiz gerekiyor. Önümüzde biraz yol var." Santino'nun elini sıktım. "Her şey için teşekkürler. Diğer konu hakkında sizinle temasa geçeceğim."

"Hazır olduğunda senindir." Omzuma vurdu.

"Ben hazırım." Şu anda Luce, Caterina, Dr. Salvatore ve Pinna tarafından çevrelenmiş olan Paloma'ya hızlı bir bakış atıyorum.

"Caterina bu gece bir Kızlar Gecesi düzenledi. Sen aradığında hâlâ buradaydılar," diye açıklıyor Santino. "Gelininiz için burada birkaç kadın olmasının iyi olacağını düşündüm."

"Haklıymışsın. Teşekkürler." Dikkatimi Rex'e yönelttim. "İçeri daldığım için özür dilerim."

"Bunun için Santino'yu suçluyorum." Çenesini kadınlara doğru kaldırmadan önce bir süre arkadaşına bakıyor. "Caterina eğleniyor. Yani benim için her şey yolunda."

Kadınlar Paloma'yı üstünü değiştirmesi için yukarı çıkarırken. İki viski daha içiyorum. İçimi kemiren suçluluk duygusunu bastıracak herhangi bir şey. Nihayet döndüğünde son bir kez daha teşekkür ediyor ve Paloma'ya Rex'in çatı katındaki asansör bölümüne kadar eşlik ediyorum. Artık bale ayakkabısı yerine terlik giydiği için acı içinde kıvranmadan yürüyebiliyor. Senatörün, susuz ve bitkin olduğunu bile bile açık artırmaya katılmasına nasıl izin verdiği beni aşıyor. Bunu, protesto edecek ya da daha kötüsü kaçacak akıllı ya da enerjisi olmadığından emin olmak için mi yaptı?

"Beni nereye götürüyorsun?" Şoför arabanın kapısını kapattıktan sonra sessizliği ilk o bozuyor.

"Eve." Başımı ona doğru çevirdim.

"Babamın evine mi?" diye soruyor ve gözleri hemen umutla doluyor.

"Hayır." Limuzinin arka koltuğunda ağırlığımı ayarlıyorum. "Bedford'daki evim."

"Babamı görebilecek miyim?" diye soruyor.

Yaptığı onca şeyden sonra hala onu seviyor ve onun için endişeleniyor olmasından nefret ediyorum.

Onu hak etmiyor. Aynı benim gibi.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Neden olmasın?" O da karşılık veriyor. "Beni ailemden uzak tutamazsın."

"Neden olmasın?" Yüzümü ona için bedenimi değiştiriyorum ve gözlerimin

durumumuzdan ne kadar nefret ettiğimi gösteriyor. "Çünkü ben sadece 6 yılımı harcamadım.

"Seni dünyayla paylaşmak için bir milyon dolar." Özellikle de onunla. "Sen benimsin. Benim evimde yaşayacaksın ve bir ailen olduğunu unutacaksın." Erkek arkadaşından bahsetme zahmetine bile girmedim. Onu aradığında ne demek istediğimi daha önce anlatmıştım.

"Yani artık senin tutsağın mıyım? Bunu yapamazsın." Kaşlarını çatı.

"Beni kim durduracak?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Küçük erkek arkadaşın, Hunter? Chuck?" Kara bir kahkaha attım. "Tiyatroda bu saçmalığı durdurmak için her türlü şansa sahiptiler ve bunu yapmamayı seçtiler. Bunu bir düşün. Hunter tüm o erkeklerin seni arzulamasını, senin tadına bakmak için paralarını saçmasını izleyerek tatmin oldu mu?"

Bana tekrar tokat attı. "Sen bir canavarsın." Ellerini yumruk yaptı ve göğsüme vurdu.

Her iki bileğini kavriyorum, kollarımı beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece kucağıma oturuyor. Sert sikim kıkına baskı yaptığında gözleri şaşkınlıkla büyüyor. Kurtulmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum.

"Paralarını sokağa atmadılar. Gerçekten ödeyecek kadar çılgın olan sen misin?" Dudaklarını birbirine bastırıyor. Her hırıltılı nefesinde göğsü inip kalkıyor.

"Evet, çünkü onların aksine ben seni çoktan tattım. Zaten sana bağımlıyım." Nefes nefese kaldım.

Vücudu titriyor. Bunu ona yapanın bastırılmış arzusu olduğunu biliyorum. Ama bunun tek nedeni, tanıştığımızdan beri nasıl bir canavara dönüştüğümü anlamaması. Belki de onu güvende tutarak, tıpkı güzel şeylere yapıldığı gibi onu da kilit altında tutmak isteyen bir dünyadan uzak tutarak onda bir kurtuluş bulabilirim. İroni benim için kayıp değil. Ama her şeyi geri almaya çalışmak için artık çok geç.

"Bu gerçek bir evlilik olmayacak, Küçük Güvercin. O yüzden bana bakmayı kes," diye mırıldandım.

"Ne gibi?" Aç bakışları dudaklarıma düşüyor ve bu benim felaketim oluyor.

Ağzını benimkiyle buluşturuyorum ve kollarımda olduğu son andan beri yapmak için can attığım şekilde öpüyorum. Bileğini sol elime geçiriyorum ve sağ elimi saçlarının arasına sokup yumruk yapıyorum. Kalçalarını ereksiyonuma doğru yuvarlarken bir inilti kaçıyor. Boynunu ortaya çıkarmak için saçlarını çekiyorum, kulağının arkasındaki yumuşak noktayı emmek için aşağı iniyorum.

"Archer." İnliyor. "Sana dokunmak istiyorum."

"Hayır." Gergin meme ucunu ağızımla yakalamak için aşağı inmeye devam ederken başımı sallıyorum. Kazağı engel oluyor, ama yine de dilimle sert tomurcuğu kızdırabiliyorum. "Eğer bana dokunursan, kararlılığımı kaybederim."

"Ne?" Alnını benimkine bastırıyor.

"Sadece ismen evli olacağız." Bana bakması için saçlarını daha sıkı tutuyorum. "Anladın mı?"

"Neden?" Nefes nefese kalıyor.

"daha iyi." Çenemi sıktım.

"Bırak beni." Gözleri bana hançer gibi saplandı.

Burnumu boynuna gömüp kokusunu ve dudaklarının tadını içime çekiyorum. Kesik kesik nefesler alarak sakinliğimi yeniden bulmayı başarıyorum ve onu yavaşça bırakıyorum.

Üzerimden inip benden olabildiğince uzaktaki koltuğa yerleşirken gözlerinde yaşlar birikiyor. Ona tüm bunların kendi iyiliği için olduğunu açıklamak istiyorum. Eğer ona olan arzusun kazanmasına izin verirsem, o da benimle birlikte kaybolacak. Onu karanlığa sürükleyemem. Bu ona haksızlık olur.

Limuzin garaj yoluna giriyor. Tekerlekler durur durmaz oturup yüzünü sildi. Evinin sadece birkaç mil uzakta olduğunu fark edip etmediğini söyleyemem. Önemli değil. Yarın geldiğinde o mülk de benim olacak. Malikaneden kaçmayı başarsa bile, gidecek hiçbir yeri yok.

"Mary Jane bizim temizlik şefimiz." Kapıyı açıyorum.

"Bizim mi?" diye soruyor.

"Gel ." Ona elimi uzattım. "Seni tanıştırayım."

Elini tutup dışarı çıkmasına yardım ediyorum. Ayağında terlikler var ama bu terlikler onu araba yolu ile ön kapı arasında duran çakıllardan korumak için hiçbir işe yaramayacak. Eğilip onu tekrar kollarıma alıyorum.

"Eve tek başına girersen uğursuzluk getirir," diye kulağına fısıldıyorum.

"Öyle mi? Yoksa kaçıp eve gitmemden mi korkuyorsun?"

Babam mı?" diye karşılık veriyor.

"Korkmuyorum." Ona bakıyorum. "Kaçmayacağını biliyorum. Babanı çok seviyorsun. Onun iyiliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazsın. Yanılıyor muyum?"

Başka tarafa bakıyor. Bir nefes aldıktan sonra soruma yanıt olarak başını hayır anlamında sallıyor.

Kapı bizim için açılıyor ve eşiği kollarımda onunla geçiyorum. Fisher, Jacob ve Gardenia bizi fuayede kasvetli yüzlerle karşılıyor. Bu bir

Sabah üçü biraz geçe. Bu gece açık artırmadan sonra eve geleceğimi biliyorlardı. Henüz bilmedikleri şey ise kazanan teklifi benim verdiğim ve Paloma ile artık evli olduğumuz.

"Paloma." Onu nazikçe yere bıraktım. "Seni ailemle tanıştırmak istiyorum." Onları işaret ediyorum. "Fisher, Jacob ve sen Gardenia'yı zaten tanıyorsun."

Hepsi de Paloma'yı burada benimle gördükleri için yaşadıkları şoku gizlemek için berbat bir iş çıkararak kibarca el sallıyorlar.

"Herkes." Paloma'nın elini aldım. "Sizi karımla tanıştırmak istiyorum."

"Neyiniz?" Gardenia ayağını yere vuruyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" Fisher'a döndü. "Baba, bir şey söyle."

Fisher sakince, "Buna karşı karar verdiğini sanıyordum," dedi.

"Ve sonra ben de buna karşı karar verdim." Yerimde duruyorum.

"Hayır." Gardenia yanağını silerek bana doğru bir adım attı. "Onunla evlenemezsin. Evlenemezsin. Evlenmedin."

"Çoktan bitti." Elimi Paloma'nın beline koydum.

"Seni piç kurusu." Gardenia suratıma sert bir tokat attı ve sağ tarafımdaki büyük merdivene doğru fırladı.

"Kendine gelecektir." Paloma'ya dönüyorum.

"Kız arkadaşın seninle mi yaşıyor? Bizimle mi yaşayacak?" Kaşlarını çatıyor, elini çekip kurtarıyor.

"Oh, bunu hiç düşünmemiş," diye araya giriyor Jacob.

"Bunu yarın konuşuruz." Ona doğru uzandım ama geri çekildi.

"Hayır, anlıyorum. Çok açık konuştun. Gerçek bir evlilik istemiyorsun. Ve şimdi nedenini anlıyorum." Bana tiksinti dolu gözlerle bakıyor. "Tiyatrodaki o adamlardan farkın yok. En azından onlar benden ne istedikleri konusunda dürüsttüler." Merdivenlere yöneldi, sonra durdu. "Nerede uyuyorum ben?"

"Mary Jane size gösterecek." Merdivenlerin başında sabırla bekleyen kadına elimle işaret ediyorum.

Jacob ve Fisher'a, "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedikten sonra topuklarının üzerinde dönerek merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Tebrikler, dostum." Jacob sırtımı sıvazladı. "Evlendin. İçmemiz gerek."

"Evet." Alnımdaki kırılganlıkları ovuyorum. "Sonunda, mantıklı bir şey."

Ana salonu geçip sağ taraftaki çalışma odasına doğru ilerliyorum. Jacob'ın barı devraldığını görünce kendimi büyük şöminenin önündeki deri koltuğa bırakıyorum. Ne lanet bir gün.

"Al." Jacob elime bir bardak tutuşturdu. Ben de geri itiyorum. Boş bardağı yere bıraktığımda bana bir tane daha veriyor. "Zor bir gündü, ha?"

"yle diyebilirsin." Arkama yaslanıyorum.

"Archer." Fisher benimkinin yanındaki kulüp koltuğuna oturdu. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Söyleyecek ne var ki?" Başımı geriye attım. "Dşmanımın kızıyla evlendim."

"En azından nedenini söyle?" Gardenia'nın sesi odada yankılanıyor.

Ağırlığımlı değiştirip arkamdaki Gardenia'ya bakıyorum. Uyku kıyafetlerini giymişti. Yanaklarını boyayan gözyaşlarıyla orada dururken, onu hiç bu kadar zgn görmediğimi fark ediyorum.

"Jacob." Fisher sandalyesinden kalktı. "Gidip Mary Jane'in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakalım."

"Hayır, ben iyiyim." Jacob bardağından bir yudum alırken gözleri Gardenia'ya odaklanmıştı.

"Jacob." Fisher kaşlarını kaldırır.

"Peki." Fisher'ı dışarı kadar takip eder.

"Seni sevdim." Gardenia yukarı bakar. "Seni hep sevdim." "Ben de seni seviyorum." Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

"Bunu biliyorsun."

"Hayır. Öyle değil. Kk kız kardeşin gibi değil." Sesi titriyor. "Seni yıllarca intikamını planlarken ve planlarken izledim. Bunun seni tüketmesini izledim. Bunca zaman beni görememenin tek nedeninin bu olduğunu düşündüm. Bütün bunlar bittiğinde-"

"Gardenia. Lütfen dur." Ona doğru bir adım attım.

"Hayır." Geri . "İşte bu kadar. Sen kazandın. İntikamını aldın. Senatör en değerli varlığını kaybetti. şimdi ne olacak? Ona mı kaldık?"

"Ona mahkûm değiliz." Yavaş bir nefes verdim.

"Onunla neden evlendin? Hmm?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neden?"

"Sana cevap vermek zorunda değilim." Ona ters ters baktım. "Seni kız kardeşimden başka biri gibi sevebileceğimi dşndysen özür dilerim. Sen benim için busun. Benim kk kız kardeşim." Başımı sallayarak yanından geçtim ve

Çalışma. Paloma ve evimde ne yaptığı hakkındaki sorulara cevap vermeye hazır değilim.

Gardenia beni fuayeye kadar takip ediyor ve merdivenlerin dibinde beni durdurup dirseğimden çekiştiriyor. "Söyle bana neden? Onu seviyor musun?"

"Hayır, onu sevmiyorum." Sesimi yükseltiyorum. "Bu seni ilgilendirmez. Onunla evlenmek istemedim. Yapmak zorunda olduğum için yaptım. Başka yolu yoktu." Çenemi sıktım ve yukarı çıktım.

Sahanlığa ulaştığımda Paloma'yla karşılaşıyorum, bana hayalet görmüş gibi bakıyor. Ya da daha çok şeytan.

Gözleri yaşlarla dolar. "Şimdi anlıyorum. Evliliğimiz gerçek değil." Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. Ellerine bakar, sonra arkasını döner ve yatak odasına çekilir.

"Siktir." İki elimi de saçlarımda gezdirdim. "Siktir."

"Gitmesine izin vermeliydin." Fisher bir anda ortaya çıktı. "Eğer buradaysa, her zaman bir hatıra olarak kalacak." Sesini neredeyse fısıltıya kadar alçaltıyor. "Senatör'ün ailene yaptıklarının bir hatırlatıcısı. Kimse böyle yaşayamaz, Archer."

"Başka seçeneğim yok." Yutkunuyorum. "Çoktan bitti."

"Ya da belki." Fisher duraksıyor.

"Belki ne?" Ben soruyorum.

"Laneti bozacak kişi o olabilir." Gülümsüyor. "Ne demek istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Gardenia'nın sana karşı olan hislerini biliyordum." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ve itiraf etmeliyim ki, onu mutlu edecek kişinin sen olacağını umuyordum. Ama seni Paloma'yla görmek. Sadece bugünü kastetmiyorum. Telsizdeyken diğer tüm günler. Bence ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. "O çok güzel. Ruhani. Nabızı atan her erkek bunu görebilir. Onu istemek çok kolay." Başımı sallıyorum. "Müzayedede orada değildin."

"Demek istediğim." Kolunu omzuma dayadı. "Belki de onun buradaki varlığı bir işarettir. Belki de bırakmanın zamanı gelmiştir. Belki de aşık olmayı denemelisin." Nefesini üflüyor. "Bilirsin, o zaten senin karın olduğuna göre."

Karım. Başımı kaldırıp ona baktım. Bu iki kelime vücuduma bir adrenalın şoku gönderdi. Karım. "Bırak gitsin mi? Bu kadar kolay mı?"

"Olabilir." Sırtımı sıvazladı ve aşağıya indi. Muhtemelen Gardenia'ya da benzer bir konuşma yapmak için.

Öfke nöbetlerinin ve aceleci davranışlarının başka bir anlama geldiğini göremediğim için tam bir pisliğim. Onunla konuşmalıyım ama kafamı toparlayana kadar olmaz.

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek karanlık koridorda öylece duruyorum ve Paloma benden birkaç adım ötede. Şimdi odasına dalmak ve hakkım olanı almak ne kadar kolay olurdu. Sonunda onun bedenine sahip olmak. Ama sonra ne olacak? Ondan sonra ne olacak?

Yaşlı adam haklı mıydı? Ona aşık olabilir miyim? Ve intikamı unutabilir miyim? O kadar uzun zamandır karanlıkta yaşıyorum ki, artık aydınlıkta durabilir miyim onu bile bilmiyorum.

"O masum," diye yineliyorum Senatör'ün sözlerini

O masum. O masum. Bir duygu haline gelene kadar kelimeleri kafamda tekrarlıyorum. Bana rehberlik edecek bir mantra.

Babası ona o sözleşmeyi imzalatınca, onu koruyacağıma yemin ettim. Bu yüzden burada. Başka bir sebebi yok. Onun iyiliği için, ondan uzak durmalıyım.

BÖLÜM 13

J U S T O U k f l I S S

PALOMA

Yeni yatak odamın tavanına bakıyorum. Eski odamdaki gibi bir şömine ve geniş bir balkona açılan çift Fransız kapısı var. Odanın tamamında iki parça mobilya var; sade beyaz çarşafı, sayvanlı bir yatak, pelüş bir yorgan ve döşemeli duvarlara dayalı bir yazı masası.

Mary Jane dün gece beni hızlıca gezdirirken, yatarken giymem için sadece basit bir elbisesi olduğunu söyleyerek özür diledi. Dolabın boş olması, kıyafetlerimin hiçbirinin burada olmaması umurumda değil. Gidecek hiçbir yerim yok ve en kötüsü de bale antrenmanım yok.

Vücudum aradaki farkı bilmiyor. Bu yüzden sabahın beşinde uyandığımda üzerimden tren geçmiş gibi hissediyorum.

Ne düğün gecesi ama.

Bütün gece Archer'ı rüyamda gördüm. Onu yatağın ayak ucunda sanki uykumu korur gibi bana bakarken gördüm. Hiç gelmese de dokunuşunu özlemle bekledim. Bana bir daha asla dokunamayacağı fikrine alışmak zorundayım. Kız arkadaşı aynı çatı altında yaşarken olmaz. Beni kurtarmak için satın aldığını iddia ediyor. Ama o zaman neden şimdi bu kadar pişmanlık dolu? Neden müzayededeki diğer adamlardan beni almasına izin vermedi?

Bu şekilde yaşamaya, onu bu kadar çok istemeye ve ona sahip olamamaya dayanabilecek miyim bilmiyorum. O ona ait... Gardenia, bulaşıcı gülüşü olan özgür ruhlu kız. Peki ya ben neyim? Kutusuna sıkışmış küçük bir balet, onun tutsağı.

Güneş balkonumun altındaki bahçelerin üzerinden doğuyor ve odayı sıcak bir ışıkla yıkıyor. Dışarısı buz gibi olsa da burası sıcacık.

Çıtırdayan ateş ve kalın yatak. Aklımda bir plan olmadan yataktan kalkıp dişlerimi fırçalamak ve duş almak için banyoya doğru ilerliyorum. Eski evimin aksine, burası yakın zamanda yenilenmiş. Lüks banyo açık gri dolaplarla beyaz mermerden yapılmış. Çok güzel.

İşimi bitirdikten sonra, Caterina'nın dün gece bana verdiği kazak ve pantolonu giyiyorum - *nikâh törenimizden* sonra. Archer'ın benimle gerçek bir evlilik istemediğini hatırlayana kadar bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Beni bu saçma durumdan kurtaracak bir şeyler düşünmeliyim. Archer beni tutsağı olarak tutamaz. Beni tanımıyor bile. Ben de onu tanımıyorum. Tüm niyet ve amaçlar için, biz tamamen yabancıyız.

Kapıyı açtığımda spor çantamı, soyunma odamda bıraktığım gül demetleriyle birlikte yerde buluyorum. Çantayı ve tek bir kırmızı gülü alıyorum. Belki Mary Jane geri kalan aranjmanları evi aydınlatmak için kullanabilir.

Çantayı yazı masasının üzerine koydum ve telefonumu bulma umuduyla açtım. Tabii ki gitmiş. Eminim Archer onu saklamaya karar vermiştir ya da belki de babamın bulması için geride bırakmıştır. İçindekileri karıştırıp kirli bale kıyafetlerimi ve kristal kuşuyu buluyorum. Elimi etrafına kapatıp ağırlığını hissediyorum. Daha dün sabah onu düşünürken kendimi tatmin etmek için mi kullanmıştım? Bir anda Archer'ın beni kuşuya sürtünürken izlediği görüntüler zihnime doluyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti. Bunu kabullenmeli ve artık onu düşünmemeliyim. Kristali yere bırakıp Archer ve ailesi uyanmadan önce evi keşfetmek için dışarı çıkıyorum.

Odadan çıkar çıkmaz karnım gurulduyor ve dün iki öğün atladığım için açlıktan öldüğümü fark ediyorum. Umarım mutfak doludur ve kendime yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Sahanlığa ulaştığımda, üçüncü kata çıkan ikinci merdiven setine bakıyorum. Birkaç basamak çıkıyorum ama sonra vazgeçiyorum.

"Archer yukarıda uyuyor. Uyuduğu zaman yani." Sırıttıyor.

"Ah?" Döndüğümde Gardenia'yı uyku kıyafetleriyle odasının kapı çerçevesine yaslanmış halde buluyorum. Aşağı iniyorum. "Tüyo için teşekkürler. Üçüncü kattan uzak durmaya dikkat edeceğim."

Kıkırdıyor. "Evet, eminim bu sana son yemeğiymişsin gibi bakmasını engelleyecektir."

"Özür dilerim?" Ona doğru bir adım attım.

Archer geceyi onunla mı geçirdi? Archer'ın çoktan kapıldığını hatırlatmak için değilse neden benimle konuşmak için odasından çıksın ki? Archer'ın karısı olmak hiçbir şey ifade etmiyor.

"Her neyse." Kapıyı çarparak kapattı.

"Tamam." Kaşlarımı çatarak kapısına bakıyorum, sonra merdivenlerden inmeye devam ediyorum.

Ana kat benim evimden daha büyük. Her şey sanki yakın zamanda yenilenmiş gibi yeni hissettiriyor. Sol tarafımda, harap haldeki büyük merdiveni örten muşambaya bakıyorum. Merak galip geliyor. Ne olduğunu anlamadan ikinci kata çıkıyorum ve korkutucu bir koridora bakıyorum. Duvarlar boyunca yangın hasarı var. Koridorun sonundaki bir kapı diğerlerinden daha kötü durumda görünüyor. Kalbim boğazımda gümbür gümbür atarken, ona doğru ilerliyorum. Burada ne olmuş olabilir?

"Çık dışarı." Archer'ın sesi arkamı dönmeme neden oluyor. "Evin bu kısmı sana yasak. Git." Göğsü inip kalkarken merdiven boşluğunu işaret ediyor.

Ayaklarım yıpranmış halıya yapıştı. Archer'ın kızgın gözlerine bakarken hareket edemiyorum.

"Çık dışarı dedim." Sesini gök gürültüsünü andıran bir kükremeye yükseltiyor.

Bir şekilde kendime geliyorum ve sonunda ondan kaçacak gücü buluyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken merdivenlerden aşağı, fuayeden geçip diğer kanada doğru koşuyorum. Odamın güvenliğine ulaşana kadar durmuyorum. Buradan nefret ediyorum. Yorganın altına giriyorum ve kendimi tekrar uyumaya zorluyorum.

GÜNLER SONRA, KARANLIKTA YATAĞIMDA OTURURKEN KARNIM GURULDUYORDU. Tekrar. Sonsuza kadar odamda kalamam. Bu yüzden dışarı çıkıp mutfağı bulmaya karar verdim. Acele edersem bir sandviç hazırlayabilir ve görünmeden odama götürebilirim. Merdivenlerden ana kata iniyorum. Yemek odasını bulduktan sonra arkadaki servis kapısını kullanarak evin geri kalanı gibi yepyeni olan mutfağa geçiyorum; odanın ortasında çift büyüklükte bir ada, yüksek dolaplar ve devasa bir ocak var. Her şey birinci sınıf.

Buzdolabına doğru yürüdüğümde bir tabakta önceden hazırlanmış sandviçler buluyorum. Belki de Mary Jane'in öğle yemeğinde servis etmeyi planladığı şey budur. Kaldırıyorum

köşedeki plastik ambalajdan, ortasında jambon ve bir çeşit reçel olan dört üçgen koparıyorum. Yemek için odama dönmemeye karar vererek, bar taburelerinden birine otururken bir ısırık alıyorum.

"Hmm." Tatlar ağzımda erirken gözlerimi kapatıyorum.

Bitirdiğimde, tezgahın duran meyve kasesinden yeşil bir elma alıp ısırıyorum. Tatlı ve o kadar sulu ki çenemi silmek zorunda kalıyorum. Bar taburesinden atlayıp mutfağı daha fazla keşfediyorum. Şu anda birkaç santim karla kaplı olan bahçelere açılan bir kapı . Elimi pencere camına bastırıp dışarı bakıyorum. Dışarısı çok güzel, giyebileceğim bir palto bulduğumda dışarı çıkmak için aklıma bir not alıyorum.

"Umarım bu kıyafetlerle evden çıkmayı düşünmüyorsundur?" Archer'ın sesi mutfağın her köşesini dolduruyor. "Düzgün bir paltoya ihtiyacın var."

"Ben.... ." Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve sonra donup kalıyorum.

Kariyerim boyunca pek çok üstsüz erkek gördüm. Bir oyuncu olduğunuzda, mütevazılık gitmesi gereken ilk şeydir. Çoğu erkek sadece taytlarıyla çalışmayı tercih eder. Ama onca yıl beni Archer'ın etkileyici fiziğine hazırlamamıştı. Tişörsüz, kaslı omuzları bildiğimden daha geniş görünüyor. Gri eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyor. Sanki koşuyu yeni bitirmiş gibi nefes nefese. Her nefes alışında, ter tanecikleri belirgin karın kaslarından aşağı damlıyor ve kemerinin içinde kayboluyor. Onu görünce yutkunuyorum.

"Babanız iki gün önce gönderdiğim kişiye kıyafetlerinizi teslim etmeyi reddetti. İhtiyacınız olan her şeyi almak için bir alışveriş görevlisi bugün geç saatlerde size uğrayacak. Örneğin kışlık giysiler." Gözleri ayaklarıma takılıyor. "Ve ayakkabılar. Yatak odası terlikleriyle dışarı çıkamazsın."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Sonunda onun çıplak vücudunu görmenin şokundan kurtuldum.

Geceyi yine Gardenia ile geçirdiği için mi bu kadar erken uyandı diye düşünmeden edemiyorum. Birkaç saniye duruyor ve yemin ederim odanın sıcaklığı en az on derece artıyor. Elini esnetiyor ve tüm göğsü tepki olarak şişiyor. Tanrım, adam çok güzel. Güzel ve ulaşılmaz. Bakışlarına karşılık vererek bel kemerinin arkasına sıkıştırdığı tişörtü kapıyor. Şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi, tişörtü başının üzerinden çekip tüm gövdesini kaplarken orada durup onu seyrediyorum.

"Kıyafetleri alacaksın. İsteyeceğim son şey dışarıya bu şekilde çıkmak." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Donarak öleceksin."

"Isır beni." Odama götürmek üzere su almak için buzdolabına yöneldim.

Ama iki uzun adımda yanıma geldi ve terli vücuduyla beni sıkıştırdı. "Beni kışkırtma, Küçük Güvercin." Sıcak nefesi yanağımı okşuyor.

Bu kadar yakinken, onun misk kokusu duyularıma saldırıyor. Kendimi ona atmamak için buzdolabının kapı kolunu tutuyorum ve limuzinle buraya gelirken yaptığım gibi yine aptalı oynuyorum. Ben bir arzu birikintisiyken, o kendini kontrol etmenin timsali.

Buzdolabını açıyorum ve su dolu bir sürahi alıyorum. İçeride başkaları da olduğu için hepsini yanıma almaya karar veriyorum.

Ben mutfak kapısına varmadan bana seslendi, "Paloma."

Kaçmak istiyorum ama bedenim sadece onu dinliyor. Yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

"Akşam yemeğinde bana katılacaksın," diyor.

"Böylece senin ve kız arkadaşının birbirinize bakmanızı izleyebilirim." İkisini birlikte düşünmenin beni ne kadar incittiğini gizlemek için dudaklarımı bastırıyorum. "Hiç sanmıyorum. Evinizde yaşıyor olabilirim ama her dediğinizi yapmak zorunda değilim."

"Bu bir istek değil." Burunlarımız birbirine bir santim yaklaşıp kadar bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Benimle yemek yiyeceksin."

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim." Bacaklarım sonunda cevap veriyor ve kalan azıcık haysiyetimle onu geride bırakabiliyorum.

Yemek odasına ulaşır ulaşmaz koşmaya başlıyorum ve odamda güvende olana kadar durmuyorum.

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA, BÜTÜN GÜNÜ EVİMDE KILITLI GEÇİRDİKTEN SONRA

Uzun boylu, düz saçlı bir kadın, iki asistanla birlikte dört giysi rafı taşıyarak odama daldı. Yeni Bayan Archer'a yardım edecekleri için çok heyecanlıydılar. Ben daha ne olduğunu anlamadan yatak, özel tasarımcılardan tanınmış markalara kadar kışlık ve baharlık kıyafetlerle kaplandı.

"Archer benden birkaç gece elbisesi ve kokteyl elbisesi de eklememi istedi." Susan bana gülümsüyor. "Neden bunu denemiyorsun?" Getirdiği raflardan birinden güzel bir kırmızı elbise çıkardı.

"Bu çok güzel." Ellerimi ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Archer'la tanıştığım gece otelin barında giydiğim elbiseye çok benziyor. "Bunu kabul edemem. Bir servete mal olmuş olmalı."

"Öyle." Susan bana göz kırptı. "Ama Archer istediğin her şeyi alabileceğini söyledi. Ayrıca birkaç kışlık paltoya ihtiyacın olduğundan da bahsetti." Durup bana baktı. "Diğer giysilerine ne oldu? Dolabının boş olduğunu fark ettim."

"Um, havayolu bagajımı kaybetti." Berbat bir yalancı olduğumu bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Bunu yapıyorlar. Öyle değil mi?" Kibarca gülümsüyor. "Bunu dene. Ayrıca bu akşamki yemek için mükemmel olacağını düşündüğüm bir kokteyl elbisesi var. Pam, buraya." Asistanlarından birini işaret ediyor. "Bugünkü programını boşalttı, böylece kalıp seçtiğiniz tüm elbiseleri size tam olarak uyacak şekilde dizebilir. Bay Archer yan odada çalışabileceğimizi söyledi."

Onların mutlu ve beklentili yüzlerine bakarken, Archer'dan hiçbir şey istemediğimi söylemeye dilim varmıyor çünkü ondan nefret etmem gerekiyor. Hayır, nefret etmem gerekmiyor. Ondan nefret ediyorum. Hem beni kendisinden uzak tutmak isteyip hem de kız arkadaşı ve kendisiyle yemek yememe neden olmasından nefret ediyorum. Onun evinde yapayalnız olmaktan nefret ediyorum.

"Teşekkür ederim. Bu harika bir seçim." Hızlıca başımı sallayarak elbiseyi aldım ve denemek için banyoya doğru ilerledim.

Kalın kazağımı ve pantolonumu çıkarıyorum, sonra elbiseyi giyiyorum. Uzunluğu dışında üzerime eldiven gibi oturdu. Yüzümü boy aynasına döndüğümde Gardenia'nın bana bakan yansımasını yakalıyorum.

"Archer birkaç elbise seçebileceğimi söyledi. Sakıncası var mı?" diye sorar.

Teknik olarak, kıyafetler benim değil. O yüzden sorun etmemeliyim. Ama Archer'ın da ona kıyafet almasını kıskanmadan edemiyorum. Ama sonra fark ettim ki, buraya ilk o gelmişti. Onun erkek arkadaşını arzulayan bendim. Araya giren bendim. Archer'ın karısı olmam önemli değil. Buraya ilk o geldi.

"Tabii ki hayır, ne istersen alabilirsin." Gitmeye hazırlanıyorum ama sonra duruyorum. "Archer benimle evlenmek zorunda kaldığı için üzgünüm."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, sonra gülüyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Yapmak zorunda olduğunu mu?"

"O öyle söyledi." Göğsümde hissettiğim hafif sızıyı bastırmak için yutkunuyorum.

"Tamam. Bunu yapıyoruz." Alay ediyor, doğru kelimeleri arıyormuş gibi başını kaldırıyor. "Babam senden özür dilememi istiyor."

"Neden?" Gergin bir kıkırdama çıkardım. Gardenia'nın enerjisi beni biraz korkutuyor. Kendinden emin ve fikrini söylemekten çekinmiyor.

"Dün gece için." Ellerini kalçalarına dayayıp nefes alıyor. "Archer ve ben hiç birlikte olmadık. Daha da ötesi, beni küçük kız kardeşi olarak görüyor. Bunu hep biliyordum." Dudağını ısıırıyor. "Seni karısı olarak tanıttığında kendimi kaybettim. Onunla asla birlikte olamayacağımızı anladım."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü babama göre tam bir velet gibi davranmışım ve seni istenmeyen biri gibi hissettirmişim." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sen zaten buradasın. Ve sen Archer'ın karısısın. Ne anlamı var ki?" Gitmek için dönüyor ama sonra tekrar bana bakıyor. "Onun kalbini kırma."

"Bunun olması için bir tane olması gerekir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Var. Ve bu büyük bir şey." Gülümsemeye zorluyor. "Çok şanslısın. Nazik ve cömert biri. Evet, biraz huysuz ama eğlenceli de olabiliyor. Ya da eskiden eğlenceliydi."

"Onun bu yönünü henüz görmedim." Gardenia'nın Archer'ın nazik ve eğlenceli yönünü bilmesini biraz kendimi alamıyorum.

"Bence seni seviyor. Sadece henüz anlamadı." Bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Beni sevmeyeceğini söyledi." Neden şimdi ona sırrımı açtığımı bilmiyorum.

"Yani, sen sensin, babanın kızıydın. Ama yine de." Elbisemi işaret ediyor. "Şu haline bak." Başını sallıyor.

"Babamın kim olduğunun ne önemi var?" Ben soruyorum.

Babam mükemmel değil. Ama bu Archer'ın onu yargılayabileceği anlamına gelmez. Bileğimin içini ovuyorum. Babam şu anda yıkılmış olmalı. Bunu onun için yapmama izin vermesinin ona ne kadar acı verdiğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Onun yüzünden buradasınız, değil mi? Her neyse, odama birkaç elbise götürüp deneyeceğim."

"Evet, devam et. Ne istersen al." Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve birkaç şey seçene kadar bekliyorum.

"Güle güle." El sallıyor ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak dışarı çıkıyor.

Bir sonraki nefeste Archer belirir ve omzunu çerçeveye yaslar. "Gardenia'yı odanızdan çıkarken gördüm. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bakışlarım önce Susan'a, sonra Archer'a kayıyor. "Dün gece için özür dilemeye geldi."

"Gerçekten mi?" Bir an için arkasına bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başımı salladım, bir milim bile kıpırdamadım. Onu odamda istemiyorum. Onun yanında kendime güvenemiyorum. Beni bir kez daha reddederse ne yaparım bilmiyorum. "Kıyafetler için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz." Koridoru işaret ediyorum.

O da bunu bir davet olarak kabul ediyor.

Dudaklarını büzüyor ve saklamayı tercih ettiğim kıyafetleri düzenlemekle meşgul olan Susan ve Pam'e hızlıca bir göz atıyor. Gitmek için döndüğümde odama doğru tek bir adım atıyor.

Kendime sarılıyorum, onu gömleksiz hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum. Hâlâ onu öpmek ve tüm çıplak bedenine dokunmak için güçlü bir istek duyuyorum.

"Dün gece konuşma fırsatımız olmadı." Masama doğru ilerliyor ve kristal kuşuyu eline alıyor. Uzun parmaklarıyla onu son derece erotik bir şekilde sıkıca kavıyor. Omuzları geriliyor ve kızgın olduğunu görebiliyorum. "Kapına geldim ama açmadın."

"Sanırım yeterince vaktinizi aldık. Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa Pam yan odada elbiselerinizle ilgileniyor olacak." Susan'ın sesi Archer ve benim aramda oluşan gerginliği kesiyor.

Hızlı bir çıkış yapmalarının tek sebebinin bu olduğundan hiç şüphem yok. Her ne kadar Archer'la yalnız kalmak istemesem de, onları burada sonsuza kadar tutmanın adil olmadığını biliyorum. "Teşekkür ederim. Şimdilik böyle iyiyim."

"Size hizmet etmek bir zevkti." Önce benim, sonra Archer'ın elini sıktı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen tekrar arayın."

"Yapacağım." Çoğunlukla boş olan giysi raflarını dışarı taşırlarken kapıyı açık tutuyorum.

Archer ve ben yalnız kaldığımız anda, etrafımızdaki ham enerji yoğunlaşıyor. Tanrım, onun yanında hiç normal hissedebilecek miyim? Yoksa günlerimin geri sürekli onu istemek ve ondan nefret etmek arasında mı yaşayacağım?

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bu sabah seni uyaramadan gittin." Kuşuyu tekrar masanın üzerine koydu. "Arazide dolaşmakta özgürsünüz, ancak arazinin duvarları içinde kaldığınızdan emin olun. Kapının ötesinde bir gölet var."

yükseliyor ve dışarıyı görmeyi zorlaştırıyor. Özellikle bu havada çok tehlikeli."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Kapı kolunu tutuyorum. "Üçüncü kat yasak bölge," diye devam ediyor. "Yukarıda ne var?" Ağzımdan kaçırdım.

"Sizi ilgilendirecek bir şey yok." Kaşlarını çatıyor. "Eminim çoktan fark etmişsinizdir ama doğu kanadı tadilat nedeniyle kapalı. Oradan uzak durun, yapı sağlam değil."

"Ne oldu ona?"

"Bir yangın." Kestirip atıyor. "Sadece ondan uzak dur. Yaralanmanı istemiyorum. Ayrıca, çoğu sabah içeri girip çıkan adamlar olacak."

"Doğru. Ve beni dünyayla paylaşmak için para ödemedin." Dün geceki sözlerini tekrarlıyorum.

Odamdan çıkmama izin verse ve bana kıyafet alsa bile, kendimi hala bir mahkum gibi hissediyorum.

Bedenim onunla duvar arasında kafeslenene kadar bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Bu doğru, Küçük Güvercin. Sonunda anladığına sevindim. Benden başka kimse sana sahip olamaz."

"Bana sahip değilsin, Archer." Hissetmediğim meydan okuyan bir havayla çenemi kaldırıyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Elini parmaklarının arkası cinsel organıma değene kadar indiriyor.

Nefesim kesiliyor ve daha derine inerse, onun için çoktan ıslandığımı anlayacağının acı bir şekilde farkındayım. Vücudumun onun kine nasıl tepki vereceğini kontrol edecek kadar deneyimim yok. Benim üzerimde bu kadar güce sahip olması hiç adil değil.

"Amına sahip çıkmadım diye benim olmadığımı mı sanıyorsun?" Daha fazla baskı uygular. "Cevap ver."

"Bilmiyorum." Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum.

Yanıtımı ağrıyan tomurcuğumu avuçlayarak ödüllendiriyor. Sürtünme muhteşem hissettiriyor. İçimde, serbest kalana kadar onun eline karşı kıvrınmak için ölüyorum. Ama ona beni bir kez daha reddetme zevkini tattırmayı reddediyorum.

"Eminim tadın çok güzeldir," diye fısıldıyor kulağıma. "Belki sadece bir öpücük alabilirim."

Anlamını kaçırmayayım diye aşağıya bakıyor. Beni oradan öpmek istiyor. Elinin klitorisimi ovduğu yerde bir arzu şeridi ateş gibi sarmallanıyor. Kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım, soğukkanlılığımı korumak için savaştım.

Adını haykırmak ve daha fazlasını istemek istiyorum. Ama benim istediğimi o veremiyor. Bunu artık biliyorum. Beni elinde tutmaya kararlı ama asla sahiplenmeyecek.

Ve sonra düşünülemez olanı yaptı. Dizlerinin üzerine çöküyor, pantolonumu indiriyor ve açık ağzıyla çıplak amımı öpüyor. Dili kıvrımlarımı iterek ilerliyor.

Sol elim sırtına inerken parmaklarımı yumuşak gezdiriyorum. Kasılıyor ve tek bir akıcı hareketle bileğimi tutarak ayağa kalkıyor. Yüzünde beni dehşete düşüren bir acı ve üzüntü ifadesi var.

"Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Bu akşam yemek." Alt dudağını emiyor, tadıma bakıyor. "Kırmızı elbiseyi giy."

Talebine tepki veremediğim kapıyı açıyor ve arkasından kapatıyor. Başım geriye düşüyor ve duvara çarpıyor. Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum. Beni nasıl böyle ortada ve tamamen tatminsiz bırakabilir?

Beni kendi arzularıyla baş başa bırakarak onunla yemeğe çıkmayı kabul etmemi sağlayacağına gerçekten inanıyorsa başka bir şey daha var demektir.

Umarım sabrı da kendini kontrol etmesi kadar iyidir. Çünkü uzun süre bekleyecek.

BÖLÜM 14

BİRLİKTE ÇALIŞMAK İSTİYORUM

ARCHER

Dağınık mutfak eşyalarının gürültüsü yemek odasındaki sessizliği dolduruyor. Mary Jane'e yemek servisini başlatması için emir verdiğimden beri geçen yarım saat boyunca kimse tek kelime etmedi. Genellikle geveze olan Gardenia bile bu gece sessiz kalmaya karar verdi. Yemeğini dikkatle çiğniyor. Jacob ve Fisher'la nasıl bakiştıklarını fark etmediğimi sanıyor ama ben fark ediyorum. Hepsi benim etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümeye başladı.

Kendi lanet evimde odadaki fil oldum.

Gün boyunca Paloma'yı akşam yemeğinde bize katılması için birkaç kez denedikten sonra onu ikna edemedim. merdivenlerden aşağı sürükleyip -son bir saat içinde en az beş kez düşündüğüm bir şey- sağımdaki boş sandalyeye oturtmak dışında ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer isterse malikanedeki hayatı güzel olabilir. Ama odasında kilitli kalmaya ve benimle her türlü temastan kaçınmaya kararlı. En azından o konuda haklı. Birbirimizden uzak durmak yapabileceğimiz en iyi şey. Dudaklarımı yalıyorum, sonra çenemi sıkıyorum çünkü artık onun tadını alamıyorum. Tanrım, yüzümü tekrar amina gömmek ve bütün gece, hatırladığı tek şey benim adım olana kadar onu becermek istiyorum. Hunter zihninden tamamen silinene kadar.

Alyansımı da takmıyor. Kristal kuğusunu yanında tutmayı tercih ediyor. Odasında gördüğümde duvara çarpmamak için kendimi zor tuttum. Açılış gecesi ona geri verdiğimde, bunu onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek yaptım. Kuğuyu ona bir tür veda olarak geri verdim.

Onu kurtardığım için pişman olduğumu sanıyor. Pişman değilim. Hem de hiç. Pişman olduğum şey, birlikte olmamamız gerektiği. Evliliğimiz asla bir plan değildi. O Senatör'ün kızı, Tanrı aşkına. Babası lanet bir katil, benim tek düşmanım. Ve ben bunu atlatamıyorum. Özellikle de zihninin akrobasi yaptığını, onun davranışlarını haklı çıkarmaya çalıştığını gördüğümde. açık artırma için beni suçluyor. Ve bir şekilde onun burada olmasının sebebinin o olduğunu görmüyor. Benim burada olmamın, kendi yarattığı bir cehenneme hapsolmamın sebebi de o.

"Bu yeni patatesler çok lezzetli, Mary Jane," diyor Gardenia her zamanki neşeli ses tonuyla. Hâlâ benimle konuşmuyor ama en azından artık kızgın değil. "Nasıl bu kadar çıtır çıtır yapıyorsun?"

"Kaz yağı." Mary Jane göz kırpmıyor. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"O da geliyor mu?" Konuşmalarını yarıda kesip sağ tarafımdaki yer sofrasına hızlı bir bakış atıyorum.

"Um." Mary Jane önlüğüne bakar, sonra bir mektup alır. "Kendisi rahatsız."

"Bir bakayım." Çatalımı bıraktım ve zarfı ondan almak için uzandım.

Bugün öpüşmemizden sonra kapısını kilitlediği için, onu çok kibarca akşam yemeğine davet etmek için bir not bırakmaya karar verdim.

Mektubu açtım ve mesajını büyük harflerle okudum: AÇ KALMAYI TERCİH EDERİM

"En azından tutarlı." Mektubu takım elbise ceketimin iç cebine koyuyorum. "Ona bir tepsi getirebilir misin?" Mary Jane'e söyledim.

"Elbette Bay Archer. Hemen." Başını sallıyor.

"Ve yemek yediğinden emin ol. Yiyene kadar yanında kal." Çatalımı ve bıçağımı aldım ve kızarmış kazı kestim.

"Yapacağım." Gülümsüyor ve servis kapısının arkasında kayboluyor.

"Tamam, madem o gelmiyor." Gardenia şarabından içiyor. "Bir sonraki görevimiz hakkında konuşabilir miyiz?" Fisher'a gülümsüyor. "Seninle gelmeme izin veriyorsun, değil mi?"

Fisher bana . "Archer'ın sana burada ihtiyacı yoksa, elbette."

Gözlerini deviriyor. İsteksiz bir bakışla bana döndü. "Gidebilir miyim?"

"Londra'ya dönmeye hazır olduğunu düşünmüyordum." Arkama yaslandım ve

şarap kadehimden. "Emin misin?"

"Bekle. Ne?" Gözlerini kısarak babasına bakıyor. "Bir sonraki konuya geçeceğimizi sanıyordum. Senatör'ün emlak işi. Hunter denen adam işletiyor. Kötü yönetiyor diyebilirim."

O pisliğin adını duyunca sertçe yutkunuyorum ve Paloma'nın lanet hediyesini sakladığını bildiğim üst kata doğru bir bakış fırlatıyorum.

"Şimdilik biraz ara vermemiz gerekiyor. Eğer bir darbe daha indirirsek şüphelenecek ve yeni yatırımlar konusunda dikkatli davranacaktır." Kazdan bir ısırık alıp ağzıma atıyorum ve yavaşça çiğniyorum.

"Bu emin misin?" Gardenia patateslerini öfkeyle kesiyor. "Yoksa onun yüzünden mi yumuşuyorsun? O buraya geldiğinden beri bana araştırmalarım hakkında hiçbir şey sormadın. Ya da malikanedeki ilerlemeyi."

"Gardenya," diyor Fisher sabırlı bir ses tonuyla. "Archer ne yaptığını biliyor."

"Ya da eskiden öyleydi. Buraya ilk geldiğimizde, her günümüz Senatör'ün gözüne girmek için bir şeyler yapmakla geçerci." Beni işaret ediyor. "Ama şimdi hiçbir şey yapmıyor. Sanki artık intikam almak istemiyor. Tanrım, neden acaba?"

En azından şimdi benimle konuşuyor. "Köşkteki ilerleme nasıl?" diye sordum.

"Hepsi senin, mobilyalar ve her şey." Bir kaşını kaldırıyor. "Senatör'ün o kadar da umurunda değil. Müzayededen beri geri dönmedi."

Fisher, "Sadece birkaç gün oldu," diyor.

"Evet, ama daha önce şehre geldiğinde her geceyi o evde geçirirdi." Gardenia omuz silkiyor.

"Böyle boş bir eve gelmek zor olmalı." Jacob sonunda konuşuyor. Garip bir şekilde sessizdi ve Gardenia'ya her zaman yaptığı gibi takılmıyordu.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Fisher soruyor.

Paloma'yı kastettiğini biliyorum. Ona çocukluk evini kaybettiğini ne zaman söyleyeceğim? "Henüz karar vermedim. Senatör biliyor mu?"

Gardenia sırtıyor. "O biliyor. Yine de tüm resimleri aldı. Büyükbabamla büyükbabanınkini bile."

"Bununla sonra ilgileniriz." Başımı salladım. "Şimdilik en önemli önceliğimiz annemi eve getirmek. Uzun zamandır yok. Hepimizin kaçmayı bırakmasının zamanı geldi."

"Bunun tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?" Fisher onun karşısına uzanıp bir parça ekmek daha aldı. "Senatör şimdilik düşmüş olabilir. Ama hâlâ güçlü dostları var."

"Artık yok, yok." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bu gidişle önümüzdeki seçimleri kaybetmesi için fazla bir şey yapmamıza gerek kalmayabilir."

"Page Six'e ev sahipliği yaptığı bir müzayedeyi haber verebiliriz. Tüm güvenilirliğini kaybeder." Şarabını içmeden önce gülümsüyor.

Paloma'ya asla böyle bir şey yaşatmam. Bu onu öldürür. "Dediğim gibi, şimdilik dayanıyoruz. Önceliğimiz annem. Keşke ben de sizinle gelebilseydim."

"Ona teşekkür başka bir şey daha." Gardenia gözlerini devirir.

"Bu kadar mı yani? Londra'ya geri mi dönüyoruz?" Jacob Gardenia'nın bakışlarıyla buluşarak soruyor.

"Evet." Başımı salladım. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Bir süreliğine eve gitmek iyi gelecek." Fisher tabağındaki eti keserken gülümsüyor. "Freya seni özliyor."

"Ben de onu özliyorum," diye itiraf ediyorum.

New York'a doğru yola çıktığımda annemi İngiltere'de kalmaya ikna ettim. Senatöre karşı planım yolunda gitmeye başladığında ne gibi zorluklarla karşılaşacağımızı bilmiyordum. Ayrıca, eski evini bulduğum haliyle görmesini istemiyordum. Ama şimdi aylardır süren tadilatlar meyvesini veriyor, sanırım sonunda gelip bizimle yaşaması onun için iyi olacak.

Ona Amerika'ya kadar eşlik etmek için Londra'ya giden ben olmalıydım. Ama gerçek şu ki, Paloma'ya henüz güvenmiyorum. Ne zaman onu terk etmeyi düşünsem, nefes alamıyorum.

"O zaman anlaştık." Fisher başını bana doğru eğdi. "Bu hafta sonu eve gidiyoruz."

"Ne kadar kalacağız?" Gardenia soruyor.

"Sadece birkaç gün." Fisher göz kırptıyor. "Archer'ın bize burada ihtiyacı var."

Gözlerindeki acıma hissini kaçırmıyorum. Beni burada kendi başımın çaresine bakmam için bırakırsa ne olacağını sanıyor? Kendimi odama kilitleyeceğimi ve kendimi yok edeceğimi. Ya da daha kötüsü, Senatör'ün evini ateşe vereceğimi. Bu düşünce her lanet gün aklımdan geçiyor... benden aldığı yolu almak. Dürtülerime direniyorum çünkü Paloma çocukluk evini kaybetmeyi hak etmiyor.

Yemekten sonra çalışma odasına döndüm. Fisher ve Jacob birkaç kadeh viski içmek için bana katıldılar. Normalde Gardenia da katılırdı ama bu gece değil.

"Ona zaman ver." Fisher elime bir bardak koyarken düşüncelerimi tahmin ediyor. "Utaniyor."

"Bunu nasıl görmedim bilmiyorum." Viskimi yudumluyorum. "Bunun için çok üzgünüm. Çocukça bir aşka son vermediğim için."

"O iyi olacak." Jacob bardağıma dolduruyor.

"Senatör'e çok odaklanmıştım ve şimdi..." Bakışlarım kapıya doğru kayıyor, yarı yarıya Paloma'nın orada durduğunu görmeyi bekliyorum. "Ve artık bir karım var."

"Kulağa hoş , değil mi?" Fisher bardağını kaldırır ve içer.

Yaşlı adam beni, bazen evrenin bizim için iyi olan ama bizim kabullenemeyecek kadar inatçı olduğumuz şeyleri boğazımızdan aşağı ittiği konusunda ikna etmeye çalışıyor. Ben kendi kaderimizi kendimizin çizdiğine inanıyorum. Kaderin Paloma ile olan evliliğimle hiçbir ilgisi yok. Bazen planlar duruma göre değişmek zorunda kalır. Paloma'yla olan da buydu. Uyum sağladım. Daha fazlası değil.

"Paloma'nın bu konuda seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum." Biraz daha viski yudumluyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama benden nefret ediyor."

"Hmm," diye mırıldandı Jacob. "Bazı kadınlar kurtarılmaktan pek hoşlanmıyor."

Kıkırdıyorum. "Bu gece şiirsel mi hissediyorsun?"

"Hayır. Sadece kadınların istedikleri şeyi neden istediklerini merak ediyorum." Sanki cevap bardağın dibinde bir yerdeymiş gibi bardağına bakıyor.

Öyle değil. Bilmem gerekirdi.

Fisher'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sessizce Jacob'a neler olduğunu soruyorum. Gözlerini devirerek başını sallıyor, sonra da "Başka zaman" diyor.

"Ben sarhoşum," diye açıklıyor Jacob. "Ben yatmaya gidiyorum."

"İyi geceler," diyerek kadehimi ona kaldırıyorum. "Kadınların neyi neden istediklerini bulursan bana da haber ver."

"Sanırım aşk istiyorlar." Bardağını masanın üzerine koyar.

"Ben de gitmeliyim." Fisher ayağa kalktı. "Kendinizi sersemletecek kadar içmeye karar verdiğinizde ikinize de yetişmek mümkün değil." Jacob'ı kapıya kadar takip eder.

"Pekâlâ, ihtiyar." Kıkırdıyorum, alkolün sıcak etkilerinin kollarımdan ve bacaklarımdan sızdığını hissediyorum.

Yalnız kaldığım anda düşüncelerim Paloma'ya geri dönüyor. Şimdi uyuyor mu? Saatimi kontrol ediyorum. Saat onu geçiyor, Senatör'e göre yatma vakti çoktan geçmiş. Başımı sallıyorum. Kim yetişkin çocukları için yatma saati koyar ki? Evet, Paloma kendini işine adanmış biri. Ama ne zaman yatacağına kendisi karar verebilir. Hunter da daha iyi değil, geç oldu diye dansımızı yarıda kesti.

Hunter'ın onun kolunu sanki ona aitmiş gibi kavradığı görüntüler zihnimi dolduruyor. Ayağa fırlıyorum ve bar arabasına doğru gidiyorum. En azından şimdi onların elinden kurtuldu. O artık benim. Benimle güvende. İki parmak daha viski dolduruyorum ve bardaktan derin derin içiyorum.

Aklımın bir köşesinde Hunter'ın kristal kuğusunun Paloma'nın odasında gururla oturduğunu görüyorum. Şu anda onu mu düşünüyor? Onu bir daha göremeyeceğini bildiği için uykusunda ağlıyor mu?

Kıskançlık çirkin yüzünü gösteriyor. Cebime uzanıyorum ve onun düzgün yazısına bakıyorum. *Seninle vakit geçirmektense* açlıktan ölmeyi tercih ederim. Cümlesini kafamda tamamlıyorum. Kapıdan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, kendime daha fazla müdahale etmeyeceğime söz vermiş olmama rağmen. Hatırasını saklamak ve Hunter'ı düşünmek istiyorsa, bu onun seçimi.

Anahtarı kapıya sokup sessizce çeviriyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca, her gece onunla birkaç dakika çalma konusunda uzmanlaştım. Odasına girer girmez değerli hava ciğerlerime doluyor. Fransız kapılar kapalı ama günün büyük bölümünde açık kaldıklarını biliyorum. Bu yüzden odası taze köknar, yanmış odun ve o kokuyor. Sağ tarafımda şömine hâlâ yanıyor, bu da odayı olması gerekenden daha sıcak yapıyor.

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek yatağının ayak ucunda durup uyumasını izliyorum. Geceliği beline kadar sıyrılmış ve üzerindeki örtülerin çoğunu atmış. Avuçlarım onun tenine dokunmak ve bacaklarının gücünü tekrar belimde hissetmek için kaşınıyor. Narin ve güçlü.

Bakışlarım, kuğunun ateş ışığını yansıtarak parıldadığı yastığına kayıyor. Ayaklıkları sıkıca kavıyorum. Onu düşünerek uyumuş. Yanına gidip kristali alıyorum. Günlerdir onu tekrar çalmayı düşünüyordum. Ama en azından geçmiş hayatından bir şeye sahip olmasını istedim. Bu onun için iyiliksever olmaya çalışmamdı, ki ben öyle biri değilim. Kristali pantolonumun cebine bıraktım ve yanağını tek bir kez okşamama izin verdim.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmaklarımla buluşmak için yüzünü çeviriyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Şu anda onunla yatağa girmek çok kolay olurdu. Hakkım olanı almak için. Onunla neden birlikte olamayacağımıza dair aklıma gelen tüm nedenleri beynimde evirip çeviriyorum.

En sevdiğim, onu psikopat babasından ve yavan erkek arkadaşından kurtaran kahramanmışım gibi davrandığım. Özellikle kendimden nefret ettiğim gecelerde, gerçeği öğrendiğinde olacıklardan çok korkan korkak oluyorum. Babasını yok edenin ben olduğumu öğrendiğinde benden nefret edecek. Her şeyin anahtarının kendisi olduğunu, ona ulaşmak için onu kullandığımı anladığında benden daha da çok nefret edecek.

Parmaklarımın yanağında, boynunda gezinmesine ve çakıllı meme ucunda durmasına izin veriyorum. Kendime en ufak bir dokunuşa izin veriyorum. Sessiz bir şekilde kıvranıyor

dudaklarından bir inilti kaçıyor. "Evet," diye mırıldanıyor, bacaklarını bir araya getirip benden uzaklaşıyor, böylece şimdi onun düzgün kışını muhteşem bir şekilde görebiliyorum.

"Siktir." Ellerimi yumrukladım ve odasından çıktım.

Sonraki birkaç gün Fisher'ın seyahat hazırlıklarına yardım etmekle meşguldüm. Senatörle her şey ayarlanıp bittikten sonra bizimle kalıp kalmayacağına henüz karar vermedi. Yaşlı adamı özleyeceğim. Ama bu onun kendi başına vermesi gereken bir karar. Gardenia'ya gelince, nereye giderse gitsin onu takip edecek. Hepsinin yakınımında olmasına çok alıştım.

Artık her gün Paloma'nın kapısının altına kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için bıraktığım yemek davetleri masamda birikiyor. Onun cevabı hep aynı.... Açlıktan ölmeyi tercih ederim. Büyük harflerle. Gerçi Mary Jane bana Paloma'nın yemek yediğini söyledi.

Hatta mutfakta kahvaltı etmeye bile kalkıştı, bu yüzden bugün sabahın köründe uyandım ve günlük antrenmanımı yarıda kestim. Bir aptal gibi, son yarım saattir mutfakta su içiyormuş gibi yapıp onun gelmesini bekliyorum. Kendimi onu birkaç dakikalığına görmenin zarar vermeyeceğine ikna ettim.

Saatimdeki uygulamayı kapatıyorum ve ofise gitme zamanının geldiğine karar veriyorum, böylece Paloma evde yalnız kalabilir. Buzdolabına doğru yürüyorum ve odama götürmek üzere bir protein shake alıyorum. Kapıyı kapattığımda orada duruyordu. Benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar o da şaşırmıştı. Tanrım, yüzünü gün ışığında görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu.

"Günaydın," diyorum.

"Günaydın." Bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan da çıplak göğsüme inerken kızarıyor.

"Ben de tam gidiyordum." Ona doğru yaklaştım. Etrafından ya da mutfak adasının etrafından dolaşabilir ya da geçmesine izin vermek için hareket edebilirdim ama o zaman vücut ısınısını hissetme ve uyurken yatakta yaptığı gibi kıvranmasını görme fırsatını kaçırdım. Aşağı bakıyor ve geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor. Parmakları parmaklarıma değiyor ve elimi saçlarına gömüp onu öpmeye zorlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Archer," diye sesleniyor arkamdan mutfak kapısına ulaştığımda. "Bu bavullar da neyin nesi?" diye soruyor.

"Fisher, Gardenia ve Jacob gidiyorlar. Benim için bir şey yapıyorlar," diye cevap veriyorum.

"Gitmiyor musun?" Tezgâha yaslanıyor.

Onu kaldırıp, kışını soğuk mermerin üzerine oturtmak istiyorum.

"Yani." Yanaklarındaki kızarıklık boynuna doğru iniyor. "Eğer burada değilsen, belki babamı görmeye gidebilirim. Yolun sadece birkaç mil aşağısında."

"Hayır," diye kestirip atıyorum.

"Neden olmasın?" diye karşılık veriyor ve gözlerindeki yumuşak ışık kayboluyor. "Üzerinden haftalar geçti. Hasta olabilir."

"Doğru. Kalbi." Ona doğru bir adım atarken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Mutfak adasını aramıza koyarak geri çekildi. Sanki istediğim buysa, bu onu almamı engelleyebilirmiş gibi. "Merak etme. O iyi. Kredisi geri geldiğinden beri şehirde yeniden kumar oynuyor."

"Yalan söylüyorsun." Başını sallıyor.

"Nasıl isterseniz öyle inanın." Tereddüt ediyorum ama sonra gerçeği seçiyorum. "Şehirde yaşıyor çünkü malikaneyi kaybetti."

"Ne?" Nefes nefese kalmış, elini ağzına götürüyor. "Ama onu kurtarmak için para ödedin. Evimizi nasıl kaybetti?"

"Bilmiyorum." Yalan söyledim.

Ona mafyaya ve kampanyasına olan borcunu kapatacak kadar para verdim, ancak evin vergi kaçakçılığı nedeniyle haciz yoluyla hızlı bir şekilde takip edilmesini sağladım. Ödeyecek parası olsaydı bile evi ona geri satmazdım.

"Bu imkansız." Gözlerinden yaşlar akıyor. Ne zaman ona yaklaşısam, onu ağlatmanın bir yolunu buluyorum. Yanağını siliyor. "Nasıl borcu olabilir? O bizim evimiz. O ev nesillerdir ailemize ait. O evi büyük büyükbabalarım inşa etti. Tüm o sanat eserleri onlar tarafından düzenlendi."

Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Babam, ailesinden miras kalan bir evde yaşıyordu. Bu malikaneyi büyük dedemler inşa etmiş. Senatör ancak babamı öldürdükten sonra Bedford'da bir mülk edindi ve annemle ben saklanmak zorunda kaldık. Pislik herif babamın sadece parasını değil, hayat hikayesini de aldı.

"Emlak vergilerinizi ödemediğinizde hükümet bundan hoşlanmıyor. Geçen hafta evinize haciz geldi." Ona doğru bir adım atıyorum, onu kollarımın arasına almak ve Senatör'ün gözyaşlarını hak etmediğini görmesini sağlamak için can atıyorum. Sonunda sadece "Özür dilerim." diyorum. Sonra da onu tekrar öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan oradan ayrılıyorum.

Aceleyle üçüncü kata çıktım ve odamın kapısını çarptım. Ona intikam planlarımı anlattığımda ne olacağını sanıyordum ki?

iyi gidiyor mu? Senatörün ne yaptığı umurunda değil. Sadece onun acısını önemsiyor, benimkini değil.

Hâlâ öfkeliyken koşu ayakkabılarımı çıkardım ve duşa girdim. Fisher bu gece Londra'ya gitmeden önce yapmam gereken çok iş var.

Sıcak suyu akıtıyorum ve altına giriyorum, spreyin sırtımda yarattığı hafif yanmaya karşı rahatlıyorum. Altın gözleri hemen zihnimi istila ediyor. Özü beni sardığında, ilerlemenin tek bir yolu var. Derin bir nefes alarak uzanıyorum, ereksiyonumu kavriyorum ve birkaç kez pompalıyorum.

"Hmmm." Onunla ilgili en sevdiğim anımın tekrar çalmasına izin verdim. Otel odamda, güzel gözlerinde saf şehvetle bana bakıyor. "Siktir." Elimi tabandan şafta doğru götürüyorum.

Ve sonra, kendimi onunla ilgili tüm fantezilerimde kaybediyorum. Dilimdeki amının tadı, kalçalarının beni sertçe sarması, siyah kuğu gibi giyinmişken sahnede yaptığı sıçramalar ve dönüşler. Başparmağımı sikimin ucunda gezdiriyorum ve ön spermleri siliyorum. Güzel ağzına almadan önce parmaklarımı yalayarak temizlediğini hayal ediyorum.

"Bu doğru, Küçük Güvercin." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Sırtımdaki kaslar gerildi. Çok yaklaşmışım. Ama yavaşlıyorum, henüz onu bırakmayı reddediyorum. Dünyadaki son erkekmişim gibi beni emmesini istiyorum. Kadife dilini şaftımın etrafında hayal edip daha fazlası için yalvarırken nefesim düzensiz bir ritimle dışarı çıkıyor.

Arzumun nesnesi sadece bir kat altımdayken bu önlemlere başvurmam acınası bir durum. Ama Paloma hayatıma girdiğinden beri bu hale geldim. Kendimi iki takıntımdan kurtaramadığım için köşeye sıkışmış çaresiz bir adam haline geldim. Onu bırakmak istiyorum ama yapamıyorum.

Gitmesine izin veremem. Tıpkı babasının başına gelecekleri durduramayacağım gibi. "Evet." Küçük inlemeleri duş odasında yankılanıyor.

Bir, iki kez sertçe pompalıyorum, elim nefesime eşlik ederken, onun görüntüsünün beni yolun geri kalanına götürmesine izin veriyorum. "Siktir." Boşalırken dişlerimi gıcırdatıyorum. Ona olan arzum damarlarımda ateş gibi akarken diğer gecelerden daha sert boşalıyorum. Karın kaslarım esniyor ve sıkılaşıyor, tohumum banyo fayansını sikimden fırlayan kızgın şeritlerle boyuyor.

O yokken üzerimde bu etkiyi yaratabiliyorsa, onun yanında gardımı düşürürsem neler olacağını hayal etmek bile istemiyorum. Kendimle olan savaşımı kaybedip kuğu kraliçeme teslim olursam Tanrı yardımcım olsun.

BÖLÜM 15

YO U ' L L T H I N f l O F M E , L I T T L E D O V E

PALOMA

Önce bir yastığı, sonra diğerini alıp ikisini de yatağın ayakucuna fırlatıyorum. Kristal kuğum gitmiş. Son gördüğümde tam buradaydı. Yatağın üzerine tırmanıp arkasına bakıyorum. Gardenia gitmeden önce son bir kez benimle uğraşmak için mi almıştı? Artık sormak için çok geç. Archer'ın ailesi birkaç dakika önce ayrıldı.

Archer'la yalnız kalacağımı düşününce tüylerim diken diken oluyor. Babamı görüp göremeyeceğimi sormaktan vazgeçtim. Artık beni dünyayla paylaşmak istemediğini söylerken yüzde yüz ciddi olduğunu biliyorum. Öğleden sonra mutfığa gitmek için antreden geçerken, doğu kanadının ikinci katında çalışan inşaat işçilerinden birine el salladım. Archer kendini kaybetti. Bir yabancıya gülümsediysem ne olmuş? Bu günah değil. Bunun için o adamı kovmasına ve sonra da bana evin o kısmının bana yasak olduğunu söylediği için bağırmasına gerek yoktu. Yasak bir kanat, hiç mantıklı değil ama şu anda bunun için endişelenemem. Kristal kuğumu bulmalıyım.

Yatağa uzandım ve başka bir yere koyup koymadığımı hatırlamaya çalıştım. Ama onu kaldırıp sonra da unutmuş olmam mümkün değil. Kuğu benim evim oldu. Nedense onu tuttuğumda Archer'ı düşünüyorum. Bazen şömine ışığı doğru vurduğunda, bazı yüzler tıpkı onun gözleri gibi mavi parlıyor.

Yumruğumu yatağa vurarak ayağa fırlıyorum, onu bulmaya kararlıyım. Mary Jane'i aramak için dışarı çıktım. Belki yatağı düşürmüştür ve kırılmıştır. Eğer durum buysa, tamir edilebilir. Ben sadece onu geri istiyorum. O benim. Bu evde gerçekten benim olan tek şey.

Antreye ulaştığımda Mary Jane'i çalışma odasından çıkarken görüyorum. "Merhaba." Ona el sallıyorum.

Bana gülümsüyor, muhtemelen çoğu gün odamdan hiç çıkmadığım için. Yine de her gün dışarı çıkıp biraz temiz hava almam için bana yalvarıyor. İstiyorum ve bir gün çıkacağım ama şu anda kristali bulmam gerekiyor.

"İyi akşamlar Bayan Archer. Bu akşam Bay Archer ile yemek yiyecek misiniz?" diye umutlu bir şekilde sorar.

"Hayır, teşekkürler." Başımı salladım.

Günlerdir kapının altından bana davetiye bırakıyor. Bugün, davetiye bırakmadığı ilk gün. Ailesi gittiğine göre, iyi bir adammış gibi davranmayı bıraktı. Ya da Gardenia ona ne diyordu? Nazik ve eğlenceli mi? Lütfen. O bir canavar.

"Tepsinizi birazdan getireceğim o zaman." Gülümsüyor, sonra gitmek için dönüyor. "Mary Jane," diye sesleniyorum . Yüzünü bana döndüğünde devam ediyorum,

"Sorduğum için özür dilerim. Şans eseri küçük bir kristal kuğu buldunuz mu? Yaklaşık elim büyüklüğünde." Ona göstermek için yumruk yaptım. "Yatağımın yanında duruyordu. Ama gitmiş. Aslında birkaç gündür yok."

"Hangi heykelciği kastettiğinizi biliyorum. Son gördüğümde yazı masanızın üzerindeydi. Kızlara sorabilirim, belki çarşafaları değiştirirken görmüşlerdir," diye öneriyor.

"Teşekkür . Bu harika olur." "Hepsi bu mu?" diye sorar.

"Evet. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Elimi sallıyorum.

"Hiç zahmet değil." Hızlı bir selam veriyor ve yemek odasına yöneliyor.

Bakışlarımı kaldırdığımda Archer çalışma odasından başını eğip bana bakıyor. Kapının pervazına yaslanıyor ve beni açıkça süzüyor. büzüp merdivenlere doğru fırlıyorum. Odama girdiğimde kalbim o kadar hızlı atıyor ki gibi hissediyorum. Neyim var benim böyle? Archer bana kelime bile etmedi. Aslında, onunla mutfakta son karşılaştığımdan beri benimle konuşmadı.

Yine muhteşem bir şekilde yarı çıplaktı. Yemin ederim buraya geldiğimden beri bir ay içinde daha da büyümüş. Onu ilk gördüğümde hemen tişörtünü giymişti, bu yüzden ona iyice bakamadım. Yine de itiraf etmeliyim ki, o karın kasları ve V kasının bel bandının içinde kayboluş şekli zihnimde dövme gibi duruyor.

Ama bu son seferinde sırtını görebildim. Elbette muhteşem, ama aynı zamanda yara izleriyle kaplı, ensesinden başlayan uzun dallar

Sol tarafı beline kadar inmiş. Ona ne olmuş böyle? Ne tür bir kaza onun boyundaki birinde böyle bir iz bırakır?

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni gerçeğe döndürüyor. Yataktan fırladım ve kapıyı açmaya gittim.

"Akşam yemeğiniz." Mary Jane bana baktı.

"Şimdiden mi?" Dönüp şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. Bir saat boyunca yatakta oturup Archer'ı mı düşündüm? Tanrım. "Yani, teşekkür ederim. Açlıktan ölüyorum."

"Buraya bırakıyorum." Tepsiyi yazı masasının üzerine koyar.

O yer sofrasını hazırlarken ben geride duruyorum. Bir aydır yemeklerimin çoğunu bu odada yiyorum, Mary Jane ise beni inatçı bir çocukmuşum gibi izliyor. Bunun için onu suçlamıyorum. Her şeye gücü yeten Archer'dan ben yemeğimi yiyene kadar odamdan çıkmaması için kesin emir almış.

Masa sandalyesini çektiğinde ona "Kalmak zorunda değilsin," diyorum. "Lütfen."

"Senin için endişeleniyor." Ellerini önünde kavuşturuyor.

"Olması gerektiğine katılıyor musun? Kendimi aç bırakmıyorum." Ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Orada durup beni öyle izlediğinde kendimi bir mahkum gibi hissediyorum."

Bir an için yukarı bakar. "Pekâlâ. Ama lütfen yemek ye."

"Yapacağım." Yanından geçip kapıyı açıyorum. "Kırk dakika içinde tepsiyi almaya gelebilirsin."

"Tamam." Her zamanki gibi hafifçe başını sallıyor ve gidiyor. "Al bunu Bay Archer," diyorum kapalı kapıya doğru.

Yemek yiyip yemediğimi öğrenmek istiyorsa, buraya bizzat gelip bana sorması gerekecek. En azından daha önce benimle konuşuyordu. Şimdi ben yokmuşum gibi davranıyor. Artık bana yemek daveti bile göndermiyor. İşin tuhafı, onu reddetmek kısa sürede günümün en önemli olayı haline geldi.

Yemeğe oturdum. Tavuk ve sebzelerden yediğim üçüncü lokmada aklım tekrar kuğuma ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Çiğnerken kafamda bir fikir oluşuyor. Mary Jane kırk dakika daha dönmeyecek. Aşağıda Archer'ın her zamanki üç çeşit yemeğiyle ilgileniyor olacak. Yemeğimin geri kalanını hızla bitiriyorum ve beş dakika içinde bitiriyorum. Ayağa fırlıyorum ve kararlılığımı kaybetmeden dışarı çıkıyorum.

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atarken sahanlıkta duruyorum ve Archer'ın katı olan üçüncü kata bakıyorum. Kuğumu aldıysa, eminim odasında saklıyordur. Ve bunu bilmek zorundayım. Burada tek başıma kalınca delirecekmişim gibi hissediyorum. Eşyalarımı yanlış yere koyuyor olamam.

Ana kata doğru bir kez daha bakıp yukarı fırlıyorum. Hâlâ arkama bakıyorum, kovalandığım gibi garip bir hisle, göğsüne doğru koşana kadar Archer'ı görmüyorum. İki kolumu da kavırıyor. Ve yemin ederim havadaki tehlikenin tadını alabiliyorum.

"Neden buradasın?" Sesi geniş koridorda yankılanıyor. "Sana bu kata girmenin yasak olduğunu söylemiştim. Ne yapıyorsun?" Sanki karısı değil de en büyük düşmanıymışım gibi soruyor.

"Bırak beni." Kolumu çekip kurtardım.

Dehşet içinde, bir cevap bile düşünemiyorum. Arkama bakmadan kaçıyorum. Gülüşü beni olduğum yerde durduruyor. Yavaşça, midem bulanırken, neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu anlıyorum. Doğruca onun süitine koştum.

Oda benimkinin iki katı büyüklüğünde ve duvar boyunca uzanan bir balkonlu var. Benimki gibi çift Fransız kapısı yerine, karla kaplı araziye güzelce çerçeveleyen tavandan tabana pencereleri var.

Arkamdaki devasa şöminede yanan ateş, dört direkli devasa yatağın üzerinde parıldıyor. California king size yataktan daha büyük olması için özel olarak yapılmış olmalı. Kapı çarpıyor. İrkiliyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Bana doğru yaklaşıyor ve gözlerindeki açlığı fark etmiyorum. "Peki, Küçük Güvercin, süitimde tam olarak ne arıyorsun?"

Başımı sallıyorum. Bir adım daha atıyor ve viski kokulu nefesi aramızda kalıyor.

"Yemek yiyor olman gerekiyordu." Derin nefesler alıyorum.

"Aç değildim." Omzumdan bir tutam saçımı alıyor, kıvrık ucunun parmağına dolanmasına izin veriyor. "En azından yemek için değil."

"Sarhoşsun sen." Elini tokatla uzaklaştırdım.

"Yani?" Bakışlarımla buluştuğunda kaşlarını çatıyor. "Son baktığımda burası benim evimdi. Ve karımdan beri..." Beni işaret ediyor. "...benimle yemek bile yemiyor, ne anlamı var ki? Yemek ya da içki, hepsi aynı."

"Yatağına git, Archer," diyorum toplayabildiğim tüm kabadayılıkla ve ona yan adımlarla yaklaşıyorum.

Ama ne kadar sarhoş olsa da benim için çok hızlıydı. Kollarını bana doluyor ve beni yerden kaldırıyor. Burnunu saçlarıma gömüp sordu,

"Belki de bunun için gelmişsindir, hmmm? Karın için mi?"

"Hayır." Başımı salladım ve "Kristal kuğumu aramaya geldim" dedim.

Arkamda geriliyor ama gitmeme izin vermiyor. "Kuğunuz," diyor dişlerini sıkarak. "Kuğunu özlüyorsun." Bedenimin önünden aşağı kaymasına izin veriyor.

Ayaklarım soğuk zemine değdiğinde, hemen yüzümü ona dönüyorum ve çenemi meydan okurcasına havaya kaldırıyorum. Ondan korkmayı reddediyorum. Bana bu şekilde zorbalık yapamaz. Ondan kaçmanın en iyi yolunun ne olacağını düşünürken odayı tarıyorum. Bu noktada kaçmaktan daha iyisini biliyorum. Yaralı bir hayvan gibi bana bakarken, peşime düşeceğinden hiç şüphem yok. "Eğer sendeyse, geri ver." Sırtımı çelikleştiriyorum. "Neden aldın ki?"

"Neden?" mesafeyi kapatıyor. "Çünkü sana onun biliyorum. Çünkü onu yatağına götürmek istemene dayanamıyorum. Neden mi? Orada seninleymiş gibi davranabilesin diye mi?"

"Ne?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "O mu? Kimden ?"

"Eski erkek arkadaşın," diyor ses tonunda cinayet varmış gibi.

"Hunter'ı kıskandığını söyleme bana." Alay ediyorum. "Bana neredeyse hiç bakmıyorsun. Ya da benimle konuşmuyorsun. Bana bir dakika önce tutsak, bir dakika sonra en büyük düşmanınmışım gibi davranıyorsun."

"Belki de kıskanıyordumdur." Pantolonunun cebine uzandı ve kristal kuğuyu çıkardı. "Bu heykelciğe sırf o sana verdiği için değer veriyorsun."

O haklı. Ona değer veriyorum. Ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Soyunma odama geldiği güne kadar o kuğuyu hiç düşünmemiştim. O gece Archer benim için ödeme yaptı. Aklımda, kuğu Archer'la olan tek bağlantım.

"Onu geri ver. Bir daha senin katına ayak basmayacağıma söz veriyorum." Elimi uzattım.

Yavaşça elime tutuşturuyor ve ardından kravatını gevşetmeye başlıyor. Tüm düğüm çözülene kadar ipek kumaşı çekiyor. Yüz hatları ve o kendini beğenmiş gülümsemesi karşısında donup kalıyorum. Onun soyunmasını izlemek erotik bir rüya gibiydi. Elbise gömleğinin ilk üç düğmesini açıyor, ardından takım elbise ceketini omuzlarından çıkarıyor.

"Özür dilerim. Şimdi gideceğim." Yutkundum ve bana söylemesini bekledim.

Ama onun yerine kollarını sıvıyor, aç bakışları benimkileri hiç terk etmiyor. Sonra kravatı boynundan kaydırıyor ve bileğinin üzerinden geçiriyor.

Ama onun hesaplı hareketlerinden o kadar etkilenmiştim ki akıllıca olanı yapıp kaçmadım. Hızlı bir hareketle kumaşı çekiyor ve sonunda bir dizi kelepçeye benzeyen iki ilmek elde ediyor.

Elimi tutmasına izin verdim. Dokunuşuyla başım dönüyor. Beni sayvanlı yatağına doğru götürdüğünde, bileklerimi direğin etrafına yerleştirdiğinde ve kravatıyla beni yatağa sabitlediğinde bile itiraz etmiyorum.

"İstedğini aldın." Bakışları benimkileri yakıyor. "Şimdi sıra bende."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Eğer sana sahip olamayacaksam, en azından ne için para ödediğimi görmek isterim." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor ve gözlerim irkilerek kapanıyor. "Bence bu adil. Sence de öyle değil mi, karıcığım?"

"Yapma." Yüzümü ondan uzaklaştırıyorum.

İpek bluzumun düğmelerini kolayca koparıyor. Geriye kalan azıcık kumaşı da omuzlarımdan sarkacak şekilde bırakıyor. Gözleriyle beni yutarken, her santimetrekaresi içine çekerken tüm vücudum titriyor. Kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını çözüyor ve elini külotumun içine sokuyor.

"Siktir." Nefesini içine çekiyor. "Çok ıslaksın."

Bir saniye sonra, ağzı benimkini umutsuz bir öpücükle kaplıyor. Onu çok fena istiyorum. Ama o öyle bir şey yaptı ki ne hareket edebiliyorum ne de ellerimi vücudunda gezdirebiliyorum. Tek yapabildiğim onun talepkâr diline boyun eğmek.

Benden ne istediğini bilmiyorum. Ve vücudumun ona istediği her şeyi vermeye hazır olmasından nefret ediyorum.

"Archer," diye yalvarıyorum o uzaklaştığında.

"Ne için para ödediğimi görmek istiyorum." Parmaklarını hızlıca şıklatarak askısız sütyenimi çözüyor ve ben yere düşüyorum. Başparmaklarını kot pantolonumun bel bandına geçirip kalçalarım kadar indirmeden önce bakışları büzülmüş meme uçlarımda üzerinde birkaç kez geziniyor. Bu pozisyonda tamamen savunmasız ve savunmasızım. Onunla mücadele edemem. İstesem bile.

"Çok güzel." Göğüslerimi okşuyor, gergin tomurcuklarımı başparmağıyla yuvarlıyor. "Hepsi benim."

"Lütfen." *Bırak gideyim* demek istiyorum ama kelimeler dudaklarımda ölüyor.

Kuşunun başını ağzımın üzerinde kaydırırken dudaklarında bir sırıtma belirliyor. "Em," diye emrediyor.

"Ne?" Söylemeye başlıyorum ama başını ve uzun boynunu dişlerimin arasından geçiriyor. Ağzımı etrafına doluyor ve belli belirsiz emiyorum. Ona bakıyorum

büyük gözler, ama durmuyorum.

"Aferin kızıma." Yavaşça çekip çıkarıyor, sonra ıslak başını meme uçlarıma sürüyor.

Başımın yatağın direğine çarpana kadar geriye düşmesine izin veriyorum. Bedenim beklentiyle titriyor. Böyle olmaması gerekiyordu. Neden beni kendi iradesine boyun eğdirsin, kendisi orada tamamen giyinik ve yüzde yüz kontrollü bir şekilde dururken beni burada istediği gibi yapması için açıkta bıraksın?

Her an fikrini değiştirebilir ve diğer seferlerde olduğu gibi beni yüzüstü bırakabilir. Evliliğimizin gerçek olmadığında ısrar edecek ve ben onun reddinin acısıyla yaşamak zorunda kalırken o beni görmezden gelmeye devam edecek.

"Lütfen dur," diye yalvarıyorum ona.

"İstediğimi elde edene kadar olmaz." İçeri giriyor ve kuğunun ıslak başını kıvrımlarıma doğru kaydırıyor.

"Hmm." Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapatıyorum.

"Artık onun hediyesini her gördüğünde beni düşüneceksin, Küçük Güvercin." Boynumdaki ipi emiyor. "Boşaldığını görmek istiyorum. Gözlerimin önünde paramparça olduğunu görene kadar odamdan çıkmayacaksın."

Başımı sallıyorum.

Ona sırf o öyle diyor diye orgazm olamayacağımı açıklamaya başlıyorum, ama sonra kaygan kristali yarığımın üzerinde aşağı yukarı sürüyor, muhtaç tomurcuğumun etrafında daireler çiziyor ve ben onun için boşalmak istiyorum.

"Kes şunu." Kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum. "Bunu sadece beni küçük düşürmek için yapıyorsun. Neden benden nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum." Ensemdeki saçları tutup aşağı çekiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Etmeliyim. Ama etmiyorum."

Heykelciği tekrar amımda gezdiriyor. Kalçalarım bana ihanet ediyor ve elini yarı yolda karşılıyor. Onun ritmini yakalıyorum. Ve sonra onun sunduğu serbest kalmanın peşine düşüyorum. Gözlerimi kapatarak ona teslim oluyorum. Meme uçlarımı sertçe emerek beni ödüllendiriyor. Arzum artıyor ve artıyor, ta ki hem dayanılmaz hem de saf bir coşkuya ulaşana kadar.

"Bitir şunu," diye emrediyor.

"Archer?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Elinin kuğuyu tuttuğu yeri görebilmem için sadece bir santim geri . Bunu kendime yapmamı istiyor. Elbette, bunu daha önce birçok kez yaptım. Ama hiç kimsenin önünde değil. Özellikle de onun önünde. Orada duruyorum, nefes nefese, seçeneklerimin boşalana kadar kendimi ovmak olduğunu biliyorum. Ya da geceyi yatağına bağlı geçirir. Çünkü bir şey kesin

Eminim, dediği gibi, parçalara ayrılışımı izleyene kadar gitmeme izin vermeyecek.

Şehvet içimde kıvılcımlanıyor ve göğsüme doğru fırlayarak çakıllı meme uçlarımı karıncalandırıyor. Ağzını tekrar üzerimde istiyorum. Ama benimle işi bitti. Kontrol onda ve aramızdaki ilişkinin fazla ilerlemesine izin vermemeye kararlı. Ama bitirmek zorundayım. Klitorisim acı içinde çığlık atıyor, ona istediğinden birazcık vermem için beni kışkırtıyor.

Parmak uçlarımda duruyorum ve eline sürtünüyorum.

"İşte benim kızım." İki göğsümü de sıkarak beni ödüllendiriyor.

Beceriksizce bir kez daha denerken sırtımdan aşağı ter damlaları dökülüyor. Çok iyi hissettiriyor. Her yıpranmış nefeste göğsüm kalkıyor. Kalçalarımı döndürüyorum, dikkatlice ona karşı kıvranıyorum.

"O kadar mükemmelsin ki." Yanağımdan öpüyor.

Artık kuğuyu kavrayan elini sürerken ağırlığının çoğunu o taşıyor. Hiçbir şekilde müdahale etmiyor, artık öpmek ya da dokunmak yok. Sanki şu anda buraya gelmem dünyadaki en önemli şeymiş gibi mutlak bir saygıyla izliyor. Sanki en önemli şey benmişim gibi.

"Bırak , Küçük

Güvercin." Bıraktım.

Yıldızlar göz kapaklarımdan ardında şekil ve renklerden oluşan bir kaleydoskop dönuşüyor. Orgazm içimde yanıyor, yolunda yıkımdan başka bir şey bırakmıyor. Tüm savunmalarımı kesip geçerken acımasız ve yavaş yavaş kollarında parçalanıyorum.

"Çok iyi." Beni bağlarımdan kurtarıyor.

Bu noktada bacaklarım jöle gibi oldu. Düşüyorum ama yere düşmeden önce beni yakalıyor. Beni kollarının arasına alırken içimde bir coşku dalgası dolaşüyor. Yanağım açıkta kalan tenine değiyor ve onun içinde eriyorum. Süzülüyorum, kuğuyu çoktan götürmüş olmasına rağmen hala uçuyorum.

Merdivenlerden ikinci kata inerken başımı kaldırıyorum. Beni odama geri götürüyor. İtiraz etmeliyim. Ama ne bekleyebilirim ki? Bana tüm bunları yapmasına izin verdiğim için, onun için ne olduğum konusunda fikrini değiştireceğini mi?

Eşim.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Onunla kavga etmek, onu uzaklaştırmak ve yardımına ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum. Ama bunun bir anlamı yok. Her şeye gücü yeten Bay Archer ne isterse alır. Beni yatağıma taşımasına izin verdim. Yorganın üstüne çıktığımda, üzerimdeki

ayakkabılarımı ve kot pantolonumu. Ve sonra aklıma geldi. Beni buraya üstüm olmadan getirmişti.

"altına gir." Yorganı kaldırıyor. "uyumanı istiyorum. Çıplak. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum, onunla tartışamayacak kadar yorgunum. Başımı yumuşak yastığa koyar koymaz uyuyakalıyorum. Gözlerim dalgalanarak açılıyor, sonra kapanıyor ve sonra en sevdiğim rüyadayım - Archer'ın uykumu koruduğu, odamdaki tüm boş alanları ham enerjisiyle doldurduğu rüya.

"Benden uzak dur, Küçük Güvercin." Eli yanağımın üzerinde geziniyor. "Ben tam da düşündüğün gibi bir canavarım."

"Sen bir canavar değilsin." Yan dönüyorum, bedenimi yatağın kenarına doğru kıvrıyorum. Ona baktığımda gitmişti.

Ayağa kalktım, kalbim hızla çarpıyordu.

Her köşeye bakıyorum ama tek bulduğum onunkiyle uyuşmayan gölgeler. Her şeyi rüyamda mı gördüm? Bacaklarımı birbirine kenetliyorum ve aşırı hassas tomurcuğum sanki başka bir raunda hazırmış gibi tepki veriyor. Komodine ve kristal kuğunun yüzlerinde dans eden tüm renklere bakıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Archer gerçek. Tıpkı benden uzak durma kararı gibi.

"Ben senin karınım, seni aptal." Yanımdaki yastığa yumruk attım. "Ben senin düşmanın değilim."

BÖLÜM 16

SİZİ BEKLİYORUM

ARCHER

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi çalışma odasını adımlıyorum. Son bir saattir işimi yapmaya çalışıyorum ama konsantre olamıyorum. Paloma bahçedeyken, suni kürk mantosunun içinde çok güzel görünürken olmaz. Saçlarını balerin topuzu yapmış, birkaç tutamı yüzünü çerçeveleyiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, dün geceden pişman değilim. Yaşadığım sürece, onun kollarımda parçalanışının anısına değer vereceğim. Hunter'ın heykelciğiyle onu boşaltmak hoşuma gitti. Kendi kendime gülümsüyorum. Tabii artık onun değil. Benim olacak. Çünkü bundan sonra kristal kuğuyu her gördüğünde o geceyi ve beni düşünecek.

Dün geceyle ilgili küçük sorun şu ki, şimdi yatağıma bağlı onu düşünmeden edemiyorum. Artık onun mükemmel göğüslerinin neye benzediğini bildiğim için, onu aklımdan çıkaramıyorum. Her gün, her dakika onu arzuluyorum.

Masama doğru yürüyorum ve dizüstü bilgisayarımın başına oturuyorum. Haftalardır ofise gitmediğim için e-postalar birikiyor. Yönetici koltuğunu döndürerek tekrar uzun pencerelerden dışarı bakıyorum. O hala dışarıda, ama şimdi uzaktaki arazinin kenarına giden patikayı takip ediyor.

"Siktir." Ayağa fırladım ve dışarı çıktım.

Gitmesinden korktuğumdan değil. Gitmeyeceğini biliyorum. Babasını, onun adına yaptığı anlaşmadan, verdiği sözden dönerek onu utandırmayacak kadar çok seviyor. Ama kış aylarında ormanın ne kadar tehlikeli olabileceğini görmemesinden endişe ediyorum. Kar görüldüğünden daha derin olabilir. Bir de yarı donmuş gölet var. İlkbaharda güzeldir ama şu anda tehlikeli.

Terasa açılan kapıdan girip taş basamaklardan aşağı iniyorum. Arazide dolaşıyor, yani hâlâ patikada olsa da fazla uzaklaşmamış. Ona yetişmek için hızımı arttırıyorum. Zarafetine hayran kalarak bir süre onu takip ediyorum. Odasından nadiren çıktığı için onu izlemek için pek fırsatım olmuyor. Her gece kendime ayırdığım birkaç dakikayı saymıyorum bile. Onu uyurken izlemek kısa sürede gece rutinim haline geldi. Birkaç kez, onu kabustan kurtarmak için sakinleştirdim. Uykusu ağırdır, ama sesimin onun huzurunu kaçıran kötü rüyaları yatıştırdığını biliyorum.

Vücudum daha yakın olmak için ağrıyor. Geçen gün inşaat işçisine özgürce gülümsediği gibi bana da gülümsemesini istiyorum. Benimle Mary Jane ile konuştuğu gibi konuşmasını. Kristalin bende olup olmadığını sorabilirdi ama sormadı. Onun yerine, üst kata bakmaya gitti.

Gülüyor ve hızlanıyor. Harika, arazinin kapıyı buldu. Elini kilidin üzerinde gezdirir ve kilit dokunuşuyla hemen açılır. Bahçe ekibi işlerini bitirdikten sonra kilidi açık bırakmış olmalı. Tüm ağırlığını kullanarak demirden yapılmış kolu çekiştirdi.

"O kapıların ardında orman ve vahşi hayvanlardan başka bir şey yok." Sesimi yansıtıyorum.

"Aman Tanrım." Beni görünce irkildi ve ayağı bir kütüğe takıldı.

"Dikkatli ol." Ona doğru koştum ve onu yakaladım.

"Beni korkuttun." Kızardı, bana baktı.

Sırıttıyorum, belki de dün geceyi unutmamış olabileceği fikrinden memnunum. "Bir yere mi gidiyorsun, Küçük Güvercin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Daha bu sabah 15 santim kar yağdı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıp eve hızlı bir bakış fırlatıyor. "Buraya kadar hava durumu hakkında konuşmak için mi geldin?" Gülüyor.

Göğsümü neşeyle dolduran gerçek bir ses.

"Sizi uyarmaya geldim," diyorum usulca. "Ormanın bakımı surların içindeki gibi yapılmıyor. Vahşi hayvanlar orada serbestçe dolaşıyor ve yiyecek arıyor."

"Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?" diye soruyor, bakışları meydan okumayla dolu. "Ya da belki kaçışımı planladığımı düşündün."

"İkisi de." Yüz hatlarını inceliyorum. "Sana zaten söyledim. Hiçbir yere gitmiyorsun. Senin yerin burası, benim yanımda."

"Neden?" Hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırıyor. "Benimle konuşmuyorsun bile."

"Dün gece konuştuk. Değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum.

"Bu." Yanaklarına sıcaklık hücum eder. "Kastettiğim bu değildi. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama yine de beni burada tutmakta ısrar ediyorsun." Açık kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Sanki senin tutsağınmışım gibi. Ya da en büyük düşmanın. Neden?"

"Gitmene izin veremem. Bunu yapacak gücüm yok," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sana karşı çok korumacı hissediyorum. Anlamıyor musun? Dışarısı güvenli değil. Ve sadece ormandan bahsetmiyorum."

"Babamın yanına dönmeme izin verebilirsin." Kendine sarılıyor. "Onun yanında güvende olacağım."

"Baban mı?" Bir kahkaha attım. "Onun ne olduğunu nasıl göremezsin? Yine dışarıda kumar oynuyor."

"Hayır, değil." Dudağı titriyor.

"Bu yüzden mi ona geri dönmek istiyorsun? Dört milyon daha kaybettiğinde seni tekrar satabilsin diye mi? Ya da belki bu sefer sadece arkadaşlarını getirir ve küçük bir bedel karşılığında hepsinin seninle uğraşmasına izin verir?" Kelimeleri adeta tükürdüm.

Yüzüme bir tokat attı. "Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin. Babam borcunu ödemek için farklı bir yol bulmak için çok uğraştı. Kolyeyi kaybettiğimde planlarını bozdum." Dudaklarını büzdü. "Bu benim hatamdı. Sen eğlendin. Lütfen gitmeme izin verir misin?"

"Hayır." Ona doğru yaklaştım ve yüzünü kucakladım. "Sen benimsin. Sen sadece benimsin, Küçük Güvercin. Ve ben benim olanı korurum."

"Ne var biliyor musunuz? Önemli değil. Eninde sonunda benden bıkacaksın." Topuklarının üzerinde dönüyor ve eşiği geçiyor, yapmamasını istediğim şeyin tam tersini yapıyor.

Şımarık bir velet gibi davranmasının damarlarımda yanan arzuyu bastıracağına gerçekten inanıyor mu? Bana meydan okudukça, onu daha çok istiyorum.

Omzumun üzerinden konağa doğru bakıyorum, beni bekleyen bir yığın işi düşünüyorum. Ama hayatım boyunca kendimi gitmeye zorlayamıyorum. Onun soğuk burnunu öpmeyi ve ceketinin içine uzanıp sıkı vücudunu tekrar hissetmeyi, belki bu sefer amını parmaklamayı ve aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini ona göstermeyi düşünmeden edemiyorum. Keşke bana güvenseydi. Keşke babasının gerçekte kim olduğunu görseydi.

"Beni takip etme," diyor omzunun üzerinden. "Bana bir sürüngen gibi bakmana ihtiyacım yok."

Oh, Küçük Güvercin. Seni yalnız bırakabilseydim, bırakırdım. "Ben kalıyorum." Sırıtiyorum. "Sanırım sana bakmamdan hoşlanıyorsun."

Yavaş temposuna ve kısa yürüyüşüne uyarak onun yanında yürüyorum. Temiz hava ciğerlerime iyi geliyor, sanki uzun zamandır ilk kez hava alıyormuşum gibi. Bir on dakika sonra omuzlarındaki gerginlik çözülmeye başlıyor. Rahatlıyor ve bahçeleri keşfetmeye devam ediyor.

"Asıl mimar İngiliz tarzını tercih etmiş," diyorum, bir sıra donmuş çalıyı hayranlıkla seyretmek için durduğunda, sonra tekrar bahçelere baktığında. Sanki medeni insanlar gibi konuştuğumuza inanamıyormuş gibi gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor. Kendini toparladığında ekliyorum: "Annem burada yaşamaya başladığında bahçelere daha çok Fransız havası verdi, New York'a özgü kır çiçekleriyle doldurdu."

"Bahse girerim baharda muhteşemdir." Gözlerini kapatarak güneşe bakıyor.

Yüz hatlarını ve yanaklarının pembeliğini incelemek için zaman ayırıyorum. Ya Fisher haklıysa? Belki de bu kız onun deyimiyle *lanetimi* kırabilir. Sırlarımın ağırlığını kaldırabilir mi? Babası hakkındaki gerçeği kaldıramasa bile mi?

Ya burada benimle birlikte olması ve beni bu intikam arayışında rehin tutan zincirleri kırması gerekiyorsa? Babasının benim babamı öldürmüş olması, büyüme çağımın çoğunu kaçarak geçirmiş olmam, babasının peşinden gelip başladığı işi bitirmesini beklemem onun umurunda olur muydu?

"İstersen bana istediğin her şeyi sorabilirsin." Alnımdaki kırıksıklıkları ovuşturuyorum, gardımı düşürmenin muazzam bir hata olduğunu biliyorum. Ama ona göre, o benim hakkımda en temel bilgileri bile bilmezken benim onun hakkında bir dosya tutmam adil değil. "Devam et."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyor, bana yaklaşıyor, gözleri merakla dolu. "Cevap verecek misin?"

"Sorunuz bu mu?" Ellerimi ağır paltomun ceplerine sokuyorum.

"İyi. Sen bu evde mi büyüdün?" diye soruyor.

"Büyüdüm," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden.

Yine şaşkınlıkla bana bakıyor. "İngiltere'ye ne zaman taşındınız?" "On bir yaşındayken mi?" Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Merak etmesi hoşuma gidiyor.

Benim hakkımda.

"Hmm." Bana bakmak için durdu. "Birinin İngiliz aksanını kapması için zaten çok yaşlı değil mi?"

"Öncelikle, benim İngiliz aksanım yok." Yanağına uzandım. "Sanırım annemin İngiliz-Amerikan aksanına sahibim. İngiltere'den gelmiş ama gençken Amerika'ya taşınmış."

"Peki ya baban?" Başını eğiyor.

"O buralı, Bedford." Derin bir nefes alıyorum. "Bu evde büyüdü."

"Bu çok ilginç." Kaşlarını çatıyor. "Acaba ailelerimiz birbirini tanıyor muydu? Yani Bedford o kadar da büyük değil."

"Yeterince büyük. O yüzden bundan şüpheliyim." Yüzünü çevreleyen saç tellerini çekiştiriyorum. "Babam çocukken çok seyahat ederdi. Büyükbabam büyükelçiydi."

"Bu çok komik." Dudağını ısıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Benim büyükbabam da bir büyükelçiydi."

"Bu büyük bir tesadüf." Çenemi sıktım. "Baba tarafından mı?" "Evet."

Başını sallıyor.

Senatörün sıfırdan geldiğini biliyorum. Babam onunla Harvard Hukuk'ta tanıştığında bir yetimdi. O zamanlar Senatör Davis'in kendisine sıcak tutacak bir palto alacak kadar bile parası yoktu. Babam ona ayakkabılarla birlikte bir ceket ve daha sonra da kalacak bir yer verdi. Her ikisi de hukuk diplomalarını alana kadar oda arkadaşlarıydılar.

Annem resme girdiğinde, babamın arkadaşından hemen hoşlanmadı. Maurice Davis'te yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Ama babam onun arkasını kollaması için yaptığı uyarıları görmezden geldi.

"Görünüşe göre yollarımızın kesişmesi gerekiyordu." Göğsüme uzandı. "Yapma." Bileğini yakalayıp kendimden birkaç santim uzakta tutuyorum.

"Neden olmasın?" Gözlerindeki ışık yavaşça kayboluyor. "Sırtındaki yara izleriyle bir ilgisi var mı?"

Kalbim küt küt atıyor. Ona güvenebilir miyim? "Hayır." Gerçeği söylemeyi tercih ediyorum.

"Nasıl oldu bu?" Bir süre bileğine bakıyor, sonra bana bakıyor. "Bunlar yanık izleri, değil mi?"

"Evet." Avucunu yavaşça, şimdi çatlayacakmış gibi hissettiğim göğsüme yerleştiriyorum. Tüm hayatımı onun ellerine bırakıyorum. "Ben küçükken bir yangında oldu." Evi işaret ediyorum.

"Archer." Sesi titriyor. "Bu korkunç. Küçük bir çocuk için. Hayal bile edemiyorum." Sesi titriyor. Biraz düşündükten sonra, "Doğu kanadını yok eden yangınla aynı yangın mı bu?" diye soruyor.

"Aynısı." Gözlerindeki dinginliğin beni yıkamasına izin verdim. "Ne kadar zaman önceydi bu?" Diye sordu.

"Yirmi yıl önce." Gerçeği ihtiyacım var, ama ne kadarını kaldırabilir, kaçıp gitmeden ne kadar önce?

"Yani bu seni ne yapar? Yirmi sekiz falan mı?" Bir tahminde bulunuyor.

"Otuz bir yaşındayım." Gülümsüyorum. "Kardeşinle aynı."

"Demek yangından kısa bir süre sonra İngiltere'ye gittiniz." Gözlerinde büyük bir acıma duygusuyla bana bakıyor. Ya da en azından hayatta kalmak için her şeyi geride bırakmak zorunda kalan bir çocuğa acıyor. "Çok üzgünüm, Archer."

Babasının açgözlülüğü ve ahlaksızlığı için özür diliyor. Ve nedense göğsümün içinde bir şeylerin kilidi açılıyor. Onun içten pişmanlığı acımı biraz olsun hafifletiyor. Ve Senatör'e ulaşmak için onu kullandığım için kendimden daha da nefret ediyorum. O, bilmediği bir oyunda piyon.

"Benim için üzülme gerek yok. Başıma gelenlerin hiçbirisi senin suçun değil." Tekrar dudaklarının tadına bakmak için can atarak eğiliyorum ama bunu ona yapmaya devam edemem. Kararlılığımdan her vazgeçtiğimde, duyguları inciniyor.

"Sen benim kocamsın. Senin için bir şeyler hissetmeme izin verilmeli."

"İşte yine başladın, aramızdaki bu şeyin gerçek olabileceğini düşünüyorsun. Küçük Güvercin, görmüyor musun? Ben senin için iyi değilim." Benden nefret etmesini istiyorum.

"Umurumda değil." Yüzümü avuçluyor. "Seni istiyorum. Sen..." Yaklaşıyor, vücudunu benimkine değdiriyor. "Beni istiyor musun?"

"Tanrım, Paloma." Paltosunu açıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum, böylece şu anda onun için ne kadar zor olduğumu hissedebiliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"O zaman neden beni itiyorsun? Ben senin karınım." Yutkunuyor ve yavaşça iki elini göğsümün üzerine koyuyor. "İstedğin her zaman bana dokunuyorsun. Neden ben de aynısını yapamıyorum?"

"Çünkü senin yanında kendime güvenemiyorum. Kendimi zor tutuyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bunu anlamıyor musun?" Kokusunu içime çekiyorum. "Ama çok güzel kokuyorsun. Ve tadın çok tatlı. Ellerimi senden uzak tutmak çok zor."

"O zaman yapma." Elini çelik gibi sertleşmiş sikime götürdü. "Bırak gireyim."

Onunla ilgili fantezilerim kararlılığımın sınırlarını zorluyor. Pantolonumun düğmelerini açıp içime uzandığında göğsüm beklentiyle genişliyor.

boxer külot.

"Hmm." Boynunun arkasını kavıyorum ve başparmağımla kafa derisinde daireler çiziyorum. "O güzel ağzının beni emip kurutmasından başka bir şey istemiyorum."

"İzin ver." Bana kocaman gözlerle bakıyor, tıpkı tanıştığımız ilk gece olduğu gibi.

"Bunu daha önce yaptın mı, Küçük Güvercin?" Kıskançlık midemi yakıyor. "Hunter'ın senin amına dokunmaması karşılığında istediği şey bu muydu?"

"Hayır." Elini çekti. "Sadece beni istemedi."

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Alay ediyorum. "Gözlerindeki şehvet ve açgözlülüğü fark etmemek çok zor. Sana teklif vermemesine şaşırdım."

"Parası yoktu." Yutkunuyor. "Aksi takdirde, açık artırma gerçekleşmezdi. Yardım etmeye çalıştı."

Onu kaybetmeye bu kadar yaklaştım olmam beni kızdırıyor. Hunter yatırımlarında biraz daha akıllı olsaydı, ona ödeme yapardı. Ve ben de bunun için onu öldürürdüm. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Tanrım, beni delirtiyor.

Titriyor ve paltosunu üzerine kapatıyor. "Sanırım artık yalnız kalmak istiyorum."

Gözlerindeki acı beni kesiyor. Eğer sevebilseydim, bu o olurdu. Şimdi beni istiyor. Ama uzun sürmeyecek. Yakında ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Şu anki en büyük sorunum, günler geçtikçe ondan uzak durmanın daha da zorlaşması. Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Sessizce arkasından takip ediyorum. Bir su almak için mutfığa giriyor. O buzdolabına göz atarken, ben de söyleyecek doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorluyorum. Ama boş dönüyorum çünkü tüm gerçeği öğrenmeye hazır değil. Hazır olacağından da şüpheliyim. Peki bu bizi nereye götürüyor? Cehennem, sanırım.

"Paloma," diye sesleniyorum o mutfaktan çıkarken.

Beni görmezden geldiğinde, tezgahın kenarına tutunuyorum. Bir an için onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Ama sonra içgüdülerim galip geliyor ve peşinden koşuyorum. Mutfaktan çıktıktan sonra kaçmış olmalı çünkü onu bulduğumda çoktan merdivenleri yarılamıştı. İki uzun adımda yukarı tırmanıyorum ve onu dirseğinden yakalıyorum.

Onu becermek için ölüyorum.

"Daha önce benimle yemek yemeni istememiştim." Bakışlarım onun dudaklarına düşüyor. Sıcak nefesi aramızda dolaşıyor.

ne dediğimi anlamaya çalışıyor. Ama vücutlarımızın üç farklı yerde birbirine değmesi onu çok telaşlandırıyor; kolu, göğsü ve kalçasının dış kısmı. Kendini benden kurtarmaya çalışmayınca devam ediyorum: "Birincisi, seni ya da Gardenia'yı rahatsız etmek istemedim." Nefes almak için duruyorum.

Gardenia'nın adı kesinlikle ona söylenecek yanlış bir şey. Bana küçümseyerek bakarken boynunda kırmızı lekeler belirliyor. Gözlerinde gördüğüm nefret tam da kaçınmaya çalıştığım şey. Ve yine de buradayız - düşman olmak kaderimizde var.

"Bu yemekte bana katılacaksın." Başparmağım dirseğinin iç kısmında kayıyor. "Bu bir emirdir."

"Bu konudaki cevabımın açık olduğunu sanıyordum." Kolunu çekti. "Kapımın altından küçük bir kart atmaya ne dersin, böylece sana cevabımı verebilirim?" Sesi alaycı bir tonda. "*Seninle* yemek yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim. Gardenia'ya karşı bir şeyim yok. Onu sevdiğine inandırdın."

"Onu seviyorum." Bir nefes bırakıyorum. Çenesi sıkıştı, ben de açıkladım. "Küçük bir kız kardeş gibi. Babası benim için bir baba gibidir. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi."

"Umurumda değil." Gitmek istedi ama onu tekrar yakaladım.

"Şımarık bir velet gibi davranmaya devam edersen, ben de sana öyle davranmaya başlayacağım." Burunlarımız santim aralıklı.

Kafamda, onu tutup üst kattaki yatağıma götürüyorum. Belki de bu konuda yanlış yoldaydım. Belki de cevap onu doyana kadar becermektir. Belki o zaman göğsümdeki boşluk gider ve lanet hayatıma devam edebilirim.

"Beni zorlayamazsın." Alay ediyor.

"İhtiyacın olan şey bir şaplaksa, bunu seve seve yaparım." Bir kaşımı kaldırıyorum. Elim tam da bunu yapmak için kaşınıyor.

"Buna cesaret edemezsin." Gözlerini bana dikti.

Ensesinden tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Eğer bu akşam yedi buçukta yemek odasında olmazsan, ne kadar cüret göreceksin."

"Bana böyle davranamazsın. Ben senin evcil hayvanın değilim." Bakışları gözlerime, sonra göğsüme ve tekrar geriye düşüyor.

"Sanırım üzereyiz." Onu serbest bırakıyorum. "Tam da ihtiyacın şey bu, değil mi Küçük Güvercin?"

Kaşlarının arasındaki boşluk sanki sorumu gerçekten düşünüyormuş gibi derinleşiyor. Gözlerinden okuyamadığım bir sonuca varıyor. Her ne ise, bana dehşetle bakmasına neden oluyor.

"Sen bir canavarsın. Bir vahşisin," diye kaçırdı. "Anlamaya başladığına sevindim."

Ağzını açıp kapatıyor ama bana edecek hakareti kalmamış gibi görünüyor. Bir süre sonra yatak odasına doğru kaçıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Onun mükemmel yontulmuş kışına dokunmak için bir bahaneye aldırmayacağımı inkar edemem.

"HEPSİ BU KADAR, MARY JANE." SANDALYEDEKİ AĞIRLIĞIMI AYARLARKEN yemek odasının duvarındaki sehpanın üzerinde duran saate baktı. "Yemek servisinin geri kalanını ben halledebilirim." Paloma'nın en sevdiği yiyeceklerle bizim için hazırladığı ziyafete bakıyorum.

"Elbette, Bay Archer." Bana hoş bir gülümseme sunuyor. "Şimdi Bayan Archer'ın tepsisiyle ilgileneceğim."

"Hayır, bırak onu. Bu gece bana katılacak." Öyle ya da böyle, benimle yemek yiyecek. Saate bir kez daha göz attım. Paloma'nın yemeğe gelmesi için on dakikası var.

"Harika. Temizlemek için daha sonra gelirim. Ama ondan önce bir şeye ihtiyacınız olursa, ben mutfakta olacağım." Servis kapısının arkasında kaybolur.

Arkama yaslanıp parmaklarımı masanın kenarına vuruyorum. Dakikalar geçiyor ve onun gelmeyeceğini fark ettiğimde kılımı bile kıpırdatmıyorum. Benimle yemek yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih ediyor. Bu mudur yani?

Oh, Küçük Güvercin, blöf yapmadığımı öğrenmek üzeresin. Hala vaktin var.

Dudaklarımı büzerem, yarım saati gösteren yelkovana bakıyorum.

Ayağa kalktım ve yukarı çıktım.

BÖLÜM 17

B E G M E F O R I T

PALOMA

Yatağıma uzanıp kristal kuğuya bakıyorum. Her şeye Archer bu gece odamda yemek yiyemeyeceğimi buyurduğu için, uyumamın en iyisi olacağına karar verdim. Babam ne zaman beni akşam yemeği yemeden odama göndererek cezalandırırsa, erken kalkıp o uyanmadan kahvaltı edebilmek için kendimi uyuturdum.

Archer beni tanıdığını sanıyor. Ama nelere katlanabileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Bale dansçısı olmak korkaklara göre değil. Yastığıma gömülüp elimdeki heykelciği ateş ışığını yakalayana kadar çeviriyorum. Yan tarafı mavi renkte parladığında, durup ona bakıyorum. Anlaşılması zor kocamı hatırlatıyor. Neden ona yaklaşmamı bu kadar zorlaştırıyor? Neyden korkuyor?

Reddedilmesi eskiden acıtıyordu. Ama artık acıtmıyor. Beni olabilecek en kötü şekilde istediğini görebiliyorum. Bir şekilde, benden uzak benim iyiliğim için olduğuna inanıyor. Bu sürekli isteme durumunda olmanın fiziksel olarak ne kadar acı verdiğini bilseydi, bana acır ve arzuladığım tatlı rahatlamayı sağlardı.

Ondan artık almaktan bıktım. Ona dokunmama bile izin vermiyor. Kuğu ile kendimi tatmin etmemi istediği gece, kıyafetlerini bile çıkarmadı. Seks konusunda çok tecrübeli olmayabilirim ama en azından şunu biliyorum, bu işi yapmak için iki kişi gerekir. Beni şu ana kadar gördüğü tüm çıplak hallerimi düşündüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bana yaptığı onca şey arasında, amımın üzerindeki ağzı anılarımın en iyisi.

Yorganın altına uzanıyorum ve tümseğimi avuçluyorum. Odasına tekrar girersem ne yapacaktı? Sonunda kabul eder ve bana düğünümü verir miydi?

Gece mi? Malikanesinde geçirdiğim bunca zamandan sonra hâlâ bakire olduğumu düşündükçe midemde öfke çukurları oluşuyor. Bundan nefret ediyorum. Onu içimde bu kadar çok arzulamaktan nefret ediyorum. Ve onun tek konuşabildiği, iyi bir adam olmadığı için nasıl uzak durduğu.

Ne tür sırlar saklıyor? Kocam olmanın bana zarar verebileceğini düşündüren ne? Beni incitebileceğine inanmıyorum. Özellikle de yaptığı her şey beni tahrik ederken. Parmaklarımı kıvrımlarıma daldırıyorum. Bu sabah biraz ilerleme kaydettiğimizi düşünmek istiyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Pantolonunun içine uzanıp parmaklarımı shaftının etrafına doladığımda neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Tanrım, ereksiyonu düşündüğüm her şeydi - güçlü ve kaya gibi sert. Onu böyle elimde tutarken kendimi güçlü hissediyordum.

Onu ağzıma almak istedim. Ama korktum. Nedenini bilmiyorum. Artık reddedilmesinden korkmuyorum. Hunter gibi değil. Hunter beni isteyip istemediğini sorduğum için bile kendimi kirli hissettiriyordu. Tahrik olmamasının sebebinin ben olduğuma inandırdı beni. Sanırım kontrolü ele almamdan ya da seks istememden nefret ediyordu.

Archer farklı. Bana hayır diyor ama gözlerindeki ıstırapı görüyorum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Peki onu gerçekten durduran ne? Ben onun karısıyım. Bir şeyler sakladığını biliyorum. İçgüdülerim bana bunun babamla ilgili olduğunu söylüyor. Ne zaman babamdan bahsedilse Archer'ın gözleri hançer gibi fırlıyor.

Peki ya ailesi? Onlar da çok tuhaf. Archer'ın beni eve getirdiği gece kıllarını bile kıpırdatmadılar. Sanki haftada bir dışarı çıkıp müzayedelerden kadın satın alıyormuş gibi. Sanki bekliyorlarmış gibi onun karısı olduğumu kabullendiler. En azından Fisher ve Jacob öyle yaptı. Gardenia'nın bana karşı açık artırmayla ilgisi olmayan farklı bir tepkisi vardı. Archer'a aşık.

Yatakta kendi tarafıma dönüyorum, kuğuyu üzerine koyuyorum. Ona kim aşık olmaz ki? Evet, adam çıldırtıcı derecede inatçı ve kontrolcü. Ama aynı zamanda şefkatli ve çok tutkulu. Bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi hissettiriyor. Olmadığımı biliyorum. Bale kumpanyamda bana tıpatıp benzeyen 50 kadın daha var.

"Neden beni sevmiyorsun?" Yastığıma doğru bağıryorum, sonra donup kalıyorum. Beni sevmesini istiyor muyum?

"Paloma." Archer'ın sesi kapımın dışında gürliyor.

Şeytandan bahsetmişken...

"başımndan." Yorganın içine daha da gömölüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bir," diye saymaya başlıyor.

Neyi sayıyor ki? Yatakta doğrulup kapıya bakıyorum. "İki," diyor daha yüksek sesle.

Sabrını yitirdiğinde gibi çenesini sıktığını biliyorum.

"Üç." Kilit klik sesi çıkarır ve sonra kapı açılır. "Ne oluyor be?"

Nefes nefese kaldım. "Anahtarın mı var?"

"Burası benim evim. Tabii ki anahtarım var." Bakışları kararıyor. "Akşam yemeğini kaçırdın. Yine."

"Aç değildim." Omuz silktim. "Umarım yalnız yemekten keyif almışsındır."

"Gerçekten blöf yaptığımı düşünüyorsun." Kapıyı arkasından kapatır, sonra takım elbise ceketini silkeler.

Kollarını sıvamaya başladığında kalbim hızla çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bugün erken saatlerde verdiğim sözü yerine getiriyorum." Kravatını gevşetir ve çeker.

"Ne?" Bu konuda ciddi olamazsın." Yorganı vücuduma sarıyorum. "Buna cüret edemezsin. Babam bunu öğrenecek. Bana nasıl davrandığını-"

"O artık burada değil. Ben buradayım, Küçük Güvercin." Yatağa doğru yürüyor. "Neden buradayım, Paloma?"

"Ne? Nereden bileyim?"

"Tamam." Sırıttırıyor, kavırıyor. "Açıklayacağım. Bir velet gibi davranıyorsun."

"Ben değilim." Beni Archer'dan uzak tutan tek şeyi çekip almakla tehdit eden uzun parmaklara bakıyorum. "Canım istemiyorsa seninle yemek yemek zorunda değilim. Beni zorlayamazsın. Ne düşünürsen düşün, her şeyin kralı sen değilsin."

"Seni uyarmıştım, Küçük Güvercin. Bu gece iyi bir eş olup yemekte bana katılman için son şansındı. Ama yapmadığın için, o güzel kışına bir velet gibi davrandığında neler olacağını göstermek için buradayım." Üzerimde yükseliyor. "Ama kendini bir şaplaqla utançtan kurtarmak istiyorsan. Şimdi özür dileme zamanı."

"Sen aklını kaçırmışsın. Ben özür dilemem. Özellikle de hiçbir şey yapmadığım zaman." Hava ciğerlerimi terk ediyor. Çünkü sonunda Archer'ı hafife aldığımı fark ettim. Daha önceki tehdidini yerine getirmek için burada.

Yorganı üzerimden çekip alıyor ve nefesini içine çekiyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Evet, bana emrettiği geceden beri iç çamaşırlarımla uyuyorum. Bunu neden yapmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Belki de bana geri dönüp biraz rahatlama sağlayacağını umuyordum.

"Bana bir velet gibi davrandığın için üzgün olduğunu söyle." Ellerini kalçalarına dayıyor, ön kolunda uzun bir damar şişkinleşiyor.

"Hayır." Göğsümü örtme zahmetine girmeden çenemi kaldırıyorum.

Tek bir akıcı hareketle parmaklarını ayak bileklerime doladı, beni kendine doğru çekti ve yüzüstü çevirdi. Bu da ne böyle? Kıçım havada, yüzüstü yorganımın üzerine düştüm. Başparmaklarını külotuma geçirip kalçalarıma kadar indirdiğinde yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Durmasını istemek için omzumun üzerinden bakıyorum, ama kelimeler gelmiyor.

Eli keskin bir alkışla her iki kıç yanağımın üzerine iniyor.

"Hmmm." Çarşafı yumrukluyorum ve yorganın içine doğru inliyorum.

"Özür dile." Ses tonu ölümcül.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Bana tekrar vuruyor. Acı, giriş yerimin hemen üzerinde titreşiyor ve içimde yankılanıyor. Anında uçurumun kenarındayım ve atlamaya hazırım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, sanki bunun bana ne yaptığını biliyormuş gibi, beni tekrar tokatlıyor, sonra bir kez daha. Keskinliğin dağılmasını bekliyor, sonra acıyı hafifletmek için kıçımı avuçluyor. Bu his çok yüce. Durmasını istemiyorum.

"Özür dile, Küçük Güvercin."

Cevap olarak başımı sallıyorum.

"Çok daha kötüsünü yapabilirim," diye beni uyarıyor.

Yüzümü yorganın içine gömüyorum ve geriliyorum. Bir dizini kalçalarımın arasına koyuyor ve iki eliyle kalçalarımı kavırıyor. Yatağa gömülüyorum çünkü az sonra olacıklardan eminim. Umutsuzca onun uzunluğunu içimde hissetmeye ihtiyacım var. Odadaki tek ses onun hırıltılı nefesi. Onun da benim gibi delirmenin eşiğinde olduğunu biliyorum. Omuzlarımı büküyorum ve popomu ona doğru itiyorum. Beni şimdiden alması için kendimi ona sunmanın ötesinde, başka bir şey yapamıyorum. Yalvaramıyorum. Hâlâ sahip olduğum son haysiyet kırıntısına bir şekilde tutunmak zorundayım.

Başparmaklarını omurgamda gezdiriyor ve bu hareketi sonuna kadar takip ediyor. Kafatasımın dibindeki saçları kavırıyor, sonra geziniyor.

"Özür dile. Kelimeleri söyle, ben de durayım." Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Söyle, *bir velet gibi davrandığım için özür dilerim.*"

"Hayır." Dişlerimi sıkıyorum. Birincisi, durmasını istemiyorum. Ve ikincisi, bir velet gibi davranmıyorum. O inatçı bir göt gibi davranıyor. "Archer."

Saçlarımı daha sıkı tutuyor, hafifçe çekiyor ve kış yanağıma tekrar tokat atıyor. "Bunu istiyorsun, değil mi? Böyle boşalmak istiyorsun?"

Tenim onun bakımlarından dolayı hassas ve sıcak, ama amım daha fazlası için yalvarıyor. Beni tekrar asılı bırakamaz. Ondan sonsuza dek nefret edeceğim. Kararını vermesini beklerken nefesimi tutuyorum. Yalvarmaktan saniyeler uzakta olmama rağmen yalvarmayı reddediyorum.

"Bunun gibi mi?" Külotumu bacaklarımın yarısına kadar sarktığı yerden çektiyor.

Onlar çıkar çıkmaz dizimi yatağın kenarına asıyor ve sonra diğerini. Parmakları saçlarımı sıkıca kavrarken bir darbe daha indiriyor.

Hayata tutunmaya çalışıyorum.

"Ne kadar güzel bir amcık." Parmağının ucunu yarığımın üzerinde gezdiriyor. "Bir velet olman çok kötü." Eli tekrar kışıma indi.

Buna ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Bu noktada, tüm arka tarafım yanıyor ve amım biraz serbest bırakılmak için çılglık atıyor.

"Lütfen." Örtüler kelimeyi boğuyor.

"Onu yakalayamadım, Küçük Güvercin." Beni daha sıkı tutuyor ve başımı kaldırıyor. "Bu bir özür müydü?"

"Sana ihtiyacım var." Bakışlarına karşılık veriyorum.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Sonra hissettiğim aynı çaresizlikle ağzımı talep ediyor. Vermek istediği şeyi alıyorum, kendime hakim olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Evet, boşalmak istiyorum ama beni içeri almasını da istiyorum.

"Sana dokunmama izin ver," diye yalvarıyorum hava almak için ayağa kalktığı anda.

Gözlerinde çok fazla acı var. Onu durduran ne? Neden beni sevemiyor? Neden onu sevmeme izin vermiyor?"

Nefes almak için çabalarken bakışları tüm vücudumda geziniyor. Mükemmel saçları bile dağınık. Bir çıkmazdayız. İkimiz de kendimizi yok etmenin ortasındayız. İkimiz de pes etmek istemiyoruz.

"Ona böyle mi yalvardın? Ona o küçük tatlı amcığını gösterip yalvardın mı?" diyor dişlerini sıkarak.

"Yapma bunu." Nefesimi içime çekiyorum. "Onu bahane olarak kullanıyorsun.

Onu kıskanmıyorsun. O senin kalkanın. Çünkü benden korkuyorsun."

"Hmm." Kulağıma hırlıyor. "Benden ne istiyorsun?" Parmaklarını omurgamdan aşağı sürüklüyor. Kıçıma ulaştığında saçlarımı serbest bırakıyor. "Bunun için bana yalvar."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

Kımıldamaya cesaret edemiyorum. Yine de benimle işinin bittiğini biliyorum. Cezası tamamlandı. Daha önce olduğu gibi, savunmasız ve savunmasız bırakıldım - sahip olamayacağım bir aşkı arzuluyor ve özlüyorum. Kalp atışlarım tehlikeli bir şekilde hızlı atmaya devam ediyor çünkü hâlâ dikkatle beni izliyor.

Popomu kaldırarak elimi karnımın altından geçiriyorum ve devam ediyorum. Parmaklarım hassas tomurcuğuma dokunduğunda dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Gözyaşlarımı yutuyorum ve bana vermeyeceği şeyi kendime vermek için kalçalarımı hafifçe yatağa sürüyorum.

Tısıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "İşte böyle, karıcığım. İhtiyacın olanı al." Kıçımın yanaklarını ayırıyor ve ıslak girişime sıcak hava üflüyor.

Ve sonra öldüğüme ve cennete gittiğime emin oluyorum. Ağzı seksime ve beni uçuruma yolluyor.

"Evet." Kelimeler odada ve bunu söyleyenin o mu yoksa Ben.

Dili beni daha yükseğe çıkarmak için acımasız ve hesapçı bir şekilde çalışıyor.

ve daha yükseğe. Sanki en lezzetli yemekmişim gibi öpüyor ve ısıtıyor. Beni memnun etmeyi seçtiğinin farkındayım ama sadece ellerim vücudumun altında sıkışıp kaldığı ve gözlerini göremediğim için.

Daha fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyacım var. "Archer."

"Biliyorum." Kalçamın iç kısmını öpüyor ve duruyor.

"Archer?" Dirseklerimin üzerinde duruyorum ve başımı sarkıtıyorum. "Bana bak," diye emrediyor.

Bakışlarıyla buluşmak için belimi büküyorum. Dudaklarını yalıyor, sonra işaret ve orta parmaklarını ağzıma yerleştiriyor. Tanrım, bu adam çılgınca güzel, çekici ve benim için tam bir gizem.

Ayağa kalkıyor. "Rahatla, Küçük Güvercin." Ağzımdan çekiliyor ve parmaklarıyla içime giriyor.

Kızlık zarımın yırtılmasının keskin acısı içime işledi. Bunun gerçek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ya da onca yıl gereksiz egzersiz yaptıktan sonra geriye bir şey kalacağını. Ama lanet olsun acıyor.

"Ah." Ciyaklıyorum.

"Bana bak," diye tekrarlıyor. "Başka tarafa bakma. İstedğin bu değil miydi?"

Başımı salladım. Ama ne istediğimi gerçekten bilmediğimi fark ediyorum. "Acıyor."

"Biliyorum." Parmaklarını çıkarıyor, kış deliğime daireler çiziyor, sonra tekrar sokuyor. "Geçecek. Neyin iyi hissettirdiğine odaklan."

"Hmmm. Yaptığın her şey iyi hissettiriyor," diye itiraf ediyorum bacaklarım titrerken. Acıya rağmen, içimde yanan arzu büyümeyi durdurmadı.

Kendimi tutamıyorum. Becerikli parmakları içimde daha derinlere ulaşırken tam olarak ne yaptıklarını biliyorlar. Her vuruş beni delirtmek için. Ve o kazanıyor. Her seferinde kazanıyor. Çünkü söz konusu o olduğunda kendimi hiç kontrol edemiyorum.

"Bırak gitsin, karıcığım." Saçlarımı ensemden kavıyor ve tekrar içime dalıyor.

Ve sonra o kadar yükseğe uçuyorum ki, vücudum ağırlıksız kalıyor. Orgazmım o kadar yoğun bir şekilde içimden geçiyor ki, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Serbest bırakılmamın son zerresi de tükendiğinde, saçlarımı ve amımı yeri serbest bırakıyor. Hareket edemeyecek şekilde uzandım. Beni kollarının arasına alıyor ve ilk girdiğinde beni bulduğu gibi yatağa yatırıyor.

"Seni böyle kendi sularınla kaplı görmek hoşuma gidiyor." Tüysüz tümseğimi okşuyor.

Aşağı bakıyorum ve parmaklarındaki kuru kanı görüyorum. Burada büyük bir noktayı kaçırdığımı hissediyorum. Ama çok fazla düşünemeyecek kadar doymuş durumdayım. Ya da tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek için bile.

"Kıpırdama," emrediyor ve ardından ebeveyn banyosunda kayboluyor.

Ben çırılçıplak yatağımdayken onun hâlâ giyinik olmasından nefret ediyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve olanların ağırlığını hissediyorum ve tüm gün beni derin bir uykuya sürüklüyor. Asher amımı ve kalçalarımın iç kısımlarını silerken ellerini zar zor hissediyorum. Sıcak havluyu bana doğru bastırırken inanılmaz bir his veriyor.

"İyi geceler, karıcığım." Alnımdan öpmek için eğildi.

Archer'ın beni tekrar terk edeceği gerçeğini düşünemeyecek kadar yorgun olduğum için uykunun beni ele geçirmesine izin verdim. Sabah olduğunda, yapayalnız uyanacağım. Kapı kapanıyor ve karanlıkla yıkanıyorum. Bana eşlik edecek ateş ışığı bile yok.

Başım yana yatıyor ve yine rüya görüyorum. Yatağın ayakucunda duran gölgesini görüyorum, sonra da yan tarafımı. Fermuarı iniyor ve ereksiyonu serbest kalıyor. Ona uzanmak istiyorum ama kollarım çok ağır, iki yanıma sıkışmış.

"Benim sıram," diye fısıldıyor, şaftıyla dudaklarımı okşuyor.

Islak ve tuzlu. Sanırım hoşuma gitti. Karanlıkta bir inilti yankılanıyor, sonra sikini ağzımın içine sokuyor. Hareket edemiyorum ama izin vermek, hepsini almak için elimden geleni yapıyorum. Biraz daha pompalıyor ve itiyor, sonra daha, nefes alamayana kadar.

Orada tutuyor, ölçülü itişlerle ağzımı beceriyor. Nefes alamıyorum ama bedenim mücadele edemeyecek kadar ağır geliyor. Aleti de bırakılamayacak kadar iyi hissettiriyor. Onu ellerimle okşadığımı ve bahçede okşarken hissettiğim güç ve kontrol duygusunu hissettiğimi hayal ediyorum. O zaman bu kadar korkak olduğum için pişmanım. Savaşmak yerine bunu yapmasına izin verebilirdim. Artık ondan kaçmak istemiyorum.

"Biraz daha dayanabilirsin, Küçük Güvercin. Yapabileceğini biliyorum." Bir elini yatak başlığına dayıyor.

Çenemi gevşetiyorum ve onu kabzasına kadar alıyorum. Ve tam oksijensizlikten bayılacağımı düşündüğüm anda, sonuna kadar çekiyor. Nefesim kesilirken başım yastığa . Ama benimle işi bitmemiştir. Kendini tekrar konumlandırıyor, ağzımı ve hatta burnumu ucuyla alay ediyor. Onu kovalamaya çalışıyorum ama sonra benden hareket etmememi istediğini hatırlıyorum.

Ağzımın gevşemesine izin verdim.

"Ne kadar iyi bir kız." Sesi odadaki her kuytu köşeyi ve göğsümü dolduruyor. Göğüslerimi okşuyor, sıkı meme uçlarımı yuvarlıyor ve onları zirvelere çekiyor. Doyduğunda ağzımı baştan aşağı dolduruyor. "Em beni, Küçük Güvercin." Bu bir emir değil. Daha çok bir yalvarış.

Ona bunu vermek istiyorum. Çözülmesinin sebebi olmak istiyorum. Benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden ucunu yalıyorum ve sanki hayatım buna bağıymış gibi sertçe emiyorum. Ellerim onu sıkıca tutmak için kaşınıyor. Ama istediği bu değildi. Hareket etme dedi.

"Tanrım," diye homurdanıyor ve boğazımın arkasında hissedene kadar kendini içeri doğru kaydırıyor.

Nefesleriyle birlikte hareketleri de düzensiz ve artık kontrolünde değil. Saçlarımı ensemden kavırıyor ve beni istediği yere koyuyor, aslında tüm işi benim için yapıyor. Ben buradayım. Ona şunu söylemek istiyorum. Senin için buradayım. Ama hareket edemeyecek kadar yorgunum.

Kalçalarıyla pompalıyor ve sonra bir çığlık atıyor. "Siktir."

Boğazım yapışkan bir şeyle kaplandı. Yutkunuyorum, dilimin üzerinde duran yarı ereksiyonunun tadını çıkarıyorum.

"Doğru yaptım mı?" Çekildiğinde soruyorum.

"Tabii ki yaptın, Küçük Güvercin. Sen her zaman çok mükemmelsin." Saçlarımı okşuyor, sonra parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor. "Ne güzel bir ağzın var."

"Benimle kal." Gülümsüyorum ve ona uzanıyorum, ama ellerim havadan başka bir şey yakalamıyor.

Gözlerimi açıyorum ve kendimi yalnız buluyorum. Odanın diğer ucundaki şömine her gece olduğu gibi çıtırdıyor. Ve her gece olduğu gibi Archer burada değil. Doğrulup bir elimi alnıma bastırıyorum. Archer gitmişti. Tekrar tadına bakmak için yutkunuyorum ama o da yok.

Kalbimin gümbürtüsü uykumu kaçırıyor. Bir an için Archer'ın odama gelip gelmediğini bile merak ediyorum. Bacaklarımdan yatağın kenarına düşmesine izin veriyorum ve kalçalarımdan arasındaki acıdan irkiliyorum. Popom da protesto çığlıkları atıyor. Banyoya gidiyorum ve Archer'ın el emeğine hayranlıkla bakmak için aynanın önünde duruyorum. Her iki yanağımda da onun eli var.

Henüz ona ait olmadığım diğer tüm yolları düşündükçe içimde bir şehvet şeridi oluşuyor. Aynadaki kadına ve Archer'ın beni gerçekten becereceği düşüncesiyle gülümseyip kızarmasına bakarak başımı sallıyorum.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum yansımama. "Ben onunum."

Ben Archer'a aidim. Evliliğimizin gerçek olmadığını düşünmesi umurumda bile değil. Benim için gerçek. Onunlayken hissettiklerim yüzde yüz gerçek. Beni koruduğuna inanıyor. Ama beni gerçekten neyden koruyor? Sormaktan bıktım. Onun sırrını öğrenmenin zamanı geldi. Her ne saklıyorsa, bunu birlikte çözebileceğimizi biliyorum.

Archer benim olduğu kadar onun da.

Eğer o bizim için savaşmazsa, ben savaşırım.

BÖLÜM 18

DOB 1 AC f l S VA U S t 1 V ?

PALOMA

"Sana daha doyurucu bir şeyler hazırlayayım." Mary Jane ellerini önlüğüne siler, ocağın başında telaşla uğraşır.

"Izgara tavuk göğsü yeterliydi, teşekkürler." Yeşil bir elmayı küçük parçalara bölüp ağzıma atıyorum.

"Tavuk kahvaltı değildir. Ama tabii ki bu sabah açlıktan ölüyorsun. Dün gece hiçbir şey yemedin. bakarsan kimse yemedi. O zaman ne için buradayım?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ben o kadar kötü bir aşçı mıyım?"

"Sen mükemmel bir aşçısın Mary Jane." Terli ve üstsüz bir Archer mutfağa girer. "Dün gece aç değildik."

Oh, Tanrım. Zihnim akşam yemeğimizin görüntülerinden oluşan bir kolaj oynatırken yutkunuyorum.

"Günaydın." Yanağımı öpüyor, sonra tabağımdan bir parça elma alıyor.

"Günaydın." Kokusunu içime çekiyorum, kafam karışmış ve şaşırmış hissediyorum. Az önce neredeyse neşeli bir tonda günaydın mı dedi?

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, kalçasını tezgâhın kenarına yaslayarak.

Birdenbire zaman duruyor, dünya yok oluyor, sesler azalıyor ve sonra odada sadece biz kalıyoruz. Bu sabah kahvaltıdan sonra onu antrenmanından sonra yakalama umuduyla her zamankinden daha uzun süre etrafta takıldım mı? Evet, öyle yaptım. Bakışları ağzıma düşmeden önce birkaç kez yüzümde dolaştı.

Aklından ne geçiyor?

Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ama onun yerine başparmağının ucuyla alt dudağımı okşuyor. İçgüdüsel olarak, dilimin ucu onu tatmak için dışarı çıkıyor.

"Ne güzel bir ağız," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Ben gidip kızları kontrol edeceğim ve odaları toparladıklarından emin olacağım." Mary Jane ocağı kapatır ve çıkar.

"Kulağa hoş geliyor." Archer başını sallıyor, yoğun mavi bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Ee?"

"Peki, ne?" Şişkin pazularındaki boncuk boncuk terleri silmek istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Bana bakmak için başını eğiyor.

"Oh. Um. Bilmiyorum." Daha önce canım yanıyordu ama şimdi onu yeniden istiyorum.

"Dersini almadığın hissine kapılıyorum." Yüzümü okşuyor. "Akşam yemeği saat yedi buçukta. Keskin. Eğer gelmezsen, o muhteşem kıçın yine bedelini ödeyecek. Anladın mı, Küçük Güvercin?"

"Bunu bir daha yapmaya cesaret edemezsin." Dudaklarımı büzüyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Konu sen olunca ne kadar cüretkar olduğumu dün gece kanıtlamadım mı zaten?"

Ondan uzağa bakıyorum.

Elini boynuma götürüyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Dediğim gibi, çok daha kötüsünü yapabilirim. Beni kışkırtma, Küçük Güvercin. Akşam yemeği. Bu akşam. Elbiseyi giy."

"Yoksa ne yaparsın? Beni unutturmak için parmaklarsın, bağlarsın ya da tokatlarsın. Ya da belki başka bir açık artırma düzenler ve bir grup yaşlı adam bana değerli bir domuzmuşum gibi teklif verirken diğer odadan izlersin." Öfke karnımda birikiyor. "Aşağılama konusunda yapabileceğin fazla bir şey yok, Archer."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seni yatağıma bağlayıp bütün gece o küçük amcığını sikmekten başka bir şey istemem." Parmaklarının arkası seksimi çok yumuşak bir şekilde fırçalıyor.

Dokunuşu o kadar hafif ki, sadece ona olan arzumun alevlerini körüklemeye yarıyor. Ama içimde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Beni içeri al. Kafamın içinde ona bağıriyorum.

"İstedığinin bu olduğunu biliyorum. Bu yüzden kızgınsın. Ama yakında bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin." Pijama pantolonumun ince kumaşından am dudaklarımı ayırarak hafif bir baskı uyguluyor. "Arkanı dön," diye emrediyor.

"Ne?" Göğsümdeki davul sesi hızlanıyor ve ciğerlerime giden havayı kesiyor.

"Şimdi yap." Odanın diğer tarafındaki kilere girip kayboluyor, sonra elinde yeşil bir şişeyle geri dönüyor.

Beni hala farlara tutulmuş bir geyik gibi donmuş halde bulduğunda, bir eliyle her iki bileğimi kavırıyor, beni mutfak adasına bakacak şekilde döndürüyor ve sonra beni eğiyor.

"Ne yapıyorsun?" Pantolonumu kalçalarımın kadar indirirken omzumun üzerinden sinsice bir bakış atıyorum. Meme uçlarım mermerin soğuk yüzeyine çarpıyor. Kurtulmak için hamle yapıyorum ama beni vücuduyla kafesliyor.

"Mary Jane her an şu kapıdan içeri girebilir." Acilen söylüyorum.

"Sana ne?" Vücudunu acıyan kalça yanaklarıma bastırıyor. "Seni küçük düşürmek için yapabileceğim yeni bir şey yok sanıyordum."

Eşofmanları beni onun sert ereksiyonundan ayıran tek şey. Gerçekten bana yine şaplak mı atacak? Hem de mutfağın ortasında?

"Sen bir ," diyorum dişlerimi sıkarak.

"İşte böyle." Avucunu sırtıma koyuyor, beni mermere doğru itiyor ve parmak uçlarıma çıkmaya zorluyor, bu da sadece kıcımlı havaya ve yüzüne doğru daha yükseğe çekmeye yarıyor.

Bir sonraki nefeste kıcımda soğuk bir damla hissediyorum. "Bu da ne?"

"Aloe Vera," diyor jeli cildimin her tarafına sürerken. "Acıya iyi gelecektir."

Eriyorum.

"Ruh halin beni kırbaçlıyor," diye dudak büküyorum, ellerinin üzerimde ne kadar mükemmel hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum.

İşini bitirdiğinde eğilip pantolonumu aldı. Kıcımlı tekrar örtmeden önce kuyruk sokumuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bugün ofise gitmem gerekiyor." Bir parça elma daha alıp ağzına atıyor, sonra da sanki az önce beni yarı çıplak, tezgâhın üzerinde domaltmamış gibi buzdolabına doğru ilerliyor.

Dediğim gibi. Whiplash.

"Tamam." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Evde tek başına idare edebileceğini düşünüyor musun?" Bana bakmak için buzdolabının kapısının arkasından bakıyor.

"Eğer düşündüğün buysa kaçmıyorum." Gözlerimi deviriyorum.

"Güzel." Protein karışımlarından birini alıp kapıyı kapatıyor. "Eğer kaçmaya çalışırsan sana ve küçük kızıma neler olacağını hayal bile edemiyorum. Yine de sana söz verebilirim, bundan hoşlanmayacaksın. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Isır beni." Ona ters ters baktım.

"Eğer bu gece çok iyi bir kız olursan, yaparım." Başını eğiyor ve gidiyor.

Mary Jane döndüğünde hâlâ Archer'la olan etkileşimimin etkisindeydim. "Özür dilerim," dedi. "Kızlar bu sabah biraz geç kaldılar. Yatak odanıza dönmeden önce birkaç dakika daha bekleyebilir misiniz? Hâlâ banyoyu bitiriyorlar."

"Oh, sorun değil. Elmamı yemek odasında yiyeceğim." Gülümsedim. "Hazırlığı huzur içinde yapmana izin vereceğim."

"Bay Archer bu sabah çalışma odasını kullanmayacak, eğer ateşin yanında oturmak isterseniz. Bugün hava çok soğuk." Suyu çalıştırır ve patatesleri yıkamaya başlar.

"Kulağa hoş geliyor." Ona gülümsedim. "Bunu yapacağım."

Doğrudan çalışma odasına gitmiyorum; bunun yerine ana salon ve oturma odasında dolaşıyorum. Evin tüm bu bölümü orijinal tarzına sadık kalınarak yenilenmiş. Çok güzel, modern ve bana Archer'ı hatırlatan eski dünya esintileri taşıyor.

Archer, üzerine tam oturan üç parçalı bir takım elbise giymiş olarak aşağıya indiğinde ben hâlâ bir hayalet gibi evin içinde dolaşıyorum. Büyük merdivenlerden kendinden emin bir şekilde ve sadece gücünü gerçekten anlayan birinin sahip olabileceği bir kibir havasıyla iniyor.

"Bana öyle bakmayı kes. Yoksa asla gitmem." Benimle çalışma odasının hemen dışında buluştu.

"Sana nasıl bakıyorum?" Omuz silkiyorum.

"Hmm." Yüzümü kavırıyor ve ağzı benimkiyle çarpışıyor.

Onun içinde eriyorum. Ellerim göğsüne indiğinde bileklerimi kavırıyor ve arkama yerleştiriyor. Öpüşmeyi derinleştirirken vücudu benimkinin etrafında şekilleniyor. Çekildiğinde ayaklarının dibinde bir arzu birikintisi haline geliyor.

"İyi günler, Küçük Güvercin." Sırıttıktan sonra ön kapıdan dışarı çıkar.

"Tanrım." Nefesimi tutmak için çalışma odasının kapısına yaslandım. Belki de beni görmezden geldiği zamanlar her şey daha kolaydı.

Hayır, değillerdi. Yalnızlık gerçekten karanlık bir yer olabilir. Archer hala ilgisiz kocayı oynasa bile, en azından benimle konuşuyor. Konuşmuyor.

Henüz tüm sırlarını ifşa etmedi ama ilerleme kaydettiğimize inanıyorum. Parmaklarımı karıncalanan dudaklarıma dokunduruyorum. Keşke her şey her zaman böyle olabilseydi. İşe gitmeden önce bir öpücükle veda etse. Ya da eve döndüğünde birlikte akşam yemeği yemek için plan yapsak.

Bu aptalca fanteziyi aklımdan kovmak için başımı sallıyorum. O tür bir evli çift olmaya yakın bile değiliz. Ne sakladığını ya da onu neyin engellediğini öğrenene kadar evliliğimiz yürümeyecek. Başımı kaldırıp baktığımda tüm sorularımın cevabının bu kapının ardında olduğunu fark ediyorum. Kalbim kulaklarımda küt küt atarken, Archer'ın gittiğinden emin olmak için ön kapıya doğru koşuyorum. Gittiğinden emin olunca, aceleyle çalışma odasına geri dönüyorum.

Buradaki ahşap işçiliği de evin geri kalanı gibi gerçek bir sanat eseri. Ve Mary Jane'in söz verdiği gibi, Archer'ın ofisi gerçekten de şömine başında kitap okuyarak rahatlayabileceğiniz bir yer. Ama neden burada olduğuma odaklanmalıyım. Odanın ortasında durup nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sanat eserlerinin arkasına bakıyorum. Gerçi onlardan birinin arkasında bir kasa bulsam bile açamayacağımı biliyorum.

Yerleşik raflardaki bazı çekmeceleri karıştırıyorum ama sadece birkaç dosya buluyorum. Etrafta hiç kâğıt olmaması mantıklı. Bugünlerde her şey bir bilgisayarda saklanıyor. Archer'ın arka plandaki karlı bahçelerle çerçevelenmiş devasa masasına bakıyorum.

Masasının üzerinde gerçekten önemli bir şey bırakacağından şüpheliyim. Ama yine de bir sonraki aramayı yapıyorum. Boş döndüğümde, kendimi onun deri koltuğuna bırakıyorum ve bir nefes çekiyorum. Ona sorma fikri aklımdan geçiyor. Eğer mantıklı bir insan olsaydı, bunu A planım yapardım. Burnumu sokmaya geri döndüğümde, büyük boy koltuğunda dönüyorum ve ona has deri kokusunu içime çekiyorum.

Pencereden dışarı bakarken, bakışlarım arazinin kenarına giden patikayı takip ediyor. Archer bana katılmaya karar vermeden önce ne kadar süre taht benzeri sandalyesinde oturup beni bir karınca gibi izledi? Gülüyorum. gün sadece beni orman hakkında uyarmak istediğini söylemişti. Gerçi buradan bakınca tıpkı orman gibi görünüyorlar. Onlarda korkutucu bir şey yok. Archer sadece benimle uğraşmak istedi. Yüzümü şömineye döndüm ve kötü dizim masanın kenarına çarptı.

"Ow. Hmmm." Dizimi tutuyorum ve acıyı hafifletmek için baskı uyguluyorum.

Bir aydan uzun süredir kullanmıyor olmak ağrılar konusunda kesinlikle yardımcı oldu. Tamamen unutmuşum. Archer'ın açılış gecesinden sonra yaptığı gibi başparmağımı içine sokarak masaj yapıyorum. Bunu yapacağını nereden biliyordu? Nasıl?

Aloe Vera'nın popomun yanaklarını serinleteceğini biliyor muydu? Bir an için kendi kravatını ipeksi bir kelepçe setine dönüştürdüğü görüntüsü kafamda canlanıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve adrenalinin merkezime yerleşmesine izin veriyorum.

Ne saklıyorsun, Archer?

Hayal kırıklığıyla masaya vuruyorum ve bir çekmece açılıyor. Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için başımı kapıya doğru çeviriyorum. Sığ çekmeceyi çekip açtım ve içindekilere baktım.

Archer şimdiye kadar karşılaştığım en kontrolcü, huysuz, kibirli, kendine hizmet eden, piç kurusu.

Dudaklarımı bükerek telefonumu kaptım ve çekmeceyi kapattım. Ayağa fırlıyorum ve yatak odama doğru koşuyorum. Kendi yatağıma yerleştikten sonra ekrana dokunuyorum. Işık parlayıp şarjın dolu olduğunu gösterdiğinde teşekkür ediyorum. Sonra telefonun şarjının olmasının tek nedeninin Archer'ın muhtemelen her gün kontrol olduğunu fark ediyorum.

"Argh." Yumruk yaptım ve yatağa vurdum.

Birkaç haftadır telefonumu ofisinde bulundurmakla kalmıyor, aynı zamanda beni gözetliyordu. Çalışanlarından birine şifremi kırdırdığından hiç şüphem yok. Sakinleştikten sonra telefonu açıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Okunmamış bin mesaj var. İlk olarak Paul'ün penceresine tıklıyorum.

Paul: Sen siyah kuğusun. Mükemmellik. Tebrikler, kaltak. İçkiler benden. Şu anda.

Kuğu Gölü'nü bitirdikten birkaç dakika sonra mesajı geldi.

Hey, neler oluyor? Baban kendini iyi hissetmediğini söyledi. Hala bardayız. Bize katıl.

Vay canına, izin bu gece seni gerçekten zorluyor olmalı. Buz koy. Yarın görüşürüz.

İSTİFA EDİYORSUN?????

Bana mesaj at. Paul: Seni özledim

Paul: Ortalıkta dolaşan bir söylentiye göre Odile'niz o kadar mükemmeldi ki, aslında siyah bir kuğuya dönüştü ve uçup gitti. Paul:

Siyah kuğular uçar mı?

Paul: Bana mesaj at yoksa arkadaşlığımız .

Gözyaşlarım sel olurken telefonu yatağın üzerine fırlattım. Babam o gece herkesin benden uzak durmasını sağladı. Sonra onlara programı bitiremeyeceğimi söyledi. Neden sadece on gün daha bekleyemedi ve yüksek bir notla bitirmeme izin vermedi?

Çünkü umurunda değil. Bencil. Zalim.

"Kes şunu." Bileğimin iç tarafındaki kaşıntıyı kaşıdım.

Tabii ki babamın umurunda. Umurunda olmayan lanet mafya. Bana yardım etmeyip beni satın alan Archer.

Baba.

Telefonumu tekrar kaptım ve onu aradım. Aramayı sonlandırmadan önce uzun bir süre tiz sesi devam ediyor. Utanıyor. Ya da belki hastadır. Gözlerimi siliyorum ve Hunter'ın mesajlaşma penceresini açıyorum, sonuç olarak okunmamış hiçbir mesaj yok. Archer evlendiğimiz gece onun içine gerçekten korku salmıştı.

"Chuck." Sonra onun mesajlaşma penceresini deniyorum.

Sadece bir tane okunmamış mesaj bulduğumda midem bulanıyor. Fahişe. Onu yalnız bırakamadın.

Bir mesaj yazmaya başladım. Ama sonra siliyorum. Ne anlamı var ki? İki konuda da haklı. Kendimi Archer'a sattım. Chuck en iyi arkadaşından uzak durmam için beni uyardıktan sonra bile çizgiyi aştım. Ama ne yapmam gerekiyordu? Archer'a parasını alamayacağımızı çünkü kardeşimin onu istediğini mi söyleyecektim? Bu çok saçma.

Yanaklarımı silerken, babamın nasıl olduğunu bana söyleyebilecek tek bir kişi olduğunu fark ediyorum. Onun kalbi için endişeleniyorum. Ve ona kızgın olmadığımı bilmesini istiyorum. Hepimiz hata yaparız. Olanlar yüzünden bu kadar utanç duymasına gerek yok. Onu bu şekilde yargılayamayacak kadar çok seviyorum.

Kafamın içinde dönen karanlık düşünceler elimi titretiyor. Bir rahatlamaya ihtiyacım var. Gösteri olmadan, nasıl görüldüğümün artık bir önemi yok. Parmaklarım kolumun üzerinde geziniyor, dürtüye direniyor. Ama savaşı çabuk kaybediyorum. Kendimi bırakıyorum ve kaşıntıyı kaşıyorum. Acı göğsümde biriken endişenin yerini alana ve gözlerimden yaşlar yüzüme akana kadar tırnaklarımı derine batırıyorum.

"Ah." Nefes alıyorum ama hava ciğerlerime ulaşmıyor.

Nefesimi tutarak saymam gerektiği gibi sayıyorum. On, dokuz, sekiz, yedi. Oradaki yanmayı hafifletmek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama nefes almıyorum. Altı, beş, dört... Daha fazla hava çekiyorum... üç, iki, bir. Bırakıyorum, sonra göğsümdeki basınç kalkana kadar nefes egzersizini tekrarlıyorum.

Babamın onu hala sevdiğimi bildiğinden emin olmalıyım.

Yanaklarımı ve gözlerimi silerek görüşümü netleştirmek için göz kırpıyorum ve Hunter'a bir mesaj yazıyorum.

Merhaba, benim. Kontrol etmediğim için üzgünüm.

Üç nokta hemen beliriyor ve sonunda tatmin edici bir nefes alıyorum.

Hunter: Bana mesaj atamazsın.

Ben: Biliyorum. Sadece babamın nasıl bilmek istiyorum.

Nasıl sanıyorsun? Mahvolmuş durumda. Haftalardır ofise gitmedi. Ben: Kalbi mi?

Sensin Paloma. Onu sen öldürüyorsun. Neden hala o vahşiyle birliktesin?

Ben: Anlaşma buydu

Hunter: Onun küçük fahişesi olmak hoşuna gidiyor, değil mi? Baban öyle söyledi. Buna inanmadım.

Ben: Hayır, bu doğru değil. Babamı görebilir miyim? Bana yardım eder misin?"

Kelimeleri seçerken irkildim. Onun yardımına ihtiyacım yok çünkü Archer'ın tutsağı değilim. İstersem gidebilirim. Gidemez miyim? Ben onun karısıyım. Evden ne zaman ayrılacağıma o karar veremez.

Yani, bugün arabam yok. Ve babam artık Bedford'da değil.

Hunter: Bugün benimle buluşabilir misin? Yedi gibi seni alırım.

Lanet olsun. Bu akşam yemekte Archer'a katılmam gerektiğini söylersem, evliliğimde bir sorun olduğunu düşünecek. Babama söyleyecek ve işler daha da kötüleşecek.

Ben: Artık gidebilir miyiz?

Hunter: Şehirdeyim. Ve günün geri kalanında toplantılarım var. Hepimiz her şeye gücü yeten Archer gibi istediğimiz gibi gelip gidemeyiz.

Ben: İyi, yedi olur. Evde buluşmaya ne dersin? Hunter: Artık senin evin olmadığını biliyorsun. Değil mi?

Ben: Biliyorum. Garaj yolunda bekleyeceğim.

Hunter: Orada görüşürüz.

Ben: Teşekkür .

Hunter: Güzel yüzünü özledim, Paloma. Kokunu özledim. Hunter: O

gelmeden önce sahip olduğumuz şeyi özliyorum.

Son mesajlarına bakıyorum. Umarım bugün ona mesaj atmamın benim de onu özlediğim anlamına geldiğini düşünmemiştir. Aslında, son birkaç haftadır onu düşündüğüm tek an, Archer'ın kıskançlık krizine girerek adını andığı andı. Uygulamayı kapatıyorum ve iyi habere odaklanıyorum.

Bugünden sonra babam benim yüzümden üzülmesine gerek olmadığını anlayacak. Telefona bakıyorum ve Archer'ın masasına geri koymayı düşünüyorum. Ama o zaman bu benim aslında onun tutsağı olduğumu kanıtlamaz mıydı?

Ya Archer'dan beni babamı görmeye götürmesini istersem? Daha önce onlarca kez hayır demesi, yine hayır diyeceği anlamına gelmez. Lütfen, kimi kandırıyorum? Bu adam imkansız. Sırf babamdan nefret ettiği için hayır diyecek. Ve her zamanki gibi, nedenini bile açıklamayacak.

Telefonu yastığımın altına koyduktan sonra yataktan fırlayıp banyoya gidiyorum. Duş almam ve karda hızlı bir yürüyüş için uygun kıyafetler bulmam gerekiyor. Archer eve gelmeden gitmeliyim. Şöminenin üzerindeki saate bakıyorum ve hızlıca planımı yapıyorum. Hunter'la buluşmadan önce yedi saatim var. Mary Jane'e saat beşte odamda yemek yiyeceğimi ve sonrasında doğruca yatağa gitmeyi planladığımı söyleyebilirim. Yürüyerek eski evime bir saatten kısa sürede varabileceğime eminim. Dışarıda soğukta beklemek zorunda kalacağım. Ama en azından erken çıkarsam Archer'a karşı avantajlı olurum.

Odama gelip akşam yemeği için ona katılmamı istediğinde, şehre doğru yola çıkmış olacağım. Archer babamı görmemi engelleyemeyecek.

BENKIBARLIK VE MASUMİYET TİMSALİ OLARAK KENARDA DURURKEN

Mary Jane'in yerimi ayarlamasını bekliyorum. İyi hazırlanmış planım geç başladı ama Archer eve gelmeden önce hâlâ bir saatim var. Şimdi yola çıkarsam eve zamanında varabilirim. Ormanı geçtiğimde hava kararmış olacak, ama artık bundan kaçış yok. Eğer ön kapıdan çıkıp ana yola girersem, Archer'ın eve dönerken beni göreceğinden hiç şüphem yok.

"Teşekkür ederim, Mary Jane. Tepsiyi almak için iki saat sonra gelebilirsin." Şarap kadehinden bir yudum aldım.

"Sen yemek yiyene kadar kalmalıyım. En azından bu şekilde, Bay Archer seninle dendiğimi ." Gözlerindeki acıma beni kesiyor.

"Bak." Oturuyorum. "Şimdi yiyeceğim." Izgara balıktan bir parça kesip yiyorum. "Hmm çok güzel. Bunun içinde ne var?" Birkaç ısırık daha alıyorum. Birincisi, Mary Jane'in saçından çıkmasına ihtiyacım var. Ama aynı zamanda, bu gece enerjime ihtiyacım olacak. "Gerçekten çok iyi."

"Hoşuna gitmesine sevindim." Gururla gülümsüyor.

"Bay Archer'a seni öveceğimden emin olabilirsin." Fazla abarttığımı biliyorum ama şimdi gitmesi gerek.

"Sizi yalnız bırakayım." Başını sallıyor. "Kızlardan birine seni daha sonra kontrol ettireceğim."

"Çok teşekkür ederim." O kapıyı arkasından kapatırken ben orada oturup biraz daha yiyorum.

Yalnız kaldığımda kadehi elime alıyorum ve şaraptan daha büyük bir yudum alıyorum. İçimden bir ses kalıp Archer'la bir kez daha denemem gerektiğini söylüyor. Ama ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Çünkü şimdiye kadar birçok kez söylemişti. Yemeğimi bitirip şarabın geri kalanıyla yıkadıktan sonra dışarı çıkıyorum.

Bugün erken saatlerde kar botlarımı ve kışlık montumu yatağın altına koydum. Nedenini bilmiyorum. Sanırım Archer'ın yine odama dalacağını ve planımı anlayacağını düşünmüştüm. Montu ve botları giyip telefonumu iç cebime yerleştirdim. Şimdiye kadar herkes mutfakta akşam yemeği için hazırlık yapıyor olmalıydı. Yani terasa ve bahçeye açılan arka kapıdan sızırsam kimse fark etmeyecektir.

Ağırdan alamayacak kadar gerginim. Odamdan çıkar çıkmaz plana bağlı kalıyorum ve koşmaya başlıyorum. Çift kapıyı açıp soğuk yüzüme çarptığında kalbim vahşi bir at sürüsü gibi hızla çarpıyor. Taş basamaklardan hızla inip bahçelerin bakımlı kısmına doğru ilerliyorum. Çok karanlık ama ki yolu biliyorum. Bir an için arka kapının kilitli olabileceğini düşünüyorum ama geri dönüp anahtar arayacak vaktim yok. En kötü ihtimalle, çitin üzerinden atlayabilirim.

Soğuk bir kış havası paltomun üzerimde çırpınmasına neden oluyor. Yine kar yağıyor. Ancak beyaz çiçeklerin getirdiği sessizlik ve sakinliğe rağmen, takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum. Hepsi kafamın içinde, ama yine de

Demir kapıyı geçene kadar evden çıkma konusunda kendimi daha iyi hissediyorum.

Buraya en son geldiğimde arazinin kenarına varmak otuz dakika sürmüştü. Telefonuma baktığımda, iyi zaman geçirdiğimi görebiliyorum. Yönümü ve nefesimi bulmak için durup arkamdaki yüksek kuleleri ve yeni restore edilmiş taş duvarlarıyla eve bakıyorum. Işıklar burayı bir peri masalındaki şatoya benzetiyor.

Göğsümde ağır bir yükü kapıyı iterek açtım. Kilit yok. Neredeyse tüylerimi diken diken edecek bir gürültüyle arkamdan kapanıyor. Yolu aydınlatmak için telefonumu ileriye doğrultuyorum. Eski evim ormanın içinden sadece iki mil ötede. Sabit bir tempoyla yedi buçukta orada olabilirim. Archer'ın bana ulaşacak zamanı olmayacak.

Eve son bir kez bakıp yoluma devam ediyorum. Ağaçların hemen arkasında bahçeleri koruyan bir açıklık var. Botlarım bastığım her yerde bir karış kadar batıyor. Archer'ın dediği gibi, buradaki alan bakım görmemiş. Rüzgâr yine esiyor ve paltomu etrafıma topluyorum. Botlarım Archer'ın parasının satın alabileceği en iyi botlar olmasına rağmen, ayak parmaklarım dondu.

Arkamdan gelen bir hırıltı topuklarımın üzerinde dönmeme neden oluyor. Büyük bir hayvan bana doğru sinsice yaklaşıyor. Elimde olmadan Archer'ı ve bana açken nasıl sinsice yaklaştığını düşünüyorum. Geri adım atıyorum ve hayvan ilerliyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Onu korkutmak için yüzüne ışık tutamayacağım kadar uzakta. Ama kaçarsam beni kovalayacak kadar yakın.

"Tamam köpekçik." Ellerimi kaldırdım ve geriye doğru adım attım.

Canavar yine hırlıyor. Belki bölgesini ihlal ediyorum, belki de bütün kış bir şey yemedi. Böyle salya akıtmasının sebebi her neyse, öğrenmek umurunda değil. Bir sonraki ağaç sırasının korumasına doğru koşmaya başlıyorum.

Hayvan gelmeye karar verdiğinde "İmdat!" diye bağıriyorum. "Biri yardım etsin.

Lütfen yardım edin."

Yüzümden yaşlar süzülerek ağaçlara ulaşıyorum. Arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Zaten görmek için çok karanlık. Bir sonraki adımı attığımda buz gibi katı bir şeye çarpıyorum. Lütfen hayır. Telefonumu etrafıma doğrultup ne kadar yoldan çıktığımı anlamaya çalışıyorum. Ve sonra hissediyorum, zemin altımdan kayıp gidiyor. Karanlığa gömülmeden hemen önce zihnim kararıyor.

BÖLÜM 19

V H V A R k V O U U A f l k D ?

ARCHER

Ofisten erken çıkıyorum çünkü her ne kadar üretkenmişim gibi davranmak istesem de gerçek şu ki öyle değilim. Aklımı Paloma'dan ve benden kaçmak için neler yapıyor olabileceğinden alamıyorum. Bu duygu tamamen mantıksız çünkü gidecek hiçbir yeri yok. Senatör o gittiğinden beri içki ve kumar batağına saplandı. Ya da ben onu götürdüğümünden beri. O kadar ileri gitti ki, planlarımın geri kalanını iptal etmeyi düşündüm.

Hayır, bunu yapamam. O piç kurusu başına gelecek her şeyi hak ediyor. Sırf kızı beni tamamen büyüledi diye geri adım atamam. Burnumun kenarını sıkıyorum. Gözlerimi kapatır kapatmaz onu kollarımda hissediyorum ve dilimde tadını alıyorum. Tanrım, nasıl oldu da beni bu kadar çok ve bu kadar hızlı etkilemeyi başardı?

"Geldik efendim." Şoförüm dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı.

"Teşekkürler, Will." Başımı salladım. "Rekor zaman yaptın."

"Nasıl isterseniz, efendim." Kibarca gülümsüyor. "Ayrıca, mutfakta domuz pirzolası gecesini." Kıkırdıyor. "Ah pardon."

"değil. Mary Jane'in domuz pirzolası en iyisidir. Afiyet olsun." Gitmeye hazırlanıyorum.

Arabadan indi ve kapımı açmak için acele etti. "Evrak çantan." Bana uzattı.

"Teşekkürler." Onu aldım ve içeri girdim.

Kapı açıldığında nabzım hızlanıyor. "hoş geldiniz, Bay Archer."

Paloma'nın namuslu eş rolünü oynayıp beni kapıda bekleyeceğini neden düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Yol boyunca kafamda dönüp duran bir fanteziydi bu. Zaten son zamanlarda yaptığımız şey de bu değil miydi? Evcilik oynamak?

"Teşekkür ederim." Evrak çantamı teslim ediyorum. "Üzerimi değiştirip çalışma odasında içkimi alacağım."

"Elbette. Bar sizin için hazır. Özel bir kokteyl hazırlamamı ister misiniz?" diye sorar.

"Aslında bu iyi bir fikir. Bayan Archer için bir lavanta kadehine ne dersiniz?" Bir an için irkildiğinde duraksıyorum. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Bayan Archer erken bir akşam yemeği yemeye karar verdi. Gece için çoktan emekli oldu." Yutkunuyor.

Midemin çukurunda öfke birikiyor. Ellerim kaşınıyor ve tek yapabildiğim merdivenlerden yukarı koşmamak.

Üst katı işaret ediyor "Ona senin-"

"Haber verdiğin için teşekkürler. sonrasını ben hallederim," diyerek sözünü kestim.

Dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle, geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor. Sakinleşmek için nefes alıyorum ve yukarı çıkıyorum. Dün gece, akşam yemeğinde nerede durduğumuza dair fikrimi söylediğinden emindim. Dahası, ona arzuladığı orgazmı yaşattıktan sonra bugün daha cana yakın olacağını düşünmüştüm. Bu sabah bile aramızdaki şeyler daha kolaydı. Ona zaten verebileceğimden fazlasını verdiğimi anlamış gibiydi - daha önce hiç vermediğim kadar.

Kapısını çaldım.

Cevap vermedi.

Kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyorum. Yazı masasının üzerindeki boş tepsiyi gördüğüm anda kaslarım geriliyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Bu onun için bir meydan okumadan daha fazlası. Dolabına doğru yürüyorum ve her şeyi yerli yerinde bulduğumda yavaşlıyorum. Gerçek kıyafetlerinin hepsi babasıdayken tüm kıyafetlerini buraya getirecek değil ya. Dışarıda olmadığından emin olmak için terası kontrol ediyorum.

Mary Jane, Paloma'nın odasında olmadığını bilseydi bunu daha önce söylerdi. Parmaklıklara tutunup etrafı taradım. Ve sonra onu gördüm, arka kapının yarısına kadar bir el feneri. O olduğunu doğrulayamıyorum. Öğrenmenin tek bir yolu var. Bu saatte ve bu sert havada orada bulunmasının nedeni her ne ise iyi olamaz.

Takım elbisemi çıkarıp yürüyüşe daha uygun kıyafetler giymek için önce üst kata çıkıyorum. Mary Jane beni merdivenlerin dibinde karşılıyor. Daha doğrusu, hiç gitmemiş gibi bekliyor. Paloma'ya ne yapacağımı sanıyordu ki?

"Odasında değil," diyorum.

"Oh." Yakasını tutuyor. "Bilmiyordum. Bir şey söyledim."

"Her şey yolunda. Sanırım bahçede. Şimdi oraya gidiyorum." Gitmeye hazırlandım ama sonra durdum. Fisher bana bir göreve asla ekip olmadan gitmemem gerektiğini öğretmişti. "William'a benimle bahçedeki evde buluşmasını söyler misin?"

"Tabii ki. Şu anda mutfakta yemek yiyor." Devam etmem için eliyle işaret etti.

Yemek odasına yöneliyorum ve mutfığa gitmek için servis yolunu kullanıyorum. Halı kaplı merdivenleri kullanarak kaybedecek zamanım yok. Mutfak, orada sadece Paloma varken huzurlu bir yer. Şu anda bütün bir ekip kilerin yanındaki uzun masada yemek yediği için tam bir kaos var,

"William." Bu kelime çaresizlik ve endişe ile doluydu. "Yardıma ihtiyacım var."

"Evet. Tabii ki." Ağzını siler. "Döndüğümde üçüncü bir yardım alabilirim." Mary Jane ile bakışarak kıkırdar.

"Bir havalı tüfek getirin. Kapının ötesine geçmemiz gerekebilir." Saatimi kontrol ettim. Tam yirmi dakikadır dışarıda. Ya da en azından uzaktan el fenerini gördüğümünden beri o kadar zaman geçti. "Golf arabasını alıyoruz."

"Elbette. Bu sabah şarj ettim." Peçeteyi masaya atıyor ve arka kapıdan çıkıyor.

Onu yakından takip ediyorum. Uzun adımlarla bahçe evine ulaşıyorum, doğruca garaj kapısına en yakın golf arabasına yöneliyorum ve direksiyonun arkasına atlıyorum. William arka tarafa gidip bir havalı tüfek alıyor. Bana katıldığında durup şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sadece bin." Hızlı gitmem gerekiyor ve ona nedenini açıklayacak zamanım yok.

Yolcu tarafına atlıyor ve canını kurtarmak için tutunuyor.

Yumrukladım. "Yan tarafa bak ve bir ışık görüyorsan söyle."

"Evet, efendim." Gözlerini kısıyor ve öne eğiliyor.

Yaşasa da ölse de umurunda olmayan bir pislik gibi sürüyorum. Saatim beş dakika içinde varacağımızı söylese de saatler gibi geliyor. Kapı ardına kadar açık. Kahretsin. Tabii ki oraya gitti.

"Yardım edin." Çığlık o kadar zayıf ki, rüzgarın bana oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorum. William'a dönüyorum.

"Ben de duydum." Dışarı atlıyor.

Eşiği geçip açıklığa doğru ilerliyorum. "Biri yardım etsin. Lütfen yardım edin," diyor tekrar.

"Bu taraftan." Ağaçlara doğru işaret ediyorum.

Paloma'nın tehlikede olduğuna dair milyonlarca senaryo aklımdan geçiyor - vahşi hayvanlar, ormanda yalnız bir kadının adil bir oyun olduğunu düşünen bir adam, ayak bileğini kırıyor, bir hayvan tuzağına düşüyor. Liste uzayıp gidiyor. Ama hesaba katmadığım tek şey, gerçekten izlemek zorunda olduğum şey -Paloma donmuş bir göletin ortasında bir atıştırmalıktan başka bir şey değilmiş gibi bütün olarak yutuluyor.

Arkama baktım ama William gitmişti.

Siktir . Burada durup hiçbir şey yapmadan duramam.

Yüzeyi tarayarak ona ulaşmanın bir yolunu arıyorum. Katı buz bulana kadar geniş bir daire çiziyorum. Kenardan çok uzakta değildi, belki üç metre. Eğer arıyor olsaydı, donmuş bir göletin üzerinde yürüdüğünü görürdü.

"Bay Archer." William elinde kazmalarla geliyor. "Ne ne olmaz." Başımı sallıyorum, o da kazıkları bana doğru fırlatıyor.

Karnımın üstüne düşüyorum. Buza iyice tutunduğumda ve William ayak bileklerimi kavradığında, onu aramak için vücudumun yarısını lavabo deliğine batırıyorum. Şaşı gözlerle gördüğüm tek şey onun yüzen eli. Ona uzanıyorum ve hayatım ona bağlıymış gibi çünkü öyle.

Başı su yüzeyine çıktığında, tek kolumu beline dolayarak onu yukarı kaldırıyorum. "Beni geri çek," diye sesleniyorum William'a.

Getiriyor. Onu yanımda getiriyorum ama ya soğuktan ya da çok fazla su yuttuğu için bilinci yerinde değil. Kafamda hesapladım. O kadar uzun süre suyun altında kalmamış. Bir şeyi yok. İyi olmak zorunda. Kalp masajı yapmadan önce parkamı çıkarıp yere seriyorum. Kalp masajını sayıyorum ve sonra onun için nefes alıyorum.

"Hadi ama karıcığım. Benden vazgeçemezsin," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Tekrar dene," diyor William tüfeğiyle benden elli metre kadar uzakta. hazır.

Tekrar sayıyorum ve ona hava veriyorum. Her tarafına su sıçrarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Onu yan çeviriyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bir şeyin yok. İyi olacaksın."

"Bay Archer," diye William.

Tam zamanında döndüm ve lanet bir kurt gördüm. Buranın onların toprağı olduğunu biliyorum. Ama şimdi zamanı değil.

"Sakin ol William." Yavaşça Paloma'ya uzanıyorum ve onu yanıma getiriyorum. "Yürüyebilir misin?" diye soruyorum.

"Dizim." Yüzünü buruşturuyor.

Onu kollarıma alıyorum ve hayvan sola doğru ilerlerken William'ı sağdan kuşatıyorum. Güzel, buradan çıkmamızı istiyor. Sorun değil.

"Hadi buradan siktir olup gidelim." Kollarımda Paloma ile yere doğru geri adım atıyorum.

William da silahı hazır bir şekilde onu takip eder.

"Siktir." Altındaki buz çatlarken bağırır ve yere düşer.

Düşmesini engellemek için oradaydım ama kurt bu ani değişimden hoşlanmadı. Dişlerini göstererek bana saldırıyor. Paloma'yı arkama aldım ve onu korumak için ona doğru ilerledim. Menzilime girer girmez burnunun ortasına bir yumruk indiriyorum. Yere düşüp yana yuvarlanıyor ama sonra tekrar bana doğru geliyor.

Dönüp baktığımda William tüfeğini ona doğrultmuştu. "Ateş etme," diye bağıyorum ona, namluyu yana doğru tokatlayarak.

Bu çok aptalca bir şey. Silah patladı ve bir şekilde yüzümü ıskaladı. Kurt sızlandı ve sonunda geri çekilmeye karar verdi. Neredeyse ne olduğunu düşünecek vaktim yok. Paloma'yı tekrar kollarıma alıp golf arabasına koşuyorum.

Ben Paloma'yı arkaya bakan koltuğa bağlarken William sürücü koltuğuna atlıyor. Yanına tırmanıyorum ve onu sıkıca tutuyorum. Omzumun üzerinden "Sür," diye bağıyorum.

"Evet efendim."

Aklımda milyonlarca soru çığ gibi büyüyor. Ama Paloma, kapıların ardında ne ettiğini açıklamak bir yana, bir cümleyi bile bir araya getiremeyecek kadar zayıf ve soğuk. William bizi birkaç dakika içinde mutfak kapısına götürüyor.

"Bay Archer," diye başlıyor.

"Yapman gerekeni yaptın. Bunu bir daha düşünme. Canavar iyi olacak. Ona vurmadın." Paloma'yı kucağıma aldım. "Mary Jane'e söyle

fazladan battaniye ve çay gibi Şeylere ihtiyaım var." "Evet, anladım."

Arkamda sulu buzdan bir iz bırakarak içeri daldım. Paloma kollarımda titrerken merdivenlerden üçüncü kata ıkıyorum. Onu halının üzerine yatırıp hipotermi belirtisi var mı diye baktım. Suda fazla kalmamış. İyi olmalı. Onu kaybedemem. Mary Jane elinde battaniler ve yatağın yanında fişe takmak için bir aydanlıkla geldi.

"Giysilerini taşımama yardım et," diyorum.

Paloma uyanık ama pek tepki vermiyor. İkimiz iki dakika içinde onu iç çamaşırına ve sütyenine soktuk.

"Bundan ben ." Kat kat giysilerimi .

"Ben dışarıda olacağım." Kapıyı arkasından kapatarak ayrılır.

Tamamen soyunuyorum ve sonra Paloma için de aynısını yapıyorum. Onu yatağımdaki battanilerin altına yerleştirdikten sonra yanına tırmanıyorum.

"İyisin." Başının üstünü öptüm. "Her Şey bitti."

"Hmm." Yanımda kıpırdanıyor. "Neden ıplaksın?" diyor zayıf bir sesle.

"Herkes bunun birini sıcak tutmanın en hızlı yolu olduğunu bilir." Elimi sırtının alt kısmında gezdiriyorum.

Gülüyor. "Beni hayata döndürmeye mi çalışıyorsun yoksa kalp krizi mi geçirteceksin?"

"Kesinlikle yeniden canlandırın." Bu konuda gülmeye hazır değilim.

"Neden dışarıdaydın? Bu senin ilk kışın değil. Donmuş bir göletin üzerinde yürümenin ne zaman güvenli olduğunu biliyorsundur."

"Vahşı bir hayvandan ürtüm. Kaçtım. Nerede olduğumu fark ettiğimde artık çok geçti. Yer altımdan kayıp gitti." Yüzünü göğsüme gömdü. "Beni nasıl buldun?"

"Bir mucize eseri." Dudaklarımı başına bastırıyorum. "Konuşmaya devam et." Doğrulup komodinin yanındaki çaydanlığa uzanıyorum. Bir fincana çay doldurup ona ikram ediyorum. "İ. Yardımcı olur."

"Sanırım 'konuşmaya devam et tavsiyesi' beyin sarsıntısı geçirdiğın zamanlar için." Ayağ a kalktı ve bardağı benden aldı. "Teşekkür ederim." Gözlerini kırpıştırıyor ve gözyaşları yanağından aşağı süzölüyor.

"Şansımı denemek istemiyorum. Hey, ağlama." Yanağını sildim. "Bir Şeyin yok."

"Kızma." Yudumluyor, iri geyik gözleriyle bana bakıyor. Buna kim karşı koyabilir ki?

"Sana kızgın değilim." Kendimi gösteriyorum. "Gördün mü? Tamamen sakinim."

"Öyle demek istemedim." Soğuk yanağını bardağa bastırıyor. "Hunter'la buluşmak için oraya gittim."

Vücudu benimkinin yanında donuyor ama bir anda yatağa sıcaklık . O da bunu hissediyor çünkü benden uzaklaşmak için kıvranıyor.

"Açıklamama izin verin." Yüzünü buruşturuyor.

"Evet, açıklayacaksın ama önce dizine ne oldu?" diye sordum. "Pek bir şey olmadı. Buzun içinden düşerken kenara çarptım."

Alay ediyor. "Buzlu suyun içinde olmanın buzlanma sanırsın."

"Sabah bir göz atacağız. Şimdilik, ateşinizi yükseltmek bizim asıl meselemiz." Bu kadar militan görünmek istemem. Ama onu iyileştirmek için bir plana sahip olmak hayatta kalmasının tek yolu. "Bu gece neden kendini tehlikeye attın?" Boş fincanını alıp komodinin üzerine koyuyorum. Hareket etmeyince beline uzanıp onu kendime yaklaştırıyorum. Ondan uzak kalmaya dayanamıyorum. Onun atan kalbini yanımda hissetmeye ihtiyacım var. "Hunter'la neden buluşuyordun?"

"Babamı görmek istedim." Duraklıyor. "Babamın iyi olmadığını söyledi. Çok endişelendim. Hiç düşünmedim. Aptalcaydı."

"Beni bekleseydin bunların hiçbiri olmazdı." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Senden ilk istediğimde ona gitmeme izin verseydin bunların hiçbiri olmazdı," diye karşılık veriyor.

"Kıçının bir şaplak daha yiyecek durumda olmadığına şükret." Onu sıkıca tutuyorum. "Uyumaya git."

"Burada mı?" Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Yatak odanda mı?"

"Evet. İşte." Çenemi esnetiyorum. "Şu itibaren, karımın *benimle* yatmasını istiyorum. yatağım."

"Kızgın değil misin?" Gözleri çırpınarak kapandı.

"Öyleyim. Ama sana değil." Ve bu lanet gerçek.

Sadece bir aptal bir kadınla evlenir, onu ve kalbini elinde tutabileceğini düşünür.

Saatler sonra, teni benimkinin yanında serin hissediyor, ama bunun normal olduğunu biliyorum. Ben çoğu insandan daha sıcak koşarım. Birçok gece onu uyurken izledim. Ama bu farklı hissettiriyor çünkü burada olduğumu biliyor. Ben onun odasında bir rüya ya da gölge değilim. Artık onun için o adam olmayı reddediyorum. Onun kocası olmak istiyorum. Hala olup olamayacağımı bilmiyorum. Ama bu geceden sonra, denemezsem en büyük piç olacağım.

"Bale ayakkabılarım," diye somurtuyor. "Kirlendiler."

"Şşş." Yüzünü avuçluyorum. "Bu sadece bir rüya," diye fısıldıyorum şakağına.

Bu kirli bale ayakkabılarıyla ilgili ilk rüyası değil. Rüyasında bunu görmesini tuhaf buluyorum çünkü anladığım kadarıyla bale ayakkabıları sanatçıların sahip olduğu en kullan-at eşyalar. Onları hiçbir şey yokmuş gibi kullanıyorlar.

O sakinleşince yaramı kontrol etmek için yataktan çıktım. Daha önce çarşaflardaki kan lekesini görmüştüm. Artık en kötüsü geride kaldığına göre omzumdaki sızı rahatsız edici olmaya başlamıştı. Banyoya gidip duşu çalıştırıyorum. Aynaya sırtımı dönerek yaramı inceliyorum. Canavar dişleriyle üzerime geldi, ama burnuna yumruk attığımda onu kenara itmeyi başardım. Bu yaranın pençesinden geldiğine yüzde doksan beş eminim. Umarım kuduz aşısına ihtiyacım olmaz.

Ecza dolabından ovalama alkolünü aldım ve bölgeyi ıslattım. "Lanet olsun." Tezgâha yaslanıp kenarından tutuyorum. Yaranın temiz olduğundan emin olmak için tekrar yapıyorum, sonra bandajla sarıyorum. Kalitesiz bir iş ama bu gece için yapabileceğim tek şey bu. Her seferinde bir sorun. Şimdilik Paloma ve Hunter'ın ne planladığını kesin olarak öğrenmeliyim.

Hızlı bir duş alıp odaya geri dönüyorum. Paloma bu gece hiçbir yere gitmiyor. Ama yine de ona göz kulak olma ihtiyacı duyuyorum. Dört direkli yatağın ayak ucunda durup saçlarımı havluyla kuruluyorum. Benim odamda, bizim odamızda güzel görünüyor.

Artık yanaklarına pembelik geri döndüğüne göre bundan sonra yapmam gereken şeye odaklanabilirim... Hunter'a. Telefonumu bulana kadar yerdeki ıslak kıyafetlerimi karıştırıyorum. Gardenia aylar önce Paloma'nın telefonunu hacklemiş ve benimkiyle eşleştirmişti. Onun telefonuna gelen her mesaj, her e-posta ya da sosyal medya paylaşımı benimkinde görünüyor.

Gözetleme uygulamasını açtım ve mesaj uygulamasına tıkladım. Yeterince eminim. Hunter ve o bugün mesajlaşmışlar. Ve bunun tek bir anlamı olabilir. Paloma masamı karıştırmış ve lanet telefonunu bulmuş. Ve sadece bu da değil, Hunter'a mesaj atmış. Dünyadaki onca lanet insan varken, Hunter'a mesaj atmış, eski erkek arkadaşına.

Aralarındaki konuşmayı okurken midem bulanıyor. Zihnime not alıyorum, aslında bu bir senet, sırf onun zamanı ve bedeni üzerinde hak sahibi olduğunu düşündüğü için ona ettiği her bir hakareti. Bir nefeste ona fahişem diyor, sonra da onu özlediğini söylüyor. Onu tekrar gördüğümde, bir daha asla hiçbir şeyi koklayamayacağından emin olacağım, özellikle de karımı.

Telefonumu sıkıca kavrayıp alnıma götürüyorum. "Neden ona mesaj attı?"

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor. Pislik herif muhtemelen hâlâ onu bekliyordur. Senatörün eski malikanesinde buluşmaları gerekiyordu ama o gelmedi. Onun yerine burada benimle. Bu gece onu neredeyse kaybediyordum. Eğer buza düşmeseydi, onunla birlikte gidecekti.

Hâlâ akla yatmayan bir şey var. Hunter gerçekten Paloma'yı babasına götürmeyi mi planlıyordu? Onu hiç kahraman olarak görmemiştim. Yoksa Senatör onu kendisine getirmeye mi çalışıyor? Onun için gelemes, itibarı zedelenir. Ama kız kendi giderse, Senatör bununla bir ilgisi olmadığını iddia edebilir. Tabii önce cesedimi çiğnemesi gerekecek.

"Baba, ayakkabılarım" diye mırıldanıyor uykusunda.

"Şşşt." Yatağa doğru yürüdüm ve yanına tırmandım.

Önceden ona karşı hissettiklerim en iyi ihtimalle çelişkiliydi. Onu istiyorum. Tabii ki onu istiyorum. Onunla tanıştığım andan beri onu istiyorum. Ama hızlı bir sevişme ve evlilik iki farklı şey. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu noktada çizgiler çok bulanık. Onu arzulayan yanlarımın hangisinin şehvet, hangisinin aşk olduğunu söyleyemiyorum.

Durum ne olursa olsun, Paloma benim. Sonunda Senatör'ün onu hapsedtiği kafesten kurtuldu. Ona geri dönmeyecek.

Yavaşça yorganı geri çekiyorum ve her santimini inceliyorum. Omzunda ve bacaklarında çürükler var. Yaşadığı travmanın bariz işaretleri. Ama bileğindeki çizikler bambaşka bir şey. Bu izleri onda en son açılış gecesinden hemen önce görmüştüm. Ona sorduğumda omuz silkti.

Bunu kendine yapıyor. Başımı sallayarak onu göğsüme çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, Küçük Güvercin.

Benimle güvendesin." "Seninle kalmak istiyorum," diyor.

"Emin misin?" Bakışlarıyla buluşmak için yere baktım. "Seni dünyayla paylaşmayı reddetsem bile mi?"

"Evet." Gülümsüyor, o altın gözleri bana aya asılmışım gibi bakıyor, güven dolu ve tanımaya hazır olmadığım başka bir şeyle.

Bir keresinde benden onu kurtarmamı istedi. Ve ben onun sözlerini düşünmeyi bırakmadım çünkü onun için o adam olmak istiyorum. Onu güvende tutan kişi olmak istiyorum.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Seninle olmak acı vermiyor."

BÖLÜM 20

BENİM İÇİN ÇALIŞMANIZ GEREKİR

PALOMA

Kollarımı başımın üzerinde uzatıyorum, sanki günlerdir uyuyormuşum gibi hissediyorum. Yan döndüğümde Archer'ın gittiğini fark edince gülümsemem kayboluyor. En azından dün gece beni odama gitmeye zorlamamıştı. Benim için çok endişelenmişti, sanki beni önemsiyormuş gibi.

Yataktan kalkıp Archer'ın en-suite banyosuna gidiyorum. Çift kişilik makyaj masasının üzerine, içinde tüm gerekli malzemelerin olduğu bir tuvalet çantası bırakmıştı. Bu şekilde onun alanında olmak rahatsız edici hissettiriyor ama dişlerimi fırçalarken çekmecelerini ve dolabını karıştırmama engel olmuyor.

Tam bir CEO gibi, birbirinin aynısı, pahalı ve zamansız görünen sıra sıra özel dikim takım elbiseleri var. Etrafı karıştırırken, duştan sonra giymek için beyaz tişörtlerinden birini alıyorum. Çarşafa sarınmış bir şekilde odama gidemem. Banyoya dönüp ılık suyu çalıştırıyorum.

Duş kabini kocaman, iki duş başlığı ve karşı duvar boyunca fiskiyeleri var. Buranın her köşesi onun gibi kokuyor, sandal ağacı ve köknar karışımı. Bunların bir anlamı olduğuna dair umutlanmamaya çalışıyorum. Eğer geceyi burada geçirmeme izin verdiyse, bunun nedeni hipotermiye girmemden korkmasıydı.

Saçımı şampuanlamayı ve vücudumu keselemeyi bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum. Ve tam o sırada Archer da banyosuna girmeye karar veriyor. Sanki neden kalmama ve duşunu kullanmama izin verdiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Günaydın." Bakışları vücudumda gezinirken yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

tepeden tırnağa çıplak vücut.

"Günaydın." Makyaj masasına koştum ve dolabında bulduğum beyaz tişörtü giydim. "Ben de tam çıkıyordum."

"Bu kıyafetle nereye gidiyorsun?" Tezgâhın üzerine yara bandı ve merhem tüpleriyle dolu bir kutu koydu.

"Odam," diye cevap veriyorum.

"Sana dün gece söyledim. Burası artık senin odan. Bizim odamız. Mary Jane'e geri kalan eşyalarını bugün taşıtacağım." Arkasına uzanır ve tişörtünü çıkarır.

Etkileyici vücuduna, sırtını ve omuzlarını kesen düz ovalara, eşofmanının bel bandının altına inen v çizgisine ve yırtık oblik kaslarına hayran kaldığımda ağzım bir parça açık kalıyor. Onunla ilgili her şey güç ve seks çılgınlıkları atıyor.

Bakışlarım aynada onunkilerle buluştuğunda hâlâ onu süzüyordum. Eğlencesini gizlemeye çalışırken gözünün kenarında bir kırıksıklık belirliyor. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye soruyor.

"Senin boyunda birini hiç yakından görmedim." Yarı çıplak erkekleri her zaman görüyormuşum gibi omuz silkiyorum, ki bu doğru. Yine de hiçbiri bana böyle hissettirmemişti.

Gülümsüyor ve sonra dikkatini omzundaki sargıya veriyor.

Onu soyduğunda, altındaki yara parlak kırmızı ve kızgın görünüyor.

"Tanrım." Bir adım daha yaklaştım. "Yaralanmışsın." Uyuşturucu kremi aldım.

Ona dokunmak istediğimde bileğimi kavradı. "Ne yapıyorsun?" "Sana yardım ediyorum." Kolumu yavaşça onun kurtarıyorum. "Eğer giyinmezsen

"Bunu düzgün bir şekilde yapmazsak enfeksiyon kapacak." "Sanırım zaten orada." Yüzünü buruşturuyor.

"Seni ısırıldı mı?" Bölgeyi gazlı bezle temizliyorum.

"Hayır. Sanırım beni arka ayaklarıyla yakaladı." İki elini lavabonun iki yanına dayıyor. "Sanırım bu iyi haber. Kuduz aşısına gerek yok."

"Böyle vahşi bir hayvanla dövüşürken ne düşünüyordun? Seni öldürebilirdi," diye uyarıyorum dezenfekte edici merhemi ararken.

"Seni öldürmesini istemediğimi düşünüyordum." Başını eğiyor ve sırtındaki kaslar tepki olarak dalgalanıyor.

Aynaya bakıyorum. Bana baktığında usulca "Teşekkür ederim" diyorum.

"Bir şey değil." Bana seksi bir gülümseme fırlatıyor ve gözlerimin içine bakmak için hafifçe dönüyor.

Isı yanağıma hücum ediyor. Ona bu kadar yakın olmak bir afrodisyak gibi. Yutkunuyorum ve ilacı yaranın üzerine sürüyorum. Bir kelebek dikişi alıp yırtık derinin üst kısmını bir arada tutmak için kullanırken beni dikkatle izliyor.

Onun incelemesi altında kalbim hızla çarpıyor. Dikişlerime bakmıyor bile, sadece yüz hatlarıma odaklanıyor. Yutkunuyorum ve diğer dört kelebek dikişi tutuyorum.

"Bu acıtacak," diyorum.

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Onun odunsu kokusunu duymazdan gelerek, iki ucu birleştirmek için kesik deriyi sıkıyorum, sonra hızlıca ve olabildiğince düzgün bir şekilde, tüm yarayı bir arada tutmak için yapışkan dikişleri ekliyorum.

"Hmm." Makyaj masasının kenarını kavırıyor.

"Özür dilerim." Omzunu öpmek için hamle yapıyorum ama yarıda duruyorum. "Bence üstünü örtmezsen daha iyi olur. Bırak hava alsın." Elimi beline koyuyorum, omzundaki pürüzsüz ten dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta. Her yerini öpmek istiyorum.

"Teşekkür ." Yavaşça bana doğru döndü.

Yanağıma dokunmak için elini kaldırdığında etrafımızdaki bir yük çatırdıyor. Bana bir şey soracakmış gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. Gözlerinde şehvetle beni incelerken içimde yanan sıcak adrenalinle ayakta duruyorum. Bu kadar yakınımda olmasına dayanamıyorum ve hala ona sahip olamıyorum.

"Bu sabah yapmam gereken işler var. Seni kontrol etmek için geri geleceğim." Bakışları bir nefes için dudaklarıma düşüyor, sonra çekip gidiyor.

Ona bu kadar yakın olmanın etkisinden kurtulduktan sonra yatağına dönüyorum ve üzerine bıraktığı kitabı alıyorum. Döndüğünde nihayet bana düğün gecemi yaşatacağı umuduyla onun tişörtünden başka bir şey giymiyorum. Bütün gün bana dönmesini bekledim ama dönmedi. Ve ben de onu aramaya gitmedim. Öğleden sonra beş civarında, yatağının başucundaki sabit hat çaldı.

Tekrar çalıyor ve ne yapacağımı bilemeden öylece bakıyorum. Sonunda ahizeyi kaldırdım. "Alo?"

"Bayan Archer," diye selamladı beni Mary Jane. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, akşam yemeğinizi şimdi yemek ister misiniz diye merak ediyordum."

"Dur tahmin edeyim, üçüncü kata çıkmaya izin verilmiyor, o da sana onu aratıyor, öyle mi?" Gülüyorum.

"İçeri girip temizlik yapmamıza izin verdiği saatler var. Ama sen uyuduğun için seni rahat bırakmamızı istedi," diyor sanki onun temkinli davranması tamamen normalmiş gibi. "Akşam yemeğiniz ne olacak?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Sanırım bu gece Bay Archer'a katılacağım." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Birazdan görüşürüz."

"Pekâlâ, Bayan Archer," diyor ve neredeyse kulaktan kulağa gülümsediğini görebiliyorum.

Telefonu kapatıyorum ve yatak odamın alt katında hazırlanmak için yataktan fırlıyorum. Bir yanım Archer'ın gerçek bir evliliğimiz varmış gibi davranmamızı kolaylaştırdığı için minnettar. Ama asıl mesele şu ki, rol yapmaktan yoruldum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesini istiyorum, şehvetten çok daha öte bir şeyler.

Dün gece benimle ilgilenme şekli bana aramızda itiraf etmek istediğinden daha fazlası olduğunu söylüyor. Bunu söylemesini, aramızdaki şeyle korkmadan yüzleşmesini istiyorum.

İki saat sonra, bana aldığı kırmızı elbiseyi giyiyordum. İlk tanıştığımızda giydiğime benzeyen bir elbise. V yakalı cüretkâr bir tasarım ve her adımda güzelce akan ve vücudumu mükemmel bir şekilde saran ipeksi kırmızı bir kumaş. Aynadaki yansıma bakıyorum, dekoltemi daha fazla örtmek için ortasından çekiştiriyorum. Ama elbise yerinden oynamıyor.

Saçımı balerin topuzu yapıyorum ve dikkatlice tüylü bir toka tutturuyorum. Makyaj için, göz kapaklarıma koyu bir far ve gözlerimdeki altın benekleri ortaya çıkarmak için bir ışıltı sürerek dramatik bir göz görünümü elde ediyorum. Dudaklarım için parlak bir nude renk görünümü tamamlıyor. Kendimi otelin barında geçirdiğim o geceki gibi hissediyorum. Ben Odile'yim, siyah kuğu, prensimi baştan çıkarmaya hazırım. Bunca haftadır Archer'ın evinde olmak beni bir şekilde değiştirdi. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemeye cesaret edemediğim kadar çok istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, canım yanıyor. İçimdeki bu ateşi söndürmeme yardım edebilecek tek kişi o.

Aynadaki kadına son bir kez bakıp elbisemi düzeltiyorum ve dışarı çıkıyorum. Saat yedi buçukta Archer'la buluşmak üzere büyük merdivenlerden inerken ellerim titriyor. Eminim şimdiye kadar Mary Jane ona odamda yemek yemeyeceğimi söylemiştir bile. Merdivenlerin yarısında, ikinci sahanlığa ulaştığımda fuayede telefonla konuşuyor. Elbette, koyu renk takım elbiselerinden birinin içinde yine nefis görünüyor.

"Ne yapman gerektiği umurunda değil. Git..." durup bana bakıyor, ağzı hafifçe açık. Birkaç vuruştan sonra tekrar telefonuyla konuştu. "Seni sonra ararım."

"Merhaba." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor ve bana bakışı günahkârca. "Nefes kesicisin."

"Teşekkürler, sana da." Onu işaret ediyorum.

Neden gerginim? Bu ilk randevumuz değil ki. Aslında, sanırım daha önce onunla hiç yemek yemediğim için öyle olacak.

"Gergin olma." Elini belime koyuyor ve devam etmemi işaret ediyor. "Bir içkiye ne dersin?"

"Tamam." Beni yemek odasına ve sağındaki yer sofrasına götürmesine izin verdim.

Sonunda beni nasıl yemeğe dair bir şeyler söylemesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Bu konuda kendini beğenmiş bile değil. Rahat ve memnun görünüyor. Bunca zaman onu reddettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama bana bir mahkum gibi davranmakta ısrar ettiğinde ne bekliyordu ki?

İkimiz de oturur oturmaz Mary Jane, üzerinde iki kokteyl bulunan küçük gümüş bir tepsiyle servis kapısından içeri giriyor. Önüme bir fincan koyarken bana gülümsüyor. Mor içkiyi tanıyorum.

"Lavanta gimleti," diye heyecanlı bir gülümseme sunuyor bana.

"Benim favorim." Archer'a bakıyorum. "Benim hakkımda bilmediğin bir şey var mı? Yeşil elma sever misin?" Mutfağın her zaman yeşil elmalarla dolu olduğunu fark ederek soruyorum.

Mary Jane odadan çıkana kadar bekler. "Dilinde tadı seviyorum." Kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Oh." Göğsümde tüylerim diken diken oldu. Sakinleşmek için içkimden büyük bir yudum aldım. İnanılmaz derecede muhteşem kocamla akşam yemeği yiyordum. "Nasıl hissediyorsun?" Elime uzandı. Elimi tutmadığımı sanıyor.

Çiziklerimi kontrol etmek için bileğimi nasıl hafifçe çevirdiğine dikkat edin. "Herhangi bir yönelim bozukluğu, kıyafetlerini çıkarma dürtüsü var mı? Bilmiyorsan söyleyeyim, bunların hepsi hipotermi belirtileridir."

"Biliyorum." Bardağıma gülümsüyorum. "Merak etme. Bu gece elbisemi giymeyi planlıyorum."

Gerçi şimdi bu düşüncüyü aklıma soktuğu için soyunmak istiyorum, ama donmuş bir gölete düşmenin yan etkileriyle ilgisi olmayan başka nedenlerden dolayı. Ben koltuğumda yanmak üzereyken o nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

"Aklında bir şey mi var, Küçük Güvercin?" diye sorar.

Mary Jane bu kez iki küçük kâse taşıyan küçük gümüş tepsisiyle odaya döner. "Soğutulmuş bir et suyu. Yemekten önce damak temizleyici.

başlar. İyi eğlenceler." Başını eğiyor ve tekrar ayrılıyor.

"Hayır." İçkimi bitiriyorum, limon suyunun ekşiliğinin dilimde oynamasına izin veriyorum. Dudaklarımı yalarken Archer'ın bakışlarının beni nasıl izlediğinin farkındayım. Sonra bütün gün üzerinde düşündüğüm soruyu soruyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" Arkasına yaslanır, bardağındaki viskiyi döndürür.

"Ben senin için neyim? Karın mı yoksa küçük güvercinin mi?" Kelimeler dökülüyor

Ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyorlar. Buraya kavga etmeye gelmedim. Ama sanki dün gece birbirimizin kollarında uyumamışız gibi orada oturması beni geriyor. "Kararını ver artık."

"Anlıyorum." Ayağa kalktı ve tam arkama geçip yüzünü boynuma dayayana kadar bana doğru yürüdü. "Bu öğleden sonra sana geri dönmediğim için kırgınsın. Tam olarak ne yapacağımı sanıyordun? Seni unutturana kadar sikeceğimi mi?"

Oh iyi. Demek hayal kırıklığının kaynağını anlıyor. Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Hayır." Kibarlığı ve zenginliği haykıran dekoruyla yemek odasına bakıyorum ve kocamdan bana yaşamadığımız düğün gecesini yaşatmasını istemek için doğru kelimeleri arıyorum.

"Ne o zaman? Benden ne istiyorsun, Küçük Güvercin?" Sandalyemi kaydırarak önümden çekiliyor ve ben masaya sırtımı verene kadar bana doğru ilerliyor.

Boş bardağım devriliyor ve odanın zarif estetiğiyle çatışan yüksek bir ses çıkartıyor. Archer gözünü bile kırpmıyor. Bunun yerine daha da yaklaşıyor, kollarını vücudumun iki yanındaki masaya dayayarak beni içine hapsediyor. Servis kapısı açıldığında yavaşça göz kırptıyor ama Mary Jane'e dönüp bakmıyor.

"Oh." İzleri üzerinde durdu. "Özür dilerim. Daha sonra gelirim." Boğazını temizliyor ve kapıyı sert bir gümbürtüyle kapatıyor.

"Bunu burada yapmak zorunda değiliz." Gitmeye hazırlanıyorum.

"Hayır." Avucunu göğsüme bastırıyor. Elinin sıcaklığı kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyor. "Benden ne istediğini söyle, Küçük Güvercin. Kalmanı sağlayacak şey ne?"

"Archer." Gözlerimi ona dikiyorum. "Anlamıyor musun? Gitmek istemiyorum. Burada seninle olmak istiyorum. Ama sen." Nefes almak için duruyorum.

"Ben ne? Hmmm?" İşaret parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor.

"Sen...sen benimle sevişmeyeceksin." Gözlerim yaşardı.

"Bu evde geçirdiğin onca gün. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman. Benim sevişen bir adam olduğumu sana düşündüren nedir?" Başını eğdi, böylece benimle göz hizasına geldi.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Ama neden olmasın?" Yanağını okşuyorum, sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

"Hmm." Alnını benimkine bastırıyor. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Ona hissetmediğim bir güven göstermek için çenemi kaldırıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, bunun için ona yalvarmaya hazırım. Beni burada, yemek salonunda, koridorun sonundaki mutfakta ve mahremiyetimizi korumak için sadece kilitli olmayan bir kapıda götürmesi umurumda değil. "Beni istediğini biliyorum. Neden olmasın?"

"Çünkü bunun için benden nefret edeceksin." Gözlerindeki fırtına nefesimi kesiyor.

"Umurumda değil."

Parmakları göğsümden aşağı kayıyor ve elbisemin kumaşını yana iterek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Sanki bana dokunmak ona acı veriyormuş gibi tıslıyor.

"Tek hayal ettiğim bu, Küçük Güvercin." Eğildi ve meme ucumu sertçe emdi. "Gece gündüz. Tek istediğim duvarlarını sikimin etrafında sıkı sıkı hissetmek." Diğer göğsüme de aynı ilgiyi göstermek için yer değiştiriyor.

"O zaman yap." Nefes nefese kaldım, ellerimi destek için arkamda birleştirdim. "Beni becer, sanki senin küçük güvercininmişim ya da karınmışım gibi. Umurumda değil. Umurumda değil." Ağzımı onunkine bastırıyorum.

Göğüslerimi avuçluyor, dilini dişlerimin arasından geçiriyor, öpücüğüyle beni yutuyor. Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor ve benimle girdiği bu savaşı kaybetmenin eşiğinde olduğunu biliyorum. Tabakları itiyorum ve sanki bu gecenin yemeği benmişim gibi kıcımı masaya dayıyorum. Kalçamı kavriyor, bir yandan da boştaki eliyle elbisemi yan yırtmaçtan ayırarak seksimi ortaya çıkarıyor. Külot giymediğimi onayladığında nefesi kesiliyor. Birinin içeri girip beni masaya yayılmış, memelerim dışarıda ve belden aşağım neredeyse çıplak halde bulması umurumda bile değil.

"Çok mükemmel." Parmaklarının arkasını şişmiş amımın üzerinde gezdiriyor. "Archer." Ellerimi arkamda birleştirerek başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

Bizim hakkımızda karar vermesini beklerken damarlarımda saf bir ısırap dolaşıyor. Bakışları her santimimde dolaşırken kararıyor. Tam hayır deyip gideceğini düşündüğüm anda fermuarını indiriyor ve sikini çıkarıyor. Şafttan tabana öfkeli bir damar uzanıyor. Ve hayal etmek zorundayım ki

Bu kadar sert olması ve hala benim teklif ettiğim serbest bırakmaya izin vermemesi onun için acı verici.

İki kez pompalıyor, ucunu yarığıma sürüyor. "Bacaklarını daha geniş aç," diye emrediyor.

Çok büyük. Ama durup uyup uymayacağını düşünemeyecek kadar çok istiyorum onu.

Ne isterse yaparım.

"Bak ne kadar güzelsin." Boynumu tutuyor ve içime girerken beni aşağıya baktırıyor.

"Archer," diye sesleniyorum ona, sıcak ereksiyonu içime girip beni tamamen doldururken.

"İstediğin bu muydu?" diyor dudaklarıma.

"Evet." Duvarlarımı sonuna kadar gererken arkamdaki masa örtüsünü yumrukluyorum.

"Çok iyi hissediyorsun." Çenesini sıkıyor. "Tıpkı bildiğim gibi. Ne kadar iyi bir Küçük Güvercin."

Ucuna kadar çekiyor. "Birlikte ne kadar güzel göründüğümüze bak." Sularıyla kaplı ve onu benim olarak işaretlediğim fikri hoşuma gidiyor. Şaftıyla klitorisimi okşuyor. "Birkaç santim daha kaldırıabilirsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, pazularına tutunuyorum. Ben giyinik değilken onun giyinik olmasından nefret ediyorum. Ama tavşan deliğinde duramayacak kadar ilerlemiş durumdayım.

"Çok ıslak." İçime giriyor, çelik gibi sert aletin her santimini içime almamı sağlıyor.

"Ah." Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Ama Archer durmuyor. Kalçalarını içimde yuvarlıyor, G noktama defalarca vuruyor, beni deliliğin eşiğine, sadece bizim zevkimizin var olduğu bir yere itiyor. Arzum tırmanmaya devam ediyor. Bu beni korkutuyor çünkü düşüşün şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyorum. Ve sonrasında benden geriye ne kalacağını bilmiyorum.

Her işkenceli itişte, korkularının nereden geldiğini anlamaya başlıyorum. Saplantı damarlarımı açgözlülük, şehvet ve günahla dolduruyor. Archer'ı hayatımda hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Benim için geri dönüş yok. Şu anda benim için olduğu şeyi geri alamam.

Archer'a aşığım.

Beni sevmese bile. Ben sonsuza dek onunum. "Öp beni," diye yalvarıyorum.

Hiç tereddüt etmeden ağzımı alıyor ve beni tam da ona göre bir şekilde yutuyor. Kollarını belime doluyor ve içimde daha derinlere gömülüyor. Ve sonra çekirdeğimdeki kıvılcımı hissediyorum, seksimin zirvesindeki ağrıyan tomurcuğumun beklentiyle zonklamasına neden oluyor. Daha fazla tutamıyorum. Orgazmım beni bir çığ gibi kesiyor. Vücudumu ele geçiriyor ve beni var olduğunu hiç bilmediğim bir tür coşkuyla yıkıyor.

"Lanet olası coşku." Archer parmaklarını bir eliyle boynuma, diğer eliyle de kalçama doluyor. Beni sertçe beceriyor. Beni sahiplenişinde, bedenimi kendi boşalmasını bulmak için kullanımında nazık hiçbir şey yok. Ve sonra tekrar tırmanıyorum. İçime dalmaktan zevk almasını izlemek bile beni yeniden boşaltıyor. Ama bu sefer, o da benimle birlikte.

Yüzünü boynumun ve omzumun kuytusuna gömüyor ve gırtlaktan gelen bir ses çıkararak tenime vuruyor ve doğrudan klitorisime gidiyor. İkimiz de doruk noktamızın son dalgalarını atlatırken ona yapışıyorum.

"Lanet olsun." Kulağıma fısıldıyor. "Seninle seksin yoğun olacağını biliyordum. Ama böyle olacağını hayal etmemiştim." İçime doğru itiyor. "Sen benimsin. Sadece benimsin. Karımsın." Beni öpüyor, teslim olmuş gibi hissettiren durgun ve lezzetli bir jest.

"Sen de benimsin." Ağzımı onunkine bastırıyorum ve aramızdaki bağı koparmasına izin vermekten korkarak ona biraz daha tutunuyorum. Boynuma doğru bir nefes çekiyor. Bunu ona benim yapmış olmamı seviyorum. Her ne kadar kontrolü elinde tutmayı sevse de, ona kontrolü kaybettiren kişi benim. Bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, Archer."

"Hayır, değilsin." Yarı ereksiyon halindeki sikini kaldırırken dudaklarında bir sırıtış beliriyor.

Bakışları benimkileri arıyor. Ve ben onun gözlerinde bulduğum sakın mavi denizde kayboluyorum. Yanılmışım. Daha önce sakın ve soğukkanlı değildi. Sadece içinde kopan fırtınayı kontrol etmekte benden daha başarılıydı. Yanağını okşuyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Bu muhteşem adam gerçekten benim. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bir kez başını salladı.

"Şimdi iyi bir Küçük Güvercin ol ve yemeğini ye." Elbisemi düzeltiyor, bunu yaparken meme uçlarını çekiştiriyor.

Sandalyeyi benim için geri getirdiğinde, ona şaşkın bir bakış attım. Onun döllerini ve kendi sularıyla sıırıslamak olmuştum. Elbise darmadağın. Oturamıyorum.

"Beni duydun." Alçak sesle kıkırdaması tamamen günah. "Yemeğin geri kalanında döllüğümün içinde oturmanı istiyorum."

Kendimi sandalyeye bırakıyorum, rahatsız edici bir şekilde ıslanmış ve tahrik olmuş hissediyorum. Neyse ki sandalyeyi benim için ayarladığında masa örtüleri bacaklarımı ve elbisemi örtüyor. Önümde düzgünce durması için yerimi yeniden düzenlerken kıkırdamadan oturuyorum. İşini bitirdiğinde Mary Jane için zili çalıyor ve tekrar yerine oturuyor.

Kadın odaya girer girmez, "Yemeğe hazırız." dedi. Sanki az önce masada beni unutturana kadar becermemiş gibi masanın başında oturarak nezaketin timsali oldu.

"Elbette, Bay Archer." Gidiyor ve ana yemeklerimizle geri dönüyor. "Her şey çok lezzetli görünüyor." Archer ona kibarca gülümser. "Teşekkür ederim. sen."

"Keyfini çıkarın." Başını sallıyor ve tekrar kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Archer yüzünde rahatsız edici derecede kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ye."

Neden o talepte bulunabiliyor da ben bulunamıyorum? O etini kesip ağzına bir lokma atarken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Merakla bana bakmadan önce birkaç ısırık daha almasını izliyorum.

"Aklında bir şey mi var, Küçük Güvercin?" diye soruyor eğlenerek bir ses tonuyla.

Ve bana bu soruyu son sorduğunda, ondan tam olarak istediğimi almış olmam beni şaşırtmadı.

"Çıplak vücuduna dokunmak istiyorum." Karnımda kelekler uçuşuyor. "Kıyafetlerini çıkar."

Çatalının yarısını ağzına götürmüşken durdu. "Burada emirleri sen vermiyorsun, Küçük Güvercin."

"Lütfen." Yalvarıyorum.

BÖLÜM 21

SİZİN TİCARİ İŞLERİNİZİN DAHA İYİ OLMASI İÇİN

PALOMA

Yemeğimi sessizce yiyorum ve şimdi eskisinden daha fazla sorum olduğunu fark ediyorum. Çünkü Archer ve ben sonunda birlikteliğimizi tamamlamış olsak da, hala benimle gerçek bir evlilik yapmak isteyip istemediğini bilmiyorum. Hâlâ ona dokunmama izin vermediğinden bahsetmiyorum bile. Nedenmiş o? Benim yanımdayken kendine güvenmediğini söylüyor. Ama bununla ne demek istiyor? Kontrolünü kaybetmekten mi korkuyor? Bir gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı bastırıyorum. Bu gece kontrolünü kaybetmesi çok hoşuma gitmişti.

Archer, bir partnerde sahip olabileceğimi bilmediğim her şey. İhtiyacım olduğunda şefkatli, kaybolmuş hissettiğimde kontrolcü ve talepkâr.

"Bana öyle bakmayı kesmezsen bütün gece burada kalacağız." Peçetesiyle ağzının kenarlarını sildikten sonra peçeteyi masanın üzerine bırakıyor. "Bitirdin mi?" Başını neredeyse boş olan tabağıma doğru eğiyor.

"Evet." Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde ona bakıyorum. "Ne oldu?"

"Seni yukarı çıkarıyorum." Planını kabul edemeden ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucakladı.

Islak bir elbisenin içinde oturmak bu kadar rahatsız edici olmasaydı, beni yere bırakmasını talep ederdim. "Biliyorsun, insanlar benimle birlikte olmak için beni üst kata çıkardığını düşünecek."

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. "Belki sonra, Küçük Güvercin. Bekleyemeyecek işlerim var."

Hayal kırıklığımı gizlemek için gözlerimi ondan kaçırıyorum. Ben onun kollarındayım ama o sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi hissediyor. Beni uzaklaştırmasına neden olan bu sır nedir? Bana duyduğu arzu etrafımızdaki boşluğu dolduruyor ve

ne zaman yakın olsak havayı ham enerjiyle cızırdatıyor. Ve yine de, bunun yerine kalkanlarını kaldırmayı seçiyor.

"Bu saatte ne tür bir işle ilgileniyorsun?" Soruyorum, kelimelerim acı dolu.

"Evde kalmak ve senin kaçmadığından emin olmak için ertelemek zorunda kaldığım türden." Süitinin kapısını omuzlayarak açtı ve büyük yatağı atlayarak beni en-suite banyoya götürdü.

"Çünkü bana güvenmiyorsun. Sana söyledim. Hiçbir yere gitmiyorum." Ayaklarımı yavaşça yere deşdirdiğinde yüzümü ona dönüyorum. "Archer?"

"Bu gece için başka soru yok." Fıskiyeleri ve suyu çalıştırmak için duşun dışındaki ekrana dokunuyor. Boynumu kucaklarken yasemin kokulu buhar odayı dolduruyor. "Ve başka istek yok, Küçük Güvercin." Bir kaşını kaldırıyor.

Tercümesi? Duş alıp yatmam gerekiyor. Artık seks yok ve kesinlikle ona dokunmak yok. Cam kapıyı açarak içeri girmemi işaret etti. Hareket etmeyince, arkamda durmak için etrafımda dolanıyor. Fermuarı indirip elbiseyi omuzlarımdan kaydırırken başparmağı omurgama baskı yapıyor.

Sanki ipinin ucundaymış gibi bir nefes bırakıyor. Sonra tekrar gidecekmiş gibi hissettiğinde boynumu kavıyor ve beni hareket ettiriyor, böylece ağzı benimkini yakalamak için hizaya geliyor. Dillerimiz umutsuz bir öpüşmeyle çarpışıyor, sanki son öpüşmemizin üzerinden saatler değil de günler geçmiş gibi.

"Devam et," diye emretti.

İtiraz edemeyecek kadar sersem ve şaşkınım. Başımı sudan uzak tutarak spreyin altına giriyorum, böylece önce saçlarımı açabiliyorum. Ilık su ağrıyan amımı rahatlatırken saçlarımın sırtımdan aşağı düşmesine izin veriyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Archer hâlâ orada, tamamen giyinmiş ve gözlerinde açlıkla beni izliyor.

Bacaklarımın arasına uzandığımı görmesi için ağırlığımı değiştirerek kendimi tatmin etmeye başlıyorum. Eğer ona dokunmama izin vermiyorsa, ellerimle neler yapabileceğimi görmesini istiyorum. Göğsümü yoğururken cinsel organımı avuçluyorum.

"Paloma," diyor dişlerini sıkarak, bir elini fayansa diğeriyle cam kapıyı kavrayarak. "Ne yapıyorsun?"

"Hmm." İnliyorum, parmaklarımın ucunda girişimi hissedene kadar daha aşağıya uzanıyorum. "Seni okşamayı tercih ederim."

Yakıcı bakışları vücudumun her santimini inceliyor. "Duvara yaslan, Küçük Güvercin. Amına dokunduğunu görmek istiyorum." Yavaşça nefes veriyor. Saçlarımın uçları nemli ve tenime yapışıyor. Çenesi sıkıştı. "Saçlarını meme uçlarından uzaklaştır." Emrediyor. "O muhteşem göğüslerini görmek istiyorum."

Sırtımı arkamdaki fayansa dayıyorum ve emirlerini yerine getirirken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Sanki bedenim bir tür kutsal tapınakmış gibi beni büyük bir şevk ve hürmetle izlemesi bedenimi ateşliyor.

Dudaklarını yalıyor, sonra başını sallıyor ve sessizce parmaklarımı içimde kaydırmamı emrediyor. İsteddiği gibi yapıyorum. "Hmm." Bacaklarım altımdan çıkmakla tehdit ederken başım yana doğru yuvarlanıyor. "Archer?"

Beni tutmasına ihtiyacım var. Düşersen beni yakalaması için ona daha yakın olmalıyım. Ama o kılını bile kıpırdatmıyor, sanki bir vitrindeymişim gibi beni izlemeye devam ediyor. "Şimdiden çok yaklaştın. Değil mi, Küçük Güvercin? Ne açgözlü bir amcıksın."

Başımı salladım.

"O zaman bitir."

Bir elimle tomurcuğumu sabırsızca ovuyorum, sonra diğer elimle içeri uzanıyorum ve parmaklarımı ulaşabildiğim kadar uzağa daldırıyorum. Gözlerimi sıkarak, arzumun artık zapt edilemeyecek hale gelene kadar özümde açığa çıkmasını bekliyorum. Oraya o kadar hızlı varıyorum ki, bu beni şaşırtıyor.

"Ahh." Doruk noktam geçene kadar kendimi iyi hissettiren her yere dokunmaya devam ediyorum.

Archer'a baktığımda hâlâ nefes nefeseydim ve nefesimi tutmaya çalışıyordum. O gitmişti. Geldiğimi görecektense kadar uzun kalıp kalmadığını bile bilmiyorum.

"Archer, seni seviyorum." Boğazıma takılan gözyaşları yüzünden kelimelerim boğuklaşıyor.

Kıçım yere değene kadar duvardan aşağı kayıyorum ve bir süre kalmaya karar veriyorum. Ilık su tenimde iyi hissettiriyor. Ayrıca burada, Archer'ın beni bir kez daha reddettiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda değilim. Neden bu kadar inatçı? Bekâretimi aldığı için ondan nefret edeceğimi sanıyor. Ama şu ana kadar tek hissettiğim ona yakın olmak, onun hakkında daha fazla şey bilmek için duyduğum yoğun ihtiyaç.

Parmak uçlarım budanmaya başladığında, acıma partime son veriyorum ve duşumu bitiriyorum, saçlarımı şampuanlıyorum ve makyajımı temizliyorum.

hala burada. İç çamaşırlarımı giydim ve soğuk yatağa girdim.

Saatler sonra, Archer odaya girdiğinde kıvrılmış ısınmaya çalışıyordum. Odanın sıcaklığı hemen yükseliyor. Ateş ışığı yok çünkü o buradayken buna ihtiyacımız yok. Karanlıkta sessizce hareket ediyor; şeklini görmek bile imkansız. Ama tüm varlığım onun yakınlarda olduğunu biliyor. Onun varlığı göğsümde aralıksız bir davul sesi gibi. Kalbime dokunuyor ve bana yaşadığımı hissettiriyor.

Yatak alçalıyor ve ben derin uykudaymışım gibi yaparak nefesimi tutuyorum. Yavaşça, ondan yayılan ısı tüm yatağı kaplıyor ve kaslarım uyanık bir rüya gibi hissettiren bir şekilde rahatlayabiliyor. Sırtımı Archer'a dönmüştüm ama yastığına uzanmış tavana baktığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra yan tarafına kayıyor. Ama uzun süre öyle kalmıyor ve tekrar gökyüzüne bakmaya başlıyor.

"Siktir," diyor nefesinin altında.

Yuvarlanıyor ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. Çıplak vücudu benimkinin yanında cennet gibi hissettiriyor. "Uyu, Küçük Güvercin," diye emrediyor.

"Hmm." Yanına kıvrılıp bacaklarımı kalçalarının üzerine atarken ve ellerimi karın kasları ve göğsünde gezdirirken dudaklarımdan uykulu bir inilti kaçıyor. Sert kasları ve pürüzsüz bir teni var.

Birlikte olmak bu kadar iyi hissettirirken bununla mücadele etmesi normal değil.

ERTESİ SABAH, SABİT TELEFONUN ZİLİ BENİ . KALKTIM,
Archer'ı arıyorum ama o gitmiş. Gözlerimi ovuşturarak hoparlörü açıyorum.
"Alo?"

"Günaydın, Bayan Archer." Mary Jane'in sesi neşeli ve enerji doludur.

Archer'la nihayet aynı odada yattığımız için mutlu olduğunu hissediyorum. İyi olmaktan ya da evli bir çift olmaktan çok uzağız. Ama artık kalmaya karar verdiğime göre, Archer'ın ne sakladığını, sürekli tetikte olmasını gerektiren şeyin ne olduğunu anlamak için dünya kadar zamanım var. Ve ikincisi, beni sevmenin acı vermek zorunda olmadığına onu ikna etmek. Acı çektiğini görebiliyorum. Sadece nedenini bilmiyorum.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu.

"Bay Archer çoktan ofise gitti," diye anons ediyor.

Göğsümde büyük bir hayal kırıklığıyla "Tabii ki yaptı," diyorum. Ama ne bekliyordum ki? Artık seks yaptığımıza göre, tavşanlar gibi sevişeceğimizi. Peki, tamam. Tamam. Ben de tam olarak böyle olacağını düşünmüştüm.

"Randevuna zamanında yetiştiğinden emin olmamı istedi. Hazırlanmadan önce yiyebilmen için kahvaltını birkaç dakika içinde getireceğim." Tek bir nefeste söylüyor.

"Özür dilerim, ne dedin?" Beni göremese de gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne randevusu?"

"Bugün sizi bir jinekolog görecektir." Her kelimeyi ölçülü bir dikkatle söylüyor.

Archer'ın şimdiye kadar yaptığı tüm yüksek elli şeyler arasında. Bu kolayca hepsinin üstüne çıkar. Bana doktor mu dedi? Ve benim adıma randevu mu almış? Bir elimi alnıma koyuyorum ve bu durumdan duyduğum derin utanıcı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ofisine ," diyorum.

Mary Jane boğazını temizler. "Bay Archer düştükten sonra iyileşmeniz için dinlenmeniz gerektiğini düşünüyor."

Kendimi gayet iyi hissediyorum. Ama Archer'ın bana bir mahkûm gibi davranmaya geri döndüğü gerçeğini tartışmamaya ve hatta üzerinde durmamaya karar veriyorum. Sanki bir adım ileri ve üç adım geri atmışız gibi.

"Tamam, peki bu nasıl olacak? Bu doktor sadece yatak odama mı gelecek?" Bu çok samimi hissettiriyor.

"Evet, sizinle eski yatak odanızda buluşacak." Mary Jane'in mutlu tonu kayboldu. İyi, en azından bu durumun son derece düzensiz olduğunun farkında. Eğer değilse, bu düpedüz, mahremiyetimin hiçe sayılması ve ihlali demek. "Hâlâ yorgun hissediyorsanız, programınızı değiştirmeniz gerekirse Bay Archer'ın bunu anlayışla karşılayacağından eminim."

Süresiz olarak iptal etmek istediğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra Archer'la dün gece doğum kontrolü olmadan seks yaptığımızı hatırlıyorum. Hay aksi. "Hayır, sorun değil. Onunla buluşacağım. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatır kapatmaz ayağa fırlıyorum ve elimi yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Daha önce bir jinekoloğa gitmiştim. Dr. Sloan bale şirketindeki dansçıların çoğuna bakıyor. Daha önce birçok kez bana doğum kontrolü önermişti. On sekiz yaşına girdikten sonra cinsel olarak aktif olmaya başlayacağımı varsaymıştı. Ama babamın erkeklerle çıkma ve buluşma konusundaki katı kurallarını bilmiyordu. Esasen bunların hiçbirini yapmama izin verilmiyordu.

Hunter'la tanışana kadar değil. Babam onunla hemen kaynaştı. İlk randevumuza çıkmamız onun fikriydi. Ne yazık ki Hunter da kadınlar ve seks konusunda babamla aynı modası geçmiş fikirleri paylaşıyordu. Evlenene kadar beklemek istiyordu. Sorun şu ki, onunla evlenmeyi hiç istemedim.

Ama şimdi buradayım, evliyim ve muhtemelen hamileyim.

Gülümseyerek karnımı kucaklıyorum. Archer'dan bir bebek. Ona kadar hiç düşünmediğim bir şey daha.

Kapının çalınması beni hayallerimden çekip çıkarıyor. "İçeri gel," dedim.

Mary Jane tepsimle içeri giriyor ve terasa bakan yuvarlak bir masanın üzerine koyuyor. Diğer odadaki küçük yazı masasına göre büyük bir gelişme. Tost ve avokadodan oluşan kahvaltımı sade kahve eşliğinde yiyorum. Sonra aşağı inip bornozumla randevumu bekliyorum. Garip bir şekilde, bornoz Dr. Sloan'ın muayenehanesindeki önlükten çok daha fazlasını örtüyor olsa da, kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyorum.

"Merhaba." Doktor kapıyı çalıyor ve aynı anda açıyor. "Ben Dr. Fern."

"Merhaba. Ben Paloma. Tanıştığımıza memnun oldum." Onunla eşikte buluşmak için acele ettim. "Buraya kadar gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Hiç endişelenmeyin." Kibarca gülümsüyor. "Kocanız açıkladı. Çok kötü düşmüşsünüz."

"Doğru. Evet." Elimi saçlarımın arasına sokuyorum, ne bilemiyorum.

"Yeni mi evlendin? Tebrik ederim." Yatağı işaret ediyor.

Sanırım bunu burada yapıyoruz. Uzanıyorum ve bana daha fazla talimat vermesini bekliyorum. "Evet, şu kaçamak düğünlerden biriydi. Archer bir an önce evlenmek istedi."

Gülüyor. "Evet, sabırlı bir tip olmadığı hissine . Üç ay daha boş yerim . Ama bu sabah birdenbire tüm öğleden sonram aydınlandı. İşte buradayım."

Tanrım, Archer diğer tüm kadınları randevularını iptal etmeleri için zorladı mı? Hayır, bunu yapmazdı. Muhtemelen hepsine ödeme yapmıştır. Bu daha çok onun tarzı. Archer'ın serveti ve nüfuzuyla çözemeyeceği şey yoktur.

"Özür dilerim." Ona utangaç bir gülümseme sunuyorum.

"Olma." Göz kırıyor. "Bunu yaptığımı değiyor. Ayrıca ona hayır demek de zor."

"Seni şahsen görmeye mi geldi?" Ben sordum.

"O yaptı." Biraz kızardı ve ben de kıskandığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Bu mantıksız. Archer istediği kişiyle konuşabilmeli. Ama Dr. Fern'in ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemiyorum. Uzun boylu, uzun bacaklı, iri göğüslü ve aynı zamanda bir doktor. Archer özellikle zeki kadınlardan mı hoşlanıyor? Bu sorunun aklımda bu kadar uzun süre kalmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Doğum kontrolü istediğinizi varsayıyorum?" diye soruyor.

"Evet. Teşekkür ederim. Ayrıca, belki bir B planı?" Geçici olarak söylüyorum.

Archer tam olarak hap kullanmamı istediğini söylemedi. Aslında teknik olarak hiçbir şey söylemedi. Sadece hizmetçisine beni randevum için zamanında uyandırmasını emretti. Yine onun kollarında uyudum. Ve hala beni karısı olarak mı yoksa küçük evcil hayvanı olarak mı istediğini bilmiyorum. En kötüsü de dün gecenin tekrarını yaşayıp yaşamayacağımızı söylemedi.

"Elbette, neye ihtiyacınız varsa. Hazırlıklı geldim." Gülümsüyor.

Her şey çabucak bitti ve muayeneye başladığında bir şekilde hiç de garip değildi. O gidene kadar üç aylık doğum kontrol hapı ve acil kontrasepsiyon hapı almış oluyorum. Odada biraz daha kalıyorum ama Archer'ın enerjisiyle her köşeyi doldurmadığı için çok boş ve yalnız hissediyorum. O da odasında değil ama en azından onun yatağındayken bana eşlik edecek bir kokusu var.

Giyinmek için Archer'ın süitine dönüyorum. Tüm bu süre boyunca onun kapıdan içeri girmesini bekliyordum ama asla girmede. Benden uzak durmaya kararlı.

Tavandan tabana cam kapılara doğru yürüyorum ve karla kaplı araziye bakıyorum. Çok güzel bir yer. Buradan göleti görebiliyorum. Soğuk bir ürperti sırtıma yayılırken kollarımı ovuşturuyorum. Eğer Archer bana ulaşmasaydı, şu anda burada olmayacaktım. Kapıyı açıp teras duvarına doğru yürüyorum. İşte o zaman onu duyuyorum. Archer'ın kahkahası sarhoş edici. Yalnız olmadığını fark edene kadar bir dakika boyunca onunla birlikte gülümsüyorum.

Bahçe yolundan eve doğru yürürlerken, sanki uzun zamandır birlikteymişler gibi, koluna muhteşem, uzun boylu bir sarışın asılır. Onun sarışınlarla ne alıp veremediği var? Kıskançlık kaynaklı adrenalin içime doluyor. Ben mantıksız bir insan değilim. Ama hissettiğim şey tam olarak bu çünkü Archer benim değil. Bu konuda her zaman çok açık olmuştur. Elbette, dün gece kalkanını bir süreliğine indirmesini sağladım. Ama o kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar bunun bir anlamı yok: *Paloma, ben seninim.*

Ama bu kadına ve onun yanında ne kadar rahat davrandığına bakınca, acaba benimle gerçek bir evlilik yapamamasının nedeni o mu diye düşünmeden edemiyorum.

"*Onunla evlenmek istemedim.*" Gardenia'ya söylediği sözler kafamın içinde yankılanıyor. Ellerimi yumruk yapıyorum. Ona aşık mı?

"Archer," diye haykırıyor, kollarını onun boynuna doluyor ve dudaklarından öpüyor.

Onlara ters ters bakıyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Ne oluyor lan? İçeri girip cam kapıyı çarparak kapattım ve aşağıya indim. Elbette, kabul ediyorum, ondan asla sadakat istemedim. İmzaladığım sözleşmeyi düşününce, onun olmak, onun evinde yaşamak ve onun yatağında uyumak zorunda olan tek kişi benim. Bedenim ona ait, benimle ne isterse yapabilir. Öte yandan, sözleşme onun bana özel olmasını ya da karşılığında bana bir şey vermesini gerektirmiyor... yani benimle evlenmesi dışında. Ve o bu konuda çok açıktı, evliliğimiz gerçek değil.

Ancak anlaşmamızın şartlarını anlıyor olmam, arkama yaslanıp burnumun dibinde başka bir kadınla öpüşmesini izleyeceğim anlamına gelmiyor.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda ateş püskürüyordum. Mary Jane tam Archer'ın çalışma odasından çıkarken oturma odasına giriyorum. Bahçe kapısı açılıp Archer ve yarı tanrıça içeri girdiğinde ona doğru ilerliyorum, hâlâ birbirlerine gülümsüyorlar. Mary Jane'in yanakları ve burnu soğuktan pembeleşmiş, ya da belki de Archer onu tahrik eden seksi bir söz söylediği için yüzü kızarıyor.

"Paloma," diye selamlıyor Archer beni.

Onu görmezden geliyorum. "Mary Jane, William'arabayı çekmesini isteyebilir misin?"

Ben çıkıyorum."

Tüm zemini kaplayan soğuk beni ürpertiyor. Archer'a dönüp baktığımda yüzü bomboş ve kadın arkadaşı bile ondan bir adım uzakta.

"William benim için bir iş yapmakla meşgul." Çenesini sıkıyor. "Nereye gidiyorsun? Eğer önemliyse-" *Önemli* kelimesinin üzerine vurgu yapıyor. "Seni götürebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim." Sahte bir gülümseme takınıyorum. Neden bununla uğraştığımı bile bilmiyorum. İkisinin de ne kadar kızgın olduğumu bilmesi umurumda değil. "Senin de meşgul olduğunu görebiliyorum."

"Ah, özür dilerim." Kadın bir elini göğsünün üzerine koyar. "Ben Edith. Archer ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor." Elimi sıkmak için odanın karşısına geçti.

"Ben Paloma."

"Archer'ın karısı. Biliyorum." Seksi bir kahkaha attı. "Hâlâ şaşkınlım. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. İkiniz çok güzel bir çift olmuştunuz."

"Archer'ın iyi arkadaşlarından biriyle tanışmak güzel. Ama lütfen konuşmanıza devam edin. Ben de tam gidiyordum." Mary Jane'e döndüm. "Şehirde araba kullanmaktan nefret ediyorum. Belki biri beni tren istasyonuna bırakabilir. Oradan devam edebilirim." Kapıya doğru dönüyorum ve doğruca Archer'ın göğsüne çarpıyorum.

"Edith, beni çalışma odasında bekleyebilir misin?" Archer üst kolumu kavradı.

"Elbette, sorun değil." Kafası çok karışmış olan Edith diğer odaya doğru ilerler.

Her zamanki gibi, zavallı Mary Jane ne zaman söylenmeden hızlıca kaçması gerektiğini biliyor.

"Tekrar soruyorum. Nereye gidiyorsun?" Bakışları benimkileri delip geçiyor.

"Babamı görmeye gidiyorum." Kolumu kurtarmak için sarsıyorum ama o daha sıkı tutuyor. Neden bana kızgın? Arkadaştan daha fazlası olmak istiyormuş gibi görünen muhteşem bir eski arkadaşla tüm arazide geçit töreni yapan ben değilim. "Sen eski kız arkadaşlarını ziyaret edebiliyorsan, ben neden babamı görmeye gidemiyorum?"

"Çünkü baban... çünkü o bir saat uzakta yaşıyor," diyor dişlerini sıkarak

Eski kız arkadaşıyla ilgili tüm yorumumu görmezden geliyor. Neden? Gerçek olduğu için mi? Edith onun kolunda asılı dururken çok rahat görünüyordu. Ve ona sarılıp öpmesi? Bu onunla bile yapamadığım bir şey. Ona dokunmama izin verilen tek zaman yatakta uyuduğumuz zaman.

"Beni burada tutamazsınız. Ben senin tutsağın değilim." Ona ters ters baktım.

"Sözleşmen aksini söylüyor." Kollarını belime dolamak için kolumu bırakıyor. Tüm vücudu o kadar gergin ki zorlukla nefes alıyor. "Dün gece beni terk etmeyeceğini söylemiştin." Sıcak nefesi yüzümü okşuyor.

"Dün gece bahçede eski bir kız arkadaşınla öpüşmüyordun." Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bunu gördün." Bir nefes bırakıyor ve kucaklaması yumuşuyor. "Açıklayabilirim."

"Umurumda değil." Kolumu aramıza sıkıştırıp onu itiyorum. "Her şeye gücü yeten Archer ne isterse yapabilir, değil mi?" Harika, şimdi de

Eski sevgilim.

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor. "Benim için ne olduğunu nasıl ?"

"O zaman bana açıkla," diye yalvarıyorum.

"Sen benimsin. Seni korumak benim görevim. Sana burada ihtiyacım var, Paloma." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Sadece eriyorum.

BÖLÜM 22

İŞİN İÇİNDE YA DA DIŞINDA

ARCHER

O da beni öpüyor ve kararlılığımın kaybolduğunu hissediyorum. Ona hayır demekten acıydım. Kendime defalarca bekaretini almayacağımı söyledikten sonra bile, sırf benden istediği için gidip onu aldım.

Şimdi benden daha fazlasını istiyor. Ama onun ihtiyacı olan şeyi ben veremem. "Bu hafta sonu seni babana götüreceğime söz verirsem, trene binip şehre gitme çılgın planından vazgeçer misin?" Dudaklarına soruyorum.

Gözleri şaşkınlıktan büyür. Sanki kocasının mantıklı bir adam olduğunu anlayamıyormuş gibi. Hissettiklerine ve sözleşmemize rağmen, o benim tutsağım değil. Doğru, onu bırakmaya hiç niyetim yok, ama sanırım ona bu kadarını verebilirim - babasıyla birkaç saat.

"Tek istediğim bu." Bana gülümsüyor.

"Gülümsemeni seviyorum." Dudaklarını tekrar öpüyorum, keşke onu tekrar yukarı çıkarıp benim olduğunu hatırlatabilseydim.

Sadece benimkini.

Ama ona bir daha hiç dokunmasam daha iyi. Sonunda, babasından intikamımı aldığım da, onun bir piyon olmadığını bilmesini istiyorum. Onu buraya korumak için getirdiğimi. Elbette, müzayede benim tasarımımdı. Ama onunla evlenmeyi sadece onu babasının açgözlülüğünden korumak için kabul ettim. Aramızdaki bu tüketen kimya beni şaşırttı. Onu asla incitmek istemedim. Bu yüzden ona olan arzumun kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Çünkü onun nefretinden kurtulamayacağımı biliyorum.

"Yani." Gözlerinde büyük bir korkuyla bana bakıyor. "Bütün eski kız arkadaşların seni istedikleri zaman öpebiliyorlar mı?"

"Tabii ki hayır." Boynuna sarılıyorum. "Edith aşırı heyecanlandı. Ona senden bahsetmemiştim. Daha önce açık olmadıysam özür dilerim." Dudaklarının tadına bir kez daha bakmama izin veriyorum. "Evliliğimiz gerçek olmasa bile, senden bir daha asla başka bir erkeğe bakmamamı, hatta düşünmememi bekliyorum. Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum. Anlıyor musun?" Kulağına fısıldamak için eğildim. "O güzel amcığın sadece benim için. Senin ağzın." Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. "Sadece benim."

"Ama sen bile-"

"Sana söylemiştim. Mesafenin koruman daha iyi olur." Bir gün ellerimi ondan nasıl uzak tutacağımı bulacağım.

Onunla evlenmek kaçınılmaz bir hataydı. Ama ona aşık olmak bir trajedi olurdu. Çünkü bir peri masalındaki gibi sonsuza dek mutlu yaşayabileceğimiz bir versiyonumuz yok. Babasını yok ettikten sonra olmaz.

"Onu bir daha öpme." Takım elbise ceketimin yakalarını kavırıyor.

"Acıtıyor." "Öpmeyeceğim." Dudaklarımı ona son bir kez bastırıyorum.

"Söz veriyorum."

"Tamam." Başını sallıyor ve gitmeye hazırlanıyor.

"Bekle." Elini tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Edith akşam yemeği için bize katılacak."

"Şu anda ciddi misin?" Bana kaşlarını çatıyor.

"Eğer onunla konuşursan, onu biraz tanırsan, endişelenecek hiçbir şeyin olmadığını göreceksin. Ve kıskanman için bir neden olmadığını göreceksin."

"Ben kıskanç değilim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Tamam. O zaman çalışma odasında bir şeyler içmek için bize katıl." Bileğinin iç kısmını öpüyorum.

Kızgın çizikler iyileşiyor, bu da son birkaç gündür onları yalnız bıraktığı anlamına geliyor. Hâlâ bu tepkiyi neyin tetiklediğini anlamaya çalışıyorum. Hunter mıydı? Yoksa Senatör için duyduğu endişe mi? O katili bu kadar önemsemesinden nefret ediyorum. Onun çektiği sıkıntının bir dakikasını bile hak etmiyor.

"İyi." Omuz silkiyor. "Gecenin geri kalanında dolu bir programım yok ki."

"Güzel." Ona kolumu uzattım, o da tuttu.

Çalışma odasında Edith şöminenin karşısında duruyor, cin toniğini yudumluyor. Elimi Paloma'nın beline koyarak onu kanepeye doğru yönlendiriyorum. Edith bize katılıp karşımızdaki koltuğa oturduğunda, uygun bir tanışma faslı yapıyorum.

"Edith, seni karım Paloma Davis ile tanıştırmak istiyorum." Karın mı? Bu kelimeyi söylemek gittikçe kolaylaşıyor. "Paloma, bu benim eski bir iş arkadaşım. Şehirde çalışıyor. Ve az önce benim için bir anlaşma yapmayı kabul etti." İkisine de oturmalarını işaret ediyorum, sonra iki içki hazırlamak için bar arabasına doğru ilerliyorum.

"Çok mütevazı biri." Edith bardağını sehpanın üzerine koydu. "Az önce kucağıma milyonlarca dolarlık bir anlaşma bıraktı. Patronum çok mutlu olacak." Bir elini heyecanla saçlarında gezdiriyor ve yanağına düşmesine izin veriyor.

Paloma'nın neden kıskanacağını anlayabiliyorum. Edith çok güzel. Ve dürüst olmak gerekirse, birkaç ay önce, muhtemelen yeni anlaşmamızı bir tur seksle kutlardık. O ve ben hiçbir zaman tam olarak çıkmadık. Şehirde bir otel anlaşması yaptıktan sonra bir kez yatağa düştük ve bu bir tür alışkanlık haline geldi. İş, sonra seks bizim olayımızdı. Onun eski kız arkadaş kategorisine girdiğini bile söyleyemem. Edith, Paloma'yı tanımadan önceki zamana ait, coşkunun tadına varmadan önceki zamana.

Beni öptüğünde hiçbir şey hissetmedim. Paloma beni sonsuza dek mahvetti. Ona dokunduğumda içimde yanan ateş daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Vücudu karşı koyamayacağım bir şekilde beni çağırıyor. Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni büyüledi.

"Evet, Paloma." Edith ona merakla bakar. "Ne ?" "Ah." Paloma bir süre bana baktı. "Bale dansçısıyım."

"Vay canına." Edith ayağa kalkar. "Bu inanılmaz. Sanırım hayatımda bir ya da iki kez gerçek bir baleye gitmişimdir. Ama bence bu harika. Hep dansçı mı olmak istiyordun? Ya da nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Böyle bir şeye nasıl başlanır ki?"

"Evet." Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Annem bir dansçıydı. Sanırım ilk dersimi dört yaşındayken almıştım." Aşağı bakıyor ve bileğinin iç kısmını ovuşturuyor. "Annemin bale genini aldığımı fark edince babam çok heyecanlandı."

Paloma'nın Edith'ten korkması benim suçum. Edith'e karşı dürüst olmalı ve ofisime girdiği anda ona Paloma'dan bahsetmeliydim. "Paloma'nın bale topluluğu geçen ay Kuğu Gölü'nü sundu." Teklif ediyorum. Paloma'ya içkiyi ver ve yanına otur.

"Kuğu Gölü mü? O ne hakkında?" Edith sorar. "Ben sadece Fındıkkıran'ı biliyorum. Şu fareli olan, değil mi?" Beni göstererek gülüyor.

"Kuğu Gölü benim favorimdir." Paloma'nın sesi sessiz ve bastırılmış.

Kendimi otelin barında olduğu gibi ona çekilmiş buluyorum. Onu alıp götürdüğüm dünyası hakkında konuşurken onda çok çekici bir şey var.

"Bu yıl Kuğu Kraliçesiydim." Gözleri gururla parlıyor.

"Ana rol bu mu?" Edith arkasına yaslanıp Paloma'yı toplantı odamda gördüğüm gibi inceliyor.

Bana asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yaptıran kadını merak ediyor. Evlenmek, birine aşık olmak benim için asla planın bir parçası değildi.

"Bu kadar meraklı olduğum için özür dilerim. İlgimi çekti." Bardağından bir yudum aldı. " değil." Paloma dudağını ısırtıyor ve sonra onun bakışlarıyla buluşuyor. "Kuğu

Kraliçe, Odette ve Odile rollerini oynar. Beyaz kuğu ve siyah kuğu. Beyaz kuğu, Odette, lanetlidir. Siyah kuğu Odile ise kötü büyücü babası tarafından kontrol edilmektedir. Ona korkunç şeyler yaptırıyor." Bileğine vuruyor. "Beyaz kuğu günlerini bir kuğu, gecelerini ise bir kadın olarak geçirmeye zorlanıyor." Bana bakarken gözleri altın beneklerle parlıyor. "O gecelerden birinde prensiyle tanışır ve birbirlerine aşık olurlar."

Şömine çitirdiyor ve odayı gölgelerle dolduruyor. Ve tanıştığımız geceyi, Odile gibi Paloma'nın da nasıl büyüleyici bir baştan çıkarıcı olduğunu hatırlıyorum. İçkimden bir yudum alıyorum ve ekliyorum: "Laneti bozmanın tek yolu prensin Odette'e aşık olması ve onunla evlenmesi. Ama o da sadık olmalı."

"Bu doğru." Paloma bakışları dudaklarıma düşerken gülümsüyor.

"Bu çok hoş." Edith Paloma ve benim aramda bakışıyor. "Bir peri masalı gibi. Güzel ve Çirkin gibi, kızın laneti bozmak için ona aşık olması gerekiyor."

"Pek sayılmaz." Paloma dikkatini tekrar Edith'e vermeden önce bir nefes için ateş ışığına gülümsüyor. "İkisi de sonunda ölüyor."

"Bu bir trajedi," diyorum.

"Bu korkunç bir şey." Edith bir elini göğsüne koyar. "Bu nasıl bir romantizm?"

"Bence bu çok güzel bir aşk hikayesi. Aşkları sonsuza dek sürecek. Geçici ama aynı zamanda fedakârlıkları nedeniyle sonsuz." Küçük güvercinimin gözlerindeki arzu beni şaşırtıyor. Alt dudağını emiyor ve eli kalçamdan yukarı kayıyor. "Prensi için ölür. Ruhunu özgür kılmanın tek yolu bu."

Bu kadar trajik bir şeye olan tutkusu beni büyüledi. "İnsan olarak göle atlayıp öldüğünde, kötü büyücü onu kontrol edemez.

artık." Zihnini, Odette ölmeden hemen önce Paloma'nın son sahnedeki inanılmaz pas de deux'sünün görüntüleriyle dolup taşıyor ve prensi de onu takip ediyor.

Sırf onu buraya getirmek için en sevdiği şeyden onu uzaklaştırdığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Günlerce, en azından kış sezonunu bitirmek için onu geri götürmemi istemesini bekledim. Ama hiç sormadı. Ben de onu kaybetme arzusu ve korkusuyla bunu teklif edemeyecek kadar tükenmişim.

Parmaklarını kucagımda sıkıyor, onu kendime doğru çekmemek ve dün gece yaptığım gibi sikmemek için vücudumdaki her lifle savaşıyorum. Tüm vücudum onu mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde arzuluyor.

Edith boğazını temizler. "Archer, Freya ne zaman geliyor? Yolculuğuma çıkmadan önce onu görmek istiyorum."

Bakışlarım Paloma'nın kilitlendi. Edith'in basit sorusuna bir cevap bulmam tam bir dakikamı alıyor. Dönüp ona bakıyorum. "Gelecek hafta sonu. Fisher onunla birlikte."

"Neden bu gece burada olacağını düşündüm ki?" diye soruyor.

"Çünkü asıl plan buydu." Kalp atışlarımın normal hızına dönmesini dileyerek bir nefes verdim. "Onu buraya getirmeleri düşündüğümüzden daha uzun sürdü."

"Eminim öğrencileri bir süreliğine ayrıldığı için çok mutsuzdur." Edith Paloma'nın yüz hatlarını inceler ve onu hemen anlar. "Onunla tanışmadın mı?"

"Freya kim?" Yüzünde sudan çıkmış balık gibi bir ifadeyle bana soruyor.

"Annem." Kaşlarımı çatıyorum.

Ona bu şekilde söylemek istemezdim. Annemin şimdiye kadar burada olması gerekiyordu. Birbirlerini tanımalarına yardımcı olacak medeni bir akşam yemeğinde onları tanıştırmayı planlıyordum. Kim bilir, belki bir gün arkadaş olabilirlerdi.

"Öğretmen mi?" diye soruyor çekingen bir tavırla.

Gözlerindeki acı beni kesiyor. "O bir bale eğitmeni."

"Küçük çocuklara ders veriyor. Çok sevimli." Edith gülümsüyor. "Her yıl en iyi Fındıkkıran'ı sahneye koyuyor. Gösteriyi izlemek için her zaman Londra'ya gitmeye çalışırım."

"Annen bir balet." Paloma sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Neden bana söylemedin?"

"Ah." Edith ağırlığını koltuğuna verdi. "İkinizin içkiye ihtiyacı var. Bir sonraki turu getireyim." Ayağa fırladı ve bar arabasına doğru yürüdü.

"Sanırım gündeme gelmedi. Düğün falan derken." Yanağını okşadım. "Sana söyledim. Bu büyük bir sır değil."

Hayatımın bu kısmı bir sır değil. Peki neden söylemedim? Belki de beni babasını kurtarmayan, bekaretine göz diken erkeklere seyirci kalan, onu kulesinde kilitli tutan bir canavar olarak gördüğünde daha kolay oluyor. Onun için başka bir şey olmam mümkün mü?

Mary Jane yemek odasında bizim için hazır olduğunu söylüyor ve beni Paloma'nın sorularına daha fazla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. Edith kendine bir içki daha hazırlarken Paloma'ya yan odaya kadar eşlik ediyorum ve Mary Jane mutfığa dönüyor.

Yemek odasında Paloma sağ tarafımdaki koltuğa oturuyor. Sandalyeyi onun için ittiğimde yanakları kızarıyor. Ve kendime engel olamıyorum.

"Daha önce babanı görmene izin vermem için beni zorladığın için hâlâ cezalandırılmadın," diye kulağına fısıldıyorum. "İyi bir güvercin ol ve külotunu teslim et."

Yeni kural: Yemek odasında iç çamaşırı yok.

"Ne?" Gözleri bana dikildi.

"Edith dönmeden ve sen de bunu yapmak zorunda kalmadan hemen yap." Elimi uzattım.

Karar vermeye çalışarak iki tarafa da bakarken arkasında duruyorum. Sonunda elbisesinin altına uzanıyor ve dantelli siyah iç çamaşırını indiriyor. Ondan alıyorum ve yüzüme götürüyorum.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun." Onu kulağının arkasından öpüyorum, tam o sırada Edith içinde.

"Şu aşk kuşlarına bakın." Paloma'nın karşısındaki sandalyeye oturur. "Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyorsun?" diye soruyor durup dururken.

Paloma sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve bunun Edith'in rahatsız edici sorusuyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

"Yeşil elma ve diyet sodadan oluşan sıkı bir diyet." Paloma omuz silkiyor. "Ve günde altı saat prova. İki saat ısınma. Birikiyor."

"Vay canına, bu çok yoğun." Edith içkisini bırakır.

"Artık normal yiyorum." Masanın altındaki dizini kaldırıyor, sanki ipeksi elbisesine karşı çıplak amını hissediyormuş gibi.

"Aferin kızım," diye fısıldıyorum kulağına, böylece beni sadece o duyabiliyor, sonra masanın başındaki yerime oturuyorum.

Yemeğin geri kalanında Paloma sandalyesinde bir kraliçe gibi oturuyor. Sorulara kibarca cevap veriyor ama pek ilgilenmiyor. Eğer parlak kırmızı

Yanaklarından anladığım kadarıyla, bir sonraki adımda ona ne yapmayı planladığımı merak ediyor. Bana baktığında, pantolonumun cebine uzanıp külotunu elime alıyorum, sonra burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum. Sikim onun için çok sertleşmişti.

Eğer yalnız olsaydık, tatlı olarak puding yerine onun amını yerdim. Umarım gözlerimdeki bakış ona bunu anlatıyordur.

"Yemeği kısa kestiğim için özür dilerim." Paloma boğazını temizler. "Ama yarın erken bir günüm var." Sosyal ortamlardan kaçmak için başvurduğu yalanı söylüyor.

Yarınki programında hiçbir şey olmadığını biliyorum. Sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için ayağa kalktım.

"Bir dakika içinde kalkacağım."

Yanaklarındaki kızarıklık boynuna ve göğsüne kadar iner. "İyi geceler," diyor Edith'e. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Evet, sen de." Edith ona el sallayarak veda eder.

Paloma odadan çıktığında Edith bana döndü. "Vay canına, çok güzel bir kız. Ve çok-"

"Ethereal?" Paloma'yı odama kadar takip edebilmeyi ve sikimi tekrar onun derinliklerine görebilmeyi dileyerek soruyorum.

"Ben yoğun diyecektim. Tatlı ve masum görünüyor ama sizi bütünüyle yutabilecek bir girdap gibi." Edith kıkırdar.

"Bana dikkatli olmamı mı söyleyeceksin?" diye sordum. "Biraz geç oldu. Ben zaten evliyim."

"Değildim." Kaşlarını kaldırıp arkasına yaslanıyor. "Dostum, çok kötü durumdasın. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kısa süreli ilişkilerin sana daha uygun olduğunu sanırdım. Ama şu haline bak, bağlanmışsın."

Haksız da değil.

"Bu değerlendirme için teşekkür ." Kıkırdıyorum, umursamazca.

Bir içki daha içmek için yemek odasında kalıyoruz, sonra William'ın Edith'i şehre geri götürme zamanı geliyor. Onu geceyi geçirmesi için davet etmeyi ve erkenden yola çıkmayı düşünüyorum. Ama Paloma'nın kıskançlık krizlerinden biriyle daha uğraşmamayı tercih ederim. Bu öğleden sonra neredeyse evi nasıl terk ettiğini hâlâ unutmuş değilim. En son kaçmaya çalışıp donmuş bir gölete düştüğünde dersini almamış mıydı?

Hay sikeyim. Kaçış mı? Eğer doğru kelime buysa, hayatım gerçekten değişti.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim." Edith yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra ön kapıya doğru yürüdü.

Onu uğurluyorum, sonra siyah sedan arabamın arka koltuğuna tırmadığında ve William arabanın kapısını kapattığında el sallıyorum. Fuayedeymişim, gecenin geri kalanı hakkında karar vermeye çalışıyorum. İş, ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey. Ama Paloma'nın şu yatağında çıplak olduğunu bildiğim için odaklanamıyorum.

Yukarı çıkarken cebimden Paloma'nın külotunu çıkarıp tekrar kokluyorum. Süitimize ulaştığımda, onun için yine kaya gibi sertleşmişim. Kapıyı sessizce açıyorum ve şömine ışığına alışmak için gözlerimi kırıştırıyorum. Her gece olduğu gibi uyuyor numarası yapıyor. Tanrım, o kadar mükemmel ki. Yatağın onun tarafına doğru yürüyorum, giderken ayakkabılarımı ve diğer kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Onun üzerinde yükseliyorum, ona dokunmak için can atıyorum. Sırt üstü yatıyor, yüzü yastığının üzerinde yana doğru gevşemiş. Yavaşça yorgani çıplak bedeninin üzerinden çekiyorum ve göğsümdeki gümbürtü hızlanıyor.

Bırak öyle kalsın.

Kafamdaki her zamanki küçük ses bana uzak durmanın ikimiz için de en iyisi olduğunu hatırlatıyor. Edith ona ne demişti? Girdap mı?

Ona çekilme şeklim normal değil. Parmaklarımın ucunu göğsünde ve karnında gezdiriyorum.

Bırak öyle kalsın.

Nefes almak için duruyorum, ona dokunmak yerine sikimi pompalıyorum. Çaresiz arzu sistemimi yıkıyor, beynimi ve onunla birlikte tüm mantığımı sular altında bırakıyor.

Başka bir zamanda.

Evet, başka bir zamanda, belki o ve ben balede tanıştık, belki Bedford'dan şehre giden trende tanıştık, belki ailelerimiz gerçek arkadaş olurdu. Belki de düşman olmazdık.

"Başka bir zaman," diye mırıldanıyorum ve günahıma teslim oluyorum.

Parmaklarımın tersiyle amının dikişlerini yokluyorum. Beyaz iç çamaşırı ıslak. Gülümseyerek dizimi yatağa dayıyorum. "Ben aşağıda misafirimizi eğlendirirken kendine dokundun mu, Küçük Güvercin?"

Gözleri kapalı, durgun bir şekilde hafifçe bana doğru kayıyor. Kalçasındaki zayıf kaslar dikkatimi çekmek için yalvarıyor. Sadece bir vuruş, diyorum kendime, tıpkı bağımlısı olduğum lanet olası gibi. Onun vücudunu havayı arzuladığım kadar arzuluyorum.

Başparmağımı iç çamaşırına sokup dizlerinin altına kadar indiriyorum. Göğsümde kopan bir fırtına beni ona doğru itiyor ve sonra kayboluyorum, tüm mantıklı düşünceler yok oluyor. Ellerimi iç bacaklarından yukarı kaydırarak, amını ortaya çıkarmak için ayırıyorum. Kendimi bacaklarının arasına soktuğumda yatak ağırlığının altında eğiliyor.

"Sadece bir öpücük, Küçük Güvercin. Anladın mı?" Ona bakıyorum.

"Hmm." Göğsü her nefeste yükselip alçalırken parmakları şakağını okşuyor ama uyanmıyor.

Çıplak amını ağzımı açarak öptüm. Aşağıda, bu geceyi atlatmak için tek ihtiyacım olan şeyin onun kokusu olduğunu düşünmüştüm. Ama çok yanılmışım. Tek istediğim gerçek bir şeyin tadına bakmak. Ondan içiyorum, emiyorum ve sert tomurcuğunun etrafını kemiriyorum. Göğsümü çatlatmakla tehdit eden bu çaresiz ihtiyaç acınası.

Kalçaları dilimle buluşmak için yukarı kalkıyor. İki elimle kalçalarına bastırarak onları daha da ayırıyorum. Sanki orgazm üzereymiş gibi kollarımda titriyor. Kendimi durduruyorum ve alnımı onun tümseğine bastırıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Dizlerimi içeri çekiyorum ve ayak bileklerimin üzerine oturuyorum. Şaftımı dikişine sürterken bacakları sertçe bastırıyor. "O kadar güzelsin ki. Dayanamıyorum." Belini kavriyorum ve göğsünü avuçlamak için yukarı çıkıyorum, gergin meme ucunu başparmağımla yuvarlıyorum. "Beni delirme noktasının ötesine sürüklüyorsun."

Delilikten sonra acı ve yıkımdan başka ne var? Bana yaptığı şey bu. Ve ben bu noktada umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Sadece bir aptal, burada oturup karımın uyumasını izlemenin, son yemeğimmiş gibi amından yemenin, onu şimdiden sikip sikmemeye karar vermeye çalışmanın, tüm mantığını ve kontrolünü kaybetmemiş bir adamın davranışı olduğunu düşünür.

Ellerimi vücudunun iki yanına koyuyorum ve meme uçlarını emmek için eğiliyorum. Nefesi kesiliyor ve ben daha da sert emiyorum. Arzu taşaklarımın dibini çekiştirirken sikim acıyla zonkluyor. Onu bu kadar çok istemek ıstırap verici. Ne kadar çok teslim olursam, onu o kadar hızlı kaybedeceğimi bilmek. Çünkü bu yalanı daha fazla sürdüremem. Babasının gerçekte kim olduğunu bilmek zorunda. Benim için ne olduğunu, neden burada olduğunu, tüm bu pişmanlığın nedenini bilmeli.

Dizimi kalçalarının altına kaydırarak sikimi girişine doğru bastırıyorum. Ona direnmek için harcadığım çabadan dolayı sırtımdan ter damlaları dökülüyor. Ama kimi kandırıyorum ki. Ben çoktan onun oldum, bağlandım. Beni bırakıp gideceğini söylediği anda bu raundu kazandı.

Onu kaybetmemek için her şeyi yaparım.

Şimdi bana sarılıyor. Göğsümün içindeki fırtınanın önüne çıkan her şeyi yıkıp geçmesini ya da dinmesini beklerken ucum onun sularıyla ıslanıyor.

"Tatlı amını sikerken bana bak, Küçük Güvercin." Nefes alıyorum, burunlarımız birkaç santim uzakta.

Bir damla gözyaşı şakağından aşağı yuvarlanırken altın rengi gözleri açılıyor. Her zamanki gibi saf bir coşku içindeydi. Vücutlarımızın arasına uzanıyorum, am dudaklarını ayırıyorum ve dün gece onu duşta kendi başına bitirmesi için bıraktığımda bastırmak zorunda kaldığım tüm arzuyla ona doğru ilerliyorum.

"Archer." Bacaklarını ve kollarını vücudumun etrafına doluyor ve beni sonuna kadar içine alıyor.

BÖLÜM 23

YO U F R E E 'Y İ S E T M E M E L İ D İ R

PALOMA

Kaslı formu vücudumun her santimini okşuyor. Bu güzel adamın tamamen benim olduğu fantezisine kapılıyorum. Düşündüğüm her şey onda var. Ağızlarımız ateşli bir öpücükle çarpışıyor. Ellerimi onun her yerinde gezdirirken, tüm uzunluğunu ve dilini alıyorum - sert göğsü, sırtındaki düzlükler ve vadiler ve ince kalçaları. Adam mükemmel. Ve beni sahiplenme şekli, sanki bir daha asla bedenimden ayrılmak istemiyormuş gibi, onu çağırmama neden oluyor. Sesimin açgözlü ve kırık çıkması umurumda bile değil.

Sıvı ateş çekirdeğimde kucaklaşıyor, olağan tırmanışı ateşliyor. Bir insanı bu kadar çok istemek imkânsız. Bu kadar zayıf olmamalıyım ama elimde değil. Archer beni ne kadar isterse istesin, ben onunum. Kulağımın arkasındaki yumuşak noktaya küfrederek içime giriyor. Nefes nefese, meme uçlarıma arzuladıkları ilgiyi göstermek için aşağı iniyor. Ama bu kısa süreli rahatlama arzumun alevlerini daha da körüklüyor.

Bacağımı kalçasına sürüyorum, oradaki her kası hissediyorum. Popomun yanağını kavıyor ve içime girerek beni uçuşumun kenarına gönderiyor. Zirveye çıkıyorum, orgazmım çekirdeğimde sallanıyor, ama sonra duruyor. Közler tam G noktamın üzerinde kaynıyor. Boşalmaya hazırım, ama o kadar hareketsiz ki, oraya tam olarak ulaşamıyorum.

"Archer." Avuç içlerimi pazularına ve omuzlarına götürüyorum. "Durma."

"Henüz boşalmama gerek yok." Boynumu emiyor, göğüslerimi yoğuruyor. "İki kez kaçmaya çalıştın. Bunu bir daha denemeyeceğinden emin olmalıyım."

"Bugün gitmeye çalışmıyordum." Yanağını okşadım. Gözlerinde bulduğum ıstırap gözlerimi yaşartıyor. "Seninle olmak istiyorum."

"Çok iyi hissediyorsun." Kalçalarını sallıyor. Orgazmımın bana tekrar dokunduğunu hissediyorum, ama yine de ihtiyacım olan serbest bırakmayı reddediyor. "Ve tadın daha da güzel." Bakışları benimkileri delip geçiyor. Onu bu kadar çok istemekten alev almak üzereyim. Ama sonra çekiliyor ve yanıma uzanıyor. "O amcığın tadına bak, Küçük Güvercin."

Tüm çekirdeğim gerçekleşmemiş doruk noktamı protesto etmek için bana bağıyor. Kendimi ovuyorum, Archer'ın benden esirgediği şeyi bir şekilde ona vermek için ağrıyan klitorisimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Elimi tutuyor ve öpüyor. "Sen değil. Ben."

Teklif ettiği şeyin tam olarak farkına dünya durur. Elim, uyarılmamla kaplanmış olan ereksiyonuna götürüyor. Dizlerimin üzerine çökerken kendi ihtiyaçlarımı unutuyorum. Kulaklarımdaki çınlama, ona bu şekilde sahip olmanın beklentisiyle yoğunlaşıyor. Tırnaklarımı karın kaslarına geçiriyorum, shaftının üzerine eğiliyorum ve onu ağzıma alıyorum.

"Siktir." Boynumdaki saçlarımı kavrayarak inliyor.

Kocaman, sert ve pürüzsüz. İleri doğru ittiğinde dudaklarım geriliyor ve her yerini almamı sağlıyor. Parmaklarımı sikinin etrafına sarıyorum ve beceriksizce ağzımla buluşmak için yukarı pompalıyorum, sonra aşağı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama onu istediği şekilde almam için beni yönlendiriyor. Bir ritim bulduğumda, beni tuttuğu yeri bırakıyor ve kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Evet." Onu dibinden shaftına kadar yalıyorum, ucuna ulaşana kadar uzunluğu boyunca kızgın damarı takip ediyorum. Onu emiyorum, sonra diğer tarafa doğru ilerliyorum. Ağzımdaki siki erotik bir rüya gibi.

"Tanrım." Yanağımı okşuyor. "Hepsi temiz mi?"

Başımı sallıyorum, ama onu bir kez daha dişlerimin arasından geçiriyorum, bir elimle pompalarken diğer elimle kaslı kalçalarını ovuyorum. Tanrım, görünüşte kontrolüm altında yatarken bile vücudu etkileyici ve ölümcül.

Beni belimden kaldırıyor, böylece penisi bir patlamayla ağzımdan düşüyor. "Tekrar ıslat." Girişimi geçti.

"Ah." Başımın geriye düşmesine izin verdim.

Bu sefer, ona olan şehvetim o kadar baskın ki, tırmanış ya da kolay bir çıkış yok, duvarlarım ereksiyonunu sıkıca kavrarken bacaklarım onun etrafında titriyor.

"Geliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Henüz değil." Avuçlarını kışımın altına kaydırđı ve beni üzerinden çekti.

"Beni tekrar yalayarak temizle," diye emrediyor. "Sularının tek bir damlasını bile ziyan etme."

"Acıyor." Yutkunuyorum, bakışlarına karşılık veriyorum.

"Bir dahaki sefere kaçmak istediğinde bunu düşün." Tekrar enseme kavradı. "Sikimi yala, Küçük Güvercin."

Dediğini yapıyorum. Dilimin kucağı uyarılmışlığını bir kez daha yıkıyor. Yavaş gitmeye dikkat ediyorum, böylece iyi bir iş yaptığımı biliyor, böylece ağzımdaki büyük horozunu ne kadar çok sevdiğimi biliyor.

"Ne kadar iyi bir kız." Ereksiyonunu ağzıma sokuyor ve birkaç kez içime giriyor.

Boynumdaki kasları gevşetiyorum ve beni böyle becermesine izin veriyorum. En azından bu şekilde, arzuladığım orgazmı yaşayamasam bile, ona her yerinden dokunabiliyorum. Tuzlu bir damla boğazımın arkasına değiyor ama çok hızlı geçiyor.

"Archer," diye yalvarıyorum beni bıraktığında.

"Bir daha asla kaçmaya çalışmayacağına söz ver." Başparmağını dudaklarımın üzerinde kaydırıyor.

"Söz veriyorum." Onun yanında dizlerimin üzerindeyim. "Seni istiyorum." Önce göğsüne, sonra boynuna bir öpücük konduruyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni kendine çekiyor, böylece ben de onun kalçalarına sarılıyorum... tıpkı başladığımız gibi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dudaklarını öpüyorum. Hassas davranıyorum çünkü beni itmesini istemiyorum.

"Boşalmanı izlemeye bayılıyorum." Meme ucumu okşuyor, tepe noktasına doğru çekiştiriyor.

Ve tüm bunlar içimin yeniden tutuşması için yeterli oluyor. Karın kaslarına sürtünüyorum. Vücudu beni o kadar tahrik ediyor ki aklımı kaçırarak gibi oluyorum. Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi ovuyorum.

"Aynen böyle." Şaftıyla amımı okşuyor, içime girmeden önce aşağı yukarı kaydırıyor. "Bırak gitsin." Kollarını belime doluyor, ağzını boynuma dayıyor ve sonunda ben boşalana kadar beni beceriyor.

Bağlantımızı kaybetmeden beni yatağa çevirdiğinde ve daha da sert bir şekilde ittiğinde hala boşalıyorum. Yatağın kenarını yumrukluyor, kendi doruk noktasını kovalarken bana acımasızca saldırıyor. Çabasıyla kasları derisinin altında geriliyor. Gelme şekli çok güzel. Çünkü o anda onun her şeyini görüyorum; gözlerindeki işkenceyi, bana olan ihtiyacını ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyi.

Altında bir arzu birikintisiyim. Ona tutunuyorum, ihtiyacı olanı benden almasına izin veriyorum. Ama Archer doğanın bir gücü. Eğer düşecekse, yalnız düşmeyecek. Bedenim onun arzusunun yükselişine tepki veriyor. Ve onunla orada buluşuyorum. Onunla birlikte uçurumdan atlamak için tam zamanında.

"Siktir." Kelime odada yankılanıyor.

Tekrar boşalıyorum ve bu ilk seferki kadar güçlü ve her şeyi tüketiyor. Sıcaklık içime hücum ediyor ve beni kesinlikle nefessiz bırakıyor. Boşalmamız nihayet tamamlandığında, birbirimizin kollarında, ter içinde ve hareket edemez halde yatıyoruz.

"Sen benim ölümüm olacaksın." Boynumu ve omzumu öperek mırıldanıyor.

"Bunu her zaman yapabiliriz." Tırnaklarımı yan tarafına ve oradaki sert kaslara geçiriyorum. "Neden karşı koyuyorsun?"

Alnını benimkine bastırıyor. Dudakları ayrılıyor, ama bir süre sonra nefesini bırakıp beni itiyor. Bedenine uzanıyorum ama havadan başka bir şey yakalayamıyorum.

"Gitme." Doğrulduğum, sonra yatağın kenarına doğru süründüm. "Lütfen."

Orada duruyor, yarı ereksiyon haliyle üzerimde . Dudağımı ısıırıyorum. Ve ben bile midemdeki açgözlülük ve saplantının farkına varıyorum. şey bu mu? Sahip olduğumuz şey tarafından tüketilmekten mi korkuyor?

"Benden korkuyor musun?" diye sordum.

Kıkırdıyor, yanağımı okşuyor. "Akıllı bir adam olsaydım, olurdu. Seninle tanıştığım gün kaçırdım."

"Öyle demek istemedin." Onu yatağa doğru geri çekiyorum. "Sen de beni istiyorsun. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun."

"Soru bu değildi, değil mi?" Yavaşça, sanki vücudu bir ton ağırlığındaymış gibi, kendini yatağa bırakıyor ve sırtını yastığa yaslıyor.

Kolunu yana doğru uzattığında, bunu kucağına tırmanmak ve başımı göğsüne koymak için bir davet olarak kabul ediyorum. Onu bırakmaya hazır değilim. Kalbi hızla çarpıyor. Her atışta bir sıcaklık dalgası bedenimi sarıyor. Evim gibi hissettiriyor.

"Evlenmek istemesen bile bunu yapabiliriz." Ona daha da sokuluyorum.

"Bu nedir, Küçük Güvercin?" Başımın tepesini öpüyor ve kollarını bana doluyor.

"Seks," diyorum.

Kahkahasıyla göğsü gümbürdüyor. "Sadece seks olsaydı, beni yatak odanda bulduğun gün seni alırdım."

"Sana izin verirdim." Ona bakmak için arkama yaslandım. "O zaman da seni istiyordum." "Biliyorum." Parmağının ucuyla çeneme dokunuyor. "O kadar çok şey var ki Bilmiyorsun."

"O zaman öğret bana." Elimi onun sert göğsüne koyuyorum.

"Seksten bahsetmiyorum." Nefes almak için yukarı doğru bakıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Benimle konuşuyor. Sonunda kalbini bana açıyor. Belki beni sevemiyor, ama başkasını sevmediği sürece benim için sorun değil. Kıskançlığım bir anda çirkin yüzünü gösteriyor. Onun başka biriyle seks yaptığı düşüncesine katlanamıyorum. Eğer başka birini sevseydi, üzüntüden öldürdüm.

"Senin hakkında bilmediğim ne var? Başka birine mi aşıksın. Edith'e mi? Yoksa Gardenia mı? Ama ona sahip olamazsın çünkü o senin kız kardeşin sayılır." Nefes almak için durdum.

"Her şeyden önce." Bana bakmak için başını eğiyor. "Ben hiç aşık olmadım. Bir kere bile. İkincisi, bu akşamki yemekten sonra Edith meselesinin kapandığını sanıyordum."

"Öyleydi ama şimdi beni istemiyormuş gibi konuşuyorsun." Bu mantıksız. Biliyorum. Ama başka ne sebebi olabilir ki? Neden sahip olduğumuz şeyi kabullenemiyor? Neden beni kendinden uzaklaştırıyor?

"İnan bana. Seni istiyorum." Elimi tutuyor ve sertleşmiş sikine bastırıyor. "Aramızdaki sorun seks değil."

"Üçüncü şey nedir?" Onu nazikçe okşuyorum.

Her ne kadar ikinci raunda hazır olsam da, onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Sabah olduğunda neden yine soğuk ve mesafeli olacağını bilmek istiyorum.

"Gardenia aslında benim kız kardeşim değil. Babası benim akıl hocam, eğer ona bir şey demeniz gerekiyorsa. Ama kan bağı olmaması bir yana, onu öyle düşünmüyorum." Elini kalçamdan yukarı kaydırıyor.

"O zaman neden beni itiyorsun?" Kaslı omzuna bir öpücük konduruyorum.

"Seni incitmek istemiyorum." Gözlerindeki acı beni kesiyor. "Ama her geçen gün, senden uzak durmak için gereken iradeye sahip olmadığımı fark ediyorum."

"O zaman yapma." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Buraya nasıl geldiğimiz umurunda değil. Seninle olmak istiyorum."

Seni seviyorum, Archer. Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. Ama ona nasıl hissettiğimi söylemeye hazır değilim. Daha doğrusu, aşkımı reddetmesine hazır değilim. En azından şimdilik, kaçmıyor.

"Güzel. Çünkü gitmene izin vermeyeceğim." Yanağımı okşuyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Sana başka bir soru sorabilir miyim?" Ağırlığımı onun kucağına kaydırıyorum, böylece onun yerine ben ona biniyorum.

"Hmmm." İnliyor. "Sor bakalım."

"Sence annen beni sever mi?" Bu bana bir kahkaha kazandırdı. "Ne?"

Aptalca hissederek yere baktım. Annesi beni sevmiyorsa ne olmuş yani? "Yani. Sevmese umurunda olur muydu?"

"Seni sevecektir. Aslında pek çok ortak noktanız var." Ona bakmam için başımı eğiyor. "Bale onun tüm hayatı. Ya da kazadan önce öyleydi."

"Ne kazası?" İçgüdüsel olarak dizimin yan tarafını ovuyorum.

"Merdivenlerden düştü ve bacağını kırdı." Çenesi sıkıştı. "Hemen müdahale edemedi, o yüzden tam oturmadı."

"Bu yüzden öğretmenlik yapıyor." Onun için üzülüyorum çünkü yakında alınacağını bile bile bir şeyi bu kadar çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Dizim bir sezon daha dayanırsa şanslıyım.

"Evet. Yine de her şeyin onun için daha farklı olmasını dilediğini biliyorum." Sessiz bir kıkırdama çıkarıyor. "Yine de öğrencileri ona bayılıyor. Onunla tanıştığınızda göreceksiniz. Baleye olan tutkusu bulaşıcıdır. Dediğim gibi, ikinizin pek çok ortak noktası var."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Ellerimi göğsüne koyuyorum. Burada onunla birlikte olmak çalınmış bir an ya da uyanıkken görülen bir rüya gibi.

"Peki ya sen?" Bakışları bacağıma düşüyor. "Dizini nasıl incittin? Her zaman acı çektiğini söyleyebilirim."

"Çok iyi hatırlıyorum." Omuz silkiyorum. "Babam küçükken düştüğümü söylüyor. Bacağıma kırmamışım ama dizimin üzerine sertçe düşmüşüm. Bilmiyorum. Hep böyle ağrıyor."

"Bu olay olduğunda çocuk muydun?" Elimi önümden çekiyor ve başparmağını diz kapağımın altına sokuyor. "Ve baban seni hala dans ettiriyor muydu?"

"O beni zorlamadı. Ben yapmak istedim." Alay ettim. "Bu fikri sana ne verdi?"

"Daha önce dansa dört yaşında başladığınızı söylemişsiniz. Bir çocuğun kendisine bu kadar acı veren bir aktiviteye devam etmek isteyeceğini düşünemiyorum." Mantığında bir delik bulmam için bana meydan okuyarak başını eğiyor.

"Tıpkı annem gibi balet olmak istiyordum." Unutulmuş bir anı zihnimin gerisindeki bir ipliği çekiştirirken gözlerim doluyor. Ben de annem gibi dansçı olmak istiyor muydum? Yoksa bu babamın hayali miydi? Sol bileğimi kavriyorum. "Dans etmek benim için her şeydir. bildim bileli tek istediğim Kuğu Kraliçesi olmaktı."

"mi?" Yüzümü avuçluyor. "Buraya ilk geldiğinde, diğer yedi performansı bitirmek için seni geri götürmemi talep etmeni bekledim, ama hiç sormadın."

"Bitirmeme izin verecek miydin?" Bakışlarına karşılık veriyorum.

Buraya geldikten sonra tekrar dans etmek istemediğim için hayal kırıklığına uğramadı. Kuğu Kraliçesi olmak en büyük hayalimdi. Ama sonra, açık artırmayla . İstedğim her şey, uğruna çalıştığım her şey, babamın beni en yüksek teklifi verene satmasıyla sonuçlandı. Archer'ın beni babamın arkadaşlarından kurtarmak için orada olması tamamen şansı.

"Yapardım." Bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırıyor. "Hemen değil tabii ki. Son perdeyi bitirdikten sonra zar zor yürüyebildin. O gece harikaydın bu arada."

"Belki de ertesi gece bu mükemmellik düzeyini tekrarlayamayacağımdan korkuyordum." Hüzünlü bir kahkaha attım.

"Ya da belki tiyatroya geri dönmekten korkuyordun." Bakışları kararıyor ve nefretle doluyor. Ve bütün suçu babama yüklediğini biliyorum.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o anıları uzak tutmaya çalışıyorum. Ama en ufak bir provokasyonda zihnimi doldurmak için bekliyorlar. "O geceyi düşünmek istemiyorum."

"Bana nasıl hissettiğini söyle. Sinirlen. Bana ya da onlara. Umurumda değil. Sadece hepsini içinde tutma."

Birden ikimizin de ne kadar çıplak olduğunun farkına vardım. Odadaki soğuk havaya karşı meme uçlarım sertleşiyor. Üzerinden kalkıp yorganın altına girmeye çalışıyorum ama kollarını belime doluyor ve beni yerimde tutuyor. Babamı ve o anda ne kadar yalnız hissettiğimi düşünmek istemiyorum - ayaklarının dibinde yere nasıl düştüğümü ve beni orada öylece bıraktığını.

"Ne sevginizi ne de fedakarlığınızı hak ediyor."

"Babam beni soyunma odamdan aldığında çok korkmuştum." Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Bu konuda konuşmak onu gerçek yapar. Ve ben

gerçek olmasını istiyorum. "Ve sonra tüm o erkekler bana değerli bir domuzmuşum gibi baktı." Yanağımı sildim. "Hepsi babamın arkadaşları. Biliyor muydun?"

Dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Hayır, yapmadım."

"Benim hakkımda düşündüklerini hiç bilmiyordum. Küçük bir çocukken kucaklarında oturduğum onca zaman, benim hakkımda aşağılık şeyler düşünüyorlardı. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Sana tüm bunları yaşattım. Seni buraya getirdiğimde benden nefret etmekte haklıydın. İstedğin zaman sana yardım etmeliydim. Seni korumak istedim." Beni öpüyor ve söylemediği o kadar çok şey var ki. "Babanın gerçek yüzünü görürsen, sen de-"

"Ne yapardım? Onu sevmekten vaz mı geçeyim? Bunu yapamam, Archer." Gözyaşlarını yutuyorum. "O benim babam. Açık artırma korkunçtu. Ama pişman değilim çünkü onu kurtarabildim."

"Evet, şimdi anlıyorum." Alay ediyor. "Onun için her şeyi yaparsın, bir yabancıyla evlenmek de dahil. Onlar haklıydı. Şansım varken seni bırakmalıydım."

"Onlar mı? Ailen mi?" Parmağımı yara izlerinden birinin kenarında gezdirip omzunun altına bakıyorum. "Benimle neden evlenmek zorunda kaldığını biliyorlar mı?"

"Öyle. Ama sorun benim ailem değil." Elimi tuttu ve öptü. "Onlar için endişelenmene gerek yok."

"O zaman sorun ne?" Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Ben." Kaşlarını çatıyor. "Zamanla sana layık olmadığımı öğreneceksin."

"söyleme." Dudaklarımı ona bastırıyorum. "Sen benim her şeyimsin."

"Olamam." Yan dönüyor ve beni altına alıyor.

Ağzı göğsümü buluyor ve ben tekrar dönmeye başlıyorum. Bedeninin üzerimdeki ağırlığı tüm kötü anıları silip süpürüyor. Sonunda ona sahip olacaksam, buraya nasıl geldiğimizin artık ne önemi var? Onunla bu şekilde birlikte olacağım. Her zaman.

"Seni istiyorum." Aletini kavırıyorum ve tıslıyor.

"Ben de seni istiyorum." İçime doğru kabarıyor, ağzımı kapıyor.

"Senden hâlâ bir şey istemem gerekiyor." Durması için onu itiyorum.

"Neymiş o?" diye soruyor yavaş hızını kaybetmeden ve durgun vuruşlarla içimden çıkardı.

"Telefonumu geri alabilir miyim?" Elimi göğsüne koyuyorum.

"Neden bir telefona ihtiyacın olsun ki?" Ellerini iki yanımda birleştirip üzerimde gezdiriyor. İsteğimi düşünürken nefes alış veriş i düzensizleşiyor.

"Böylece kendimi tutsağınız gibi hissetmeyeceğim. Böylece insanlarla konuşabilirim." Bakışlarına karşılık veriyorum.

"Size son telefonunuzun hala göletin dibinde olduğunu hatırlatabilir miyim? Bu riski tekrar alamam." Boynumu okşuyor, kalçalarını içime doğru yuvarlıyor. "Ben isteyken gizli toplantılar ayarlamana izin veremem."

"Beni bu şekilde, dünyadan ve değer verdiğim insanlardan uzak tutamazsın." Şansımı zorluyorum ama bu özgürlüğü geri alana kadar Archer'la normal bir ilişkimiz varmış gibi hissetmeyeceğim. Yaşadığımız şeye evlilik diyebileceğimden hâlâ emin değilim. Şu anda benimle konuşuyor olsa bile, hâlâ sır sakladığını hissedebiliyorum.

"Evet, yapabilirim, Küçük Güvercin. Bu noktayı açıkça belirttiğimi sanıyordum." Boynumdaki kordonu emiyor. İğnenin acısı bana bunu üzerimde iz bırakmak için yaptığını söylüyor. "Sen benimsin." Acımasız bir tempoyla içime sertçe giriyor. "Gitmene izin vermeyeceğim. Ve sen de artık eski sevgilini görmek için plan yapmayacaksın."

"Oraya onu görmek için gitmedim. Bunu sen de biliyorsun." Çekildiğinde dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Cevabım hayır." Bileklerimi başımın üzerinde tutuyor, beni yüzüstü çeviriyor ve arkamdan sismeye devam ediyor.

Çarşaf ları kavırıyorum, orgazmımı kontrol altına almak için savaşıyorum. O bana pek çok açıdan hâlâ onun tutsağı olduğumu söylerken zevk almak yanlış geliyor. Evini terk edemem. Ve dış dünyayla temas kuramıyorum.

"Archer," diye sesleniyorum ona, klitorisimi okşamak için altıma uzanırken.

"Boşaldığını görmek istiyorum." Parmakları kıvrımlarımda aşağı yukarı kayıyor ve bu saf bir mutluluk.

"Hayır." Emirlerine uymak istemiyorum.

"Şimdi, Küçük Güvercin." Bir parmağını göt deliğıme sokarken, diğer eliyle ağrıyan klitorisime işkence ediyor. Bir yandan da kabzasına kadar içime dalıyordu.

Bu baskıya dayanmak çok zor. Aynı anda her yerime dokunuyor. Zevk merkezimde patlıyor ve geri kalanıma yıldırım gibi fırlıyor. Ağzıma sahip çıkarken sertçe boşalıyorum, bu sırada benden başka bir doruk noktası koparıyor.

"Benden seni özgür bırakmamı isteme. Bu asla olmayacak," diye mırıldanıyor kulağıma.

BÖLÜM 24

HİÇBİR ŞEYİN İYİ OLMADIĞININ BİR GÖSTERGESİ

PALOMA

Ertesi sabah güneş, çekilmiş perdelerdeki bir yarıktan içeri sızar. Şöminedeki ateş birkaç köze düşmüş ve Archer gitmiş. Başının olması gereken yerdeki yastığı yumrukluyorum. Yataktan kalkmak için hamle yapıyorum ama bacaklarımın arasındaki ağrı beni durduruyor. İyi. Bu kadar erken gittiği için ona çok kıyamam. Ne de olsa dün gece beni saatlerce şımarttı. Gülümseyerek başımı yastığa koyuyorum ve tavana bakıyorum.

Adam çıldırtıcı derecede ateşli.

Beni atlatmak için seksi kullandığını biliyorum. Anlıyorum. Beni sevemiyor çünkü hayatında bir şeyler oluyor. Ve bunun benimle ya da diğer kadınlarla bir ilgisi yok. İş olamaz. Kardeşim Chuck'a göre, Archer iş konusunda bir dahi. Bu yüzden tanıdığımız herkesten daha fazla parası var. Benim için gözünü bile kırpmadan altı milyon dolar ödeyebildi.

Belki de ailesiyle bir ilgisi vardır. Ben geldikten kısa bir süre sonra onları göndermesinin bir nedeni var. Muhtemelen Gardenia'nın söylemesi gerekenden fazlasını söylemesini istemedi. Bu olmalı. Karanlık bir aile sırrı.

Yataktan çıktım ve duşa girdim. Archer'ın sırları varsa, aramaya nereden başlayacağımı çok iyi biliyorum.

Buradaki ilk günümde uyuyamadım. Şafak sökmeden odamdan çıktım ve yasak kanada varana kadar malikanede dolaştım. Büyük bir kısmının bir yangında yok olduğu gerçeği dışında pek bir şey göremedim. Archer beni bulduğunda çok öfkeliydi. O gece beni o kadar korkuttu ki odama kaçtım ve günlerce dışarı çıkmadım.

Haftalardır o ilk günü düşünmedim. Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor. Ama şimdi Archer'ı biraz daha tanıdığımı göre, sakladığı şeyin ipucunun orada olduğuna eminim.

Sabahın bu erken saatinde fuaye boş. Archer'ın çalışma odasına dalarak, çalışmadığını hemen teyit ediyorum. Belki hâlâ alt kattaki spor salonundadır ya da çalışmak için şehre inmiştir. Her iki durumda da, yasak kanada bir kez daha göz atmak için zamanım var.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken antreden geçip eski merdivenleri örten muşambanın altına gizlice giriyorum. Evin bu kısmı hiç yenilenmemiştir, bunu tuhaf buluyorum çünkü buraya geldiğimden beri son iki aydır birkaç işçi girip çıkıyordu. Tam olarak ne üzerinde çalışıyorlardı?

Üçüncü kata ulaşana kadar devam ediyorum. Koridoru kaplayan kıpkırmızı halı yıpranmış ve lekeli ama belli ki birileri en azından duvarlardaki ince duvar kâğıtlarının tozunu almış ve silmiş. Archer burayı büyük büyükbabasının inşa ettiğini söylemişti, bu da malikaneyi yüz yıldan daha eski yapıyor. Evin geri kalanındaki tüm yaşam alanları modern ve tamamen yenilenmişken, bu katın tamamı yıllardır dokunulmamış gibi görünüyor.

Koridorun sonunda, Archer'ın batı kanadındaki süitinin olduğu yerde durup devasa çift kapıya bakıyorum. Duman lekelerinin uzun dalları kapı çerçevesinin üst tarafını boyuyor. Bu şekilde gözetlememeliyim ama başka ne seçeneğim var ki? Vücut ağırlığımı kullanarak kapıyı itip açıyorum. Enkaz, çoğunlukla ölü yapraklar ve paçavralar, mermer zemin üzerinde sürükleniyor.

Ne oldu burada?

Dağınık sandalye ve masalar sanki biri onları bilerek kırmış gibi görünüyor. Yerleşik raflar yanmış ve isle kaplanmış. Archer'ın süitinde olduğu gibi, büyük şöminenin ötesindeki teras odanın tamamını kaplıyor. Ancak tavandan tabana cam kapı yerine, ardına kadar açık çift Fransız kapısı var.

Bir rüzgâr esiyor ve daha fazla ölü yaprak getiriyor. Kollarımı kaşmir kazağımın üzerine sürterek acı soğuğa karşı titriyorum. Archer'ın burada sakladığı sırlar her neyse, onları çözmek uzun zaman alacak. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama zaten buradayım ve etrafı karıştırmak için bir daha ne zaman fırsatım olur bilmiyorum.

Odanın sağına doğru yöneldim ve kişisel bir etki gibi görünebilecek herhangi bir şey aramaya başladım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, odanın her tarafını dolaştım.

ve harap mobilyalar ve yanmış tablolardan başka bir şey bulamıyorum. Hâlâ asılı duran bir portreye bakmak için en uçtaki duvara doğru ilerliyorum. Yüzünü seçmeye çalışıyorum ama tamamen yanmış.

Soğuk rüzgâra karşı kollarımı ovuşturarak terasa doğru ilerliyorum. Dışarı adımımı atıyorum ve vertigo anında beni vuruyor. Zeminin ve duvarın bazı kısımları kayıp. Yönümü bulmak için kapıya tutunuyorum. Dengemi sağladığımda, altımdaki üç kat aşağıya bakıyorum.

"Sana bu odanın yasak olduğunu söylemiştim." Archer'ın sesi göğsümde gümbürdüyor.

Şaşkınlıkla nefesim kesiliyor ve ona bakmak için dönüyorum, bu sırada kapıyı bırakıyorum. Vertigo beni tekrar vuruyor ve terasın ortasındaki boşluğa doğru sallanıyorum. Beni çıplak göğsüne bastırmadan önce gördüğüm son şey yüzündeki dehşet ifadesi oluyor. Beni içeri götürüyor ve kapıları çarparak kapatıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Gözlerindeki ateş istememe yetiyor. "Yaralanabilirdin. Düşüp ölebilirdin."

"Özür dilerim." Ne için özür dilediğimi bilmiyorum. Hayatının bu kısmına müdahale ettiğim için üzgün değilim. "Adamların gittiğini gördüm. Düşündüm ki-"

"Etrafa burnunu sokmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündün." Kaşlarını çatıyor.

"Hayır. Seni aramaya geldim." Daha iyi bir yalan hazırlamalıydım. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım." Başını bir kez sallayıp beni inceliyor. "Teras kapısını açık bırakıp bırakmadığımı hatırlayamadım. Kontrol etmeye geldim."

"Buraya çok sık gelir misin?" Dün gecedен sonra ona soru sormak daha organik geliyor.

"Her gün." Yutkunuyor.

Gitmem için bana bağırıyor. Yanlış bir şey söyleyip beni tekrar dışlamasını istemiyorum. Onun için üzülüyorum çünkü burada trajik bir şey yaşadığı çok açık. Ama bilmem gerek.

"Burada ne oldu Archer?" Onu biraz daha itiyorum.

"Sana söylemiştim." Duman lekelerine rağmen iyi durumda olan bir sandalyeye doğru ilerliyor. Kendini üzerine bırakıyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Bir yangın."

Yirmi yıl önceki yangın. Sırtında yanık izleri bırakan yangın. Annesi ve kendisi kurtuldu. Peki ya babası? O da burada mı öldü? Bir elimi ağızma götürerek ona yaklaşıyorum.

"Neden hâlâ ?" Yanağına uzandım. Şaşkınlıkla avucuma doğru eğildi.

"Neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlatmak için." Dökülmemiş gözyaşlarıyla bana bakıyor.

"Babandı, değil mi? O..." O kelimeyi söylemeye bile dilim varmıyor.

"Evet." Bana ters ters baktı. "Burada öldü." Gözlerindeki soğukluk geri adım atmama neden oluyor.

"Çok üzgünüm, Archer."

Başını sallayarak alay ediyor. "Tövbe etmesi gereken kişi sen değilsin."

"Bana ne anlat." Yüzünde küçük bir işaret arıyorum.

Beni burada istiyor, bunu benimle paylaşmak istiyor. Beni göndermiyor, bu yüzden bu ağır yükü omuzlarından atmak istediğine inanmak zorundayım.

"Neden?" Çenesi sıkıştı.

Gözlerinde gördüğüm acı içimi parçalıyor. "Kimse böyle bir şeyi tek başına taşımak zorunda kalmamalı."

Nefretle bana bakıyor, bir yandan da kesik kesik nefesler alıyor. "Haklısın. Kimse bir delinin açgözlülüğünün bedelini ödememeli. Son yirmi yıldır bununla yaşamak zorunda kaldım. Çünkü her ayrıntıyı hatırlamadığım zamanlarda bile biliyordum. Gecenin bir yarısı annemin çığlıklarını duyarak uyandım."

"Archer." Nefes nefese kaldım, ellerimi omuzlarına koydum.

"Onu kurtaramadım. Burada kapana kısılmıştı. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kapıları yıkmak için çok uğraştım ama yapamadım." Baş ve işaret parmağını gözlerine bastırıyor.

"Çok özür dilerim."

"Sonunda atladı. Düşüşten sağ çıkması imkansızdı. Sanırım bunu kendi şartlarıyla bitirmek istedi." Bana sarıldı, yüzünü karnıma gömdü. "Ona yardım edemedim."

"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Sen sadece küçük bir çocuktun." Onu kendime daha sıkı sarıyorum.

Başka ne diyebilirim ki? Babası öleli 20 yıl oldu. Bunu değiştirmek için hiçbir şey yapılamaz. Neden bu odanın ona o korkunç günü hatırlatmasına ihtiyaç duyuyor? Kafamda dönüp duran bir sürü soru var. Ama Archer'ı böyle görmek yıkıcı. Elleri kazağımdan soğuk geliyor. Ve gözlerine bile bakamıyorum.

"Bunu ona biri mi yaptı?" Ona bakıyorum.

"Evet." Alay ediyor. "Arkadaşı. Babam doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Arkadaşı da öfkeyle babamın çalışma odasını ateşe verdi. Bizi yolun karşısındaki odaya kilitledi. Muhtemelen yangının hepimizi öldüreceğini düşündü. Neredeyse ölüyorduk."

"Nasıl dışarı çıktın?"

"Anne." Bir elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Bacağı iki farklı yerden kırıldı ama bizi kurtardı." Kara bir kahkaha attı. "Ben bir aptaldım. Babamı kurtarmak için geri koştum. Yangın beni o zaman yakaladı. Eğer koşmasaydım, annemin bacağı düzgün bir şekilde iyileşecekti. Ama benim yüzümden beni almak için topallayarak geri dönmek zorunda kaldı. Ona bunu yaptığım için nefret ediyorum. Benim yüzümden dans kariyeri sona erdi."

"Bunu kendine yükleyemezsin. Sen sadece bir çocuktun." Yanağını okşadım. "Eminim Freya'nın tek umursadığı senin hayatta kalmış olman."

"Bundan bahsetmişti."

"O şimdi nerede? Bunu yapan adam? Hâlâ hapiste mi?" Onun adına kızgınlım. Archer haklı. Kimse bir adamın açgözlülüğünün bedelini ödemek zorunda kalmamalı. Tanrım, ne tür bir canavar bunu başka bir insana yapar? Ve en kötüsü, bir çocuğa? "Bu kadar iğrenç bir şey yapabilen biri yaşamayı hak etmiyordur."

"Hayır," diyor dişlerini sıkarak. "Uzun ve acı dolu bir hayatı hak ediyor. Her şeyi kaybetmeyi hak ediyor."

"Yani o adam hâlâ serbest mi? Kimse polisi aramadı mı?" Birinin bu kadar büyük bir şeyden paçayı sıyrabileceğini düşünemiyorum.

Archer'ın babasının eski çalışma odasına ve o adamın ardında bıraktığı yıkıma bakıyorum. Bu nasıl olur da birini cinayetten hapse atmak için yeterli bir kanıt olmaz?

"Bu adamın çok fazla etkisi var." Bana bakıyor. "Ve kaybedecek çok şeyi vardı. Annemin karar vermek için sadece birkaç dakikası vardı. Bizi güvenli bir yere götürmesi gerektiğini biliyordu. Adaleti benim hayatımla takas etti."

"Bu korkunç. Bu odayı bu yüzden mi böyle tutuyorsunuz? Adaletin yerini bulmadığını hatırlatmak için."

"Aynen öyle." Nefes nefese kaldı. "Şimdi anlıyor musun? Bu adamı anneme teslim edene kadar huzur bulamam. Onunla işim bittiğinde, ondan daha iyi olmayacağım. Ve sonunda beni gerçekte olduğum gibi, bir canavar olarak göreceksin."

"Öyle söyleme. Buradaki canavar sen değilsin. O canavar. Onun için sakladığın her şeyi hak ediyor." Başının tepesini öpmek için eğildim, ellerimi çıplak sırtında gezdirdim.

"Bunu şimdi söylüyorsun." Kollarını dizlerinin üzerine koyarak her yerine erişmemi sağlıyor.

Parmağımı yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. Şimdi ona bu şekilde dokunmama izin vermesi ne anlama geliyor? Eğer bu kaos içindeki oda gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatıyorsa, babasının nasıl öldüğünü ve katilinin asla adalete teslim edilmediğini hatırlatıyorsa, yara izlerinin onun günlük işkencesi olduğunu varsayabilirim. Her şeyinizi elinizden alan kişinin hala dışarıda bir yerlerde olduğunu ve muhtemelen hak etmediği mutlu bir hayat yaşadığını bilerek yaşamayı hayal edemiyorum.

"Bana sor." Ellerini kalçalarımaya dayıyor, bana bakıyor, gözleri ıslak.

"Hmm? Sana ne sorayım?" Yanağındaki kirli sakala dokunuyorum.

"Benden hepsini cehenneme göndermemi iste. Yıllardır beni tüketen bu intikamı unutmak için. Senin için-" Yüzümü ararken gözleri yumuşuyor. "Daha önce bırakma fikrini hiç düşünmemiştim. Ta ki sen gelene kadar. Senin için sanırım unutabilirim."

"Sizden bunu yapmanızı isteyemem. Bu çok zalimce olur. Sen barışı hak ediyorsun. Babanın katili hâlâ dışarıdayken nasıl huzur bulabilirsin ki?" Dudağım titriyor. Bunu bu kadar uzun süre kalbinde taşımak zorunda olduğunu bilmek beni yaralıyor.

"Sen benim huzurumsun. İhtiyacım olan tek dünya sensin." Dudaklarını karnıma bastırıyor. "Sor bana."

Başımı salladım. "Bunun için benden nefret edeceksin."

"Seni sevmemi istiyorsun. Ama şimdi neden yapamayacağımı görüyorsun. Ben kırıldım, Paloma." Ayağa kalkıyor. "Tüm bunlar bittikten sonra bile, hala kırılmış olacağım."

"Umurumda değil." Kollarımı beline doladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Birkaç vuruş boyunca yüz hatlarımı inceliyor. Bir süre sonra, "Sana bir şey göstermek istiyorum" dedi.

"Tamam."

Elimi tutuyor ve beni babasının eski çalışma odasından çıkarıyor. Bana geçmişinden bahsettiği için şimdi daha rahat görünüyor. Ama söylediği her şey yüzünden hâlâ şoktayım. Onun için yapabileceğim tek şey burada olmak ve ona her gün çektiği acıların ötesinde bir hayat olduğunu göstermek. Birlikte mutlu olmak için bir şansımız olduğuna inanmak istiyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Bakışlarım geniş sırtındaki düzlemlerde gezinirken soruyorum. "Ve neden gömleksizsin?"

"Saat ondaki toplantımdan önce alt katta hızlı bir egzersiz yapıyordum." Merdivenlerden ikinci kata iniyor, sonra bir dizi uzun çift kapının önünde duruyor. "Çocuklar bu odayı bitirmek için uzun saatler çalışıyorlar. Kötü anıların yerini alacak yeni bir kütüphane." Her iki düğmeyi de çeker ve kapıların açılmasına izin verir.

"Bu inanılmaz bir şey." Tamamen yenilenmiş üç katlı kütüphaneye adım attığımda çenem düştü.

Tam yükseklikteki cam avluya bakıyorum. Geniş odada kitaplarla dolu gömme raflar var. Ortada, ikat kumaştan yapılmış büyük peluş yastıklarla birbirine bakan iki büyük boy kızıl kırmızı kadife kanepenin bulunduğu bir salon alanı var. Bunun ötesinde, sağa ve sola ayrılan büyük bir merdivenle kütüphanenin en üst katına çıkılıyor. Merdivenlerin sağında, renkli kitaplarla dolu tavandan tabana rafların arasında bir kuyruklu piyano gururla durmaktadır. Maun ahşap işçiliği bir sanat eseridir. Ağır ahşaba rağmen odanın hafif ve havadar bir havası var.

"Oraya nasıl çıkıyorsun?" İki kat yukarıdaki balkonu gösteriyorum. "Sağ tarafta döner bir merdiven var." Piyanonun yanına gidip oturuyor. "Çalıyor musun?" Güzel parçanın etrafında tam bir daire çiziyorum.

"Uzun zaman oldu." Tuşları incelerken kaşlarını çatıyor. Sonra Kuğu Gölü'nün piyano düzenlemesini çalmaya başlıyor.

Bu anda, Archer'ın hayatındaki ikilemi düşünüyorum. Trajediyle ve asla elde edemediği kapanışla parçalanmış durumda. Babasının eski çalışma odasını tam bir kaos içinde tutarken, tüm kötülükleri silmek için yepyeni bir çalışma odası yaptırıyor. Archer bu ağır yükü uzun yıllardır omuzlarında taşımaktadır. Bunun onu yiyip bitirdiğini görmek çok kolay. Belki de haklıdır ve yapılacak en iyi şey öfkesini ve nefretini bir kenara bırakmaktır. Ama ondan bunu yapmasını isteyen ben olamam. Her şeyi geride bırakmasının sebebi ben olamam.

Olsaydı mutlu olur muydu? Göğsündeki bu delikle yaşamak zorunda olması hiç adil değil. Kalbi gölgeler ve acıyla dolu olduğu için beni istediğim gibi sevemiyor. Tüm bunların üstesinden gelebilecek ve kendini bana verebilecek mi?

Sırtını dönmek için adım atıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

Nefesi kesiliyor ama çalmayı bırakmıyor. Her notaya mükemmel bir şekilde vurmak için parçaya konsantre olması çok güzel. Archer hiçbir şeyi yarım yapmaz. Yatakta böyle, odaklanmış ve mükemmel yetenekli. I

Nefesimi bırakıyorum ve onun hünerli parmaklarının ürettiği melodiyi içime çekiyorum. Kafamda pas de deux'yü canlandırıyorum, kadans için dönüşleri sayıyorum. Her zaman çok çabuk bitiyor.

"Hâlâ babanı görmek istiyor musun?" Ellerini kucağına bırakıyor. "Evet.

Bunu yapacağımıza söz vermiştin." Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. bacaklarının arasında.

"Sizi onun kaldığı yere götüremem. Halka açık bir yer olmalı." Yüzünü kazağıma ve sertleşmiş meme uçlarıma sürüyor. "Seni güvende tutabileceğim bir yere."

"Neresi gibi?" Ben soruyorum.

"Tiyatro. Sence buna hazır mısın? Eski dünyana, arkadaşlarına geri dönmek için?" Sanki Performans Sanatları Merkezi'nde olanlarla yüzleşecek kadar güçlü olmadığımı dair bir işaret arıyormuş gibi dikkatle beni izliyor.

"Ben halledebilirim." Arkadaşlarıma ve hatta Pierre'e ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok ama Archer'ın malikanesinde kalıp dünyadan saklanamam. Er ya da geç, yapmayı seçtiğim şeyin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayım. "Müzayededen kaç kişinin haberi var? Ya da kazanan teklifin sende olduğunu?"

"Bildiğim kadarıyla, sadece o gece orada olan adamlar." Parmaklarının tersiyle yanağıma dokunuyor. "Onlar bizi ilgilendirmez. Seni yargılayamazlar, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Sadece babamı görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Babana olan bağlılığını... rahatsız edici buluyorum." Başını sallıyor. "O sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes alıyorum ve babamın benim hakkımda ne düşünüyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Belki de bekâretimi koruyarak Archer'ın sözleşmesine nasıl hizmet edeceğimi bir şekilde bulmamı bekliyordu. Babamın Archer'la birlikte olmayı

ne kadar çok istediğimi, bağış gecesi odama geldiğinde ona karşı bile çıkmadığımı tahmin edebileceği fikri tüylerimi ürpertiyor. Ya da en kötüsü.

Beni alması için ona nasıl yalvarmak zorunda kaldığımı. Babam hakkımda tüm bunları bilseydi, Archer'la birlikteyken nasıl davrandığımı bilseydi dehşete düşerdi.

Onun küçük fahişesi olmayı , değil mi? Baban öyle söyledi. Buna inanamadım. Hunter'ın sözleri kulaklarımda acıyla çınlıyor. Babam benim hakkımda asla böyle bir şey söylemez. O beni seviyor. Ve benim ona karşı asla bir şey yapmayacağımı biliyor.

ona utanç getir. Hay aksi. Ama o geceyle ilgili her Şey utanç vericiydi. Olmamamı istediği tek Şey oldum.

"Hey." Ona bakmamı sağlamak için parmağını çenemin altına koyuyor. "Sorun yok. Artık sana zarar veremez."

"O bana hiçbir Şey yapmadı. Neden böyle söylüyorsun?" Bakışlarına karşılık veriyorum.

"nk seni bu duruma sokanın onun ciddi muhakeme eksikliği olduğunu unutup duruyorsun." Cennete doğru bakıyor. "Ama bu kadar yeter. Yarın akşamki baleye biletlerimiz var. Onu görecek ve hayatta ve iyi olduğunu teyit edeceksin."

"Teşekkür ederim." Kollarımı boynuna doladım ve yanağından öptüm.

"Bir Şey değil." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ama bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, duşta biraz yardıma ihtiyaım olabilir." Dudaklarında bir glmsemi belirliyor. "Ben toplantıma hazırlanırken sen de o güzel amcığınla oynayabilirsin." Seksimi avuçluyor.

"Hmm." Elinden gelen sıcaklık adrenalin şeritlerini doğrudan merkezime gönderirken ona doğru eğildim. "Beni izlemenden hoşlanıyorum."

"Oh, Küçük Güvercin." Diğer elini kaşmir kazağımın altına kaydırırken daha fazla baskı uyguluyor. "Seni izlemeyi seviyorum."

Kalçalarını kavırıyor ve beni piyanonun üstüne kaldırıyor, böylece onun için sergileniyorum. O her incelerken ben ayağımın tuşlara değmesine izin veriyorum. Sanki dünyada önemli olan tek Şey gibi bana bakmasına bağımlıyım. Ne yapmaya niyetlendiğini anlamadan önce kot pantolonum ve i amaşırım yerdeydi ve gbeğimi, kalça kemiğimi ve sonra seksimi öpüyordu.

BÖLÜM 25

BİRLEŐTİRİLMİŐ ULUSLARARASI İLİŐKİLER

PALOMA

"Arkanı dön." Ensemde daireler çizerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Neden?" Limuzinin deri koltuğunda ağırlığımı kaydırıyorum. Kalbim hızla çarpıyor çünkü bana bakışından, bana ne yapmayı planladığını ancak hayal edebiliyorum. Direksiyonun arkasındaki William'a hızlı bir bakış fırlatıyorum. "Burada mı?"

Kıkırdıyor. "Gerçekten doyumsuzsun, Küçük Güvercin." "Bunun neresi komik?" Isı yanaklarıma doğru yükseliyor.

"Bu gece özellikle çok güzelsin." Bana doğru uzanıyor ve beni kendisine yaklaştırıyor ama yüzüm ona dönük. "Elbiselerinden birini daha mahvetmek istemem. Özellikle de baleye gitmeden önce."

"Oh." Bu tek kelime büyük bir hayal kırıklığıyla doludur.

Dudakları, başparmağının son otuz dakikadır bana işkence ettiği noktaya dokunuyor. Şehre varmak üzereyiz. Babamı tekrar göreceğim için heyecanlı olsam da, bunun herkesin içinde ve balede olması hoşuma gitmiyor. Diğer dansçılarla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim, arkadaşlarımla bile. Paul ayrıldıktan günler sonra ona mesaj atmadığım için beni reddetti. Dramatik davranıyordu. Ama aradan bu kadar zaman geçtikten sonra beni bir daha görmek istemediğinden eminim.

"Karımın düzgün bir şekilde süslenmeden insan içine çıkmasına izin veremem." Siyah kadife bir kutu açıyor.

"Ciddi misin sen?" Omzumun üzerinden elmas küpelere ve kolyeye bakıyorum. Yüzümü tekrar ona dönmek için ağırlığımı değiştirerek parmaklarımı devasa kolyenin üzerinde gezdiriyorum. "Bana Winston mı aldın?"

"Elmaslarını biliyor musun?" Kaşını kaldırıyor.

"Annemin geniş bir koleksiyonu vardı. Yıllar geçtikçe onları neyin değerli kıldığını öğrendim. Bir Winston ayarı klasiktir." Dudaklarımın bükülmesini gizlemek için parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

"Öyle mi?" Archer elimi yüzümden çekip kucağıma koyuyor. "Ne oldu?"

Annemin elmaslarından kimseye bahsetmedim. Birincisi, insanların evde sakladığımız elmaslardan oluşan büyük bir servetimiz olduğunu bilmeleri güvenli olmazdı. Ama aynı zamanda babam yıllar boyunca elmasları borçtan kurtulmak için kullandı. Archer'a babamdan ve onun kötü yatırımlarla mücadelesinden bahsetmeye utanıyorum.

"Bana babamla ilgili her şeyi anlattırıyorsun ve şimdi de annenin elmaslarına ne olduğunu söyleyemiyor musun?" Bana bakmak için başını eğdi.

"Sana söylemek istiyorum." Babasının nasıl öldüğünü anlatmasına bayıldım. O korkunç hikayeyi anlatmak korkunç olmalı. Ama şimdi onun hakkında daha fazla şey bildiğim ve yaralarının onun için ne anlama geldiğini öğrendiğim için kendimi ona daha yakın hissediyorum. Aklımda hiç şüphe yok. Ona tamamen aşığım, bu yüzden babam hakkında bu kadar kötü düşünmesini istemiyorum. "Ama önce bana onu yargılamayacağına söz ver." Onun eline uzandım.

"Adam tek kızı için bakire bir müzayede düzenledi. Onu yargılıyorum. Yargılanmayı hak ediyor." Çenesi sıkıştı.

"Sana söyledim. Açık artırma benim kararımdı. Kendini o pozisyonda bulması benim hatamdı. Son karoları da ben kaybettim."

"Ne?" Bakışları nefretle kararıyor.

"Gördün mü?" Gözlerini işaret ediyorum. "Bu onun hatası değil. Ondan tüm bu harika şeyleri yapması ve aynı zamanda senatör olması bekleniyor. Bu çok fazla." Her zamanki bahaneleri sıralıyorum.

Müzayededen önce bunların hepsi babamın servetini neden yönetemediğine dair makul açıklamalar gibi geliyordu. Ama Archer'ın babamı öldürmeye hazırmış gibi bakan karanlık bakışlarıyla kendime yalan söylemeye devam edemem. Babamın yardıma ihtiyacı var.

"Bu sefer çok ileri gitti. Kabul ediyorum." Alt dudağımı emiyorum.

"Kıçını kurtarmak adına yaptığı en kötü şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay ediyor.

"Lütfen. Ona bu kadar sert davranma." Ellerimi kalçalarına koyuyorum.

Ağzımı kendi ağzıyla yakalamadan önce uzun bir dakika boyunca yüz hatlarımı inceliyor. Sanki aramızdaki bağın tüm kötülükleri silmesini istiyormuş gibi sert ve umutsuzca öpüyor. Evliliğimiz tam olarak insanların düşüneceği gibi değil.

geleneksel. Burada onunla birlikteyim çünkü benim için para ödedi. Ve babam yüzünden benim için para ödemek zorunda kaldı.

Geri çekildiğinde, "Yardımaımıza ihtiyacı var," diyorum.

"Paramdan daha fazla alamayacak," diye kestirip atıyor. "Diğer elmasları ne yaptı?"

"Onları çeşitli yatırımlar için sattı. Pembe elmas bunların sonuncusuydu." Derin bir nefes alıyorum. "Hiçbir şeyi kalmadı. Evimiz bile. Annemi kaybettikten sonra asla toparlanamadı."

"Daha çok var." Yanağımı okşuyor. "Hâlâ sana sahip."

"O benim babam. Ona sırtımı dönemem." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen bu gece ona karşı bu kadar sert olma. Onu evde ziyaret edemememiz yeterince kötü zaten. Neden herkesin içinde olmak zorunda?"

"Çünkü ona güvenmiyorum. Ve bu konuda söz hakkım varken, bir daha asla onun evine adım atmayacaksın." Gözlerindeki nefret tüylerimi diken diken ediyor. "Senin artık bana ait olduğunu anlaması gerekiyor."

Archer istediği zaman korkunç olabiliyor. Eğer onun yumuşak tarafını bilmeseydim, küçükken yaşadığı tüm acıları anlamasaydım, ondan çok korkardım. Ama onu tanıyorum. Nazik biri olduğunu biliyorum. Ve benim için dünyayı yakabileceğini biliyorum.

Archer'la evlendiğimiz gece Caterina'ya kocasını sevip sevmediğini sorduğumu düşündüm.

Tam bir huysuz olabilir. Ama her şeye gücü yeten, kibirli dış görünüşünün altında, benim için bir kurşunu bile göze alabilecek bir adam var.

Archer'la birkaç aydır birlikte olduğum için, kocam hakkında da aynı şekilde hissettiğimi söyleyebilirim.

"Ben sana aidim, Archer." Yanağını kavrayıp onu öpüyorum. "Hmm." Öpücüğü derinleştiriyor. "Arkanı dön."

Dediğini yapıyorum ve elmas kolyenin soğuk iğnesinin göğsüme değmesini bekliyorum. Straplez elbisemin hemen üzerinde güzel bir şekilde duruyor, beyaz ipeksi kumaştan yapılmış muhteşem bir elbise ve yere kadar uzanan eteğini süsleyen tüyler.

Tekrar ona dönüyorum, sonra küpeleri de alıp kulağıma takıyorum. "Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum.

"Bir şey değil." Beni kendine doğru çekiyor, böylece sırtım onun ön tarafına dayanıyor. "Sadece bu gece bittiğinde benimle eve geleceğine söz ver."

"Neden seni terk etmek isteyeyim ki?" Ona daha da sokuldum.

"Sadece bana söz ver." Çıplak omzumu öpmek için eğildi.

"Söz veriyorum."

Limuzin şehre giriyor ve Beşinci Cadde'deki vitrinlere bakarken kendimi yeniden normal hissetmekten alamıyorum. Her şey tanıdık geliyor. Özlemişim. Archer'ın belime sımsıkı sarılmış koluna bakıyorum. Belki bir gün geri dönüp tekrar dans edebilirim. Archer bu fikre sıcak bakıyor gibiydi. Ama ben açık mıyım? Böyle bir seçeneğe sahip olmak garip bir duygu.

"Geldik Bay Archer." William dikiz aynasından bize başıyla selam veriyor. "Teşekkür , William. Senin için hazır olduğumuzda mesaj atacağım." Archer kapıyı açar.

kapıyı kendisi açtı ve limuzinden inmeme yardım etti.

"Gergin olma." Beni merdivenlerden çıkarıp tiyatro lobisine götürürken kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Benim locamda olacağız. Baban bize gelecek."

"Bütün bunları sen mi ayarladın?" Ona bakıyorum. "Babam da kabul etti mi?"

"Ona başka seçenek bırakmadım." Takım elbise ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıyor ve sütlerin girişini koruyan görevliye biletlerimizi gösteriyor.

Archer'ın vücudu benimkinin yanında geriliyor. İçgüdüsel olarak, görüş alanını takip etmeden önce iki elimle kolunu tutuyorum. Hunter ve babam halı kaplı koridorun sonundalar. İkisi de iğrenmiş görünüyor. Hayal kırıklıklarının sebebinin ben olmadığımı umarak gülümsüyorum. Ama sonra bekleme alanının geri kalanını tarıyorum. Her birini tanımaya başladığımda tüm yüzler zihnimde yanıp sönüyor.

Bu adamlar benim açık artırmamdaydı. Gözlerinde açlıkla bana bakarken benim için teklif verdiler.

"Fahişe." Babamın arkadaşı, Archer'a kaybeden kişi, bakışlarımız karşılaştığında bu sözleri söylüyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bırakın bana kızgın olmalarını, hiçbirinin burada olmasını bile beklemiyordum. Archer beni daha sıkı tutuyor. "Ne yaparsan yap, sakın yanımdan ayrılma," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum çünkü birden kendimi güvende hissetmiyorum. Babama el sallıyorum ama sonra acı yüzüne yansyınca elimi yavaşça indiriyorum. Ona sarılmak ve açık artırmanın onun suçu olmadığını, koşullara rağmen mutlu olduğumu söylemek istiyorum.

"Senatör," diye selamlıyor Archer onu herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Archer babamın görmezden gelebileceği biri değildir.

Babam bize doğru ilerlerken dudaklarını büzüyor. Yapmak istemediği bir şey için köşeye sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmazdı. Bizi görmek istemiyor muydu?

Ben mi? Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hayır, tabii ki beni görmek istiyor. Sadece utanıyor.

"Baba." Kollarımı boynuna doladım.

"Paloma." Bir nefes için omuzlarımı kavırıyor, sonra beni itiyor. "Seni görmek çok güzel."

"Nasıl hissediyorsun?" Gülümseyerek soruyorum. "Hunter kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sorun kalbinde mi?"

"Yaşlanıyorum Paloma. Bunun başka bir yolu yok." Bakışları yüzümde kalıyor.

Gözlerinde bulduğum tek şey acı ve pişmanlık.

"Baba, her şey yolunda." Archer'a bakıyorum, sonra eğilip fısıldıyorum, "Biz evlendik."

"Güzel. En azından artık onun koruması altındasın." Babam Archer'a başıyla ciddi bir selam veriyor.

"Öyle." Archer'ın duruşu ve tüm tavrı buz gibi. Babama dönmeden önce bana, "Gidip koltuklarımızı bulmalıyız, canım," diyor. "Daha sonra görüşürüz Senatör."

Archer kolunu belime doluyor ve kalabalığı ayırmak için kendi bedenini kullanıyor. Tüm erkeklerin bakışlarını tenimde hissediyorum. Keşke onlara dönüp yüzlerine bağırabilsem, bana böyle hakları olmadığını söyleyebilsem. Babama yardım etmek istediğim için fahişe olmadığımı. Eğer yaptığım şeyden bu kadar iğrendilerse, neden babamı kurtarmaya gelmediler? Neden bana teklif ?

"Bir dahaki sefere." Kelimeler koridorda bir mırıltı gibi dolaşıyor.

Archer'ın eli etrafımda sıkılaşıyor. Nefes alamıyorum. Bileğimi sıkıca kavırıyorum ve ciğerlerime bir nefes hava girene kadar tırnaklarımı batırıyorum. Uyuşmuş bir halde Archer'ın özel locasına giriyorum. Kapı arkasından kapanır kapanmaz küfrediyor.

"Seni bu gece buraya getirmemeliydim," diyor dişlerini sıkarak.

"Neden ?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"O pislikleri hafife almışım." Ağır paltomu taşımama yardım ediyor, sonra da boş sandalyelerden birinin üzerine örtüyor. "Gösteri başladığında buradan gideceğiz. O adamların sana bakma şeklini beğenmedim. Sanki sıralarını bekliyorlarmış gibi." Sandalyenin arkasını kavırıyor ve parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

"Buraya geldiğim için pişman değilim." Omzuna dokunuyorum. "En azından artık babam iyi olduğumu biliyor. Ve benim için endişelenmesine gerek yok."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil. Yaptığı şey hakkında daha iyi hissetmesini sağlamak senin işin değil." Boynumu okşuyor. "O senin sevgini hak etmiyor."

"O benim babam. Başka seçeneğim yok." Parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm. "Onunla bir buluşma ayarladığın için teşekkür ederim. Belki bir dahaki sefere onu evinde görürüz?"

"Kesinlikle hayır." Başını sallıyor. "O yaşlı adam Sutherland ile kalıyor."

"Ah." Ondan uzağa bakıyorum.

"Hey." Parmağını çenemin altına koyuyor ve ona bakmam için kaldırıyor. "Bu senin hatan değil." Her bir kelimeye vurgu yapıyor ve sol bileğimi bırakmak için sağ elimi çekiyor.

Benim hatam değil, içimden tekrar ediyorum.

"Oturun. Salon boşalır boşalmaz gideceğiz." Ön cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir mesaj yazıyor. "Ve Paloma." Bana bakıyor. "Artık Senatör'ü ziyaret etmek yok. Uzun bir süre yok."

Başımı sallıyorum. Çünkü içten içe haklı olduğumu biliyorum. Beni görmek babama acı verdi. Sonsuza dek ne kadar düştüğünün sürekli bir hatırlatıcısı olacağım. Archer'la mutlu olduğumu anlayana kadar ona yakın olamam. Zamana ihtiyacı var.

"Bayanlar tuvaletini kullanmamın güvenli olduğunu düşünüyor musunuz?" Darmadağın olduğundan emin olduğum yüzümü gösteriyorum. Ve dışarıdaki erkeklerin bu gözyaşlarının onlar için olduğunu, hakkımda ne düşündüklerini önemsedikimi düşünmelerini istemiyorum. "Eve uzun bir yol var."

Karşı tarafa bir bakış fırlatır. Işıklar söndüğünde ayağa kalkıyor. "Ben de seninle geleceğim." Telefonunu cebine atıyor, sonra beklememi işaret ediyor.

Kapının arkasını kontrol ettikten sonra bana döndü ve başını salladı. Bana boş koridorda kadınlar tuvaletine kadar eşlik ediyor. Ona kalıp nöbet tutmak zorunda olmadığını söylemeye bile çalışmıyorum. Birincisi, haklı olduğunu biliyorum. O adamlar iğrenmekten de öte bana kızgındılar.

Gizlice banyoya girdim ve boş bir kabin buldum. Rahatladıktan sonra ellerimi yıkamak için makyaj masasına doğru yürüyorum. Yüzüm şiş ve kırmızı görünüyor ama maskaram dayanmış. Bir mendil alıp yanaklarımdaki beyaz çizgilere sürüyorum, aslında makyajımı gözyaşlarımla karıştırıyorum. Neden şehre döner dönmez her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm ki? Yaptığım şeyin iz bırakmayacağını düşündüğüm için kendimi çok aptal hissediyorum.

Dudaklarıma biraz dudak boyası sürüyorum ve yüzümü çevreleyen birkaç tutam saçımı düzeltiyorum. Kendimi daha kendim gibi hissettiğimde gitmek için dönüyorum, sonra donup kalıyorum.

"İçeri nasıl girdin?" Odadaki tek kapıyı kapatan Hunter'ın arkasına bakıyorum. Archer'ı nasıl geçti? "Archer'a ne yaptın?"

"Ben mi? Hiçbir şey." Omuz silkiyor. "O gitti."

"Hayır, bunu yapmazdı. Beni burada bırakmaz." Sesimde bu kadar panik olmasından nefret ediyorum.

"Beni ektin." Bakışları vücudumda gezinirken bana doğru ilerliyor. Bu daha önce bana karşı hiç kullanmadığı müstehcen bir jest. "Aptal gibi bekledim."

"Özür dilerim. Bir kaza geçirdim. Ve telefonumu kaybettim." Hunter'ı aramak için Archer'dan telefonunu ödünç almasını isteyecektim. Ama eski sevgilimle buluşma planları yaptığım için yaşanan onca olaydan sonra bu konuşmanın nasıl geçeceğinden emin değildim. "Aramadığım için özür dilerim."

"Pek çok şey için üzgün olmalısın, Paloma." Sırıttıyor. "Birlikte geçirdiğimiz onca zaman için. Benim olmalıydın."

"Bunların hepsi babam içindi ve bunu biliyorsun." Geri çekiliyorum.

"Bunu yüzümüze vurmak için seni buraya getirdi." Ellerini yumruk yaptı. "Ama seni yalnız yakalamak için bir şansım olacağını biliyordum. Hâlâ benimle olmak istediğini biliyorum, değil mi bebeğim? Numara yapmana gerek yok."

"Ben senin bebeğin değilim," diyorum toplayabildiğim tüm kabadayılıkla. "Gidip kocamı bulmam gerek." Hareket etmeyince sesimi yükseltiyorum. "Bırakın geçeyim."

"Alacağımı alana kadar olmaz." Smokin ceketini çıkardı ve kemerini çözdü. "Onca yıl ellerimi kendime sakladım ve ne için? Yaşlı adam bana ne istediğimi bile sormadı. O kendini beğenmişle gitmene izin verdi."

"Bunu yapmak istemezsin." Sesim titriyor çünkü kelimeleri söyleyemesem bile neden burada olduğunu biliyorum.

Bir sonraki vuruşta, üst kolumu tutuyor ve beni engelli kabinine itiyor. Başım fayansa çarpıyor ve göz kapaklarımda yıldızlar patlıyor. Pantolonunu karıştırırken ağzı boynumda. Archer bir dakikalığına ayrılırsa Hunter'ın burada benimle olduğunu bilmeyecek. Acele etmediğimi düşünebilir. İçeri gelip bana yardım etmesi gerektiğini bilmeyecek. Hunter'ı itiyorum ama ağzımı mengene gibi kavırıyor ve vücut ağırlığını kullanarak beni duvara sabitliyor.

"Çek o lanet ellerini karımın üzerinden." Archer'ın sesi göğsümü rahatlatıyor.

Hunter'ın bedeni bir anda kolları ve bacaklarıyla banyo kabininden çekilip lavaboya doğru savrulur. Hunter yere yuvarlanırken tüm su muslukları aynı anda açılıyor.

Archer, Hunter'ın tek çıkışı olan kapıyı kapatmak için ayağa kalktığı anda altı beş bedeninden daha uzun görünüyor. Yüzünü bana dönüyor, yanakları kıpkırmızı ve gözleri gece gibi karanlık. "İyi misin?"

"Evet." Başımı salladım.

"Bu sadece bir dakika sürecek." Archer sırtıyor. "Hunter ve benim bekleyen bir konuşmamız var. Değil mi?" Hunter'ı yakasından tutup burnunun ortasına bir yumruk indiriyor. "Karımın kokusunu mu özledin? Bu doğru mu?" Tekrar yüzüne vuruyor. "Cevap ver."

Beyaz fayanslara ve aynaya sıçrayan kanı görünce irkiliyorum. Tanrım, bu Hunter'ın bana yazdığı mesajla mı ilgili? Archer kokumu özlediğini söylediği için burnunu yumrukluyor. Bu çok abartılı. Hunter benimle seks yapmaya çalışmasaydı, Archer'dan durmasını isterdim. Ama onu savunacak halim yok.

"Ne?" Hunter önce elindeki kana, sonra da Archer'a baktı. "Delirdin mi sen?"

"Şu lanet soruya cevap ver." Archer ona doğru yürüyor. "Karımın kokusunu özlüyor musun?"

"Hayır." Hunter köşeye siner. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Karıma mesaj atıp kokusunu özlediğini söylemişsin." Archer onu tekrar yakalayıp burnuna vurduğunda düğmeler uçuşuyor. Burnu kırıldığında kemiklerinin çıkardığı acı dolu çatırtı sırtıma vuruyor. Archer irkilmiyor bile. "Şanslıysan birkaç hafta koku alma duyundan yoksun kalacaksın. Seni bir daha karımın yanında yakalarsam, bir dahaki sefere hasarın kalıcı olduğundan emin olacağım. Anlaştık mı?"

Hunter dehşet içinde Archer'a bakarken yüzünü kucaklıyor. "Senin neyin var böyle?" diye mırıldanıyor yüzündeki kanın arasından.

"Siktir git gözümün önünden." Archer kapıyı işaret ederek ona doğru ilerliyor. "Şimdi."

"Senatör öğrenene kadar bekle." Hunter lavabolardan birinden sırlıklam olmuş smokin ceketini alır ve fırlar.

"Lanet olası korkak." Archer kanlı parmak eklemleriyle banyonun ortasında dururken ateş püskürüyor.

"Archer." Ona doğru koştum ve kollarımı beline doladım. "Neredeydin?"

"Gitmeden önce halletmem gereken bir şey vardı." Başımın öpüyor ama bana sarılmıyor.

"Sorun nedir?" Geri çekilip vücudunu hızlıca taradım. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Sadece elbiseni mahvetmek istemiyorum." Başını sallıyor ve bana kanlı ellerini gösteriyor. "Kan benim değil." Lavaboya doğru ilerliyor ve ellerini suyun altında gezdiriyor.

"Bekle, iki elin de morarmış. Buraya gelmeden önce bir kavgaya mı karıştın?" Sepetten bir havlu alıp parmak eklemlerindeki kurumuş kanı temizlemesine yardım ediyorum.

"O pisliklerin benim olanı koruduğumu anlamalarını sağlamam gerekiyordu." Ben ellerini kurularken o tezgâha yaslanıyor. "Sana öyle bakıp da ellerini kollarını sallayarak çıkamazlar."

"dövüştün mü?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Hayır." Çenesini sıkıyor. "Ben sütlerine varmadan ikisi kaçtı."

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürdüm. "Bu gecenin bununla ilgili olacağını düşünmemiştim. Çok özür dilerim."

"Bir daha özür dileme." Boynumu okşuyor. "Bu onların suçu. Senin değil. Lütfen bunu kafana sok."

"Eve gidebilir miyiz?" Yanağına bir öpücük konduruyorum. "O adamlardan biri her şeyi cehenneme göndermeye karar vermeden ve korumalarına seni dövdürmeden önce."

"Bunu yapmayacaklar. Acı vermek için yumruklarıma ihtiyacım yok. Bu adamlar sadece cüzdanlarını önemsiyorlar. Tek bir telefon görüşmesiyle çok daha fazla zarar verebilirim. Bunu biliyorlar." Gözleri benimkileri arıyor. "Bu kan senin için. Onları senin için öldürmek istedim."

"Lütfen bunu yapmayın. Buna değmezler." Onun büyük elini kendi elimde tutuyorum.

"Ama sen öylesin."

Kapının dışındaki çığlıklar bizi durma noktasına getirdiğinde gitmek için dönüyorum. Benimle hızlı bir bakış alışverişinde bulunan Archer, vücuduyla beni korurken kapıya doğru adım atıyor. Kapıyı iterek açıyor ve ilk gördüğüm şey babamın yerde baygın yattığı oluyor.

"Siktir." Archer yukarı doğru bakar.

BÖLÜM 26

İLGİLİ BİLGİLENDİRME ÇALIŞMALARI

PALOMA

Kapıyı tutan Archer'ın yanından hızla geçiyorum. Parmakları elime değiyor ama yavaşlayacak zamanım yok. Babam koridorun ortasında sırt üstü yatıyor. Doktor çağıran iki kadın, sanki babamda bulaşıcı bir hastalık varmış gibi mesafelerini koruyorlar.

"Doktor geliyor mu?" Babamın kravatını çözerken onlara sordum.

Dokunulamayacak kadar soğuk ve solgun. Kalp krizi böyle mi görünüyor? Kulağımı göğsüne bastırıyorum ama hiçbir şey hissedemiyorum. Hareketsizliği bana onun için her türlü berbat senaryoyu kurduruyor. Ölmüş olamaz. Hayatı bu şekilde sona eremez. Etrafımızdaki boş koridora bakıyorum. Arkadaşları hangi cehennemde?

"Baba," diye sesleniyorum ona.

"Paloma." Archer kollarını bedenime doluyor ve beni kaldırıyor. "Bırak sağlık görevlileri işlerini yapsın, aşkım."

Etrafımdaki kara bulutlar dağılıyor ve neler olduğuna odaklanabiliyorum. Yardım geldi. Yabani gözlerle Archer'a dönüyorum. Ona yaslanıp babamın hâlâ burada olup olmadığını teyit etmesini beklerken dinginliği üzerime çöküyor.

"Durumu iyi. Onu hastaneye götürüyorlar." Yüzümü okşadı. "Biz arkadan geleceğiz."

"Hayır, onunla gitmek istiyorum." Ondan uzaklaşıyorum ama beni dirseğimden yakalıyor. "Archer, onunla gitmek zorundayım. Ona bir baksana. İyi değil."

"Bunu görebiliyorum." Yukarı doğru bakıyor. "Ben de seninle geliyorum."

Sağlık görevlileri babamı sedyeye yatırıp salondan çıkarıyorlar. Uyuşmuş bir halde, dışarıdaki ambulansa ulaşana kadar onları takip ediyorum. Ambulansa ulaşmaya çalıştığımda

arkaya tırmanırken, soru sormak için beni durduruyorlar. Onları duyamıyorum. Tek odaklanabildiğim babamın ambulansın arkasındaki baygın hali. Tek düşünebildiğim, onunla kalsaydım işlerin bu kadar kötüye gitmeyeceği idi.

Archer onlarla konuşuyor. Onlara söylediği her şey geçmeme izin vermeleri için yeterli oluyor. Babamın ayaklarının dibine oturuyorum ve sağlık görevlilerinin arkamdan gelmesini bekliyorum. Kapı kapandığında sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Araç hareket ettiğinde irkiliyorum. Burada onunla oturmak geri dönüşü olmayan bir sonun başlangıcı gibi geliyor. Ona yardım edemem. Soğuk kollarımı ovuşturarak yüzümdeki yaşları siliyorum.

"O iyi olacak, aşkım." Archer omzumu öpüyor ve ceketimi üzerime örtüyor.

Burada olması gerekmediği halde beni topraklıyor. Yanımdaki bedeni beni merkezime geri getiriyor. Hiçliğe doğru uçup gidebileceğime dair duyduğum mantıksız korku kayboluyor ve yeniden nefes alabiliyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve sıcaklığının vücudumun her santimetresine sızmasına izin veriyorum.

"Buradasın," diye mırıldandım. "Neden bize yardım ediyorsun?"

"Sen benim karımsın, Paloma." Beni kendine yakın tutarak şakağımdan öpüyor. "Bu onu benim sorumluluğum altında yapar. İhtiyacı olan bakımı almasını sağlayacağım. Söz veriyorum."

"Şu an durumu stabil." Sağlık görevlisi bana güvence verdi. "Gece kalmak isteyebilir. Doktor triyajdan sonra sizinle konuşacak."

"Teşekkür ." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Kalbi miydi?"

Diğer sağlık görevlisi babamı yeniden hazırlamaya başlarken, "Geldik," diyor.

Ambulans durdu. Kapı açılır açılmaz kaos etrafımızı yeniden sarıyor.

Archer zıplayarak dışarı çıkıyor, sonra dönüp aşağı inmeme yardım ediyor. Sonra babamı acil servis kapısından çıkarırlarken öylece durduk. "Onu için bir dakika verelim, sonra ne olduğunu sorarız. ne oldu?" Beni içeri, bekleme odasına götürdü ve bir sandalyeye oturttu.

Görüş alanımdan çıkana kadar siyah deri ayakkabılarına bakıyorum. Söylemiyor ama dışarıda insanlara patronluk tasladığını, babamın gerekli bakımı aldığından emin olduğunu biliyorum. Archer babamdan ne kadar nefret etse de, benim sayemde burada yardım ediyor. Ve bu kalbimi büyük bir sevgiyle dolduruyor.

"Hey." Archer ayak bileklerinin üzerinde oturuyor ve başını eğerek bana bakıyor. "Bu senin suçun değil. Anlıyor musun?"

"Onun yanında olmalıydım. Hunter bana durumunun iyi olmadığını söyledi." Ellerime bakıyorum ama Archer'ın Hunter'ın adını duyunca yüzünü buruşturmasını kaçırmıyorum.

"Sanırım stres yüzünden bayıldı." Archer ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Seninle bir ilgisi yok."

"Stres mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. "İşten dolayı."

Kaşlarını çatıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama tereddütü midemi bulandırıyor. İş yerinde babamın neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olacak kadar kötü ne olabilir?

"Bana ne olduğunu anlat." Her türlü haberle başa çıkabileceğimi görebilmesi için dik oturuyorum.

"Senatörün kampanya fonlarını zimmetine geçirdiğini gösteren bir dolandırıcılık soruşturması yürütülüyor." Tepkimi izlerken yavaşça konuşuyor. Kendimi kaybetmediğimde devam ediyor. "Etik komitesinin önüne çıkmak zorunda kalacak. Ama parti bu noktaya gelmeden önce yarıştan çekilmesini ve istifa etmesini istiyor."

"Aman Tanrım." Elimi ağızıma götürdüm. "Peki ya ona verdiği para? Bu onları eşit yapmaz mı? Parayı aldıysa ne fark eder? Geri koydu."

"Parayı geri koyması, fonları kötüye kullandığı gerçeğini ortadan kaldırmaz," diyor ses tonunda yargılama olmadan.

"Etik komitesi bunu nasıl öğrendi?" Ben sordum.

"Paloma." Yanıma oturdu ve bana sarıldı. "Bunu eve gittiğimizde konuşalım. Şu an doğru zaman değil."

"Onu görmek istiyorum." Ayağa kalktım.

"Pekala. Bana bir saniye ver." Hemşire istasyonuna doğru ilerliyor. Döndüğünde bana elini uzattı. "Hadi, onu şimdi özel bir odaya götürüyorlar."

"Çok hızlıydı." Ona gülümsedim.

Babamın odası, uzakta parıltıyan ışıklarla şehrin güzel bir manzarasına sahip. İçeri girdiğimde, dik yatağından dikkatle pencereden dışarı bakıyordu. Yanaklarındaki renk geri gelmiş, ama gözlerindeki küçümseme de geri gelmiş.

"Babacığım?" Yatağın etrafından dolanıp onun görüş alanına giriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir günde on yıl yaşlanmışım gibi." Başını yastığa koyup benim yerime tavana bakıyor. "Neden buradasın? Yanında olman gerekmiyor mu?"

Kocan mı?"

"Archer burada." Koridoru işaret ediyorum. "Senin için çok endişelendik."

"Benim zamanım henüz gelmedi, Paloma." Alay ediyor. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var." "Seninle kalmamın bir sakıncası var mı? Sana eşlik edebilir miyim?" Elini kendi elimle kapatıyorum. Elini çekmiyor ama eskiden olduğu gibi tutmuyor da.

için. "Doktor ne zaman eve gidebileceğini söyledi mi?"

"Günaydın." Başını sallıyor. "Eve, kocanın yanına gitmelisin." Ses tonu acı ve sitemkâr. "Sabah ilgilenmem gereken bir sürü iş var."

"Archer bana etik kurallardan bahsetti..." Babam bana öfkeyle baktığında kelimeler dudaklarımda canlanıyor.

"Archer etik komitesi hakkında ne biliyor?" Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Yok bir şey baba." Yatağa bir adım daha yaklaştım. "İş yerinde çok stresli olduğunu söyledi. Hepsi bu."

"Biri bana ihanet etti." Dudaklarını büzüyor. "Gizli bilgileri ifşa etti. Şimdi de istifa etmemi istiyorlar." Bakışları yüzümden ayaklarıma, sonra tekrar yukarı kayıyor. "Senden vazgeçtim ve hepsi bir hiç uğrunaydı. Onun fahişesi oldun. Ve ben yine de koltuğumu kaybedeceğim."

Onun fahişesi mi? Beni böyle mi görüyor?

"Baba." Başımı salladım. "demek istemedin."

"Ona nasıl baktığınızı fark etmediğimi sanmayın." Bana müstehcen bir bakış fırlattı. "Tıpkı onun gibi. Elinize ilk fırsatta gerçek yüzünüzü gösterdiniz, ellerini üzerinizde gezdirmesine izin verdiniz."

"Ne?" Ondan uzaklaşıyorum. "Archer'la senin için evlendim. Sana yardım etmek için."

"Bana verdiğin sözü tutmadın. Hatırlıyor musun?" Yüzünü buruşturuyor.

Babam beni dört yaşımdan beri tek başına büyüttü. Bana bir kızın isteyebileceği her şeyi verdi. Karşılığında da sadece saf kalmamı istedi. Bale kumpanyamdaki diğer herkesten üstün olmamı ve seks gibi basit bir şeye düşkün olmamamı istedi. Ona bu sözü verdiğimde on iki yaşındaydım, bu yüzden tutması kolay oldu. Hunter'la çıkmaya başladıktan sonra bile kolay oldu. Hunter da babamla aynı şeyi istiyordu, bakire kalmamı istiyordu.

Ama sonra Archer'la tanıştım. Ve bu sözü tutmak imkansız hale geldi. Kendime onu bu kadar çok istememin sorun olmadığını çünkü evli olduğumuzu söyledim. Ama şimdi görüyorum ki kendimi kandırmışım.

ona sahip olabilirdi. Sözümlü tutmadım. Babam benden iğrenmekte haklı. Ona verdiğim sözü tutmadım.

"Özür dilerim, baba." Parmaklarımı sol bileğime doladım ve sıktım. "İstedüğünün bu olduğunu sanmıştım. Lütfen beni affet."

"Seni affetmek istiyorum." Yüz hatlarımı inceliyor. "Sen her zaman benim en değerli varlığımydın. Ama şimdi o seni lekeledi. Onun küçük fahişesi olmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Babacığım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." "Sadece git." Başını pencereye ve şehrin ışıklarına doğru çeviriyor.

Kafamın içindeki uğultu giderek artarken soğuk odanın ortasında öylece duruyorum. Bana hakaretler öfkeli seslerin kakofonisine dayanamıyorum. Birdenbire, bana fahişe diyerek alay eden tüm o adamlarla birlikte tiyatroya geri döndüm. Haklıydılar. Bana başka ne diyebilirlerdi ki? Tam olarak babamın dediğini yaptım. İlk fırsatta, Archer'a olan arzusun beni ele geçirmesine izin verdim.

Babamın odasından çıkıp yandaki odaya gizlice girerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Yatak yapılmamıştı ama boştu. Hasta yürüyüşe çıkmış ya da test yaptırıyor olmalı. Banyonun yanındaki dolaba koşuyorum ve kişisel eşyalarının olduğu çantayı çıkarıyorum. İçindekileri yatağın üzerine bırakıyorum ve karıştırıyorum. Hasta, buraya sık bir akşam yemeğinden gelmiş gibi görünen bir kadın.

Tasarım elbisesi ipeksi bir dokunuşa sahip ve hâlâ pahalı bir parfüm kokuyor. Daha küçük bir çantanın içinde Cartier marka bir saat ve bir çift zümrüt küpe buluyorum. Her iki eşyayı da avucumun içinde tutuyorum ve elimin tersiyle yanağımı siliyorum.

Onun küçük fahişesi olmayı , değil mi?

Tıpkı onun gibi.

Babamın kızgın sözleri kafamın içinde çınlıyor. Saati ve küpeleri elbisemin korsajına yerleştirirken bedenim titriyor. Her şeyi plastik poşete koymak için birkaç saniyemi ayırıyorum ve sonra dolaba geri atıyorum. Ama bu küçük rahatlamaya rağmen hâlâ nefes alamıyorum. Gerçek bir şeye ihtiyacım var.

Gitmek için arkamı dönüyorum ve Archer'ın göğsüne çarpıyorum. Vücudu beni hemen içine alıyor ve ona bakarken kıpırdamıyorum. Onu bu kadar çok istememeliyim. Ama elimde değil. Ona duyduğum bu bitmek bilmeyen ihtiyacı nasıl kontrol altına alacağımı bilmiyorum.

"Benimle gel." Kolunu belime doladı ve beni hastane odasından dışarı çıkardı.

Koridorun sonunda benim için bir kapıyı açık tutuyor, sonra da devam etmemi işaret . Banyoya giriyorum, nefes alıp verdiğimi hissetmek için elimi karnıma bastırıyorum.

"Ne oldu?" Archer'la yüzleşmek için döndüm.

"Senatör'e ne oldu?" Önce yüzümü, sonra da vücudumun geri kalanını tarıyor. "Bunu çok sık yapar mısın?" Deri bir kayışın sarktığı göğüs dekolteme işaret ediyor.

"Hayır." Cartier'i tekrar içine sokuyorum. "Beni topraklıyor."

"Geri ver onu." Elini uzattı. "Aldığın her şeyi."

Şok olmadığını fark ederek eline ters ters bakıyorum. Gerçekten endişeli ama başka bir şey yok. Kötü alışkanlığımı bilen tek kişi kardeşim Chuck. Yıllarca sırrımı sakladı ama bir kez bile ganimetlerimi geri vermemi istemedi.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü." Gözümün kenarında biriken bir damla yaşı siliyor. "Çalmak yanlış, Küçük Güvercin. Özellikle de ölmekte olan bir kadından."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bilmiyordum."

"Ben de bilmiyorum. Ama teslim olmaya ne dersin?" Elbisemin içine uzanıp her şeyi alabilirdi ama teslim olmamı istiyor.

"Özür dilerim." Saati ve küpeleri çıkarıyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Evet. bu." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Burada kal. Geri geleceğim." Eğildi ve dudaklarımı öptü.

Kapı Archer'ın arkasından kapanırken kendime sarılıyorum. Babamın sözleri hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Kabul ettiği bir şey için neden bu kadar üzgün? Archer'ı tanımıyor mu? Kimsenin ona hayır diyemeyeceğini hâlâ anlamadı mı?

Serbest bırakılması için ona yalvardığım tüm zamanların bir makarası kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor. Ona yalvardım. O bana istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadı.

"Özür dilerim." Sol bileğimi sıkıyorum.

Kafamdaki uğultu geri dönüyor ve bu sefer kendimi daha iyi hissetmek için birkaç ıvır zıvır alamayacağımı biliyorum. Gerçek bir şeye ihtiyacım var. Sadece acı bu gevezeliği susturabilir. Düzensiz nefesler alıyorum ve ona kadar saymaya başlıyorum. Tırnaklarımı derime batırmadan önce beşe kadar sayıyorum. Onları kolumdan yukarı ve sonra tekrar aşağı sürüklüyorum. Tırnaklarım eski kabukları kıramadan kırılıyor ama umurumda değil. I

bir damla kan avucuma bulaşana kadar devam ediyorum. Ve sonra onu bekliyorum, sakinliği.

Yine buzun içine düşüyorum. Ve uzakta tek gördüğüm Archer'ın güzel yüzü. Sesi tüm ışığı ve hatta gürültüyü engelleyen sıcak bir battaniye gibi. Elbette beni buldu. Her zaman bulur. Nefes alamadığım zamanlarda hep yanımda oluyor.

"Paloma." Archer yüzümü kapatıp sağ elimi tutuyor. "Tanrım. Bana bak."

"Ne?" Görüşümü temizlemek için gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

"Dokunma bana." "Neden?" Bakışları benimkileri delip geçiyor.

"Çünkü bunu yapmamamız gerekiyordu. Bunun gerekiyordu." Gözlerindeki dehşeti gördüm.

"Benden her şeyi isteyebilirsin. Bunun dışında." Alnını benimkine bastırıyor. "Bunun dışında her şeyi."

"Özür dilerim." Serbest kalan kolumu beline doluyorum ve smokin ceketini hassas tenime sürttüğünde irkiliyorum.

"Bana ne olduğunu sonra açıklarsın." çekiliyor. "Şimdilik o kesiklerin enfeksiyon kapmadığından emin olmamız gerek. Gel hadi."

Beni babamın odasına götürdü. Yatağını boş bulduğumda kalbim küt küt atıyor. "Archer?"

"Testleri yapılıyor. Durumu iyi." Buruşuk çarşafı işaret ediyor. "Otur."

Gidiyor ve elinde tekli merhem paketleri, yara bantları ve sargılarla geri geliyor. Uzun boylu, güzel bir hemşire onu odaya kadar takip eder. Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa gittiği her yere akın eden muhteşem kadınlar mı var? Hemşire bana gülümseyerek yaralarımı işaret ediyor ama bakıp bakamayacağını sormadan Archer içeri giriyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkür ederim." Başını kapıya doğru eğiyor, smokin ceketini çıkarıyor ve kollarını sıvamaya başlıyor.

Hemşire kızarır, ne diyeceğini bilemez. Haksız da sayılmaz. Archer'ın kollarını sıvaması görülmeye değer bir manzara. Eski odama girerken aynen böyle görüldüğü görüntülerle savaşıyorum. Artık ona karşı zayıf olamam.

"Teşekkür ederim." Hâlâ yüzünde kocaman bir kocama bakan hemşireye gülümsüyorum.

Birkaç saniye sonra kendini toparladığında dikkatini bana çeviriyor. "Elbette. İhtiyacınız olan başka bir şey olursa haber verin." Başını salladı.

bir kez, sonra ayrılır.

"Hazır mısın?" Archer görüş alanıma giriyor, masmavi bakışlarını üzerime dikeyor.

"Sana bakmayı seviyor." Sesimdeki suçlayıcı tondan nefret ediyorum ama devam ediyorum. "Ona ne söyledin?"

Kıkırdıyor. "Baktığını fark etmedim." İki elini kalçalarımın iki yanında birleştiriyor. "Kıskançlık sana yakışıyor, Küçük Güvercin."

"Bu çok saçma. Ben kıskanç değilim." Gözlerimi kısarak bir süre ona baktıktan sonra başka tarafa bakıyorum.

"Benim hatam." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ama bilgin olsun, gözlerim sadece seni görüyor."

Yatağın başucundaki masanın üzerine tıbbi malzemeleri dikkatle yerleştirmesini izlerken zaman bir damla bal gibi yavaşlıyor. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi metodik ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyor. Burada onunla birlikteyken, daha önce arzuladığım rahatlamayı hissediyorum. Kafamdaki kaos azalıyor ve eve gelip kendimi bırakmış gibi hissediyorum. Perdelerin arasındaki küçük bir açıklıktan yatak odama sızan sabah güneşinin ışığıyla uyanmak gibi. Sonunda kendimi bırakabileceğimi hissediyorum.

"Bana elini ver," diye emretti.

Beynim onun sözlerini düşünmeye vakit bulamadan bedenim itaat ediyor. Elimi nazikçe tutuyor ve her bir tırnağımı temizleyip sarmaya başlıyor. Güzel profilini ve dolgun dudaklarının konsantrasyonla hafifçe aralanışını inceliyorum. Bu kadar güzel olmak nasıl mümkün olabilir? O nasıl var olabiliyor?

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum. "Kan ya da yırtılmış kabuklardan iğrenmiş gibi görünmüyorsun."

"Bu bir iltifat mı?" Dirseğimin iç kısmına merhem sürmeyi bıraktı. Cevap vermeyince güldü. "Hayır." Bana bakıyor. "Sen benim ilkimsin." Bileğime doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Bana kızgın mısın?" Alt dudağımı emiyorum.

"Hayır." Bana bakmak için başını kaldırdı. "Ama neden öyle olduğunu bilmek istiyorum. Senatörle ne oldu? Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum.

"Bu hiçbir şey değil." Bir rulo kendinden yapışkanlı sargı bezi alıyor ve uzun bir şerit koparıyor. "Bunu sana Senatör'ün yaptığını düşünmeye başlıyorum."

"O hiçbir şey yapmadı." Kolumu çekiyorum ama sarabilmek için yerinde tutuyor.

"Belki seni kesen o değildi ama bunun sebebi kesinlikle o." Bakışlarımı birkaç saniye tuttuktan sonra sargıları bitirmek için dikkatini koluma veriyor.

"Kalabilir miyim?" Babamın beni burada istemediğini bildiğim için soruyorum. Ama belki kalırsam ona Archer'la evliliğimin neden iyi bir şey olabileceğini açıklayabilirim. "Babam yarın eve dönüyor."

"Onunla kalman bizim anlaşmamız değildi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Biliyorum. Ama." Nefes almak için durdum. "Bu babam kalp krizi geçirmeden önceydi."

"Kalp krizi olduğunu bilmiyoruz." Bir kaşını kaldırdı. "Bunu için testler yapıyorlar. Burada ne senin ne de benim yapabileceğimiz bir şey yok. En iyisi eve gidelim. Hmmm?" Çeneme dokunuyor. "Sen de başka bir gece sevecen kızı oynarsın."

"İmkânsızsın." Yataktan atladım. "Ciddi şekilde hasta olabilir."

"Öyle olduğundan şüpheliyim." Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Hadi eve gidelim."

Ev kulağa hoş geliyor. Yatağa hızlı bir bakış atıyorum. Babamın az önceki sözleri hâlâ aklımda. Hayal kırıklığının acısı göğsümün gömülü. Şimdi Archer'la gidersem, babamın istediği gibi ondan uzak durabilir miyim bilmiyorum.

"Neden benimle yalnız kalmaktan korktuğunu hissediyorum?" Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

"Sorun o değil." Göğsüne doğru itiyorum. Beni bıraktığında iki adım geri çekiliyorum. "Sadece babam için endişeleniyorum."

"Onun için evden endişelenebilirsin." Telefonunu çıkarmak için smokin ceketinin içine uzanırken ses tonu kesindir. Cihazı kulağına götürür. "William, senin için hazırız." Birkaç kez başını sallar, sonra telefonu kapatır.

"En azından bekleyip vedalaşabilir miyiz?" Kapıya doğru bir adım atıyorum.

"Hayır." Smokin ceketini yatağın ayakucundan alıp koluna geçiriyor. "Artık gitmemiz gerekiyor." İki uzun adımda bana yetişiyor ve elini belime koyuyor. "Eve uzun bir yol var." Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Hiç limuzinde yaptın mı?"

BÖLÜM 27

SENATÖR'ÜN DİŞİ

ARCHER

Limuzinin arkasına tırmanıyorum ve Paloma'nın diğer uca kadar gittiğini fark etmiyorum. Buraya gelirken yanımdan ayrılmak istememişti. Şimdi camın kenarında oturmuş, kaçacakmış gibi bakıyor.

Senatör ona ne dedi? Kendine böyle zarar vermesine ne sebep oldu?

Neyse ki bu gece Senatör'le ilk karşılaşmam değil. Yeni arkadaşım Hemşire Ida sayesinde, Senatör önce onun hastane odasına girebildim. Yerleştirdiğim böcek Paloma'nın babasıyla yaptığı ziyaretin görüntü ve sesini kaydetmiş olmalı. Koltuğumdan smokin ceketimi aldım ve Londra'daki Gardenia'yı aramak için telefonumu aldım. Onun saatiyle sabahın beşinde uyanık olma ihtimali zayıf ama bu istek bekleyemez.

Tabii ki, aramam doğrudan telesekretere düşüyor. "Gardenia, hemen bir şey üzerinde çalışmanı istiyorum. Uyanır uyanmaz beni ara. Şerefe." Mesajı göndermek için tuş takımına dokunuyorum, sonra telefonumu smokin ceketimin üstüne atıyorum.

Lanet olsun. Eve vardığımızda bu sorunun çözülmüş olmasını umuyordum. "İngiltere'de saat çok erken değil mi?" Paloma sıkı vücudunu bana doğru çevirdi. Tanrım, o beyaz elbisenin içinde çok güzel görünüyor. Eğer Senatör kafasını karıştırmasaydı, şu anda kollarımda olacaktı. Nedeni ne olursa olsun, mesafesini korumak istiyor. Onun seçimine saygı duymalıyım. Ellerimi ondan uzak tutmak tam bir ızdırıp.

"Öyle." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Onu uyandırmayı umuyordum."

"Senin için çalıştığını fark etmemiştim." Dudakları biraz büzüldü. "Senin için tam olarak ne yapıyor?"

Sesi tıpkı hastanede olduğu gibi kıskançlıkla dolu. Aletim pantolonumun içinde şişiyor ve ağırlığımy ayarlamak zorunda kalıyorum, böylece küçük surat asmasının ve kıskançlık krizinin beni nasıl etkilediğini fark etmiyor.

"Benim için güvenliğı sağlıyor." Ona Gardenia'nın iş tanımının en basit versiyonunu veriyorum. "Üniversiteden bilgisayar bilimleri bölümünden yeni mezun oldu. Bir iş arıyordu, ben de ona bir iş verdim."

"Bilgisayar bilimi mi? Vay canına, kulağı zor geliyor." Gülümsemeye zorluyor. "Zeka ve güzellik."

"Buraya gel." Ona elimi uzatıyorum. Bu bir teklif, emir değil.

Bakışları yüzümle elim arasında gidip geliyor. Keşke silahlarıma sadık kalsaydım ve bugünkü lanet geziye hayır deseydim. Benim yanımda olmak isteyip istemediğini anlamaya çalışırken gözlerinde beliren korku, Senatörü yumruklamak istememe neden oluyor.

"Hayır." Başını sallıyor, yanakları pespembe kızarıyor.

"Hayır mı?" Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Külotunu yırtıp atacağımdan ve adımy haykırana kadar o güzel amını ovacağımdan mı korkuyorsun?"

Nefesi kesildi. "Benimle bu şekilde konuşamazsın."

"Nasıl yani? Gerçekle mi?" Sırıtiyorum. "Hastaneden ayrıldığımızdan beri tek düşündüğüm bu."

"Bilmiyorum." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

Oh, benim küçük güvercinim çoktan açıldı.

"Sanırım edepsiz konuşmamdan hoşlanıyorsun, Küçük Güvercin." Arkama yaslanıyorum. "Sanırım dilimle sana neler yapabileceğimi düşünerek şimdiden ıslandın. Elbisenin mahvolacağı kesin."

"Hayır, değilim." Nefesini bırakıyor ve yanaklarındaki renk boynuna ve göğsüne doğru yayılıyor. "Ben... ıslak değilim." Islak kelimesiyle mücadele ediyor.

"Kanıtla." Gözlerimde onu şu anda ne kadar çok istediğimi görebilmesini umarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Külotunu teslim et. Benim için ne kadar ıslak olduğuna ben karar vereyim."

"Yapamam." Başını sallıyor.

"Sen istemedikçe sana dokunmayacağım." Ona bakıyorum. "Çıkar onları, Küçük Güvercin. Ve elime koy."

Nefesini içine çekiyor, elbisesini dizlerine doluyor. Kahretsin, tahrik olduğunda kesinlikle nefis görünüyor. Şimdiye kadar onun sadece hoş tarafını gördüm. İsteddiği şey için bana yalvarana kadar onu zorlamayı seviyorum. Bu tarafı, yani kararlı tarafı da bir o kadar tatlı. O düşünüyor ki

beni inkar edebilir. Ona birlikte olmamamızın acı verici bir imkânsızlık olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama önce babasının ne dediğini bilmem gerek.

"Yapamam." Dudaklarını yalıyor. "William bizi duyabilir."

"Duymaması gereken şeyleri duymamak onun iş tanımının bir parçası." Bakışlarım dar büstiyerin içine sıkışmış göğüslerine kayıyor. O şeyin içinde zar zor nefes alabiliyor. Titreyen eline uzanıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "Hazır olduğunda, Küçük Güvercin. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Archer." Koltuğunda kayıyor.

Acıttıyor. Sözleri zihnimde canlanıyor. Kaçmaya çalıştığı için onu cezalandırdığımda bana böyle demişti. Şimdi de böyle mi hissediyor? Kendi kendine verilen bekarlık özellikle acı verici olabilir.

Telefonumu tekrar açıp Gardenia'yı aradım. Yine lanet olası telesekreter. Arkama yaslanıp kendi şehvetimin içinde kaynarken dışarıdaki karanlık yola odaklanıyorum. Limuzin malikâneye giden çakıllı yola yanaştığında, yemin ederim arabanın içinde onun tahrik kokusunu alabiliyorum, ben ise pantolonumu çıkarmak üzereyim. Onu o kadar çok istiyorum ki, dayanılır gibi değil.

Araba ön girişte durur durmaz, arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Ona elimi uzattım ama elinin tersiyle itti. Bunun tek sebebinin yanımda kendine güvenmemesi olduğunu varsayabilirim. Bu duyguyu iyi bilirim.

"Önden buyurun." Devam etmesini işaret ediyorum.

Yaklaştığımızda kapı açılıyor. Fuayeye girdiğimizde Mary Jane, "William önceden aradı," diye açıklıyor. "Açsanız küçük bir yemek hazırladım."

"Evet, bu harika olur, teşekkür ederim. Çalışma odasında alınız." Elimi alışkanlıkla Paloma'nın beline koyuyorum ve o da geriliyor.

"Hemen." Mary Jane Paloma'ya nazik bir gülümseme sunuyor. "Senatör nasıl?"

"Daha iyi." Paloma başını sallıyor ve bir anlığına kokumu almak için nasıl eğildiğini kaçırmıyorum. Kendini toparladığında, "Sorduğun için teşekkürler," diye ekliyor.

"yemeğinizi getireceğim." Mary Jane gitmeye hazırlanıyor.

"Oh, aç değilim." Paloma bana bakıyor. "Yorgunum. Uyumam lazım."

Hay sikeyim. Yani birlikte yemek yememeye de geri dönüyoruz. "Tabii ki. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Bayan Archer." Mary Jane başını sallar.

"İyi geceler." Uzaklaşırken Paloma'nın gözlerindeki özlem beni kesiyor.

"İyi geceler, Paloma." Gitmesine izin verdim. Evin tepesinde gözden kaybolduğunda

Mary Jane'e dönüyorum. "Çalışma odamda olacağım."

Masamın arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarımı uyandırmak için klavyeye dokunuyorum. Bu gece kaydı dinlemeye kararlıyım. Gardenia uyanana kadar üç saat daha beklemek anlamına gelse bile. Bu böcekleri ektiğini birkaç kez gördüm.

Her şeyi doğru yaptığımı bilsem de Bluetooth kısmını doğru kurup kurmadığımdan emin değilim. Gardenia burada olsaydı, Paloma'nın konuşması hakkında anında geri bildirim alabilirdim. Anlayışlı bir koca olmaya çalıştığım ve onu babasıyla yalnız bıraktığım için başıma gelen bu.

Telefonumu tekrar elime alıp Gardenia'yı arıyorum. Bu sefer ses fuayede yankılanıyor. Ne oluyor lan? Ayağa fırladım. Gardenia koşup kollarını belime dolamadan önce çalışma odamın ortasına kadar geldim.

"Sürpriz." Bana gülümsüyor. "Şaşırdın mı?"

"Burada ne yapıyorsun? Fisher nerede? Ve Jacob?" Ben soruyorum.

"Bekle.

Annem de seninle geldi mi?"

"Şimdiden uyuyor. Freya Teyze de öyle." Elini savuştururcasına salladı.

"Seni bekleyemeyecek kadar yorgundular. William, Mary Jane'e Senatör'ü haber vermek için aradıktan sonra herkes yatmaya gitti." Omuz silkiyor.

"Mary Jane burada olduğunu söylemedi." Fuayeye doğru bir bakış attım.

"Ona kızma. Ona sana sürpriz yapmak istediğimi söyledim." Kollarını boynuma doladı. "Beni her on dakikada bir arayacak kadar acil olan ne? Aman Tanrım. Hâlâ Londra'da olsaydım, uyuyor olurdum."

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, gülümseyerek.

Gardenia'yla son konuştuğumuzda bana kızgındı. Ama şimdi, yine kendisi. Hatta mutlu bile. Bana aşık olmasının onun fevri davranışlarından biri olduğunu biliyordum. Eve bir eşle döndüğümü görünce şok oldu. Ama er ya da geç geleceğini biliyordum. Bu geceden önce gelmesine sevindim çünkü ona gerçekten ihtiyacım var.

"Ne oldu?" Kendini masama bıraktı. "Senatör mü?"

"Evet ve hayır." Durup kızarmış yanaklarına bakıyorum. "Aramız iyi mi? Bir ay önce gitmeden önce bana çok kızgındın."

"Sana kızgındım. Ama şimdi değilim. Seni özledim." Eline bakıyor. "Freya Teyze Paloma'nın eski odasında uyuyor. Mary Jane, Paloma'nın artık senin süitinde kaldığını söyledi. Bu doğru mu?"

Bir nefes bırakıyorum. "Evet."

"Onunla seks yapmayacağını söylemiştin." Bakışlarını kaldırıyor ve üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

"Yapmazsam daha iyi olur dedim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunun seninle tartışmam gereken bir konu olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum. Ama onu seviyor musun?" Surat asıyor.

"Karmaşık bir durum." Paloma için hissettiklerimi kendime bile açıklamak zor. Ona karşı korumacı hissediyorum. Onu kaybettiğimi düşündüğümde, dünyayı yakıp yıkmak için açıklanamaz bir dürtü duyuyorum. "O benim karım."

"Ama onunla evlenmek istemedin." İç çekiyor.

"Gardenia."

"Biliyorum." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bunu aştım. Söz veriyorum."

Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?"

"Buraya gel." Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve onu ayı gibi kucaklıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yüzünü göğsüme gömüyor ve birkaç kez hıçkırıyor. Önce çekip yanaklarını siliyor. "Bana ne için ihtiyacın var?"

"Senatörün hastane odasına dinleme cihazı yerleştirdim, böylece Paloma'ya mahremiyet sağlayabilecektim."

babasıyla," diye itiraf ediyorum. "Ne dediklerini bilmem gerekiyor."

"Vay canına, yılın kocası." Gülüyor. "Eğer doğru yaptıysan, bilgisayarında çoktan derlenmiş olmalı. Bir göz atalım." Masanın etrafında dolanıyor ve sandalyeme oturuyor.

"Buradaki bu kargaşa da ne?" Fisher çalışma odama girdiğinde biraz şaşkın görünüyordu.

Birkaç saniye sonra Jacob da arkasından geliyor. "Takım toplantısı mı yapıyoruz?"

Kıkırdıyorum. "İkinizi de görmek güzel." Önce Fisher'a sonra da Jacob'a sarılıyorum. "Yolculuk nasıldı?"

"Özel bir jetle geldik. Sence nasıl?" Jacob bana gülümsüyor. "Bir dahaki sefere ticari uçakla uçmak berbat olacak."

"Evet, ben de buna çok çabuk alıştım." Kıkırdarak sırtını sıvazladım.

"Gardenia ne üzerinde çalışıyor?" Jacob masamın arkasında onu işaret ediyor.

Gardenia, "Senatör ve Paloma arasındaki bir konuşmayı kaydetmiş," diye yanıtıyor. "Onlara mahremiyet vermek istedi. Bu yüzden onları dinledi."

onun yerine. Dosyayı bulmaya çalışıyorum. Ama burada değil."

"Siktir." Masanın etrafından dolanıp ona katıldım. "İşte, cihaz yanımda." Elimi pantolonumun cebine sokuyorum ve vericiyi çıkarıyorum. "Doğrudan fişe takarsan yardımı olur mu?"

"Evet, bu iş görür." Onu benden aldı ve bir dönüştürücüye taktı. Birkaç şeye tıklayarak sihrini konuşturuyor, sonra da bilgisayarın hoparlöründen çalışıyor.

Fisher sessizce çalışma odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle bize doğru döndü. Senatör söz konusu olduğunda, her zaman işlerin kötü gideceğini varsayarız. Annem ve ben bunca zaman böyle hayatta kalmayı başardık.

Onun küçük fahişesi olmak hoşuna gidiyor, değil mi? Senatörün sözleri ağzımın arkasında safra tadı bırakıyor.

"Kapat şunu. Yeterince duydum." Ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Lanet olası pislik."

"Kızını gerçekten sevdiğini sanıyordum." Fisher dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır.

"Vay be, boktan bir baba, değil mi? Yine de onunla tanıştığımızda çok çekiciydi." Gardenia birkaç tuşa dokunarak video akışıyla oynuyor. "*Tıpkı onun gibi* derken ne demek istedi sence? O kim? Paloma'nın annesi mi?"

"Senatör kendi karısına fahişe dedi mi?" Jacob soruyor.

"Kendi kızına söylediğin küfürlü sözler bunlar. Paloma'nın bu kadar kibirli olmasına şaşmamalı. Babası tam bir narsist pislik." Gardenia dirseklerini masaya dayıyor.

"Gardenya," diye uyarıyor babası.

Ama haksız değil. O sadece benim zaten düşündüğüm şeyi söylüyor. Normal bir baba kızıyla bu şekilde konuşmaz ya da merhum eşi hakkında kötü konuşmaz. Ve Paloma'nın kendisine ya da annesine karşı söylediği sözlerden dolayı kırılmamış ya da şok olmamış olması bana bunun Senatör'ün ona ilk kez böyle davranışı olmadığını söylüyor.

Şimdi neden bana yakın olmaktan bu kadar korktuğunu anlıyorum. Beni istiyor. Ama babasının ondan tiksinişini aramızı açıyor. Daha önce babasının hastalandığını görmenin travmasını atlatana kadar onu rahat bırakmaya istekliydim. Ama bu farklı. Bu, Senatör'ün kendi egosunu tatmin etmek için onu istediği bir şeyden mahrum bırakmaya yönlendirmesinden başka bir şey değil.

"O bir katil." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "O lanet olası bir katil. Gitmesine izin vermeyi düşündüğüme inanamıyorum."

"Bunu neden yapasın ki?" Jacob kaşlarını çatarak soruyor. Senatör'ün kızına karşı davranışından o da benim kadar iğreniyor.

"Belli değil mi?" Fisher deri koltuklardan birine oturur. "Ona aşık."

Jacob, Fisher'ın sözlerini onaylamam ya da yalanlamam için bana bakıyor. Ama ben ikisini de yapamıyorum. Çünkü bilmiyorum. Daha önce hiç aşık olmadım. Paloma için hissettiklerim her şeyden çok delilik ve saplantıya benziyor; onun aşkı kanaması durmayan bir yara gibi yakıyor.

"Bir dakika. Paloma senden yine ona yardım etmeni mi istedi?" Jacob önce Fisher'a sonra bana baktı. "Kafam karıştı."

"Archer ona yardım etmedi." Gardenia dizüstü bilgisayarı kapatır. "Planımızı uyguladı. Kaydı duymadın mı? Etik komitesi Senatör'ün peşinde. Sence neden? Bunu biz yaptık. Senatörün kendi kampanya kasasından zimmetine para geçirdiğine dair kanıtı olan tek kişi bizdik. Bunların çoğunu bizzat ben sızdırdım."

"Başka bir senatöre para bağışında bulundum ve Senatöre yönelik suçlamaları araştırması için onu teşvik ettim. Senatör Davis'in işi bitti. Yarıştan çekilmek zorunda kalacak. Ve derhal görevinden istifa etmeli." Masamın kenarına yaslandım, midemde asit birikmeye başladı. Bu plan için tetiği haftalar önce çekmeliydim. Ama Paloma bekledim. Çünkü onun acı çektiğini görmek istemedim. "İşten ayrıldıktan sonra arkadaşlarını kaybetmeye başlayacak."

"Peki neden Senatör'ün gitmesine izin vermeyi düşündünüz?" Jacob soruyor.

"Çünkü Paloma'ya ne kadar zarar verdiğini gördüm." Masamın kenarını daha sıkı kavıyorum. "Ama Senatör gibi insanların asla pişmanlık duymadığını görmemi sağladı. O tamamen yok olana kadar huzur bulamayacağım." Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "İşte bu yüzden Paloma'ya gerçeği anlatmaya karar verdim."

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Gardenia ayağa fırlar. "Bunu yapamazsın. Yaptığın anda babama koşar ve ona senin kim olduğunu söyler. Senatör seni öldürmek için elinde ne kadar az kaynak kaldıysa hepsini kullanacaktır."

"Böyle olacağını düşündüğünü sanmıyorum." Jacob, Fisher'ın karşısındaki deri kanepeye oturdu. "Muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi koca madalyası alacağını düşünüyordur."

Haksız değil.

"Burada neyin tehlikede olduğunun oldukça farkındayım. Annem ve benim huzura kavuşmamızın tek yolu Senatör'ün görevine son vermek. O bunca yıldır sahip olduğu güce sahip olmaya devam ettiği sürece ailem güvende olmayacak." Nefes almak için duruyorum. "Ama Paloma masum. Onu bu savaşıa piyonum olarak getirdim. O daha iyisini hak ediyor."

"Archer." Fisher kollarını dizlerine dayadı. "Bu hikâyenin hem intikam alıp hem de onu elinde tutabileceğın bir versiyonu yok."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Çünkü intikamım neredeyse tamamlandı. Zaten harekete geçirdiğim hiçbir şey geri döndürülemez.

"Bu, elmas kaçakçılığı kanıtlarını gazetelere sızdırmamam gerektiği anlamına mı geliyor? Bu onun tabutuna çakılacak son çivi olur." Gardenia nefesini üfler. "Bu arada bunların hepsi onun ivileri. Çünkü Senatör babanı öldürdükten sonra namuslu bir vatandaş olsaydı, onu asmak için tek bir santim bile ipin olmazdı."

"Bu gece bilgelikle dolusun, Gardenia." Çalışma odasını adımlıyorum.

"O ateşi özlemiş gibiyim." Jacob ona gülümsüyor.

"Ben de öyle." Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyor, bir sonraki hamlemi ve onlardan ne yapmalarını isteyeceğimi düşünüyorum. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, devam edin. Senatör'ün ölümü çok geç olmadan gerçekleşmeli. Ve bir şey daha var."

Odanın ortasında durup aileme bakıyorum. Annem Amerika'da bize katıldığına göre, artık intikamdan bahsetmeden yeniden bir aile olabiliriz. Ve eğer Paloma kalbinde beni affetme duygusunu bulabilirse, o da bizden biri olabilir. Hepimiz bir aile olabiliriz.

"Ne oldu?" Fisher sorar.

"Senatör bütün elmasları sattı. Pembe Leydi sonuncusuydu." "Lanet olası pislik." Jacob başını sallar.

"Paloma'ya gerçeği söylemeden önce büyükannemle büyükbabamın portrelerini almamız gerekiyor." Uzun bir nefes verdim. "Çünkü Gardenia'nın dediği gibi, Paloma'ya gerçekte kim olduğumu söylediğim anda babasına söyleyecektir. Ve babasının ilk hamlesi de onu bana bağlayan her türlü kanıttan kurtulmak olacaktır."

"Tanrım, dostum. Londra sensiz çok sıkıcıydı." Jacob ayağa fırladı ve omzuma vurdu. "Ben de . Başka ne yapacağım, ha? Gerçek bir iş mi bulacağım?"

"Ben de varım." Gardenia bana gülümsüyor. "Freya Teyze tüm o portreleri yeniden görmeye bayılacak."

"Fisher?" Yaşlı adama baktım. "Var mısın?"

"Her zaman." Sırıttı. "Ama şimdi Freya burada olduğuna göre daha dikkatli olmamız gerekiyor. Senin yöntemlerine katılmıyor Archer. Korkuyor."

"Biliyorum. Onunla konuşacağım." Başımı salladım.

"Sabah Paloma'yla tanışmadan önce onunla kesinlikle konuşmalısın." Jacob, Gardenia ve Fisher ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulunur.

"Çocukların tüküremediği şey..." Gardenia gözlerini devirir. "Freya Teyze Paloma'ya senin kim olduğun ve onun kim olduğu konusunda yalan söylemesi gerektiğini bilmiyor. Ve sanırım Paloma da Freya Teyze'ye kim olduğu konusunda yalan söylemesi gerektiğini bilmiyor. Buradaki muammayı anlıyor musunuz? Eğer bu ikisi karşılaşırsa?"

"Tanrım." Alnımdaki kırışıklıkları ovuyorum. "Anladım. Onlara gerçeği söyle ya da onları ayrı tut."

"Hiçbir şey yapmazdım." Jacob omuz silkiyor. "Ve bırakalım onlar ."

"İşte bu yüzden yetkili değilsin." Gardenia başını sallar.

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Sanırım bir gece için yeterince aydınlanma yaşadım. Ben yatmaya gidiyorum. Portreleri geri almak için bir plan üzerinde çalışacağım ve yarın sana haber vereceğim. İyi geceler." El salladım ve çalışma odamdan çıktım.

"İyi geceler." Hep birlikte söylüyorlar.

Gerçek şu ki, Fisher'dan annemi eve getirmesini istediğimde, Senatör'le olan durumun onlar eve gelene kadar çözüleceğini düşünmüştüm. Ama bu Paloma'nın beni sinirlendirmesinden ve işleri ağırdan almaya başlamamdan önceydi. Bu geceden sonra Senatör'e karşı hoşgörüm sona erdi.

Süitimizin kapısını iterek açıyorum ve Paloma'yı yatağın kendi tarafında kıvrılmış bulduğumda nefesimi serbest bırakıyorum. En azından başka bir yerde uyumaya çalışmamıştı. Beni onu omzuma atıp buraya getirme zahmetinden kurtardı. Soyunuyorum ve yanıma yatarak tırmanıyorum. Ona sıkıca sarılmak için tüm vücudum ağrıyor. Ama babasıyla olanları sindirmesi ve sahip olduğumuz şeyin saf olduğunu anlaması için biraz daha zamana ihtiyacı var.

"Archer." Ağırlığını yorganın altına kaydırır.

Rüya mı görüyor yoksa uyanık mı bilemiyorum ama şimdi ona dokunursam, ondan uzak duramam. "Uyu artık, Küçük Güvercin."

BÖLÜM 28

O HALDE, SİZİN İŞİNİZ ÇOK MU ZOR?

PALOMA

Oda soğuk. Archer'dan uzak durma kararlılığı şimdiden etkisini göstermeye başladı. Onun yokluğu bana ağır geliyor ve ciğerlerimdeki havayı emiyor. Yorganı üzerime çekiyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onsuz bir gece ve şimdiden karanlığın üzerime çöktüğünü hissediyorum. Onsuz bir hayatı nasıl geçirebilirim ki? Olabilecek bir aşkın özlemiyle geçen koca bir hayat.

Tavana bakmak için sırt üstü dönüyorum. Bir an için Archer'ı yatağın kendi tarafında, uyanık halde görünce irkildim. Benimle kalmış. Göğsüm ılık balla doluyor ve birden başım dönüyor. Mesafemi koruyabileceğimi ve babamın olmamı istediği gibi biri olabileceğimi düşünmekle hata etmişim. Bunu yapamam. Ben Archer'a aidim. İnkâr edilemez tek gerçeğe çelişen başka her şey canımı yakıyor.

"Günaydın." Bana hızlı bir bakış atıyor, gözünün ucuyla bir gülümseme oynuyor.

"Günaydın." Gülümsememi bastırıyorum. "Bugün erken antrenman yok." "Bugün değil." Nefesini bırakıyor.

Hava ham bir yük ile değişiyor. Ondan bu kadar uzakta olmaya dayanamıyorum. Yan dönerek kolumu başımın altına sokuyorum ve yüz hatlarını ve fiziğini inceliyorum. Örtüler ancak göbeğine kadar geliyor, bu yüzden kaslı vücudunu ve yontulmuş profilini tam olarak görebiliyorum. Dün gece onun gibi bir adama hayır dediğim için gülünç görünmüş olmalıyım.

Gülümseyorum, yüzümü yastığa gömüyorum.

"Aklın başına geldi o zaman?" diye soruyor, yoğun mavi bakışları tavana odaklanmışken.

Her zaman ne düşündüğümü nasıl biliyor? "Çok mu belli ediyorum?"

"Gözlerindeki açlığa o kadar bağımlıyım ki. Orada olmadığında fark ediyorum." Bana bakmak için döndü.

Yüzünde gördüğüm şehvet bir çığ gibi üzerime düşüyor. Ona, onu arzulamaktan bir an bile vazgeçemediğimi söylemek istiyorum. Ama o zaman ona babamdan bahsetmek zorunda kalacağım ve bunun anlayabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Babam sadece beni korumaya çalışıyor çünkü Archer'ı benim kadar tanımıyor.

"Senin yanıdayken olamadığım bir şey olmamı istiyor." Nefesimi içime çekiyorum. "Bana dokunmana ihtiyacım var. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Bu seni kendi kişiliğin yapar." Benimle yüzleşmek için yan tarafına doğru hareket ediyor.

Gözleri ve dudakları uykudan biraz şişmiş. Sabahları inanılmaz güzel görünüyor. Ama onu tamamen karşı konulmaz kılan şey, benim için yatakta kalması. Dün gece hastanede tanık olduklarına rağmen bana hâlâ gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor. Eğer o benim arzuma bağımlıysa, ben onun için neyim? Ona bağımlı olmaktan daha fazlasıyım. Bağımlılığın ötesinde ne var? Delilik mi?

"Senin o halinin iyi mi yoksa kötü mü olduğuna o karar veremez." Bakışları yumuşar. "Seni ıslak görmek istiyorum."

"Archer." Yönümün değişmesine gülüyorum ve sırt üstü dönüyorum. Ne demek istediğini bile bilmiyorum ama arzumun öfkesi şimdiden içimde şekilleniyor, duyularımı ve zihnimi bulandırıyor.

"Duş." Bacaklarını yatağın kenarına atıyor. "Şimdi."

Onunla yatakta olmak yeni favori şeyim. Kalktığında itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra cümlenin ortasında durup onun çıplak bir şekilde odayı geçmesini izliyorum - kalçaları ve uzun kaslı bacakları tamamen gevşek. Yastığıma doğru inliyorum çünkü tabii ki o adamı duşa kadar takip edeceğim. Babam artık bana ne yapacağımı söyleyemez. Beni Archer'a sattığında bağıllığımı talep etme hakkını kaybetti. Bu kadar siyah ve beyaz olmamalıydı. Ama o öyle yaptı.

Banyoya girdiğimde Archer çoktan duş kabininin içindeydi. Aynalardan ve cam kapıdan buhar sarkıyor. Sanki bulutların üzerindeyiz. Tişörtümün eteklerine uzanıyorum ve sıcak spreyin altında ona katılmadan önce başımın üzerine çekiyorum.

"Sana seksi öğretmemi mi istedin?" Sırtımı göğsüne bastırıyor ve omzumu dişlemek için eğiliyor. "Sana her şeyi göstermeme izin ver

"Beni alabileceğin yollar var, Küçük Güvercin." Beni duvara doğru götürdü ve göğüs uçlarım soğuk fayansa değene kadar duvara bastırdı. "Kahretsin, böyle çok mükemmel görünüyorsun."

Sırtıma yağ damlacıkları dökülürken ellerimi destek için duvara dayıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda ıslak saçlarına ve geniş omuzlarına odaklanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu , değil mi?" Sırtıma masaj yapıyor, elleri omurgam boyunca kayıyor. Her vuruşta, parmakları kıcıma ulaşana kadar daha da aşağı iniyor.

Kıç deliğimi okşayarak beni ikiye ayırıyor. "Söyle bana." "Evet." Başımı sarkıttım, onun ince zevkine teslim oldum. parmaklarını arka girişime soktu. "Archer. Oraya değil."

"mi?" Daha fazla kayganlaştırıcı fişkırtırken yanağımı öpüyor. Ben.

"Var. Ama." İki parmağını içeri soktuğunda kelimeler kafamı terk ediyor. Çok sıkı, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ama ne?" İki parmağını nazik hareketlerle kaydırırken boştaki eliyle popomun yanaklarına masaj yapmaya devam ediyor.

Başımı sallıyorum çünkü popo seksine itirazımın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Amımı sikmesinden farklı bir şey bu. Beni baskıya alıştırmak için nazik ve yatıştırıcı bir şekilde çalışıyor. Serbest elini sırtımda ve hatta göğüslerimde gezdirme işlemine devam ederken, içime biraz daha giriyor.

"Benim için çok hazırsın, Küçük Güvercin." Boynumun ipini emiyor, sonra ağzımı yakalayabilmek için yüzümü çeviriyor. Islak ve kaygan bedenlerimiz birbirine sürtünürken saçlarından yüzüme su damlıyor. "Nefes al ve tut."

Başımı sallıyorum ve o popomun üstüne ve sikine daha da fazla kayganlaştırıcı eklerken istediğini yapıyorum.

"Bırak gitsin," diye emrediyor ereksiyonunu kıcıma doğru yönlendirirken.

İlk başta acıtıyor ama sonra acıtmıyor. Çok iyi hissettiriyor. "Omigod. Archer." Yüzünü avuçlamak için uzandım.

"Nefes al." Parmaklarının beni daha önce yatıştırdığı gibi yavaşça hareket ediyor.

Bu his o kadar yoğun ki; en ufak bir hareket bile beni çılgına çevirmeye yetiyor. Adrenalin içime hücum ediyor ve bunun tehlikeli bir yanı var. Sanki onun sikinin kıcımda olması ikimize de zarar verebilecek kadar yasak bir şeymiş gibi. Ama incitmiyor. Çekirdeğim ateşleniyor ve o biraz daha itiyor.

"O kadar mükemmelsin ki." Biraz çekilirken dişlerini çenemde gezdiriyor, sonra yavaşça içime giriyor.

Patlamak üzereyim. Bir yanımla hızlı olmasını istiyor ama bu bal gibi yavaş tempoda boşalabileceğimi biliyorum. İçimdeki lezzetli yanma, kalçalarının her yumuşak yuvarlanışında büyümeye devam ediyor. Her iki göğsümü de avuçluyor ve vücudunun geri kalanıyla eşleşen ölçülü bir ritimle yoğuruyor. Kaygan meme uçlarımı doruklara doğru çekiştiren ellerine bakıyorum. Ve boynumdan aşağısının yağla kaplı olduğunu fark ediyorum.

Klitorisim yanıyor. Bacaklarımın arasına uzanıyorum ve sertçe ovuyorum. "Archer," diye sesleniyorum ona.

"Ben buradayım, Küçük Güvercin." Elini aşağıya doğru hareket ettiriyor ve benim için devralıyor, parmaklarını kıvrımlarıma ve klitorisimin etrafına kaydırıyor.

Ayak parmaklarımın ucunda durarak onu biraz daha içime alıyorum. Bu açıda ve o tamamen içimdeyken, çekirdeğimin en ucunda oturan çözölmeyi kontrol altına almak imkansız. Avuç içimi pürüzsüz fayansa dayıyorum ve ateşin beni tüketmesine izin veriyorum. Orgazmım tanıdık ama aynı zamanda çok farklı. Aynı anda her yerde. Aynı anda hem yakıyor, hem yatıştırıyor, hem de mahvediyor.

"Archer." Kolunu belime dolayıp içime daldığı sırada saçlarını avuçlamak için arkama uzanıyorum.

"Siktir." Kendi doruk noktasını bulurken bir elini duvara dayayarak beni daha sıkı tutuyor.

Ama yine de, normalde yaptığı gibi bana tecavüz etmemek için dikkatli davranıyor. Beni yoğun bir şekilde becermemesi önemli değil. Zevk şeritleri göbeğimde ve göğsümde oyalanırken hala daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

Bana karşı titriyor, yüzümün yan tarafında kesik kesik nefesler alıyor. Yavaşça çekiliyor ve yoldan çekiliyor, böylece ılık sprey sırtıma çarpıyor. Dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor ama o bir el bezine vücut yıkama suyunu fişkırtıp beni yıkamaya başlarken olduğum yerde kalıyorum.

"Merak etme." Omzumu öpüyor. "Bundan sonra yatağa döneceğiz."

"Güzel. Çünkü bacaklarımı hissedemiyorum." Alnımı fayansa bastırıyorum ve gülüyorum.

O vücudumun her santimini nazikçe ovarken ben saçlarımı şampuanlıyorum. Üzerimdeki elleri bana korunduğumu, değer verildiğimi hissettiriyor. İkimizin sonsuza dek burada, bu şekilde kalması için ne gerekiyor?

İş bittiğinde, yıkanmak için ikinci duş başlığının altına giriyor. Dışarı çıkıp kurulanabilirdim ama onun yerine orada durup göğsünü ve karın kaslarını kabaca keselerken onu seyrediyorum. Sıcak spreyin onu durulamasına izin vermek için başını geriye doğru eğerken, köpükler yumuşak teninden aşağıya doğru akıyor.

"İzlemek ister misin, Küçük Güvercin?" Dışarı çıkar, askıdan beyaz, kabarık bir havlu alır ve kendini kurular.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Başımı sallayarak onu duş kabininin dışına kadar takip ediyorum. Makyaj masasına doğru yürüyüp dişlerini fırçalamaya başladığında karnımda kelekler uçuşuyor. Adam az önce duşta benimle götten seks yaptı. Ama nedense Archer hijyen rutininin en temel parçasını yerine getirirken onu gözetlemek mahremiyetine tecavüz gibi geliyor. Ama umurumda değil. Kalçamı tezgâha yaslayıp öylece bakıyorum.

Diş macununu tükürüyor, ardından musluk suyunu yakalamak ve ağzına götürmek için elini tutuyor.

"Aklında bir şey mi var, Küçük Güvercin?" diye sorar.

"Hayır." Diş fırçama diş macunu sıkarak başımı sallıyorum.

Kıkırdıyor ve sonra dolabına girip kayboluyor. Bir an için hayal kırıklığına uğruyorum çünkü dışarı çıkmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Ama döndüğünde üzerinde sadece boxer külotu vardı.

Dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum, saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, sonra onunla süitte buluşuyorum. O zamana kadar çoktan yatağına girmiş, telefonunda geziniyordu.

"Bugün işin yok mu?" Yanına tırmanarak sordum. "Şu anda yapıyorum." Göz kırıyor.

Yüz hatlarını incelerken başımı elime dayayıp yan yatıyorum. "Bunu her sabah yapmalıyız."

"Bugün yaptığımız şey günlük bir yemekten çok bir ikramdı."

Dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor.

"Çok yoğundu." Dizlerimin üzerine çöküp onun bükülmüş bacağına yaslanıyorum. "Hoşuma gitti o."

"Ben de." Telefonunu komodinin üzerine bıraktı, sonra beni çekti. Kollarını. "Seninle ilgili sevmediğim tek bir şey bile yok."

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Göğsünden öpüyorum. "Artık aramızda hiçbir sır olmamasını seviyorum."

Yanımda gerildi ve ben irkildim. Ortamı bozmak istememiştim. Sadece dün gece benim için yaptıklarından dolayı ona teşekkür etmek istedim. Sadece babamla ilgilenmekle kalmadı, aynı zamanda en kötü anımda benimle de ilgilendi. Ya da belki en kötü değil ama kesinlikle çok yakın.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum
tenine karşı. "Ne için?" Bakışlarımla
buluşuyor.

"Dün gece senin için bir kâbus olmuş olmalı." Yutkunuyorum. "Teşekkür
." "Benim için kâbus olan tek şey sana dokunmamamı istediğin zamandı."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Benden her şeyi isteyebilirsin
Bunun dışında. Sana vermek istemediğim tek şey özgürlüğün."

"Al şunu. İstemiyorum." Dudaklarını öpmek için eğildim. "Burada seninle
olmak, böyle, tek istediğim bu. Seni istiyorum."

"O zaman ben varım." Elini sırtımda gezdiriyor. "Yara izleri ve her şey."

"Her zaman." Başımı omzuna yaslıyorum.

Güneş ışınları süiti sıcak bir ışıkla yıkarken sessizce oturuyoruz. Sonra
sabit hat çalışıyor.

"Tanrım. Her zaman bir dakikadan biraz daha uzun sürer sanırsın." Oturur
ve cevap verir. "Evet?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hemen geliyoruz.
Teşekkürler." Telefonu kapatır.

" oluyor?" Onun yanında ayak bileklerimin üzerine oturuyorum.

"Senden süitte kalmanı istesem beni dinler misin?" diye sorar.

"Bana hücremde kalmamı mı emrediyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sanki
senin tutsağınmışım gibi?"

Kıkırdıyor. "İşte bu yüzden size emir vermek çok daha kolay ve verimli."

"Neden burada kalmamı istiyorsun?" Şikayet etmiyorum. Bütün gün
onunla yatakta kalmayı umursamazdım ama ne istediği konusunda dürüst ama
aynı zamanda sinsî davranmasında şüpheli bir şeyler var. Bunu nasıl yapıyor
ki? Dudaklarından öpüyorum. "Bana söyleyebilirsin, söz veriyorum
çıldırmağım. Kötü bir şey mi?"

"Hayır." Derin bir nefes alır. "Ailem dün gece eve geldi."

"Oh." Şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. "Omigod. Hâlâ yataktayız.
Neden bana daha önce söylemedin?"

"Önce senin ve benim iyi olduğumuzdan emin olmak istedim."
Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "İyi miyiz?"

"Öyleyiz." Elimi onun elinin üzerine, yanağıma koyarak başımı
sallıyorum. "Yani annen gerçekten burada mı?"

"Evet ve seninle tanışmak istiyor." Bakışları çıplak göğüslerimde
geziniyor. "Söz veriyorum, öğle yemeğinden hemen sonra yatağa dönebiliriz."

"Tamam." Biraz kıpırdandım. "Benden anında nefret etmeyeceğinden
emin misin? Yani, onun rızası olmadan evlendik."

"Hmm." Biraz yüzünü buruşturuyor. "Bir dakikalığına heyecanlanabilir. Ama bence seni gerçekten sevecek. Özellikle de beni ne kadar mutlu ettiğini fark ettikten sonra."

Kalbim küt küt atıyor. "Seni mutlu mu ediyorum?" Başımı sallıyorum. "Nasıl?" Bileklerimi ve son yaşadığım olayın kanıtlarını gösteriyorum. "Keşke beni o halde görmeseydin."

"İyi ki yapmışım. Çünkü şimdi senin hakkında çok daha fazla şey anlıyorum." Islak saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?" İncelemek için kolumu tutuyor.

Kesikler hassas ama enfeksiyon kapmamış ya da şişmemiş. Bir keresinde kolumla ilgilenmediğimde işlerin ne kadar kötüye gittiğini düşünmemeye çalışıyorum. Evde bandaj yapmama yardım edecek kadar umursayan kimse de yoktu.

"Baban bunu yaptığını biliyor mu?" diye sorar. "Chuck biliyor mu?"

"Öyle." Başımı salladım. "Bu sadece benim yaptığım bir şey. Bunun bir anlamı olmadığını biliyorlar."

"Bu her şey demek Paloma." Parmağını çenemin altına yerleştiriyor. "Eğer başka tarafa bakmayı tercih ediyorlarsa, bunun sebebinin muhtemelen kendileri olduğunu bildikleri içindir." Beni kollarına çekiyor. "Bir dakikalığına bu kadar bencil olmayı bıraksalar, ilgisizlikleriyle seni ne kadar incittiklerini görecekler."

"Chuck seni ondan çaldığım için bana kızgın." Gülümsedim. Daha önce hiç böyle şeyler söyleyecek kimsem olmamıştı. "Ama yola gelecektir. Bana her zaman bir şey için kızgındır. Çoğunlukla babamdan gördüğüm ilgi yüzünden."

"Chuck'a benziyor." Başını sallıyor. "Dünyanın ona çok şey borçlu olduğunu düşünerek yaşamına devam ediyor." Çıplak sırtıma daireler çiziyor. "Bunun için hiç terapistle gittin mi?"

Başımı salladım. "Üniversitedeyken. Bana yardımcı olan bir okul danışmanı ile gizlice konuşmaya başladım. Ama sonra babam öğrendi ve beni durdurdu." Archer'ın kokusunu içime çekiyorum.

"Neden?" diye sorar.

"Aile sırlarını ifşa etmemin akıllıca olmayacağını düşünüyordu." Omuz silktim. "O zamanlar daha iyi olduğumu düşünüyordum. Bu yüzden bıraktım. Kabuslar ve onlarla birlikte tüm öfke ve kaygılarım da sona erdi."

"Ama sonra babanın yanına taşındın ve dürtülerin yavaş yavaş geri geldi. Bu doğru mu?" Sanki kötü anıları silmeye çalışıyormuş gibi beni kendine yaklaştırıyor. Benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyor?

"Bazen. Aklımı okuyabiliyor musun yoksa hakkımda bilinmesi gereken her şeyi öğrenmesi için birini mi tuttun anlayamıyorum." Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "İkincisi, değil mi?"

"Gerçekten gerçeği bilmek istiyor musun?" İç çekiyor.

"Evet, lütfen." Yaptığım tüm utanç verici şeyleri düşünmeye çalışıyorum. Archer benden nefret etmesine neden olacak ne bulabilirdi ki? Ama mesele şu ki, hayatımda kayda değer her şey tiyatronun duvarları içinde oldu. "Hakkımda ne bildiğini bilmek istiyorum. Belki bazıları doğru değildir?"

"Eğer düşündüğün buysa, senin hakkında bir dosya tutmuyorum." Nefes almak için durdu. "Gardenia'dan benim adıma Google'da biraz araştırma yapmasını istedim."

Bir kahkaha attım. "Vay canına, bu düpedüz sapıklık."

"Bu kelimeyle bir sorunum yok." Yüzümü kavırıyor ve ağzımı kapatıyor. "Hadi gidip annemle tanışalım."

"Tamam." Alt dudağımı ısıırıyorum.

"Merak etme, seni sevecek." Beni tekrar öpmek için eğildi. "Sadece ona babanın bir politikacı olduğunu söyleme, o zaman iyi olacaksın."

"Evet, sorun değil. Bunu ortaokuldayken anlamıştım." Onu ittim ve giyinmek için yataktan çıktım.

Beni dolaba kadar takip ediyor. Ve yine kendimi onun koyu renk takım elbiselerinden birini giymesini izleyen bir röntgenci gibi hissediyorum.

Kravatıyla uğraşırken dönüp bana baktı. "Bahar neredeyse geldi. Yeni bir gardıroba ihtiyacın var."

"Biliyor musun, bir sürü kıyafetim var. Eğer onları almama izin verirsen." Düşünmek için durakladım. "Babam evden taşındığında tüm eşyalarımı ne yaptı sanıyorsun?"

Kravatıyla işini bitirmeden önce bir süre duraksıyor. "Hepsi hâlâ orada."

"Ne demek istiyorsunuz? Yeni sahipleri taşınmak istemez mi? kendilerine mi ait?" Eski odamda yeni insanların olacağını hiç düşünmemiştim. Evde geçirdiğim onca yılı ve bunların hiçbirini bir daha göremeyeceğimi düşünmek beni çok üzüyor.

"Onun evini satın aldım." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Ve içindeki her şeyi." Sanki sonunda kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Ona doğru koştum ve kollarımı beline doladım. "Teşekkür ederim. Ailemizin mirasını kaybetmenin ne anlama geldiğini düşünmek istemedim. Babam büyüdü

o evde, benim gibi. Kısa bir süreliğine de olsa orada annemle mutluydu. Gittiğini görmek çok üzücü olurdu. Teşekkür ederim."

Boğazını temizliyor. "Doğru. Senatör o evde büyüdü." "Neden böyle söylüyorsun?" Ona bakıyorum.

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Nasıl biriydi?"

"Bilmiyorum. O öldüğünde ben çok küçüktüm. Onu sadece resimlerden hatırlıyorum." Omuz silktim.

"Özür dilerim." Gözleri acıma dolu.

"Bana öyle bakma. Onu düşünmek beni üzmüyor. Onun hakkında sadece iyi hikayeler biliyorum." Kravatını mükemmel rağmen düzelttim. "Bu elbiseyi giyebilir miyim?" Archer'ın annesiyle tanışmak için sade siyah bir elbise ve inci küpeler seçtim. Neden benden hoşlanmasını gerçekten istediğimi bilmiyorum. Belki de hoşlanırsa Archer ve ben gerçek bir aile olmaya daha da yaklaşacağımız içindir.

"Çok güzel görünüyorsun." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Hadi gidelim. Bir süredir bizi bekliyordu."

"Yolu göster." Elimi onunkine koyuyorum.

Beni süitten çıkarıp geniş koridora kadar eşlik ediyor. Attığı her adımda beni daha sıkı tutuyor. Bana söylemediği şey ne? Ona gülümsüyorum ve çok gergin değilmişim gibi davranıyorum. Ya da tutuşunun beni annesi ve ailesini tekrar görmek konusunda daha da endişelendirdiğini.

Fuayeye ulaştığımızda yemek odasından sesler geliyor. İçeride bir parti varmış gibi geliyor ve bir yanım kıskanıyor. İnsanların öğle yemeğinde böyle güldüğü ve konuştuğu bir evde hiç yaşamadım.

"Herkes burada." Ona ışınlanıyorum.

"Genelde bu kadar gürültücü olmadıklarını söylemek isterdim ama bu yalan olur." Göz kırpıyor.

Sesi duyuluyor çünkü o konuşur konuşmaz diğer odadaki sesler kesiliyor. Bir sonraki vuruşta, hepsi bizi selamlamak için oturma odasına geliyor.

"Gardenia, Fisher ve Jacob'ı hatırlarsınız." Archer onlara doğru işaret eder.

"Merhaba." Gardenia içeri girdi ve bana sıkıca sarıldı. "Seni görmek çok güzel." "Teşekkür . Sen de öyle." Bana kızmadığı için rahatlamış hissederek gevşiyorum.

artık.

"Umarım iyisinizdir." Fisher kıbarca başını sallar.

"Sana sarılırdım." Jacob başını Archer'a doğru eğiyor. "Ama kollarımı kaybetmek istemiyorum."

"Akıllı adam." Archer sırtıyor, sonra dikkatini bize katılan kadına çeviriyor.

Archer'ın annesi ellili yaşlarının sonlarında, yüksek elmacık kemikleri ve uzun siyah saçları var. Turkuaz lagünler gibi mavi gözleriyle klasik bir güzelliğe sahip. Onunki, son yirmi bir yıldır her gece odamda hürmet ettiğim yüzün daha yaşlı bir versiyonu.

"Anne?" Mırıldanıyorum.

BÖLÜM 29

SİZİN İŞİNİZDE NE GİBİ BİR YANLIŞLIK VAR?

ARCHER

"Paloma, bu benim annem. Freya." Paloma'nın elini kendi elime alıp anneme doğru işaret ediyorum. "Anne, bu Paloma. Benim karım."

Annem Paloma'ya gülümsüyor ve elini sıkmak için öne çıkıyor ama Paloma hayalet görmüş gibi geri çekiliyor. Elleri soğurken yüzündeki tüm renk kayboluyor. Verdiği tepki yavaş yavaş kafama dank ediyor ama neye tepki verdiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Bu ne anlama geliyor?" Paloma bana baktı. Dehşet, güzel yüz hatlarını gölgeliyordu. "Archer? Neden annen tıpkı benimkine benziyor?"

"Ne oluyor lan?" Jacob ağzından kaçırır.

Şimdi dehşete düşme sırası bende. Paloma annesini dört yaşındayken kaybetmiş. Annesine dair ne kadar imgesi ya da anısı varsa babasının anlattığı hikayelerden. Eğer annemi tanıyorsa, portresini gördüğü içindir. Ama Paloma şu anda karşısındaki kadının annesi olduğunu düşünüyorsa bu ne anlama geliyor?

"Aman Tanrım, Archer." Gardenia elini ağzına götürüyor, gözleri şaşkınlık ve acıma karışımı bir ifadeyle kocaman.

"Hepimiz bir adım geri çekilelim." Fisher ellerini kaldırır ve Freya'ya döner. "Freya, bir şey söylemek ister misin?"

Annem Paloma'ya bakıyor. Onun bir cevap oluşturması geçen dakika hayatımın en uzun dakikası. Çünkü kimse yüksek sesle söylememiş olsa bile hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. Paloma ve ben üvey kardeş miyiz? Bu da ne lan? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Anne." Ona doğru yaklaştım. "Sessizleşmenin zamanı değil."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra Paloma'ya dönüyor. "Özür dilerim canım. Bu konuda bilmişlik taslamak istemem ama sen ? Neden annen olduğumu düşünüyorsun?"

"Ona benzediğin için mi? Sen osun." Paloma şakağını ovuşturur. "Öyle misin?"

"Anne? Sen...?" Kelimeleri bile söyleyemiyorum. Birincisi, Paloma'yla akraba olmak çok boktan bir durum olurdu. Ama aynı zamanda annemin, babamı soğukkanlılıkla öldüren Senatör Davis'le bir ilişkisi olabileceği iması akıl almaz bir şey. "Anne." Sesim odada yankılanıyor.

"Freya Teyze," diyor Gardenia çekingen bir tavırla. "Bu Senatör Davis'in kızı."

"Evet. Bundan bahsetmiştin." Annem Paloma'yı işaret ediyor. "Benim anlamaya çalıştığım şey, neden beni annesi sanıyor? Neden ben-"

"Anne." Paloma'nın önünde çok fazla şey söylemeden önce sözünü kesiyorum. Ona gerçeği söylemeye karar vermiş olsam da. Şu an bunun zamanı değil. Gerçeği açıklamadan önce, Senatör kim olduğumu ve neden burada olduğumu öğrenmeden önce ailemin portrelerinin güvence altına alınması gerekiyor. "Paloma senin kızın mı?"

"Aman Tanrım, Tristan." Gözlerinde büyük bir tiksintiyle bana bakıyor. "Ne istediğini anlıyor musun? Ben ve o korkunç adam?"

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Sadece emin olmak için sordum."

"Anlamıyorum." Paloma'nın sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Babam bunca yıldır neden senin bir portreni saklasın ki? Bir sürü de fotoğraf var. Annemin kim olduğu konusunda neden yalan söylesin?"

"Birkaç teorim var." Annem dudaklarını büzüyor. "Oğlum bunların hiçbirini senin önünde tartışmamı istemezdi."

Bu karşılaşmanın farklı geçmesini mi umuyordum? Kesinlikle. Annem ve Paloma'nın tanışıp hızlı arkadaş olmalarını umuyordum. Ortak noktaları bale. Bu, aralarında bir konuşma başlatmak için yeterli olmalıydı. Paloma'nın annesinin ölümden döndüğünü düşünmesini beklemiyordum. Ve artık üvey kardeş olduğumuzu.

Ama şimdi olayın şoku geçtiğine göre, tüm bu yanlış anlaşılmanın Senatör'ün karmaşık yalan ağlarından sadece biri olduğunu görebiliyorum. Ama Paloma'ya gerçeği söylemeden bunların hiçbirini açıkça tartışamam. O hazır değil. Benim annemle onun annesinin neden aynı görüldüğüne dair iyi bir açıklama bulana kadar ona gerçeği söyleyemem.

"Paloma." Karıma döndüm. "Sanırım baban annenin kim olduğu konusunda sana yalan söylüyor." En basit gerçeği seçtim. Onu derinden yaralayacak olsa bile, babasının bir yalancı olduğunu öğrenmek, soğukkanlı bir katil olduğunu öğrenmekten daha iyidir.

"Hayır." Başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "O bunu yapmaz. Neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil." Annemi işaret ediyor. "Gerçeği kabul etmek istemiyor." Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ve sen."

"Paloma, beni dinle." Elini uzattım ama tokatla uzaklaştırdı.

"Hayır." Büyük merdivenin dibine gelene kadar geri geri gidiyor. Dudağı titriyor ve bir an için kararsızlığını görebiliyorum. Yine kaçmak istiyor.

"Paloma." Kendimi onunla ön kapı arasına yerleştirmek için bir avuç uzun adım atıyorum.

Bunların ne anlama geldiğini düşünmek için zamana ihtiyacı varsa, tamam. İsteddiği kadar zamanı olabilir. Ama beni terk edemez.

"Bu olamaz. Olamaz." Bakışları ben ve annem arasında gidip gelirken yanaklarını siliyor. Birkaç vuruştan sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve yukarı koşuyor.

"Siktir." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Mary Jane," diye .

Cevap vermeyince kot pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarıp kat hizmetlerinin numarasını çeviriyorum. Mary Jane ilk çalışta cevap veriyor. "Bay Archer?"

"Paloma'nın evden çıkmadığından emin olun," diyorum.

"Evet, Bay Archer." Sesi kararsız ama neler olduğunu sormaya cesaret edemiyor.

"Teşekkürler." Telefonu kapattım, sonra aileme döndüm. "Çalışın. Şimdi."

Masama doğru ilerledim ve Senatör'ün malikânesine girdiğim gün bulduğum çalıntı tabloların fotoğraflarına bakmak için bilgisayarımı açtım. Üç tane saydım. Ayrıca Senatör'ün çalışma odasında dördüncü bir tane daha vardı. Annemin resmini hiç görmedim.

Annem, Gardenia ve Jacob içeri giriyor, Fisher da arkadan geliyor. Herkes içeri girdiğinde kapıyı kapattı ve önce bana, sonra da anneme döndü. Yüzünde saf bir tiksinti ifadesi vardı. Yoksa kıskançlık mı?

"Ve sen de Freya'ya düşmanının kızıyla evlendiğini söylemekten endişe ediyordun." Jacob nefesini dışarı üflüyor. "Çok boktan."

"Freya, hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Paloma'nın senin kızın olma ihtimali var mı?"

"Tanrım, Fisher." Annem sesini yükseltiyor. "Sanırım Tristan'dan sonra bir çocuğum olsaydı ben de bilirdim."

"Anne, bana öyle deme. Ben Archer," diye araya giriyorum.

"Archer?" Başını sallayarak yavaşça göz kırpmıyor. "Gerçekten o adamın kızıyla mı evlendin? Bunu neden yaptın ki?"

"Karmaşık bir durum." İki elimi de masanın üzerine koyuyorum. "İntikam istediğimi sanıyordum. Ama şimdi tek istediğim onu güvende tutmak."

"Senatör neden insanlara Freya'nın çocuklarından birinin annesi olduğunu söylüyor?" Jacob kendini kanepeye bırakıyor. "Buradaki son oyun ne?"

"Sonuç olarak o bir psikopat." Annem Jacob'ın karşısındaki kanepeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Sana o adamdan uzak durmanı söylemiştim. Tek bildiği kendi açgözlülüğü. O tehlikeli biri."

"Onunla başa çıkabilirim." Onun yanına oturdum. "Neredeyse bitti. Yıkımın eşiğinde. Sadece bir işi kaldı."

"Bu da ne?" Islak gözlerle bana bakıyor.

"Aile tabloları onda." Üst kata doğru bir bakış fırlatıyorum. "İnsanlara büyükannemle büyükbabamın onun ailesi olduğunu söylüyor. Yaşadığı malikaneyi onların inşa ettiğini. Ve şimdi, bildiğiniz gibi, kendi kızına sizin onun annesi olduğunuzu söylüyor. Ne yaptığını görüyor musun? O bir yetim. Ailesi yok. Bu yüzden bir tane icat etti."

"O icat etmedi." Gardenia kendini kanepenin koluna dayıyor. "Babanın hayatını çaldı. Tüm hikâyeleri aldı ve kendi hikâyesi yaptı. O gün hepimiz onu duyduk, değil mi? Chuck'ın doğum günü partisinde?"

"Evet." Jacob başını sallıyor. "Nedense Paloma'ya annesi hakkında yalan söylemek diğer her şeyden daha berbat hissettiriyor. Neden böyle?"

"Çünkü şimdi üst katta ağabeyini becerdiğini düşünüyor," diye ağzından geçiriyor Gardenia.

"Gardenya." Fisher'ın sesi odada gürlüyor. "Sözlerine dikkat et." "Özür dilerim." Bana bakıyor. "Ama bunun doğru olduğunu biliyorsun. Nasıl yapacaksın

Ona tüm gerçeği söylemeden, onu gerçeğe ikna edebilir misin?"

"Bilmiyorum." Arkama yaslanıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sanırım bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu itiraf etmek. Ona her şeyi anlatmak. Bu artık kaçınamayacağımız bir risk. Bilmek zorunda."

"Peki ya tablolar? Onlar da yok edilirse iyi olacak mısınız?" Fisher soruyor. "Çünkü Senatör senin ve Freya'nın hâlâ hayatta olduğunuzu öğrendiğinde tam olarak bunu yapacak."

"Biliyorum. Bu yüzden onları bu gece geri getirmeliyiz." Kollarımı dizlerime dayayıp Jacob'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Konağı kaybettikten sonra tabloları nereye götürdüğünü bulabildik mi?"

"Evet. Güvenlik asgari düzeyde. Yani, Tristan Sallows'un aile yadigarlarını aramaya gelmesini kesinlikle beklemiyor. Yani, portreler hiç korunmuyor. Hamptons'daki yazlık evindeler."

"Bu kolay bir iş." Fisher yüzünün yan tarafını ovuşturuyor. "Tabloları aldıktan sonra Paloma'ya Senatör'ün Freya'nın portresi hakkında neden yalan söylediğini açıklamak daha kolay olacak."

"Asıl soru şu: Paloma babasının gerçek annesi hakkında yalan söylediğine inanabiliyorsa, bu onun aynı zamanda bir katil olduğu gerçeğini kabullenmesine yardımcı olur mu? Babamı öldürmekle kalmayıp onun hayatını da çalmış olması?" Nefesimi bırakıyorum.

Onu kaybedemem. Babası kancalarını o kadar derine takmış ki, onun ne olduğunu göremiyor. Şu anda bile, annesi hakkında bildiği her şeyin muhtemelen yalan olduğu gerçeğiyle yüzleşmektense kaçmayı ve süitimizde saklanmayı seçti. Ya da en azından annesinin neye benzediğini bilmiyor.

Senatörün annemin portresini defalarca işaret edip ona fahişe dediğini düşündükçe midemde asit birikiyor. Annemi bu kadar hor görmesine şaşmamalı. Annemin yüzü, şu anda sahip olduğu güç ve zenginlik seviyesine ulaşmak için yapmak zorunda kaldığı tüm o korkunç şeylerin bir hatırlatıcısı mıydı?

"Biliyorsun." Annem vücudunu kaydırarak bana bakıyor. "Paloma tanıdık geliyor."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Senatör'e hiç benzemiyor."

"Altın rengi gözleri çok farklı. Böyle gözleri olan sadece bir kişi daha tanıyorum. Bale şirketimden bir arkadaşım. İkimiz de aynı zamanda katılmıştık." Dudağının iç kısmını ısıyor. "Adını hatırlayamıyorum. İspanyolca bir isimdi."

"Um." Gardenia koltuk minderine doğru kayar. "Arşivleri karıştırmamı ve birkaç isim görmenin hafızanı canlandırıp canlandırmayacağını görmemi ister misin?"

"Bunun için zaman yok, Gardenia." Fisher elini annemin omzuna koyar ve annem elini omzuna yaslar.

"Çoklu görev yapabilirim." Gözlerini deviriyor. "Paloma'ya annesi sandığı kişinin aslında annesi olmadığını söyleyecekseniz, en azından ona gerçeği söyleyin. Freya Teyze'nin eski bale arkadaşı Paloma'nın gerçek annesini bulmamıza yardım edebilirse, bunu ona borçlu sayılırız. Sence de öyle değil mi?" Bana baktı. "Archer?"

"O haklı Fisher." Başımı salladım. "Yapın. Paloma'nın acısını hafifletmek için yapabileceğimiz her şey zaman ayırmaya değer." Jacob'a dönüyorum. "Sen ve ben bu gece için bir plan yapabiliriz."

"Her zaman bir soygun için hazırım." Jacob sırtıyor.

"Dikkatli ol oğlum." Annem elimi okşadı. "Bu adam tehlikeli. Yirmi yıl boyunca bir yalanla yaşayabilen biri doğru değildir." Gözleri acıma ve kederle doluyor. "Bu adama ne yaparsan yap, Edward'ı geri getiremeyeceksin. Bununla barıştım. Burada olmanın ve evlenmenin senin de aynı şeyi yapmana yardım edeceğini umuyordum. Ama şimdi görüyorum ki bu sadece senin öfkeni daha da körüklemiş."

"Anne, söz veriyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde, sonunda huzuru bulacağım. Ve eğer söz hakkım olursa, Paloma yeni hayatımın, yeni ailemin bir parçası olacak."

"Evet." Gülümseyerek başını sallıyor. "Fisher zaten açıkladı. Birlikte olduğunuzda bunu görmek çok kolay. Mıknatıs gibisiniz."

"O benim için önemli." Bakışlarını karşılıyorum.

Ona olan saplantımın ötesinde, Paloma'ya karşı hissettiklerimin açıklanamaz bir çekimden daha fazlası olduğunu ilk kez ailemin önünde itiraf ediyorum. O benim olmaktan daha fazlası. O benim hayatım.

"Ona aşıksın." Annem yanağıma okşuyor. "Ve eğer bana verdiği tepki bir gösterge ise, o da sana aşık."

"Tüm kötü şeyleri unutmak istiyorum. Ama babasının gerçekte kim olduğunu görene kadar özgür olmayacak. Senatör'le yüzleşmeliyim. Onun için. Ve kendim için." Odanın etrafındaki yüzleri tarıyorum. "O gidene kadar hiçbirimiz özgür olamayacağız."

Hepsi teker teker başını sallayarak onaylıyor. Paloma artık bizden biri. Bizim korumamıza ihtiyacı var. Senatör, onunla hak ettiği mutluluk arasında duran tek kişi. Artık cezalandırılması umurumda değil. Hayatımızdan sonsuza dek çıkması umurumda.

"Tamam, birinci adım tabloları geri almak." Gardenia ayağa fırladı ve masama doğru yürüdü. "Birkaç ay önce malikaneden ayrılan nakliye kamyonunu sahil evine kadar takip ettik. Biraz keşif yaptım. Tablolar

On bin metrekairelik ev bir LLC'ye ait. Jacob'ın da belirttiği gibi, minimum güvenlik var. Tablolar için kimsenin gelmesini beklemiyorlar. Güvenlik görevlilerinin hepsi emekli polis. Sadece davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için oradalar. Süslü bir şey yok."

"Bir kiler var." Jacob Gardenia'ya katılıyor ve omzunun üzerinden dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor. "Orada. Yeraltında. Bahse girerim onları orada tutuyordur."

"Ve geldiğinden beri oradan hiçbir şeyin hareket etmediğinden emin miyiz?" Ellerimi dizlerime koyuyorum ve onlara bakmak için dönüyorum. "Bunun için sadece bir şansımız var."

"Olumlu." Gardenia bana bakıyor. "Bu çocuk oynacağı olacak. Bu gece kesinlikle yapabiliriz." Dizüstü bilgisayarda birkaç şeye tıklıyor, sonra işaret ediyor. "Sahil bizim giriş yolumuz. Ve tahmin edin kim evini sahne olarak kullanmamıza izin veriyor?"

"Tanrım, Gardenia." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Yüzündeki heyecanlı ve aşk dolu ifadeden Santino'yu tekrar aradığını tahmin edebiliyorum. "Bana Santino'yu aramadığını söyle."

Jacob'a bakar. "Santino'yu aramadık."

"Biz hariç." Jacob omuz silkiyor. "Bu işin çabuk bitmesini istediğini söylemiştin."

Mafyayı çağırmak bir işi halletmenin en hızlı yoludur."

"Ve günlerdir üst katta kaldığınız için. Burada bazı idari kararlar almak zorunda kaldık." Gardenia kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Bana yanıldığımı söyle."

Hay sikeyim. .

Paloma ile o kadar meşguldüm ki, aile resimlerimi geri almak için bir plan düşünecek zamanım olmadı. Neyse ki Gardenia ve Jacob bunu kendi başlarına çözdüler.

"Peki. Mafyaya bir iyilik daha borçluyuz." Ayağa kalkıyorum. "Yemekten hemen sonra ayrılacağız. Ondan önce biraz dinlenelim. Olur mu?"

"Tamamdır patron." Jacob başını eğdi.

"Dur tahmin edeyim, yukarı mı çıkıyorsun?" Gardenia gözlerini devirir Ben.

"Evet, öyle. Paloma'nın bu olay yüzünden kendini kaybetmediğinden emin olmalıyım." I

ellerimi kalçalarıma dayadım. "Senatör'ün onun üzerinde tuhaf bir etkisi var. Ona nasıl davrandığını duydun. Ve onun bununla nasıl başa çıktığını. Bu normal değil."

"Doğru." Gardenia bakışlarını indirir. "Git onunla konuş. Eşyalarımızı bir araya getirmeye çalışacağız."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim.

"Tristan." Annem ayağa kalkıp bana doğru koşuyor ve kollarını belime doluyor. "Dikkatli ol."

"Yapacağım, anne." Başının üstünü öptüm, sonra ayrıldım.

"Bekle. Gitmeden önce." Gardenia bize doğru geliyor. "En azından Freya Teyze'ye bir parça iyi haber ver." Bana gülümsüyor. Ona şaşkın bir bakış attığımda, "Pembe kadın mı?" diye ekliyor.

"Tanrım, bunu tamamen unutmuşum." Masamın arkasındaki kasaya doğru ilerledim ve pembe elmas kolyeyi aldım.

Elması eline verdiğim anda annemin gözleri yaşlarla doluyor. "Diğer her şey gitti. Ama en azından bunu kurtarabildik."

"Tristan." Elini ağzına götürerek hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Nişan yüzüğümü bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

"Sıfırlamamız gerekecek." Ona sarılıyorum.

Başını salladı. Ve kollarını belime doladı. Elması çalmak babamı geri getirmeyecek. Ama en azından ne olursa olsun hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu hatırlatacak. Hâlâ eski hayatımızın küçük parçalarına sahibiz. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Senatör asla babam gibi olamayacak. Ailesine ya da karısına sahip olamayacak.

Ağır adımlarla merdivenlerden en üst kata çıkıyorum. Odamda ne bulacağımdan emin değilim. En büyük korkum Paloma'nın benden yine ondan uzak durmamı istemesi. Ona dokunmadığım bir gece işkence gibiydi. Bir geceye daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

Kapıyı yavaşça itip açıyorum ve odayı hızla tarıyorum. Yatağın altında dolu bir bavul ya da Paloma'nın beni terk etmeye kararlı olduğunu gösteren başka bir belirti görmeyince rahatlıyorum. Yatağa doğru yürüyorum, sonra onu terasta dalgın bir halde görüyorum.

"İyi misin?" Verandada ona katılmak için dışarı adım atarak sordum.

"Sanırım öyle." Gözlerinde korkuyla bana döndü. "Beni gönderecek misin?"

"Hayır." Yüzünü avuçluyorum. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü." Yutkunuyor. "Üvey kardeş olma ihtimalimiz var."

"Akraba olma ihtimalimiz *sıfır*. Lütfen bu düşünceyi aklından hemen çıkar. Senatör'ün annenin kim olduğu konusunda neden yalan söylediğini bilmiyorum ama öğreneceğim. Söz veriyorum." Kollarımı ona doluyorum ve beni itmediğinde rahatlayarak iç çekiyorum.

"Umurumda değil, biliyorsun." Bana bakıyor. "Senin yanından asla ayrılmak istemiyorum. Yanlış olsa bile. Umurumda değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Dudaklarından öperim. "Ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız."

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim." Düğmeli gömleğimi yumrukluyor. "Asla."

Düğmeleri çözüp gömleği omuzlarımdan kaydırdağında kalbim hızla çarpıyor. Bir anda hava değişiyor ve tek düşünebildiğim sikimi onun derinliklerine gömmek oluyor. böyle bir etkisi var. Gözlerinde büyük bir açlıkla bana baktığında dünya başıma yıkılıyor. Aşağıda bu gecenin planına yardım ediyor olmalıydım ama onun yerine burada, her santimini öpmek için yanıp tutuşuyorum.

"Archer." Ellerini omuzlarımda ve karın kaslarımda gezgöğsümü hafifçe emiyor.

"Tamamen seninim." Saçından bir tutam alıyorum.

"Sana ihtiyacım var." Etrafımda dolaşıp sırtıma bakıyor.

Islak dudakları sol kürek kemiğim boyunca uzanan yara izine değdiğinde geriliyorum. Bana dokunmasına izin vermek, geçmişimin en karanlık kısmına bir pencere açmak gibi. Ama o zaten en kötüsünü gördü. Kalkanımı bırakmamın nesi yanlış? Kendimi kaybetmemin nesi yanlış?

Eli yara izinin izini takip ederek belime kadar iniyor. Kollarımda ve karnımda tüylerim diken diken oluyor. Tanrım, bu kadın beni tamamen büyüledi. Etrafımda tam bir daire çizene kadar parmaklarıyla ve ağızıyla tenimi izlemeye devam ediyor.

"Paloma." Kotumun kemerini açıp elini içine soktuğunda tıslıyorum.

Beni odaya doğru itiyor. Altın rengi gözleri ve orada bulduğum vaat, beni yatağıma geri götürürken ihtiyacım olan tüm baştan çıkarıcılığı sağlıyor. Ereksiyonumu serbest bıraktığında ve beni ağıza almak için dizlerinin üzerine çöktüğünde adrenalin içimde sert ve öfkeli bir şekilde akıyor.

"Siktir." Onu yönlendirmek için boynunun dibindeki saçları avuçluyorum.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum." Kaygan dili şaftımın ucunu okşarken, eli yukarı aşağı pompalarken, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

"İsteddiğin zaman dizlerinin üzerine çökmekten çekinme, Küçük Güvercin." Ona daha sıkı sarılıyorum ve ereksiyonumu dudaklarının ötesine itiyorum. O sikişiyor

sıcak ve istekli şekilde beni içine alıyor. Şimdiden ağzına boşalmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Çok iyi. Çabuk öğreniyorsun, Küçük Güvercin."

Başını sallar ve siyah elbisesini başının üzerine çekecek kadar geri çekilir. Göğüsleri dantelli sütyeninden dışarı fırlıyor, gergin meme uçları dikkat çekmek için yalvarıyor. Arkasına uzandım ve kapağını açtım. Ayaklarımın dibinde böyle diz çökmüş lanet bir tanrıça gibi. Göğüslerini okşuyorum, tomurcuklarını parmağımın üzerinde gezdiriyorum. Eminim çoktan ıslanmış ve benim için hazırdır. Ama planını merak ediyorum. Küçük güvercinim benden başka ne istiyor?

Bir sonraki vuruşta beni yatağa itti ve kot pantolonumu ve boxer külotumu çıkardı. Sikim acı içinde kıvranıyordu. Uzandım ve iç çamaşırının önünü aşağı çektim. Gülüyor. Göbeğimin acıyla gerilmesine neden olan tatlı bir ses.

"Bana amını göster," diye emrediyorum.

Bir sonraki adımda ne yapacağını anlamaya çalışır gibi alt dudağını ısırtıyor. Bir saniye sonra dantelli ipleri çekiyor ve ardından iç çamaşırını aşağı itiyor. Am dudakları ihtiyaçtan şişmiş ve suları dikişi boyunca parlıyor.

Sonuna kadar uzandım. "Yüzüme otur, Küçük Güvercin. Şimdi kendimi kontrol edemeyip seni yerde sertçe becermeden önce," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Yüzün mü?" Yatağa tırmanıp karnıma otururken kafası karışmış görünüyor. "Ama nasıl nefes alacaksın?"

"Bırak bunu ben düşüneyim." Ellerimi kalçalarının altına kaydurdım ve küçük amını ağzıma dayadım. *Lanet olası bir coşku.*

Am dudaklarını, klitorisine ulaşmamı sağlayacak şekilde benim için ayrılana kadar öpüyorum. Ellerini yatağa dayayarak öne doğru düşerken bir inilti kaçıyor. Girişinden tomurcuğuna kadar yalamaya ve kemirmeye devam ediyorum. Bir avuç vuruştan sonra, bacakları sanki doruğa ulaşmak üzereymiş gibi titriyor.

Onu kucağıma aldım ve göğsüme yatırdım. "Ben araya girmeden önce bir planın vardı. Neydi o plan?"

"Oh." Yanaklarında pembelik yükselirken gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Tahrik olduğunda kesinlikle nefis görünüyor. "Bilmiyorum."

"Ne istiyorsun, Küçük Güvercin?" Göğüslerini yoğuruyorum. "Bana binmek ister misin?"

Altın gözlerinde parlayan açgözlülük beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. Ona şimdi ihtiyacım var. Onu belinden kavradım ve şaftımın üzerine oturttum. Adımı söyleyerek başının geriye düşmesine izin veriyor. Kendine geldiğinde kalçalarını içime doğru yuvarlamaya başlıyor.

"Aynen ," diye mırıldanıyorum kıcını avuçlarken. "Ne kadar iyi bir kız."

Duvarları sikimin etrafını o kadar sıkıyor ki orgazmım unutulmanın eşiğine geliyor. Bana yaptığı şey bu. Beni delilik noktasının ötesine sürüklüyor. Tehlikeli bir uçurumun kanayan kenarında duruyorum ve tek düşünebildiğim o atladığında benim de atlamaya hazır olduğum.

Ateş göbeğimin hemen altında birikiyor. Ve vücudumu santim santim tükettiğini hissedebiliyorum. Her zaman böyledir, daha önce hiç kimseyle hissetmediğim bir şey. Ellerini göğsümde birleştiriyor ve hayatı buna bağlıymış gibi bana biniyor.

Ve işte o zaman kendimi bıraktım. Orgazmım orman yangını gibi içimde yanıyor. Kollarımı beline doluyor ve çaresiz bir adam gibi, içimde uyandırdığı her zevk dalgasına binerek ona sertçe pompalıyorum. Ağzını yakalıyorum, tohumumu içine dökerken dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Kaygan duvarları sikimi daha da içine çekerek beni bir tür çılgınlığa sürüklüyor. Böyle kalmak istiyorum, bedeninin ve ruhunun tamamen bana ait olduğu bu anın baloncuğunda. Onun her santimine sahip olmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyorum.

Üstüme düşüyor, ter içinde ve nefes nefese. "Ne zaman daha iyi olamayacağını düşünsem, sonra oluyor." Gülüyor ve üzerimde gevşemeden önce boynumu ve göğsümü öpüyor.

"O duyguyu bilirim."

Tanrım, ailem haklı. Ben yüzde yüz, tamamen aşığım Onu.

BÖLÜM 30

A PAW N I N A R C H E ' S W A R

PALOMA

Archer doğrulup hararetle bir öpücükle ağzımı tekrar yakaladığında hâlâ orgazmımın doruklarındayım. Altımdaki vücudu dokunulamayacak kadar sıcak, pürüzsüz ve kaslı. Archer'la ilgili her şey -yoğun bakışları, çekici kokusu ve her şeyi tüketen gücü- teslim olmamı talep ediyor. Ve ben karşı koymayı bile düşünemeyecek kadar bitmiş durumdayım.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, o ensemdeki saçları yumruklarken, dili benimkini okşuyor.

"Hangi kısmı?" diye eğlenerek soruyor.

"Sikini ağzımda istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tanrım." Kollarını belime doladı. "Buna asla hayır demeyeceğim." Öpücüğü derinleştiriyor. "Ama bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam." Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, göğüslerimi göğsüne sürüyorum. "Nasıl hissettiğini seviyorum." Ona sarılıyorum.

Kıkırdıyor, iki popomu da sıkıyor. "Gerçekten doyumsuzsun, Küçük Güvercin."

"Bu kötü bir şey mi?" Ben soruyorum.

"Hayır. Senin bu yönünü seviyorum." Boynumu okşuyor.

"Eminim ailen benim işe yaramazın teki olduğumu düşünüyordur." Alnımın omzuna düşmesine izin verdim. "Freya'nın annem olması fiyaskosu için özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Yüzü çok tanıdık geliyor. Keşke sana annemin portresini gösterebilseydim."

"Bunun için endişelenmeyin. Onlar anlar." Yüzümü okşuyor. "Paloma, yarın oturup uzun uzun konuşmamız gerekiyor."

"Neden şimdi değil?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Beni korkutuyorsun."

"Bugün olmaz. Yapacak işlerim var." Dudaklarımı usulca öpüyor.

"Eğer bugün meşgulsen, belki babamı görmeye gidebilirim. Hâlâ hastanede olabilir. Orası buluşmamız için yeterince halka açık bir yer." Ona bakmak için geri çekildim. "Onunla portre hakkında konuşmam gerek. Bana kızgın olması umurumda değil. Bu çok önemli."

"Öyle." Yukarı doğru bakıyor. "Bana güveniyor musun?" "Güveniyorum." Ona gülümsüyorum.

"O zaman bana yarın sabaha kadar zaman ver. Eğer istediğin buysa babanı görmeye gidebiliriz." Ellerini yüzümden göğüslerime doğru kaydırıyor. "Sadece ne olursa olsun eve, yanıma geleceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Bana açılmak istediğini söyleyebilirim ama bir şey onu engelliyor. Konuşmak yerine göğüslerimi okşuyor. Bunu sadece dikkatimi dağıtmak, cevaplamaya hazır olmadığı soruları sormamamı sağlamak için yaptığını biliyorum. Ama uzun parmaklarının göğüslerimin dolgunluğuyla oynaması beni çok tahrik ediyor. Onun cüssesi ve benim cüsem; birlikte olmamalıyız. Ama uyuyoruz. Mükemmel uyuyoruz.

"Muhtemelen aşağı inip annenle tekrar denemeliyim. Çok utaniyorum." Omzunu öptüm.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor." Eğildi ve meme ucumu ağzıyla yakaladı. "Ya da burada kalabiliriz ve sen yine sikimi emebilirsin." Bir elini belime doluyor ve sırtüstü yatmam için beni çeviriyor. Dudakları hâlâ gergin tomurcuğumun etrafında, bacaklarımın arasına iniyor. "Bir dakika oldu."

Cevabımı beklemiyor. Bunun yerine, dizleri iki yanımda olacak şekilde üzerime tırmanıyor ve çelik gibi ereksiyonu dişlerimin arasından geçiyor. Elini başımın üzerinde birleştiriyor ve sonuna kadar sokuyor. Beni bu şekilde kullanmasını izlemek erotik bir rüya gibi. O ağzımı sikerken ben de onu hevesle emiyorum.

"Geceleri odana gelip seni uyurken izlemeyi özledim." Kalçalarını yüzüme doğru pompalıyor. "Rüya görürken sikimi ağzına almanı özledim. Özlüyor musun, Küçük Güvercin?"

Bal gibi sıcak adrenalin üzerime akıyor, klitorisime yerleşmeden önce her santimimi yakıyor. Başımı sallayıp onu kendime çekiyorum, bir yandan da seksimin zonklamasını hafifletmek için bacaklarımı birbirine sürtüyorum. İçimde şişmeye devam ediyor. Ve tam vücudumun alev alacağını düşündüğüm anda beni serbest bırakıyor ve amıma sahip olmak için aşağı iniyor.

Kendi doruk noktasını bulana kadar bana sertçe biniyor. Her zaman olduğu gibi, onun boşalmasını izlemek beni uçuruma sürüklemeye yetiyor. Ona sıkıca sarılarak onunla birlikte düşünüyorum. Onu istemeyi asla bırakmayacağım.

Bir saat sonra duşumu almış, bir kot pantolon ve kaşmir bir kazak giymiş, Archer'ın annesiyle tekrar buluşmaya hazırdım. Archer bana Freya ve Gardenia'nın oturma odasında çay içtikleri alt kata kadar eşlik ediyor. Freya beni gülümseyerek karşılıyor, az önceki patlamamdan hiç rahatsız olmamış.

"Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Burada tek başına iyi misin?" Şakağımı öpüyor.

"Evet." Başımı salladım.

"Bize katılın." Freya karşısındaki kanepeyi işaret ediyor. "Çay ister misiniz?"

"Hayır, böyle iyiyim." Archer'dan uzaklaşıyorum ve teklif ettiğı koltuğa oturuyorum.

Ben.

"İyi oynayın." Archer kaşlarını Gardenia'ya doğru kaldırır, sonra tepesini öper.

Çalışma odasına doğru yürümeden önce başımı salladım.

"Bugün yatak odanızdan çıkacağınızı düşünmemiştim." Gardenia uzanır ve fincanına biraz daha çay doldurur.

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Tabii ki yukarıda seks yaptığımızı biliyorlardı. Bizi duyabilirler mi? Hayır, bu evin duvarları kalın ve biz iki kat yukarıdayız.

"Daha önce olanlar için özür dilemek istiyorum. Deli olduğumu düşünüyor olmalısın." Biraz daha dik oturuyorum.

"Senatörü tanıyoruz." Gardenia omuz silkiyor. "Güven bana. Bizim için her şey çok mantıklı."

"Gardenia." Freya Gardenia'nın bacağını okşar.

Yüzüne bakmak benim için çok kafa karıştırıcı ama yıllardır odamda asılı duran portrenin canlanmasını da merak ediyorum. Çok güzel ve çok zarif ve sabırlı hareket ediyor. Archer onun mavi gözlerine sahip, ama soğukkanlılığının daha hesaplı ve kararlı olmasıyla farklı.

Çay fincanının kenarından dikkatle bana bakıyor. "Archer." Kaşlarını çatarak yutkunuyor. "Archer açıkladı. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

"Yine de tanıdık geliyorsun." Yüzümü inceliyor ve tavrında o kadar büyük bir nezaket var ki, kendimi onun annem olmasını dilerken buluyorum. "Annen de balet miydi?"

"Evet." Minderde öne doğru kayıyorum. "O da benimle aynı bale topluluğunda dans ediyordu."

"Onun adı ne?" Gardenia soruyor.

"Clara Davis." Bakışlarını karşılıyorum. "Şey, de Armas onun kızlık soyadıydı."

"Hmm." Gardenia başını sallıyor. "İyi miydi?"

"Gardenya." Freya ona uyarıcı bir bakış fırlatır.

"Ne? Sadece soruyorum." Gözlerini deviriyor, çayını yudumluyor.

"Evet, öyleydi." Ellerime bakıyorum. Gardenia'nın açık sözlülüğüne rağmen onun yanında kendimi rahat hissediyorum. "Aynı zamanda Kuğu Kraliçe'ydi."

"Bu harika." Freya bana gülümsüyor. "Oğlum sana söyledi mi bilmiyorum ama ben de bir dansçıydım. Kuğu Kraliçesi olamadım." Küçük bir kıkırdama çıkardı.

"Bundan bahsetti. Artık eğitmen olduğunu mu söyledi?" diye sordum.

"Evet. Bu dans değil. Ama çok ödüllendirici. Küçük çocuklara öğretmeyi seviyorum. Bu beni ayakta tutuyor." Bana göz kırptıyor. Bu hareket bana Archer'ı hatırlatıyor. Gerçi Archer'ın aksine Freya'nın bulaşıcı bir dinginliği var.

Archer'ın annesinin nasıl biri olacağını bilmiyordum. Yirmi yıl önce büyük bir kayıp yaşamış. Ama ona bakınca Archer kadar acı çekmiş gibi görünmüyor. Bir şekilde kocasını kaybetmenin ve neredeyse bir yangında ölmenin travmasını atlatmış.

"Freya Teyze, artık burada olduğuna göre şehre gidip bir gösteri izleyebiliriz." Gardenia ayağa fırlıyor ve kanepede yanıma oturuyor. "Eminim ziyaret edilecek pek çok yer biliyordur. Bildiğin iyi kulüpler var mı? Burası çok sıkıcı."

"Hayır, pek sayılmaz. Şehirdeyken genellikle sanat merkezinden çıkmam." Başımı sallıyorum. "Babam için tam bir güvenlik kabusu."

"Neden? Çok düşmanı mı var?" Gardenia bana bakmak için başını eğiyor.

"O bir senatör. Politikalarından memnun olmayan birileri her zaman vardır." Yüz hatlarını inceliyorum.

Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Çok güzel bir kadın. Gözlerindeki ışık ilgi çekici. Ve şimdi bana kızgın olmadığı için

korkutucu. Archer'a aşık olmaktan gerçekten vazgeçmiş miydi? Yoksa Archer onun sadece evlendiği haberine şok olduğunu düşünmekte haklı mıydı?

Bana eşit bir merakla bakıyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra başımın üstündeki bir şeye bakmak için yukarı kalkıyor. "Archer." Ona gülümsüyor. "Freya Teyze bizi dışarı çıkarıyor."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim, Gardenya." Freya kıkırdar.

"Şehirde bir gece geçirebilirim." Jacob oturma odasına giriyor ve sehpanın üzerindeki tabaktan bir bisküvi alıyor. "Burada yapacak pek bir şey yok." Bisküviyi ağzına atıyor ve bana bakıyor. "Sen buralarda eğlenmek için ne yaparsın?"

"Oh." Archer'a bakarak gülümsüyorum. "Emin değilim. Bale dışında pek bir şey yapmıyorum."

"Hey, Gardenia'nın hepimizi Londra'daki Dr. Who Deneyimi'ne sürüklediği zamanı hatırlıyor musun?" Jacob gülerek Archer'ı işaret ediyor. "Ondan nefret etmiştin."

"Evet, hatırlıyorum." Archer başını sallar.

"Oh, hadi ama. Bu eğlenceliydi." Gardenia Fisher'ı selamlamak için ayağa fırlıyor. "Baba, Dr. Who'yu , değil mi?" Kolunu onun kolunun altına sokuyor.

"Eee?" Fisher yüzünü buruşturur. "Bir deneyimdi, bunu söyleyebilirim." "Hiç eğlenceli değilsiniz." Suratını asıyor.

"Bence harika bir geziydi." Freya, Archer ve Gardenia'ya gülümsüyor.

"Teşekkür , Freya Teyze." Gardenia ona doğru işaret ediyor. "Geri dönmeden önce hepimizin dışarı çıkıp şehrin tadını çıkarması gerekiyor. Wicked, Dr. Who değil ama harika olduğunu duydum. Ya da Central Park'ta şu yakışıklı at arabalarından birine binebiliriz."

"Nereye geri döneceksin?" Archer'a bakarak soruyorum.

"Bizi kastetmiyor." Archer endişemi tahmin etti.

Evini yenilediği için Amerika'da kalmayı planladığını düşünmüştüm. Ama şimdi Gardenia bundan bahsedince, yapmak istediği şeyin bu olup olmadığını hiç sormadığımı fark ettim. Ya da işi şehirdeyken neden Bedford'da olduğunu.

"Kalmak için buradayım." Yanıma oturdu. "Ama annem çocuklarının yanına dönmek istiyor."

"Bu eski evin benim için çok fazla çelişkili anısı var." Freya bana gülümsüyor. "Ama siz ikiniz yenilerini inşa edeceğiniz için mutluyum. Buranın ihtiyacı olan şey bu." Archer'a bakar. "Çok iyi bir iş çıkardın."

Bu evi eski ihtişamına kavuşturarak harika bir iş çıkarmışsınız. Yani, hatırladığımdan bile daha iyi. İkinizin burada çok mutlu olacağınıza eminim."

Archer'la birlikte bu güzel evde bir hayat kurma fikri karnımda ve göğsümde dalgalanmalar yaratıyor. Jacob, Fisher, Freya ve hatta Gardenia bile Archer ve benim gerçek bir evlilik yapmamız fikrine gözlerini kırpmıyorlar.

Düşünüyorlar mı?

Beni aileden biri olarak mı görüyorsun?

Tabaktaki son mini çörek için kavga eden Jacob ve Gardenia'ya dönüyorum. Fisher onları görmezden geliyor ve Jacob ile Gardenia'nın yarattığı kaosa rağmen hâlâ çayını yudumlayan Freya'nın yanına oturuyor. Archer onlara kabadayı dedi. Ve şimdi nedenini anlıyorum. Jacob Gardenia'yı oturma odasından kovalarken onlara gülümsüyorum, kahkahalarının tadını çıkarıyorum, ancak bir saniye sonra gömleğindeki çörek kırıntılarını yiyerek geri dönüyor.

"Bir mutfak dolusu hamur işi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Archer gülerek başını sallar.

"Evet, tabii. Ama zaferin ganimetleri çok daha tatlıdır." Jacob bana göz kırpmıyor ve Freya'nın karşısındaki sandalyeye oturuyor.

"Çay saatinin düşünme ve nezaket zamanı olması gerekir." Gardenia yanağındaki reçeli silerek geri dönüyor ve Jacob'a ters ters bakıyor. "Senin yapacak işin yok mu?"

"Ben mi?" Jacob gözlerini kısarak ona bakar. "Araba yüklendi ve yola çıkmaya hazır."

"Pekâlâ." Archer, Gardenia ve Jacob'ın tartışmayı kesmeleri için elini kaldırıyor, sonra da koltuğunda kayarak bana bakıyor. "Bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin? Bugün hava çok soğuk değil." Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor.

"Bunu çok isterim." Ona ışınlanıyorum.

"Ben de." Gardenia, Fisher'ı Freya'nın yanındaki koltuğundan çekti. "Hepimizin biraz temiz havaya ihtiyacı var. Hadi baba."

"Sanırım hepimiz gidiyoruz." Fisher ellerini dizlerine koyarak ayağa kalktı ve Freya'ya dönerek ona yardım etti. "Gençlerin sürekli hareket halinde olmalarının sebebi nedir?"

"O kadar yaşlı değiliz Fisher." Freya kıkırdayarak onun omzunu sıvazlıyor. "Gardenia'nın çoğu kişiden daha fazla enerjisi var."

"Bu doğru." Jacob önden atlıyor ve bizi içeri almak için teras kapısını açıyor. Gardenia dışarı çıktığında onu yanına çekti. "İki aşk kuşunun yalnız yürümesine izin vermeye ne dersin?"

Bedenimi Archer'a bastırıyorum ve terasa doğru yürüyorum. Taş basamakların dibine ulaştığımızda, Freya ve Fisher çoktan

bahçe yolu.

"Onların bir çift olduğunu düşünebilirsin, değil mi?" Archer kolunu belime doluyor. "Çift değiller."

"Neden olmasın? Birbirlerine çok uygun görünüyorlar." Gardenia Jacob'ın peşinden koşarak yanımdan geçerken gülüyorum.

"Babamı hiç unutamadı." Archer omuz silkiyor. "Ama bence atlatsaydı, Fisher'la kesinlikle yeni bir şeye başlardı."

"Nasıl tanışmışlar?" Güneş ışınları bahçeleri ılık bir ışıkla yıkarken önüme bakıyorum. Bahar neredeyse geldi. Etrafımızdaki bazı ağaçlar çiçek açmaya hazır tomurcuklarla kaplıyken, diğerleri yeşil yapraklarla tomurcuklanıyor. Archer'a bir bakış attım. "Gerçekten eski dostlar gibi görünüyorlar."

"Annem ve babam evlenmeden önce okulda tanışmışlar. Mezun olduktan sonra annem bir bale topluluğuna katıldı. Fisher da deniz piyadelerine katıldı." Archer bana bakmak için durakladı.

"Denizciler mi? Kara operasyonlar gibi mi?" Ben soruyorum.

"Bu konuda hiç konuşmaz." İlerideki annesi ve Fisher'a bir göz atıyor. "Babam öldürülmeden birkaç gün önce onu arayana kadar tekrar görüşmediler. Sanırım babam işlerin yolunda gitmeyeceğini hissediyordu."

"Oh Archer. Çok özür dilerim." Ona sarıldım. "Fisher seninle birlikte İngiltere'ye mi taşındı?"

"Evet. Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldı ve yardım etti. Yıllar sonra Gardenia'nın annesi geldi ve artık kızına bakamayacağını söyledi. Fisher onun baba olduğunu öğrenince şok oldu." Archer bir kahkaha attı. "O zamanlar on beş yaşındaydım. Gardenia beş yaşındaydı ve tam bir terördü." Elindeki sopayla Jacob'ı kovalayan Gardenia'yı işaret ediyor. "Bunu hayal et, ama çok daha kısa."

"Çok komik." Kıkırdıyorum. "Onun özgürlük anlayışını kıskanıyorum."

Nefes nefese kaldı. "Umarım şimdiye kadar burada tutsak olmadığını anlamışsındır."

"Biliyorum." Kolumu beline doladım. "Peki ya Jacob? Onunla nasıl tanıştın?"

"Jacob'la Chuck sayesinde tanıştım."

"Kardeşim mi?" Onunla yüzleşmek için durdum. "Jacob kardeşimin takılacağı bir tipe benzemiyor."

"Arkadaş değillerdi. Chuck, Jacob'ı fakir olduğu için korkutmayı severdi. Jacob'ın Oxford'da olmayı hak etmediğini düşünüyordu. Tam burslu ya da değil." Archer'ın çenesi sıkıştı.

"Evet, Chuck'a benziyor." Dudaklarımı büzüyorum. "Babam Chuck'ın muhakeme yeteneğinin olmamasını annesini çok küçük yaşta kaybetmesine bağlıyor."

"Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız Paloma," diyor dişlerini sıkarak. Chuck ve Archer'ın nasıl arkadaş olduklarını merak ediyorum.

"Her neyse, bir gün Chuck'ın davranışları için özür dilemek üzere Jacob'ı eve davet ettim. Ondan sonra yakın arkadaş olduk." Bahçeye ve mutlu yüzlere bakıyor. "Yıllar geçtikçe, şimdi gördüğünüz aile olduk."

"Onlara sahip olduğun için mutluyum." Başımı göğsüne yasladım.

"Artık bizden birisin." Bana sıkıca sarılıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Burada güvendesin. Biz kendimizden olanları koruruz."

"Paloma," diye sesleniyor Gardenia. "Bizimle gel. Freya Teyze'ye donmuş gölette düştüğün yeri göstereceğiz."

"Aman Tanrım." Bir elimi alnıma bastırıyorum, yanaklarım sıcak. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Evet, eğlenceli olacak. gelin." Bize el .

"Tamam." Archer'a gülümsüyorum. "Yine de bir paltoya ihtiyacım var. Hemen döneceğim." "Ben de seninle geleceğim." Benimle birlikte yürümeye başladı.

"Hayır. Kal." Annesine ve diğerlerine elimle işaret ediyorum. "Hemen döneceğim." Ayak parmaklarımın ucunda duruyorum ve onu öpüyorum. Ben daha çekilmeden kollarını belime doluyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Beni bıraktığında, bir arzu birikintisi içindeyim.

"Devam et o zaman." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet." Gitmek için dönüyorum.

"Hey, yanlış yöne gidiyorsun," diye bağılıyor Gardenia arkamdan.

"İki dakika." İki parmağımı kaldırıp eve geri dönüyorum.

Archer'ı, ailesini ve hepsinin nasıl bir araya geldiğini düşünüp gülümsüyordum ki aklıma bir fikir geldi. Hay aksi. Annesi kristal kuşu bıraktığım eski odamda. Archer'ın beni boşalana kadar ona sürttüğü son zamanı düşünüp gülüyorum. Onu her gördüğümde onu düşünmemi istiyordu. Görev tamamlandı. İkinci kata çıktım ve sahanlıkta oyalandım.

Freya kuğunun benim için ne anlama geldiğini bilmese de ben onun hikâyesini ve nerede olduğunu biliyorum. Alt kattaki sessizliğe son bir kez bakıp eski odama koşuyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Süit gül ve yanmış odun kokuyor. Artık o burada olduğuna göre, yatak takımları bile farklı. Aceleyle yatağın yanına gidip çekmeceyi açtım. Yatak

Kristal kuğu tam olarak bıraktığım yerdeydi. Onu kaptığım gibi cebime sokuyorum ve uzun boynunun dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Arkamda başka bir şey bırakmadığımdan emin olmak için zihinsel bir envanter yaptıktan sonra kapıya doğru geri dönüyorum. Elimi kapı koluna koyuyorum ve görüntü sonunda beynime kaydediliyor. Az önce bir şey mi gördüm?

Yavaşça dönüp Freya'nın makyaj masası olarak kullandığı yazı masasına bakıyorum. Ve işte o zaman onu görüyorum... cam bir mücevher kutusunun içinde, inci bir kolye ve bir çift elmas küpenin yanında duran pembe elması.

Ona doğru ilerlerken süzülüyordum gibi hissediyorum. Belki de aynı değildir. Belki gerçek bile değildir. Onu alıp ışığa tutuyorum. Parlaklığı ve mükemmel kesimi başka hiçbir şeye benzemiyor. Bu yüzden değeri altı milyon dolardan fazla. Bu parça dünyada türünün tek örneği. Neden Freya'da? Nasıl elde etti?

Oda sallanıyor ve her şeyi bir araya getirmeye çalışırken geriye doğru sendeliyorum. Archer'ı ikinci kez gördüğüm o gecenin parçaları kafamın içinde yüzüyor. de tek bir düşünce beni zorluyor. Pembe elmasın neden Freya'nın odasında olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve ağzımı kapatıyorum. Archer elması benden çaldı. Ona yardım etmesi için yalvardığımda, başımın ne kadar belada olduğunu gördüğünde bile gerçeği söylemedi. benim üstlenmeme izin verdi. Bir grup erkeğin önünde durup bekaretme teklif vermelerine izin verdi. Peki ne için? Kahramanı oynayabilsin diye mi? Son anda araya girip beni kurtarsın diye mi?

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı sallıyorum. Hayır, bu benim tanıdığım Archer değil. Belki de daha sonra, çok daha sonra, biz evlendikten sonra gerçek hırsızdan satın almıştır.

"Çok aptalım." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Hiçbiri mantıklı değil. Ödeyecek parası varsa neden çaldı? Babam onu satmaya fazlasıyla istekliydi. Herkes kazanan teklifin Archer'da olduğunu biliyordu. O kadar çok istiyorsa, almak için birkaç gün beklemesi yeterliydi. O zaman neden benden çaldı?

Neden?

Aklıma sayısız kötü fikir ve daha da kötü varsayımlar geliyor. Archer bunu bana yapmazdı. Acı çekmemi izlemek için bana cehennemi yaşatmazdı. Peki ya babam? Peki ya Archer'ın babama karşı olan açıklanamaz nefreti?

Birleştirilmeyi bekleyen iki nokta gözümün önünde yanıp sönüyor-Archer o gece odamda, Freya'nın portresi, elmas, yasak kanat. Hepsi birbirine bağlı. Pembe elması daha sıkı tutuyorum ve hemen bir sonuca varmayı reddediyorum. Gerçek çok çirkin. Ve aptal bir piyon gibi bunun ortasında olmaktan nefret ediyorum. Ben sadece bu muyum? Archer'ın savaşında bir piyon. Ama kime karşı?

Sadece bir kişi tüm sorularıma cevap verebilir. Archer'a artık güvenemem. Beni nasıl manipüle edeceğini, soracağım doğru soruları bana nasıl unutturacağını çok iyi biliyor. Odaya bir göz atıyorum ve Freya'nın telefonunun yatağının başucundaki şarj aletinin üzerinde durduğunu görüyorum. Ona doğru yürüyüp telefonu alıyorum ve kot pantolonumun arka cebine sokuyorum.

Kalbim hızla çarparak odadan çıktım. Babamın bana bir açıklama borcu var.
Ve yarına kadar bekleyemez.

BÖLÜM 31

T Ü R K İ Y E ' N İ N D E Ğ İ Ş İ K L İ K L E R İ

ARCHER

Ay ufukta yükselirken okyanusa bakıyorum. Bedford'dan ayrıldığımızdan beri, Paloma'ya benimle Hamptons'a gelmesini söylemem gerektiği hissinden kurtulamıyorum. Giderek daha fazla, tek yapmak istediğim ona tüm gerçeği söylemek. Birincisi, babasının gerçekte kim olduğunu bilmesi gerekiyor. Ama aynı zamanda beni tanımasını istiyorum, tüm benliğimi, iyi ve kötü yanlarımı.

Bu noktada tek tesellim, bu geceden sonra artık Paloma'dan ya da babasından saklanmak zorunda kalmayacağımı bilmek. Bu geceden sonra tekrar Tristan olacağım. Annem çok sevdiği, babamla birlikte hayatlarının en güzel yıllarını geçirdikleri evde kalabilecek.

Senatör mahvolmuş durumda. Sadece birkaç arkadaşı kalmıştır. Sutherland, partisinin Senatör'e istifa etmesini emretmesine rağmen nedense hala Senatör'ü desteklemeyi tercih etti. Kaynaklarıma göre Senatör'ün Pazartesi günü bir konuşma yapması planlanıyor.

O zamana kadar Paloma tamamen benim olacak. Senatörün bunu kendi başına getirdiğini bilmenin acısını biraz olsun hafifleteceğini umuyorum. Ona olan bağlılığının nereden geldiğini henüz anlayamadım. Chuck bile babasından ve onun çıkarıcı yöntemlerinden nefret ettiğini söylüyor. Paloma neden babasının saçmalıklarını ve tüm karanlık işlerini göremiyor? Açık artırma için onu suçlamıyor bile.

Elbette, her şeyi ben ayarladım. Ama seçim her zaman onundu. Anlaşmadan çekilmeyi ve kışını kurtarmak için başka bir yol bulmayı seçebilirdi. Ya da iyisi, sonunda kendi eylemlerinin yüzleşmeyi seçebilirdi. Ama bunun yerine, biricik kızını kurtların önüne attı. O zaman fark ama öfkemi ve susuzluğumu bir kenara bırakmaya hazırdım.

intikam için. Eğer doğru olanı yapıp Paloma'yı bu karmaşanın içine sokmamayı tercih etseydi, borcunu ödeyip annemin yanına dönecektim.

Belki de bir parçam onun tövbe etmesini istiyordu. Onun bir pislik olduğunu kabul etmesini istedim. Kontratımı kabul ederek beni zorladı. Paloma gerçeği öğrendiğinde, babasına yaptıklarım için benden nefret edeceğinden hiç şüphem yok, ama hayatımın geri kalanını onun affını kazanmak için harcamaya hazırım.

Hafifçe kıyıya vuran pırıltılı suya gülümsüyorum. Ona yardım etmek için elinden geleni yaptığını, koşulsuz sevgisini hak etmediğini göstermek için önümde bir ömür var. Nasıl başladığımıza ve babasının kim olduğuna rağmen, Paloma ve benim mutluluk ve birlikte bir gelecek için bir şansımız var.

Kahretsin, onunla yatakta olmak için can atıyorum, ağzı sikimin etrafında ve benimki onun güzel amında. Bu akşam yemekten kısa bir süre sonra karımı terk ettiğim için çok pişmanım. Ama acele edersem, ailemin resimlerini alabilir ve o uyanmadan evde olabilirim.

"Sütü içen kediye mi benziyorsun?" Santino terasta bana katılmak için çimlere doğru yürüyor.

"Evinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz?" Gülümseyerek başımı salladım.

Santino'nun East Hampton sahil evi, özel bir plaja açılan arka bahçesiyle okyanus kıyısında güzel bir mülktür. Havuzun etrafını kalın çimler kaplıyor. Her yer bir adadaki tatil köyüne benziyor. Paloma da böyle bir eve sahip olmak ister miydi diye düşünmeden edemiyorum; gün batımını izlemek için sahilde yürüyüşlere çıkabilirdi.

"Sorun değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bir gün bu iyiliği isteyeceğim."

"Ve o gün, ne istersen yapmaya hazır olacağım." Bir nefes bırakıyorum.

İtalyan mafyasını intikam planıma dahil etmek riskliydi. Ama Santino ve Rex'in yardımı olmasaydı, Senatörü bu kadar çabuk gömemezdim.

"Gardenia bana Senatör'ün sahil evine gittiğinizi söyledi?" Ona sordum.

"Evet, beni Hamptons'a ve özellikle de o eve getiren bir ipucunu takip ettim." Bir kaşını kaldırdı. "Ev o gece bir seks partisine ev sahipliği yapıyordu. İşim gereği çok şey gördüm. Ama bu beni biraz şaşırttı."

"Senatörün yaptığı hiçbir şey artık beni şaşırtmıyor." Başımı sallıyorum. "Bu geceden sonra, onun hayatımızdan çıkmasını istiyorum."

"Sevgili karın bu konuda ne hissediyor?" Santino sırtıyor.

"Gemiye binmesi gerekecek." Ona bir bakış attım.

Öyle ya da böyle, Paloma babasının ailemizin bir parçası olamayacağını anlamak zorunda kalacak. aşkına, bizden beş ev aşağıda, seks partilerine ev sahipliği yapan bir yerde. Ne tür bir hasta herif Hamptons'da böyle bir şey için yer tutar?

"Bir sorunumuz var." Gardenia, havuz terasında bize katılmak için çimenlerin üzerinde ilerliyor.

"Luce nerede?" Santino'nun bakışları karısını aramak için eve yönelir.

"Hayır, sakın ol." Gardenia ellerini kaldırır. "Bize içki getiriyor. O iyi."

"Karımı tanısaydınız, onun iyi olmadığını bilirdiniz. Bela için bir mıknaş gibidir." Santino kaşlarını çatıyor, hazır olda duruyor. "Onu yanımda getirmemeliydim. Ama o ısrar etti."

"Ve ona hayır diyemezsin." Düşüncesini ben tamamladım.

"Onun gibi bir şey." Hâlâ karısının iyi olduğuna ikna olmamış bir şekilde evi tarıyor. "Neler oluyor o zaman?"

"Hızlı bir keşif yaptık." Santino hırıltılı bir ses çıkarınca Gardenia ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Sakin ol. Tamamen güvendedik. Sadece evi kontrol etmek ve kameraları çalıştırmak istedim."

"Ve sen de karımı bu işe karıştırmamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" Santino ona ters ters bakar.

"Yardım etmek istedi." Gardenia omuz silkiyor, Santino'nun birini öldürmek üzereymiş gibi görünmesinden hiç endişe duymuyor. "Her neyse, ev düşündüğümüz gibi boş değil. Bir parti var. Bir sürü araba ve siyah kravatlı insanlar."

"Hızlıca al ve git planımız buraya kadarmış." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hâlâ içeri girebilir miyiz? Belki aralarına karışabiliriz?"

"Sanırım öyle. Yani, smokine ihtiyacın olacak. Ama yine de planladığımız gibi sahilden giriş yapabiliriz." Gardenia başını sallar. "Tek sorun, orada bir sürü insan varken dört resimle nasıl dışarı çıkacağız?"

"Sanat taşıma tüpüm var. Tuvalleri çerçevelerinden kesip çıkarmamız gerekecek. Ama bunu yapabilirim." Resimleri evden dışarı taşımak için hazırlıklı gelmişim. Kasaba sezon dışında oldukça boş olsa bile, kasabalıların beni on altıya yirmi dört ebadında beş ağır çerçeveye evden çıkarken görmelerini istemiyordum. "Smokin getirmedim ama."

"Benimkilerden birini deneyebilirsin." Santino'nun bakışları hâlâ evin üzerindeydi. Luce'u oturma alanında göremeyince eliyle veda işareti yapıyor. "Hemen döneceğim."

"Bunu asla atlatamayacak, değil mi?" Gardenia, Santino eve doğru yürürken onu süzüyor.

"Neden? Ne oldu?" diye sordum.

"Geçen yıl, evlendikten sonra, Luce tam da bu evden kaçırıldı." Gardenia bana bakıyor, gözleri kocaman. "Santino onu geri almak için bütün bir ekibi öldürdü. Yani adamın öldürme yetkisi var ve bunu kullanmaktan çekin."

"Onu suçlayamam." Nefes alıyorum, Paloma'ya bir şey olursa onu geri almak için dünyanın öbür ucuna gideceğimi kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

"Peki plan nedir?" Gardenia bana bakıyor. "Eve gidip yeniden toparlanacak mıyız yoksa sadece devam mı edeceğiz?"

"Bunun için gidiyoruz." Bakışlarını karşılıyorum. "Senatörle olan işim bu gece bitiyor."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Bana gülümsüyor. "Paloma'yı bu gece bizimle getirmek istediğini biliyorum ama onun bizim yolumuzu görmeye hazır olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuda haklı olabilirsin." Karımdan sır saklamaktan ne kadar nefret etsem de, bu gece kaçınılmazdı. "Ama yakında Senatör'ün gerçek yüzünü görecek."

Cebimdeki telefonum çalıyor ve ekrana bakmak için onu çıkarıyorum. "Ben Fisher."

Yola çıkmadan önce annem bu geceki soygun için aşırı endişeliydi. Fisher geride kalmayı teklif edince, ben de kabul ettim. Evde hayatımdaki en önemli iki kadınla ilgilendiğini bilmek bana huzur veriyor.

"Fisher? Neler oluyor?" Telefonu Gardenia ve benim aramda tutarak soruyorum.

"Benim, Tristan." Annemin sesi kalbimi . "Anne, sorun ne?" diye soruyorum.

"Kötü bir şey değil. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." Annem nefesini üfledi. "Pembe elmas gitmiş."

"Ne demek gitti? Az önce sana verdim." Aklımdan bir dizi senaryo geçmeye başladı bile; en çirkini de

Senatör elması aldığını anladı ve geri çalması için birini gönderdi. En olası senaryo Paloma'nın onu bulmuş olması. Ama nasıl? "Ne oldu?"

"Az önce yukarı çıktım. Fisher ve ben siz gittikten sonra çalışma odasında kaldık. Paloma da erken emekli oldu." Nefes almak için durdu. "Az önce odama çıktım. Elmas bıraktığım yerde değil. Telefonum da gitmiş."

"Archer." Fisher'ın sesi etrafımızda yankılanıyor. "Paloma kaçtı. William az önce arabalardan birini aldığını doğruladı. Onu takip edeyim mi? William benimle gelebilir. Onu aramaya çalıştık ama cevap vermedi."

"Siktir." Gardenia'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Gidip onu geri getirmeliyim."

"Neden? O yetişkin bir kadın. Gecenin bir yarısı evinden çıkmak istiyorsa, bırak gitsin."

"Bırak..."

Bu cümleyi bitiremiyorum bile. Gardenia burada neyin tehlikede olduğunu anlamıyor. Paloma elması bulduysa, onu benim aldığımı ve başından beri babasının son gelir kaynağını elinden alarak durumunu daha da kötüleştirenin ben olduğumu düşünmesi uzun sürmeyecektir. Senatörü kızını satmaya ben zorladım. Bu benim suçum. Sabah ona her şeyi anlatmak niyetindeydim. Ama şimdi babasını görmeye gittiğine şüphe yok. Olayları çarpıtacak ve bir şekilde kahraman olacak.

Kim olduğumu öğrendiğinde ne yapacak? Şimdiye kadar Paloma'nın elinde Senatör'ün kolayca bir araya getirebileceği hikâyemin birçok kırık parçası var. Eğer ona annesinin sahte portresini sorarsa. Freya Archer'la tanıştığını söylerse, kim anlaması iki dakikasını alacaktır.

Paloma bulmacanın tüm parçalarına sahip. Tek yapması gereken geri çekilip büyük resme bakmak.

"Senatörle tek başına konuşmasına izin veremem. Gerçeği çarpıtır ve benden nefret etmesine neden olur." Eve doğru yürümeye başladım.

"Archer. Dur." Gardenia iki eliyle dirseğimi tutuyor. "Ağzından çıkan kulağın duysun. *Gerçek* çoktan çarpıtıldı. Onunla intikam için evlendin. Hepsi bu. Senatör'ün ona bundan daha kötü söyleyebileceği hiçbir şey yok."

"Ne diyorsun sen?" Ona ters ters baktım.

"Olan oldu. Sen, o ve senin sonsuza dek mutlu olacağınız bir hayat asla olmayacaktı. Gitmesine izin vermelisin. Bırak babasıyla kendi başına yüzleşsin." Gözleri yaşlarla doldu. "İşi bu gece bitir. Yaptığın şeyin affedilebilir olup olmadığını anlaması için ona zaman ver."

"Bunu yapamam." Tekrar gitmek için hamle yapıyorum ama o önümden koşup beni engelliyor. "Bırak geçeyim, Gardenia. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Büyükanne ve büyükbabanın portrelerini kaybetmek senin için sorun olur mu? Onlardan geriye kalan tek şey bu. Freya Teyze telefonunu geri aldığında sana bir selfie gönderebilir. Onun resmini değiştirebilirsin. Ama büyükanne ve büyükbabanı değil." Diğer sahil evini işaret ediyor. "Senatör senin kim olduğunu anladığı anda onlar gitmiş olacak. Aslında, belki de onunla çoktan konuşmuştur. Belki o zaten biliyordur. Belki de biri şu anda beş ev aşağıda büyükannele büyükbabanın mirasından geriye kalanları yakıyordur."

Boğazımın arkasında safra tadı alıyorum. Yirmi yıl öncesinin kırık dökük anıları geri geliyor. Babamı kaybetmenin acısı bedenimin her santimini dolduruyor. İçimde yanan bu öfkeyi en son hissettiğimden bu yana aylar geçti. Senatör, babamı evle birlikte yanması için baygın halde bıraktığında her şeyimi elimden almıştı.

Bu gece bir kısmını geri almak için tek şansım. Paloma'yı daha fazla tutsak tutamayacağımdan bahsetmiyorum bile. Beni istemesine ihtiyacım var, kalmak zorunda hissetmesine değil. Gitmesine izin vermeliyim. Ona ve ailesine yaptığım şeyin sonuçlarıyla yüzleşmeliyim.

"Kalıyor musun?" Gardenia soruyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, konuşmadan önce telefonumu sıkıca kavriyorum. "Bırak onu Fisher. O seçimini yaptı."

"Nasıl istersen." Sanki sonunda benimle aynı fikirdeymiş gibi sert bir ses tonu var.

Neden herkes Paloma'nın gitmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyor? Tabloları aldıktan sonra onu tekrar bulmak için her şeyi yapacağım. Geri kalan her şey cehenneme gidebilir. Karımı geri istiyorum. O bana ait. Ben de ona aitim.

"Tamam." Gardenia elini göğsüme koyuyor ve sanki patlamaya hazır bir bombaymışım gibi beni nazıkçe okşuyor. "Sen giyinmeye ne dersin? Ben iletişimi sağlarım. Jacob senin yedeğin olabilir."

"Evet." Bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Gardenia aceleyle içeri girdi. Onu mutfak adasının üzerinde üç dizüstü bilgisayarın bulunduğu mutfığa kadar takip ediyorum. Yayınlardan, neredeyse gece yarısı olmasına rağmen partinin tüm hızıyla devam ettiğini görebiliyorum. Herkes siyah kravat giymiş ve maske takmış.

"Neden hep maske takıyorlar?" Jacob, Gardenia'nın omzunun üzerinden bakarak soruyor.

Gardenia, "Utançlarını gizlemek için tabii ki," diye .

"Hmm." Jacobs başını sallar. "Her zaman bunun özlemle ilgili olduğunu düşünmüşümdür. Bilirsiniz, maske sizi arzuladığınız nesneden uzak tutan bir bariyerdir.

-"Onu bulamadığınız için sahip olamadığınız sevgiliniz."

Gardenia yavaşça Jacob'ın yüzüne döner, kaşları çatıktır. "Birisi bugün *Alfa-Bit* mısır gevreğini yemiştir."

"Ben de Oxford'a gittim, biliyorsun." Jacob elini granit tezgâha dayıyor ve ekrana daha iyi bakabilmek için eğiliyor. "Bunu ilginç buluyorum."

Santino yanında Luce ile mutfığa giriyor. Ekranı gösterip soruyorum, "Bu o seks partilerinden birine benziyor mu? Yoksa Hamptons'da sezon dışı sıradan bir parti mi?"

"Hmm." Santino gözlerini kısarak grenli videoya bakıyor. "Maskesiz, aynı kıyafetleri giyen ya da hiçbir şey giymeyen bir grup insan görürseniz, onların seksi partilerinden birine girdiğinizi varsayabilirsiniz. Evin içinden bir şey var mı?" diye soruyor Gardenia'ya.

"Hayır." Luce'a bakarak başını sallar. "İçeri girmedik." "Ben duydum." Santino karısına bir kaşını kaldırır.

"Tamamen güvendediydik. Ve bu iyi bir amaç içindi." Kollarını onun beline doluyor.

"Hmm." Homurdanıyor, ona benim bile deli aşk olarak tanıdığım bir bakış atıyor, bir adamı ve değer verdiği her şeyi yok edebilecek türden. "Bunu söyleyip duruyorsun."

Annem, Fisher, Gardenia ve Jacob, Paloma ve ben her birlikte olduğumuzda bunu mu görüyorlar? Ona olan hislerimi bu kadar belli mi ediyorum? Paloma söz konusu olduğunda doğru kararlar vereceğime güvenmemelerine şaşmamalı. Ama değil. Şu anda bile tek istediğim kapıdan çıkıp onu geri almak. "Bu arka kapı." Gardenia dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. "Aynı güvenlik görevlisi sahili ve kapıyı izliyor. Siz gizlice girerken Jacob onun dikkatini dağıtabilir."

"Oradan mutfığın solundaki merdivenlerden çıkın," diyor Santino. "Kiler sağınızda kalacak. Orayı kaçıramazsın."

"Peki ya portreler orada değilse?" Jacob meyve kâsesinden bir elma alır ve ısırır. "Şimdi nereye bakacağız?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir sonraki tahminim üst kattaki yatak odaları olurdu." Gardenia bana hızlı bir bakış attı.

"Her bir sorun." Santino'ya dönüyorum. "Nerede üstümü değiştirebilirim?" "gel." Başını koridora doğru eğdi. "Sana göstereyim."

"Sanırım böyle iyiyim." Jacob bizi Senatör'ün malikânesine götürürken kullandığı şoför üniformasını düzeltiyor. "O pisliklerden biri gibi davranmaya başlayamam bile. Mutfakta takılacağım ve oradan olaylara göz kulak olacağım."

"Bu işe yarayacaktır." Sırtını sıvazlıyorum ve Santino'yu koridorun sonundaki süite kadar takip ediyorum.

"Seni burada bırakıyorum." Kapıyı iterek açtı. "Luce'u şehre geri götürüyorum. Bu grup ve seks partileriyle ilgili bir şeyler bana pek iyi gelmiyor. Geçen sefer, herkesin isteyerek orada olmadığı hissine kapıldım."

"Çıkarken her zaman polisleri arayabilirim." Odaya girdim.

"Rex ve ben onlara göz kulak oluyoruz. Şimdilik zararsız görünüyorlar. Ve elimizde kanıt yok." Omuz silkiyor. "İyi şanslar." İşaret parmağını şakağına dokundurup oradan ayrılıyorum.

Dolabına doğru ilerliyorum ve gördüğüm ilk smokini alıyorum. Smokin ceketinin göğüs kısmı biraz dar ama bu gece dilenci ya da seçici olamam. Ayakkabıları giyiyorum ve Jacob'la terasta buluşuyorum.

Sahilden esen soğuk hava yüzümü okşuyor. Yanımda Jacob rüzgara karşı titriyor. Kalbim çok hızlı atıyor, sahile indiğimizde bizi saran soğuk beni serinletmek için hiçbir şey yapmıyor. Bu geceki en büyük tehdidimiz seçici zevkleri olan şımarık milyonerlerle dolu bir ev olsa bile savaşa hazırım.

Parti evine yaklaşırken gölgelerden uzak duruyoruz. Gardenia'nın dediği gibi, arka kapıda sadece bir güvenlik görevlisi var. Ayrıca sahile açılan avluda bir adam daha var.

"Üzgünüm çocuklar, görünüşe göre güvenlik artırılmış." Gardenia'nın sesi kulağımda gümbürdüyor. "Ama hâlâ çevreyi gözden geçiriyorlar. Onlara bir dakika verin. Birazdan çıkacaklar."

Jacob'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. Birkaç dakika sonra tek güvenlik görevlisi bize doğru yöneliyor. Adamın arazinin kenarına doğru adım atmasını, sahile yukarıdan aşağıya bakmasını ve sonra ters yönde ilerlemesini beklerken kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Tamam, git," diye fısıldar Gardenia. "İkinci adam az önce kapıdan uzaklaştı."

Arka bahçedeki uzun çimenler ve ağaçlardan uzak duruyorum. Şansımıza, Santino'nun evi gibi bu arka bahçe de plajdan mahremiyet sağlayacak şekilde tasarlanmış. İçeri girdiğimizde, güvenlik görevlilerinin doğrudan

bizi görüyor. Jacob peşimdeyken uzun adımlar atıyorum ve girişe ulaşana kadar durmuyorum.

Mutfak, içeri girip çıkan catering personeliyle dolup taşıyor. Mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, ordövr tepsisine son yapan şef başını kaldırıp varlığımızı fark etmiyor bile. Duruşumu gevşetiyorum ve doğruca mahzene yöneliyorum. Oyalanmaya ve iyi şansımızı zorlamaya gerek yok.

Jacob arkamdayken merdivenleri hızla indim. En alt kata ulaştığımda, Santino'nun dediği gibi sağımda şarap raflarını görüyorum. Mahzen, alanın çoğunu kaplayan cam bir muhafaza. Kapılardan, orta rafı magnum boy şişelerle dolu, sıra sıra dizilmiş farklı şarapları görebiliyorum. Senatör şarap konusunda çok ciddi görünüyor.

"Bak." Jacob kanvas tüp taşıyıcıyı omuzlarından indirip lekeli çimento zemine koydu.

"Tanrı'ya şükür." Smokin ceketimin düğmelerini açıyorum ve yanımda getirdiğim kumaş kesiciyi alıyorum.

Jacob ve ben hızlı bir ritim yakaladık. Ben kesiyorum, o yuvarlıyor ve taşıyıcıya yerleştiriyor. On dakikadan kısa bir sürede çerçeveler sıyrılıyor ve yola çıkmaya hazır oluyoruz.

"Gardenya." Bedenimi merdivenlerin dibindeki duvara yaslıyorum. "Özür dilerim. On dakika daha mahsur kalacaksın. Olduğun yerde kal." Yazıyor Jacob ve ben başımızın üzerinde bir spot ışığıyla beklerken.

"Eğer biri bizi yolda yakalarsa," diye fısıldıyorum Jacob'a. "Tabloları al ve kaç. Ben onları geride tutacağım."

"Patron sensin." Jacob tüp taşıyıcıyı vücuduna yakın tutarak bir nefes veriyor. Bakışları tekrar tekrar bana kayarken sessizleşiyor.

"Aklında ne var Jacob?" Ben soruyorum.

"Sen doğru olanı yaptın. Gitmesine izin vererek." Gözlerini kaçırıyor ama gözlerindeki acıma hissini yakalamadan önce değil.

Siktir git demek istiyorum ama o haklı. Zaten çok fazla taviz verdim. Bir gün daha bekleyemeyeceğim için, gerçeği bilmesine ihtiyacım olduğu için onları bu gece dedemlerin resimlerini almak için buraya sürüklemiş olmam, durumun kontrolünü ne kadar kaybettiğimi, Paloma'nın mantığımla ve babasıyla ilgili planlarımla ne kadar oynadığımı gösteriyor.

Gardenia sessizce, "Um," dedi. "Artık gidebilirsiniz."

"Evet." Üst kata çıkıyorum.

Bir kez daha, yemek ekibi varlığımızdan hiç rahatsız olmuyor. Mutfak kapısına doğru elimle işaret ediyorum ama tam çıkarken havada bir mırıltı duyuyorum. "Gerçek Kuğu Kraliçe burada."

"Ne?" Kapıdan çıkmakta olan görevlinin önünü kesiyorum. "Ne dedi o?"

"Gerçek Kuğu Kraliçe burada." Gözlerinde neşeyle tekrarlıyor. "Umarım onu görebilirim."

"Senatörün kızı gibi mi?" Ucuz takım elbisesinin yakalarını kavırıyor ve dişlerimi sıkarak soruyorum. "Paloma Davis mi?"

"Bilmiyorum. Yemek odasının dışına çıkmamıza izin verilmiyor." Bakışları benden Jacob'a kaydı. "Bu bir kova şampanyayı teslim etmem gerekiyor. Beklemeyi sevmiyorlar."

" zaman burada olduğunu nereden biliyorsun?" Çenemi sıkıyorum. "Biri öyle söyledi." Geri adım attı, ben de gitmesine izin verdim.

"Bekle. Paloma neden bir seks partisinde?" Gardenia'nın sesi göğsümdeki gümbürtüden zar zor duyuluyor.

"Bu çok iyi bir soru." Mutfak kapısını itip açıyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "Jacob, eve git."

BÖLÜM 32

SİZİN İÇİN

PALOMA

Siyah sedan, ailemin East Hampton sahilindeki birkaç ev aşağısındaki sokakta durdu. Babamın Bedford'daki evimizi kaybettikten sonra burada vakit geçirmeyi seçmesine şaşırmadım. Büyürken her yaz, her hafta sonunu burada geçirirdim. Babamın sahilin tadını çıkarmak için en sevdiği zaman sezon dışıydı. Kasabanın sessiz ve turistlerden arınmış olduğu zamanları severdi.

Tuhaf olan, bu büyüklükte bir parti vermeyi kabul etmesi. Limuzinler tüm cadde boyunca sıralanırken, vale sürücüleri siyah kravat giymiş konukları karşılıyor. Üzerimde hâlâ bugün giydiğim kaşmir kazak ve kot pantolon var. Kendi evime bu kıyafetle girmeme engel olurlar mı?

Freya'nın telefonunu tekrar kontrol ettim. Buraya gelmeden önce babamla konuşabileceğimi umuyordum. Bedford'dan ayrılırken onu aradım ve sesli mesaj bıraktım. Onu bu gece nerede bulabileceğimi söyleyen kişi hizmetçimiz Sole'ydi. Ama bu iki buçuk saat önceydi. Ve tabii ki, evimizde eğleneceğinden bahsetmedi, muhtemelen bu yüzden aramalarımın cevap vermedi.

Geçenlerde hastanedeydi. Nasıl oluyor büyük bir partiye ev sahipliği yapacak kadar iyi durumda olabiliyor? Şakaklarımı ovuşturup ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Eve gidip sabah Archer'la geri gelebilirim. Hayır, bunu yapamam. Babamla konuşmam bekleyemez. Ve onunla yalnız görüşmeyi tercih ederim. Sadece Archer'ın babamın bana yalan söylediğini doğrulamasını istemediğim için değil, annemle olan bu durum özel olduğu için. Bir parçam babamın annemin gerçek kimliğini saklamak için iyi bir nedeni olduğuna inanmak istiyor.

Freya'nın doğruyu söylediğini varsayıyorum. Direksiyonu sıkıca kavradım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı eklemlerimin üzerine bırakıyorum. Benim

Seçenekler çok boktan. Ya Archer'ın üvey kardeşiyim ya da babam hayatım boyunca bana yalan söyledi. Bu kadar kolay ve bu kadar uzun süre yalan syleyebiliyorsa, başka neler yapabilir?

Bu düşünce zihnimin n saflarında yer alıyor ve yavaşça göğsümün ortasında siyah bir boşluk açılıyor. Hayır, oraya gitmeye hazır değilim. Kendimi bu çılgın tavşan deliğine bırakmadan önce Freya'nın portresinin gizemini zmem gerekiyor. Başımı sallayarak bakışlarımı kaldırıyorum ve vale şoförlerine ve evin dışındaki tüm hareketliliğe odaklanıyorum. Bu gece burada yüzden fazla misafir olmalı.

Yanaklarımı silip arabadan ıkıyorum. Freya'nın telefonunu getirip getirmemeyi düşünüyorum. Babam ya da Archer'dan başka konuşmak istediğim kimse yok. Babam burada. Ve Archer sabaha kadar eve gelmeyecek.

Buğn akşam yemeğinden sonra şehre gitmesi ve gece yarısı bitirmesi gereken başı işleri halletmesi gerektiğini söyledi. Archer'ın ayrılma bahanesi en iyi ihtimalle zayıftı. Ama konuyu uzatmamayı tercih ettim çünkü gözlerindeki bir şey bana neden benimle kalamadığını anlatmak istediğini söylüyordu.

Archer ve ben en başından beri aynı odada uyumasak bile evlendiğimizden beri hiç ayrılmadık. Veda etmek acı vericiydi. Ama o gider gitmez tekrar sağlıklı dşnebildim. Archer'ın çalışma odasında Freya ve Fisher ile oturdum. Yemek sonrası kokteylimi bitirdiğimde, babamı tekrar görmek için sağlam bir planım vardı. Garaja kadar yürüyüp bir araba seçtim ve yola koyuldum. Kimsenin beni durdurmaya gelmeyeceğini fark edene kadar şehre doğru elli mil kadar gittim. Archer onun tutsağı olmadığını söylerken ciddiye.

Freya'nın telefonunu almak üzereyken bir el ağzımı kapatıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Chuck'ın öfkeli sesini duyunca kalp atışlarım hızlanıyor. Ondan uzaklaşmak için çabalıyorum ama o beni vücuduna daha sıkı sarıyor. Burada olup olmamam neden umurunda olsun ki? Archer'ı ondan çaldığım için bana hâlâ kızgın olamaz. şimdiye kadar Archer'ın benimle evlenme kararıyla hiçbir ilgim olmadığını anlamış olmalı. Mzayedeyi kazananla evlenmemin sebebi babamdı.

"Babamı görmeye geldim. Sen neden buradasın?" Boğuk sözlerimi anlamadığından eminim ama yine de beni bıraktı. "Babam burada mı? Onunla konuşmam mı gerekiyor?"

"Öyle. Ama Paloma, burada olmamalısın. Özellikle de böyle giyinmişken." Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

"Bu gece burada bir parti olduğunu bilmiyordum." Dar sokağa park etmiş limuzinleri gösteriyorum. "Babamın dinleniyor olması gerekmiyor mu?"

"Bir süredir kayıtlardaydı. Babam iptal edemedi. Seçim yılındayız, ölümün kıyısından dönmek bağışçılarınızı ortada bırakmak için bir bahane değil." Kendi şakasına gülüyor.

"Beni ona götürebilir misin?" diye sordum.

"Hmm." Ensesini ovuşturuyor ve sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi eve doğru bir bakış fırlatıyor. Bu kadar büyütülecek ne var? Neden kendi evime giremiyorum? Uzun bir duraksamadan sonra nefesini bırakır. "Peki. Seni içeri sokabilirim. Ama ondan sonra kendi başınasın. Yani, aylardır Archer'ın fahişesini oynuyorsun. Bütün bunlar sana tanıdık geliyor olmalı."

"Şunu söylemeyi kes. Archer benim kocam." Daha fazlasını söylememek için dudaklarımı büzüyorum. Chuck benim yolum. Burada durup onu kışkırtamam. "Bir ara eve gelip bizi görmelisin."

"Beni görmek istiyor mu?" Archer'ın bariz ihaneti yüzünden gözle görülür bir şekilde incinmiş bir halde başka tarafa bakar.

"Öyle." Ona gülümsüyorum.

"Tamam, belki." Omuz silkiyor. "Hazır mısın?"

"Evet." Kazağımı düzeltiyorum. "Yolu göster."

Kolumun üstünden tutup beni sokağın aşağısına götürüyor. Ön kapıya yaklaştığımızda, vale şoförleri durup bize bakıyorlar. Chuck'ı tanıyor gibiler ama beni tanımıyorlar. Garaj yolunda uzun adımlarla ilerliyor. Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor.

"Bay Davis, tekrar hoş geldiniz." Kapıdaki güvenlik görevlisi başını eğdi, sonra bana döndü.

"Bunun kim olduğunu bilmiyor musun?" Chuck sabırsız bir ses tonuyla soruyor, hâlâ üst kolumu tutuyor. "Bu Kuğu Kraliçe. Benimle birlikte."

"Elbette efendim." Güvenlik görevlisi başıyla onaylıyor ve geçmemiz için kapıyı açıyor.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Fuayeye girdiğimizde sordum. "Ben artık Kuğu Kraliçesi değilim."

"Evet, öylesin." Bir kahkaha attı. "Herkes merhaba." Kalabalığın dikkatini çekmek için ellerini kaldırıyor. Bütün erkekler ve kadınlar beklenti dolu gözlerle yavaşça bize dönüyor. Chuck bana bakıyor. "Kuğu Kraliçe'nin kendisi geldi."

"Harika." Birçok yüz bana gülümsüyor ve mırıltılar odaya yayılırken alkışlıyor. "Kuğu Kraliçe burada."

"Gördün mü?" Bana sırtıyor. "Sen her zaman Kuğu Kraliçesi olacaksın, küçük kardeşim. Yaşlı adam başka türlüünü istemezdi. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona ters ters baktım.

"Partinin tadını çıkarın." Derin bir selam verdi, sonra kalabalığın içinde kayboldu, beni yapayalnız ve kafam çok karışık bir halde bıraktı.

Orada durup Chuck'ın geri dönmesini ve beni babamı görmeye götürmesini bekliyorum ama o gerçekten gitmiş. Birkaç vuruştan sonra bakışlarım Hunter'a odaklanıyor. İlk içgüdüm kaçmak ama burnu hâlâ atelde. Benimle tekrar bir şeyler denemek için gerçek bir aptal olmalı. Archer bu sefer burnunu kırmaktan fazlasını yapar.

"Benimle gel." Bana doğru adım atıyor. Onu takip etmek için çaba göstermeyince bileğimden tutup beni büyük merdivene doğru çekiyor. "Zorluk çıkarma. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok." Kolumu çekiştiriyorum ama bırakmıyor.

"Evet, öyle. Böyle giyinirsen beş dakika içinde dışarı atılırsın." Üst kattaki koridorda devam ediyor. "Senatör zaten senden memnun değil. Bu çok önemli partiyi onun için mahvetme."

"Tamam." Adımlarımı hızlandırıp onun yanına düşüyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Soyunma odasına." Büyük yatak odalarından birinin kapısını iterek açtı. "Devam et." İçeri girmem için eliyle işaret ediyor. "Şu kıyafetleri çıkar ve siyah elbiselerden birini giy," diye emrediyor.

Odayı hızlıca taradım. Misafir süiti, duvar boyunca dört divan ve tam ortada üç giysi rafı ile yeniden döşenmiş. Açık kahverengi peruklar, üzerinde her türlü makyaj malzemesinin bulunduğu bir makyaj masasının üzerindeki duvarda asılı.

"Bu neyle ilgili?" Ben soruyorum.

"Bu bir kostüm partisi. Böyle giyinemezsin." Kıyafetlerimden rahatsız olmuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bunu görebiliyorum. Ama neden siyah kuğu kıyafetleri?" Büstiyeri koyu renk tüylerle kaplı, orta uzunlukta tül etekli bir elbise çıkardım.

"Bu gecenin teması." Bakışlarımla buluştu. "Devam et."

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" Diğer dansçıların önünde soyunmak önemli bir şey değil ama Hunter dansçı değil ve zaten bir kez canımı yakmaya çalıştı.

Orada durup beni süzüyor. Uzun bir aradan sonra bana doğru ilerliyor ve yanağımlı okşuyor. "Seni gördüğüne çok sevinecek."

"Baba?" Dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"Senden vazgeçtiğı için pişman. Belki seni affetmenin bir yolu vardır." Gözleri yüzümü arıyor. "Sanırım her şeyin eski halini özlediğın için buradasın."

"Buraya sadece babamla konuşmaya geldim. Bu çok önemli." Elbisemi göğsüme bastırarak geri çekiliyorum. Hunter'ın gözlerinde doğru olmayan bir şeyler var. Kafası mı güzel? Yoksa sarhoş mu? Bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum, sanki ben gibi, bana ne giyeceğimi ya da nasıl davranacağımı söyleme hakkına sahipmiş gibi -sanki hâlâ birlikteymişiz gibi. "Sadece git. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ona burada olduğunu haber vereceğim." Bakışları bir süre elbiseye kaydı ve sonra dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz nefesimi bırakıyorum. Kendi babamı görmek için bu kadar zahmete girmemeliydim. Ama yine de onunla konuşmam bekleyemez. Buraya gelmek için iki buçuk saat araba , pes etmeye hazır değilim. Kotumu ve kazağımlı çabucak çıkarıp elbiseyi giyiyorum. Sütyenimin askıları siyah korseyle çakışıyor, onu da çıkarıyorum.

Kapının yanındaki boy aynasında, transparan eteğın arasından çıplak bacaklarımı görebiliyorum. Etrafta tayt arıyorum ama yok, sadece bale ayakkabısı kutuları var. Gerçek değiller ama stil ve renk olarak çok benziyorlar. Alışkanlıkla saçlarımı topuz yapıyorum, sonra biraz koyu renk göz farı ve kırmızı ruj sürüyorum.

Aynaya tekrar baktığımda onu görüyorum - siyah kuğuyu. Odile'nin onu özlemediğimi itiraf etmem için bana meydan okurcasına sırttığını görüyorum. Sanırım Kuğu Kraliçe olmayı özlüyorum. Bunun için çok çalıştım. Çok az insan böyle bir başarıyı gerçekleştirme hayalini yaşayabilir. Babam neden bunu bir açık artırmayla mahvetmek zorundaydı ki?

Archer'ın sesi zihnimin arkasında gürliyor. *"Buraya ilk geldiğinde, diğer yedi performansı bitirmek için seni geri götürmemi talep etmeni bekledim, ama hiç sormadın."*

Tiyatroya dönmekten korktuğumu düşünmekte haksız değil. Özellikle de artık o adamların hakkımda ne düşündüğünü bildiğim için. Kuğu Kraliçe olarak, sahip olunacak bir şey, bir tür fantezi haline geldim. Beni tüm hayatım boyunca tanıdıklarını, büyüdüğümü gördüklerini boş verin.

"Ah!" Bir kadının çığlığı beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Kalbim hızla çarpıyor çünkü yazlık evimizi yabancılarla dolu bulduğum ve Chuck ve Hunter'la karşılaştığım için hâlâ gerginim. Nefesimi içime çekip kapıyı açıyorum. Derme çatma soyunma odasından çıkarken, şimdi daha çok bir kahkahaya dönüşen çığlık koridoru dolduruyor. Her iki yöne de baktım ama yalnızdım. Sesinin yolun karşısından geldiğine eminim. Yatak odalarından birinde ne yaptığı beni ilgilendirmez ama içimden bir ses onu kontrol etmemi ve iyi olduğundan emin olmamı söylüyor.

Bu gece içgüdülerimi takip ettiğim bir gece olacak gibi görünüyor. Babamın bağışçı partilerinden birinde daha bulunmamın nedeni de bu değil mi? Önümdeki kapıya yöneliyorum ve sessizce tokmağı çeviriyorum. İçeride kimseyi görmeyince önce biraz, sonra sonuna kadar itiyorum. Ama sonra yine gülüyor ve ben de onun sesini takip ederek en-suite banyoya yöneliyorum.

İçeri göz attığımda nefesimi kesmek için ağzımı kapatıyorum. Yaklaşık benim boyumda ve yapımda olan kadın, smokin giymiş ve yüzlerinin yarısını gizleyen siyah maskeler takmış beş adamla birlikte tamamen çıplaktı.

Adamlardan ikisi onun iki yanında duruyor ve onu kaldırıyor, kollarından ve bacaklarından tutuyor ve diğer üçünün çıplak amına kolayca erişebilmesi için onu genişçe açıyor. Sanki onu bir tepside sunuyorlar. Adamlardan biri eğilip kızın klitorisini ovarken diğer ikisi de göğüsleriyle oynuyor.

Zevk aldığını sandığım bir şekilde kıvranıyor ve kıpırdanıyor. Ne tür bir parti bu? Bu insanlar neden evimde grup seks yapıyor? Bir kadının beş erkeği böyle alt ettiğini hiç görmemiştim. Yapacağım en doğru şey çekip gitmek ve onları rahat bırakmak olurdu. Babamın bundan haberi olmalı ama ona şu anda neler olduğunu açıklayacak kelimeleri bulamıyorum bile.

"Sanırım bundan hoşlandı," diyor onu tutan adamlardan biri. "Benim için o amcığın tadına bak."

"Omigod." Kadın, aç bir öpücükle amını yakalamak için eğilen hevesli ağzı karşılamak için kalçalarını yukarı yuvarlıyor. "Evet." Dudaklarını onu esir alanlardan birine bastırmak için yüzünü yana doğru hareket ettiriyor, ardından diğer iki adamın meme uçlarını emmesine izin vermek için sırtını eğiyor. "Şimdi."

Gitmek için ayak sürüyorum ama bacaklarım hareket etmiyor. Beni onları izlerken yakalarlarsa, gitmeme izin verirler mi? Yoksa babamı arayıp kızının tam bir röntgenci olduğunu mu söylerler? Elimi duvara dayıyorum ve tekrar gruba bakıyorum. Aklımın bir köşesinde kendime çok yakında duracağımı ve gideceğimi söylüyorum.

Kadının ayakları fayansa değiyor ve son birkaç dakikasını amını yiyerek geçiren adam tarafından hızla eğilmeye zorlanıyor. Adam smokin pantolonunun fermuarını açıyor ve ereksiyonunu serbest bırakmak için uzanıyor. Bu sırada kadın diğer dört erkeğe sakso çekmektedir.

Adam ona arkadan girdiğinde "Ah." diye tekrar haykırıyor.

Burada durup izleyemem. Klitorisimin bacaklarımın arasında zonkladığının acı verici bir şekilde farkında olarak kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Neyim var benim böyle? Burada olmamalıydım. Birkaç adım geri atıyorum ve bir vazoyu deviriyorum.

"Bak." Aleti kadının içine gömülü olan adam gözlerinde açgözlülükle bana doğru bakıyor. "İkinci bir tane göndermişler. Yakala onu."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Onlara, onlar için burada olmadığımı söylemek istiyorum. Babamı aradığımı. Ama nedense söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilendiklerini sanmıyorum. Beni de seks partilerine ya da her ne yapıyorlarsa ona katmak istiyorlar.

Başımı sallıyorum ve bacaklarımın arkası büyük boy yatağın üzerindeki yumuşak yatağa çarpana kadar geri çekiliyorum. Kahkahaları havayı dolduruyor ve kalp atışlarını hızlandırıyor. "Hayır." Ellerimi kaldırıp yataktan uzaklaşmak için abalıyorum.

"Bize nasıl sevdiğini söyle, tatlım." Adamlardan biri ereksiyonu tam teşhir halinde bana doğru adım atıyor.

Evcil hayvan mı? Bu isim sonunda kendime gelmemi ve odadan dışarı koşmamı sağlıyor. Büyük merdivene doğru koşarken alaycı kahkahaları kafamın içinde yankılanıyor. Babamı bulmalı ve buradan hemen ıkmalıyım.

Ana katta, nefesimi tutmaya çalışarak basamakları hızla inerken konuklar beni fark etmemiş gibi görünüyor. Yavaş yavaş tüm oda netleşmeye başlıyor. Kadınlar uzun gece elbiseleri giymişken, tüm erkekler smokinlerini giymiş. Tıpkı benim gibi giyinmiş birkaç kişi dışında herkes maske takıyor.

Hepimizin siyah kuğu olması mı gerekiyor? st kattaki adam bu yüzden mi bana evcil hayvan dedi? Sub gibi mi? O zaman siyah kravatlıların Dom olması mı gerekiyor? Lanet olsun. Hunter beni uyarmalıydı. Ama tabii ki uyarmadı. Bu Archer'ın ona attığı dayağın intikamıydı. Evcil hayvan olmak ne demek? Beni odalardan birine alıp almamaları konusunda söz hakkım var mı?

Diğer kuğu prensesler oturma odasında dans ederken arka planda Kuğu Gölü alıyor. Başımı ne eğiyorum ve babamın her zaman yaptığı gibi bağişılarını ağırlayacağını umduğum çalışma odasına doğru ilerliyorum. Bu ılgın partinin tüm amacının bağişılardan daha fazla para toplamak olduğunu hayal ediyorum.

kampanyası. Chuck bu akşam beni dışarıda bulduğunda bunu ima etti.

Babamın çalışıyor olması umurunda değil. Burada kalamam. Ve en azından onunla konuşmayı denemeyecek kadar uzağa geldim. Kalabalığın arasında ilerlerken, siyah kuğular gibi giyinmiş tüm kadınların bana benzediğini fark etmeden edemiyorum. Sadece boyum ve fiziğim değil, aynı zamanda yüksek elmacık kemiklerim, saçlarım ve hatta gözlerim. Hepsinin lens takıyor olması mümkün mü?

Siyah bir kuğunun etrafını saran bir grup Dom'a rastladığımda içime kan pompalanıyor. Eğilip ağzına bir sık alırken alkışlıyorlar. Hepsi uzanıp onu okşuyor ve yarı açık göğüslerini okşarken ve kıcını ovarken ona iyi bir kız diyorlar. Sonra fark ettim ki, kimse beni aşağı inerken görmemiş çünkü hepsi denizaltılarıyla oynamakla meşgul.

Hay sikeyim. Odaya baktım.

Tüm bu temayı ve hepsinin bir anlamda beni becerdiği fikrini aklım almıyor. Amaç bu mu? Başımı kaldırıyorum ve hemen Hunter'ın siyah kuğuyu üst kata çıkardığını görüyorum. Elini eteğinin altına sokarken boynunu öpüyor. Bu açıdan, o ben olabilirim.

"Hayır." Kelime ancak fısıltı halinde.

Babam böyle bir parti vermezdi. Herkes kızıyla oynamak için burada. Bu insanlar için ben sadece başka bir dansçıyım. Hiçbiri beni Paloma Davis olarak tanımıyor. Şu anda sadece birçoğundan biriyim. Tıpkı prensimi bulmadan önce balede olduğum gibi. Ama Hunter, öz kardeşim ve babam beni tanıyorlar. Gerçek beni tanıyorlar, Kuğu Kraliçe'yi değil. Midemin çukurunda öfke birikiyor. Müzayedeye bu kadar çok arkadaşının gelmesine şaşmamalı.

Onların varlığı tesadüf değildi. Onları babam davet etti. Babam ihtiyacı olan altı milyon doları getireceğimi biliyordu çünkü bu insanların hepsi benimle ilgili hayaller kuruyordu. Daha doğrusu, Kuğu Kraliçe'yle birlikte olmanın hayalini kurdular.

Çalışma odasıyla aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve arkama bakmadan kapıyı iterek açıyorum. İçeride babam şömineye bakan kanatlı koltuğunda oturuyor. Ayaklarının dibinde, göğüsleri dışarı sarkmış iki siyah kuğu ona hayran gözlerle bakıyor.

"İyi iş çıkardın." Başını okşar. "Git . Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

İki kadın elbiselerini düzeltip geçerken kapının yanında donmuş gibi duruyorum. Beni gördüklerine hiç şaşırmadılar. Saniyeler içinde, kapı

arkalarından kapanır ve diğer taraftaki seslerin ve kahkahaların kakofonisi azalır. Birden oda çok sessizleşti. Göğsüm sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Hava kalın ve ağır geliyor. Etrafımdaki her şey ağır geliyor.

Kapıya yaslanıp sağ elimle sol bileğimi kavıyorum. Annemin portresi, babamın ona fahişe demesi, arkadaşlarının teklifi yükseltmek için kürekleri kaldırması - tüm görüntüler kafamın içinde hızla dönen tek bir varlık haline gelene kadar zihnimde yanıp sönüyor.

Neye bakıyorum ben? Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yüzüme bakan gerçeği kabul etmeyi reddediyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda, gözlerimi açıyorum ve hemen onun bana şok içinde baktığını görüyorum.

Gözlerindeki panik bana burada olmamam gerektiğini söylüyor. Bunların hiçbirini görmemem gerekiyordu. Ama durum buysa, Chuck neden beni içeri aldı? Hunter neden beni üst kata çıkardı ve sonra boş zamanlarımda evde dolaşmama izin verdi? Onun istediği gibi mi yapıyorlardı? Yoksa onlar da benim gibi sonunda babamın gerçek yüzünü mü gördüler?

Bir avuç dolusu nokta, ipucu, kafamın içinde zıplayıp duruyor ve onları birleştirmemi bekliyor. Ama bu çok acı verici. Şu anda sadece tek bir düşünceyle başa çıkabilirim. Babam Freya'nın annem olduğu konusunda yalan söyledi. Resim hakkında yalan söyledi. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Annem hakkında bana söylediği her şeyin bir saçmalık olduğunu. Her şeyi uydurdu, ama ne için?

"Bana yalan söyledin." Toplayabildiğim tüm küçümsemeyle ona bakıyorum.

BÖLÜM 33

LOVE ME UNTIL DEATH DOUS PART

PALOMA

"Burada ne yapıyorsun?" Kırmızı, smokin gömleğinin yakasının hemen üstünden boynuna doğru süzülüyor. "Burası sana göre bir yer değil."

"Bunu görebiliyorum." Ona doğru bir adım attım.

Hayatımda ilk kez karşımdaki adamı tanıyamıyorum. Yorgun ve yenilmiş görünüyor. Ama bundan da öte, gözlerinde sevgi göremiyorum. Archer'la birlikte olduğum için bana hâlâ kızgın. Ve burada durup ona son konuştuğumuzdan beri Archer'la birlikte olmadığımı bile söyleyemiyorum. Aksine, Archer ve ben fiziksel ilişkimizi mümkün olduğunu düşündüğümüzden daha ileriye taşındık.

"Bence gitmelisin Paloma. Biri seni görmeden önce." Bakışları vücudumda geziniyor. "Ve yanlış bir fikre kapılmadan."

"Dışarıdaki tüm o insanlar umurumda değil." Kapının diğer tarafındaki oturma odasını işaret ediyorum. Siyah kuğularıyla oynayan tüm o grupları ya da üst katta o kadını beceren grubu hayal etmemeye çalışıyorum. Hunter'ın bir denizaltıyla üst kata çıktığı görüntüsü aklımdan geçerken, babamın da beş dakika önce bu odada iki siyah kuğuya aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. "O senin için böyle bir şey miydi? Arkadaşlarınla paylaşacağın bir fahişe mi?"

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana baktı. Yirmi beş yıl boyunca babamla hiç bu tonda konuşmamıştım. Her zaman üzerine titreyen bir kız çocuğu oldum, bazen olmakta zorlansam da. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Anne," diyorum dişlerimi sıkarak.

Gözlerindeki kızgın bakış anında kaybolur ve yerini endişeye bırakır. Önce sandalyesine, sonra da smokinine bakar, sanki sadece

Belki de düşündüğünden daha uzun süredir burada durduğumu şimdi fark ediyor. On dakika önce gelmemiş olmam büyük şans. Onu bir denizaltıyla görseydim, babamı asla aynı şekilde görebileceğimi sanmıyorum.

Şu anda beynim, kendisine saldıran birçok çelişkiden dolayı patlayacakmış gibi hissediyor. Sadık babam bağışçıları için bir seks partisi mi düzenledi? Belki bizzat organize etmedi ama en azından gönüllü bir katılımcı. Ve sadece bu bile onu farklı bir ışık altında görmemi sağlıyor, tüm hatalarını sergileyen çok daha parlak bir ışık.

"Eee? Senin için öyle miydi?" Sandalyesini işaret ediyorum. "Onu hiç sevdin mi?"

"Bütün bunların çıktığını anlamıyorum. Eğer parti seninle anlaşmazlığa düştüyse, ayrılmalısın. Politika hiçbir zaman senin uzmanlık alanın olmadı, Paloma." Küçümseyici tonu göğsüme ağır geliyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Bu da bana dansına dönme vaktinin geldiğini hatırlatıyor. Pazartesi günü Pierre ile bu konuyu görüşeceğim."

Ne? Gerçekten orada durup her şey yolundaymış gibi mi davranacak? Ya da daha kötüsü, benim bir seks partisinden rahatsız olmamın sorun olduğunu mu düşünecek? Anlamasını sağlayacak kelimeleri bulmak için beynimi zorluyorum. Ama onunla girdiğim bu tartışmayı yine kaybettiğimi hissediyorum. Endişelerimi hep böyle ele alırdı. Daha doğrusu, her zaman böyle geçiştirirdi. Bileğimi tutup sıkıyorum.

Ben neden buradayım? Gözyaşlarım gözlerimde birikiyor ve tüm odayı bulanıklaştırıyor. Hayır, hepsi onun suçu. Bana yalan söyledi. Bu basit gerçeğe bağlı kalıyorum. Diğer her şeyi anlamak çok zor.

"Bana yalan söyledin," diye ısrar ediyorum. "Portredeki kadın. O benim annem değil."

Boynundaki kırmızılık yanaklarına yayılırken bana ters ters bakıyor. "Bu saçma fikir de nereden çıktı?"

"Onu araştırdım." Herhangi bir araştırma yapacak vaktim yoktu. Freya'nın telefonunu ele geçirdikten sonra gruba tekrar katılmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak için aşağı indim. Şüphelenmemesi için Archer'a yalan söylemek zorundaydım. Ve şimdi iyi ki de öyle yapmışım çünkü babamla bu konuşmayı yapmak için çok geç kalmıştım. "Portredeki kadın diye biri yok."

Başka bir yalan. Ama Archer'ın annesini bu işe bulaştırmak istemiyorum. Babam portredeki kadının gerçek olduğunu öğrenirse ne yapar? Ve sadece bu da değil, o Archer'ın annesi.

Öfkeli bir nefes üflüyor. "Böyle davranman hiç yakışık almıyor canım. Evine git. Şimdi."

"Hayır." Ona bir adım daha yaklaştım. "Annem kim? Portresi hakkında neden yalan söylüyorsun? Ve tüm o resimleri? Onları nasıl elde ettin? Sole'nin bunca yıl senin için yalan söylemesini nasıl sağladın? Dört yaşından beri bana annemle ilgili hikâyeler anlatıyor. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi?"

"Bunu nereden çıkarıyorsun?" Çenesi sıkıştı. "Ne cüretle buraya gelip beni yalancılıkla suçlarsın? Ben senin babanım. Bana saygı göstereceksin."

"Neden yalan söyledin?" Hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vuruyorum. "Yalan söylemedim."
Bana ters ters baktı.

Midemin çukurunda öfke birikiyor. Konuşmanın bu şekilde geçmesini beklemiyordum. Makul bir açıklama yapacağını düşünmüştüm ama onun yerine yalanlarını ikiye katladı. Yalan söyledi. Bu basit gerçeği kafamın içinde tekrarlıyorum. Yalan söyledi. Yalan söyledi. Tırnaklarımı bileğime geçiriyorum.

"Dans etmeden geçen aylar sana zarar veriyor." Bana yaralı bir hayvanmışım gibi bakıyor. "Akıl sağlığının pek iyi olmadığını biliyorsun. Pazartesi günü Pierre'le konuşacağım. Şimdi sabrımı taşırmadan önce evine, kocanın yanına git Paloma. Bunu istemezsin, değil mi?"

Sözlerinden ve altında yatan tehditten irkildim. Babam en son kendini kaybettiğinde lisedeydim. İnsanların yüzümdeki morlukları görmesini istemediği için bir hafta boyunca okula gitmemiştim.

Ama buraya cevap almaya geldim. Yalan söyledi.
Yalan söyledi.

"Freya Archer'la tanıştım." İstedğimden daha yüksek sesle söyledim. "Portredeki kadın bu. O benim annem değil. Bunu bana kendisi söyledi. Aslında, seninle ilişkilendirilmekten rahatsız oldu. Nedenmiş o?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Daha fazla tutamıyorum. Tüm o rastgele düşünceleri uzak tutmak için özenle inşa ettiğim bariyer bir anda yıkılıyor. Babam sandığım adam değilmiş. Artık kendime yalan söyleyemiyorum. Her şey orada. Tüm noktalar kafamın içinde dans ediyor, onları doğru sıraya koymamı bekliyorlar. Babam Freya'nın portresini yaptırdıysa, onu tanıdığı için mi yaptırdı? Belli ki ondan nefret edecek kadar iyi tanıyordu, aynı Archer gibi. Peki babam Freya'nın portresine nasıl sahip oldu? Çaldı mı? Ama neden? Neden bana onun annem olduğunu söyledi?

"Annemin kim olduğu konusunda neden yalan söyledin?" Tekrar soruyorum.

"Annenin kim olduğu konusunda yalan söylemedim. Adı Clara de Armas. Onunla tiyatroda tanıştım. Çok güzel bir dansçıydı. Herkes onu arzuluyordu. Ama o sadece beni istiyordu." Gözlerindeki açgözlülük beni geri itiyor. "Tanıştıktan bir yıl sonra senden hamile kaldı. Ben de onunla evlendim. Hikâyeleri sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Neye benzediğı hakkında neden yalan söylüyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü sorunlu bir geçmiş vardı. Benimle tanışmadan önce, tiyatronun tüm müşterileriyle yatmış. Fare istilasına uğramış bir binada yaşıyordu. Onu Kuğu Kraliçe yaptım." Kendisini işaret ediyor. "Olduğu her şeyi bana borçluydu. Onu ben yarattım."

"Bu hiç mantıklı değil." Hızlı hızlı göz kırpıyorum. "Onun yüzünü benden saklamana gerek yoktu."

"Evet, öyle yaptım. Bir yerlerde onun bir resmini bulup kendi başına araştırmanı istemedim." Bana yaklaştı. "Benimle tanışmadan önce nasıl biri olduğunu öğrenmenin kalp ağrısından seni kurtarmak istedim."

"Her fırsatta ona fahişe diyorsun." Yutkunuyorum. "Para için patronlarla yattığını öğrensem hiç şaşırmazdım baba."

"Bilmek başka bir şey, kendi gözlerinle görmek başka bir şey." Dişlerini gıcırdatıyor. "Onu ben kurtardım. Onu ben yarattım."

"O gerçekten öldü mü?" Bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde suçluluk gibi bir şey parlıyor. Kalbim hızla çarpıyor. Freya'yla tanıştığımndan beri annemin yüzünü bilmediğim için o kadar endişeliydim ki, hayatta olabileceğini düşünmedim bile. "Yaşıyor mu? Baba, lütfen cevap ver."

"Hayır." Başını sallıyor. "Sana söylediğim gibi bir araba kazasında öldü. Arka koltuktaydın. Hayatta kaldın. Ama o kurtulamadı."

Bu kısmın doğru olduğunu biliyordum. O kazanın korkunç anıları hala rüyalarımın giriyor. Bir kadın görüyorum, annem, profili is ve kırmızı çizgilerle kaplı. Onun annem olduğunu elimi sıkıca tutmasından anlıyorum. Sesindeki acı ve panik her yerimi acıtıyor. Beni korumak istiyor ama yapamıyor çünkü koştuktan çok yorulmuş. Ben de yorgunum. Ve tek düşünebildiğim pembe bale ayakkabılarımın nasıl kırmızı boyaya bulandığı.

kadar her yerde kan olduğunu fark etmiyorum. Her seferinde, rüya aynıdır. Kabuslarımın, dört yaşındaki halimin o sırada işleyemediğı bir anının kırık parçaları olduğunu bilecek kadar terapi gördüm. Hepsisi kilitli. Ne zaman içime bakmaya çalışsam, tüm vücudum acıyor.

Bileğime ve oradaki taze kesiklere bakıyorum. Babam bana ters ters bakıyor çünkü bunu yapmamdan nefret ediyor. Dağınık oluyor ve bizi zayıf gösteriyor. Eteğimin tülünü kullanarak kanı siliyorum. Acıdan irkiliyorum ama önemli değil. Acının hiçbir anlamı yok.

"Sole'yi arıyorum. Seni eve götüreceğim." Babam sağ üst kolumu tutuyor, ben de bileğimle uğraşmayı bırakıyorum. Titriyorum ve bu düzgün düşünmemi zorlaştırıyor. Ona soracak başka sorularım da vardı ama şimdi onları sıralayamıyorum. Bana sarıldı. "O adama geri dönmek zorunda değilsin. Eve dönüyorsun, Paloma. Her şey bitti."

"Hayır, baba." Ondan uzaklaşıyorum. "Eve, Archer'a gidiyorum. O benim kocam."

"O seni hak etmiyor." Çenesi sıkılır. "Dünyadaki tüm paraya sahip olabilir ama sana sahip değil. Ben senin babanım. Sen bana aitsin. Ben-"

Dışarıdaki kargaşa gözlerini kaçırmasına ve hazırolda durmasına neden oluyor. Gözyaşlarını silip öfkeli seslere ve soluk soluğa bağırışlara odaklanıyorum. Babam beni kenara çekiyor ama kapıya ulaşmadan kapı patlayarak açılıyor.

Archer eşikte kalabalık yapıyor. Smokin gömleğinde muhtemelen patlamış dudağından gelen kan lekeleri var. Buraya savaşıyor muydu?

"Paloma." Bu tek kelime çok fazla pişmanlık ve özlem taşıyor. "Özür dilerim."

Üzgün mü? Neden? Doğru ya. Çünkü pembe elması benden çaldı. Archer'a hayaletmiş gibi bakan babama dönüyorum. Archer bana doğru ilerliyor. "Hadi eve gidelim. Sana her şeyi anlatacağım."

"Paloma." Babam ellerini kaldırdı. "Benimle eve geliyorsun."

"Cehenneme kadar yolu var." Archer dudaklarını büzer. "Karım da benimle geliyor." "Bütün bu saçmalık sona erdi." Babam bana adım atıyor. Archer

Babam onu engellemek için korumasını çağırır. "Evlilik kötü bir fikirdi. İmzaladığı sözleşmeyi uygulamak için yasal bir hakkın yok."

"Hayır, bilmiyorum." Archer sırtıyor. "Ama ölüm bizi ayırana kadar beni seveceğine dair bana yemin etti. Hoşuna gitse de gitmese de Paloma benim karım. Ve benimle birlikte olmak istiyor."

"Senden nefret ediyor. Seninle olmasının tek nedeni beni korumak. Ama şu anda onu bu sözünden azat ediyorum." Babam bana bakmak için yana çekildi. "Benimle gel Paloma, her şey affedildi. Annen hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Elimde resimleri var. Gerçek olanları."

Göğsümden ağır bir yük kalktı. Sonunda resimler hakkında yalan söylediğini itiraf etti. Doğruyu söylediğini duymak beni gülümsetti çünkü ona yalancı dediğim için deli olduğumu düşünmeye başlamıştım. Ama değilim. Yalan söyledi. Archer'a bakmak için başımı kaldırıyorum. Babam da Freya'nın annem olmadığını kabul ediyor. Archer benim üvey kardeşim değil.

"Paloma." Archer yüzümü avuçluyor. "Onu dinleme. Biraz daha yalan söyleyecektir. O kadar uzun zamandır herkese yalan söylüyor ki, neyin gerçek neyin yalan olduğunu hatırladığından şüpheliyim. Lütfen bana inan, baban tehlikeli biri."

"Archer." Hıçkırarak ağlıyorum ve yüzümü boynunun ve omzunun kuytusuna gömüyorum. O anda hiçbir şeyin umurumda olmadığını fark ediyorum. Tek umursadığım Archer'la birlikte olmak. Ama asla birlikte olmamız gerekiyordu. "Archer." Adını tekrarlıyorum çünkü ona söylemek istediğim şeyi babamın önünde söyleyemiyorum.

Başını sallıyor. Her zamanki gibi düşüncelerimi okuyabiliyor. "Hadi eve gidelim. Konuşuruz. Sorularının her birine cevap vereceğim."

"Tamam." Pazularını kavradım. "Dışarıda bir arabam var."

"Hayır." Babam kapıyı kapattı. "Seninle hiçbir yere gitmiyor."

"Kenara çekil, Maurice." Archer babamın ilk ismine vurgu yapıyor. Babamın sanki kendi adı en büyük hakaretmiş gibi yüzünü buruşturması gözümünden kaçmıyor. Archer elimi tutuyor. "Karım ve ben gidiyoruz."

Babamı itti ve beni dışarı çıkardı. Babam olduğu yerde donmuş bir şekilde yere bakıyor. Onun için üzülme için bir neden bile bulamıyorum. Bunu kendi başına getirdi. Archer'a onu korumak için gittiğimi söylediğinde haksız değildi. Ama ben Archer'la kaldım çünkü ona aşığım.

Açık artırmada bana cehennemi yaşattığı için Archer'a çok uzun süre kızgın kalmayı planlıyorum. Ama şimdilik sadece onunla eve gitmek istiyorum. Babamın annem hakkında söylediği tüm korkunç şeyleri ve onun gerçek yüzünü saklama nedenlerini unutmak istiyorum.

Annem o kadar kötü olamazdı. O beni severdi. Sole bana öyle söyledi. Portre hakkında yalan söylemiş olsa bile. Annemin gerçekte kim olduğu konusunda asla yalan söylemediğini adım gibi biliyorum. Sole'nin beni kendi kızımıymışım gibi sevdiğinden hiç şüphem yok.

Çalışma odasından çıkar çıkmaz babamın misafirleri dönüp bize bakıyorlar. Archer'ın şiddet içeren davranışları karşısında hepsi şok olmuş görünüyor. Sanki böyle bir şeyi anlayamazlarmış gibi. Hunter da onların arasında, gözlerinde cinayet bakışlarıyla bize bakıyor. Ama Archer tereddüt etmiyor. Kolunu belime doladı ve beni ön kapıya doğru götürdü. Onlara epey bir numara yapmış olmalı.

kimse yolunu kesmeye cesaret edemez, babamın güvenlik görevlileri bile. Hepsi yoldan çekiliyor, ondan tam olarak korkmuyorlar ama gazabına uğramaktan korkuyorlar.

Tüm bu insanlar bir seks partisine davet edildikleri için buradalar. Buraya siyah kuğu gibi giyinmiş denizaltılarla oynamaya geldiler. Ve hala orada durup Archer'ı bana ulaşmak için yumruk attığı için yargılayacak kadar küstahlar.

"Araba şu ." Bizi götürdüğü yönün tersini işaret ediyorum.

Bir an için bir şey düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Evet, şu arabayı alalım."

Ona hangi arabayı kullandığımı söylememe bile gerek yok. Kendi spor Audi'sini tanıdı. Beni yolcu tarafına götürüyor ama kapıyı açmak yerine vücuduyla beni sıkıştırıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Vücut ısısı eve gelmişim gibi hissettiriyor. Arzu hücum ediyor. Ona evde ne gördüğümü ve bana neler hissettirdiğini anlatmak istiyorum. Beni yargılamayacağını biliyorum. Onun yerine bana doyumsuz küçük güvercinim diyecek. Ona olan aşkım göğsümde çırpınıyor. Bu gecenin tüm kötülüklerini silip süpürene kadar beni yutmasına ve duygularımı uyuşturmasına izin veriyorum. Ondan başkasını asla istemeyeceğim.

"Beni bir daha asla terk etme," mırıldanıyor öpücüklerin arasında.

"Buraya geldiğim için pişman değilim." Ben de onu öptüm. "Onu şimdi görüyorum. Onu görüyorum.

Onun hakkında bana anlatmaya çalıştığın her şeyi. Onları görüyorum."

"Çok özür dilerim." Boynuma sarıldı. "Sana her şeyi anlatmak istedim."

"Anlat o zaman." Kollarımı beline doladım. "Beni kullandın. Kullanmadın mı?

Sen?"

"Ben yaptım." Başını

sallıyor. "Neden?"

"Hala anlamadın mı?" Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek soruyor.

"Sanırım öyle." Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Söyle. Yüksek sesle."

Başını sallıyor, çenesini sıkıyor. Bana katılıyor. İkimiz de birbirimize ne olduğumuzu itiraf ettiğimizde, affedebilecek miyiz? Daha doğrusu Archer babasını vahşice öldüren adamın kızı olduğum için beni affedebilecek mi?

"Benim babam seninkini öldürdü." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Çok üzgünüm."

"Sana daha önce de söyledim. Tövbe etmesi gereken sen değilsin." Dudakları umutsuz bir öpücükle tekrar benimkini kapıyor. "Sana cehennemi yaşattığım için beni affedecek misin?"

"Bilmiyorum." Elimi smokin ceketinin içine sokuyorum. "Müzayede oldukça berbattı. Ama yalnız uyumak zorunda kaldığım geceler kadar korkunç değildi."

"Hmm." Boynumu okşuyor. "Sen beni affedene kadar hayatımın geri kalanını sürünerek geçirmeye fazlasıyla hazırım."

"Hayatının geri kalanı mı?" Ona gülümsüyorum, onunla mutlu bir hayat yaşama fikri hoşuma gidiyor. "Archer, ben-"

"Ondan uzak dur." Hunter dar sokağın ortasında duruyor, bacaklarını iki yana açmış, göğsü dışarıda, sanki Archer'la tabanca düellosuna gelmiş gibi. "Paloma." Parmaklarını şıklatır. "Eve gidiyoruz. Bu pisliğin sana kendi özel fahişesiymişsin gibi davranmasından bıktım."

"Biliyor musun, burnunu kırdığım için pişmanım." Archer ellerini belimde birleştiriyor ve beni arkasına götürüyor. "Karıma mesaj attığın için parmaklarını kırmayı düşündüm. Ama şimdi anlıyorum ki dilini kesmeliymişim."

"Şansım varken seni öldürmeliydim." Bir silah çıkardı.

Archer nefesinin altından "Siktir," diyor ve beni tamamen koruduğundan emin olmak için bana bir bakış atıyor. "Bunu yapmak istemezsin. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Senatör sana yardım edemeyecek. Onun günleri sayılı. Bunu sen de biliyorsun."

"Olabilir. Ama yine de o çok bilmiş sırtışını yüzünden silmenin tatminini yaşayacağım." Hunter silahını Archer'ın kafasına nişan alır gibi biraz daha yukarı kaldırır.

Archer'ın benim yüzümden ya da başka bir nedenle incinmesi düşüncesine katlanamıyorum. Hunter'ın kıskançlığı Archer'ın suçu değil. Archer onu kıskandığında yumruklarını kullandı, lanet bir silahı değil.

"şunu." Archer'ın önüne geçiyorum. "Kimsenin incinmesine gerek yok. Ben de seninle . Bunu konuşabiliriz." Lütfen, diyorum içimden. Hunter'dan merhamet dilenmek istemiyorum. Ama bunu yapmama bir saniye kaldı. Archer benim hayatım. Onun incinmesine izin veremem. "Hunter?"

Gözlerindeki çılgın bakış ona doğru bir adım atmama neden oluyor ama Archer beni durduruyor. "Arabaya bin Paloma. Bu pislikle hiçbir yere gitmiyorsun."

Hunter sessiz gecenin içinde "Yeter!" diye bağıyor.

Ve sonra düşünilemeyecek bir şey olur. Archer'ı durdurmak için çok yavaşım. Kollarını bana sarıp yarım bir dönüş yaptığında benim için çok hızlıydı. Zihnimin gerisinde, silahın sadece bir kez patladığını biliyorum ama yankısını tekrar tekrar duyuyorum. Sanki Hunter bize tekrar tekrar ateş ediyor. Archer'ın ağır nefesi kulağımı tırmalıyor. Yaralandım mı? Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Archer," sesleniyorum ama beni sıkı bir mengeneyle almış durumda. "Archer." "Koş." Yana doğru yere düşmeden hemen önce yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptın sen?" Archer'ı kimin vurduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi öylece donmuş duran Hunter'a bağırıyorum. "Archer," diyorum tekrar tekrar, dünyam başıma yıkılırken. "Sen iyisin." Göğsüne sarılıyorum.

"Lanet olası pislik beni sırtımdan vurdu." Archer dişlerini gıcırdatıyor.

Çevresel görüşümde, kan Archer'ın vücudundan santimlerce uzakta. Çok fazla kan var. Hunter onu sırtından vurdu ve ne tür bir hasar verdiğini bilmeme imkân yok.

"Yardım çağırmaya gidiyorum." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elimi tutuyor. "Kal." Sanki bir mil koşmuş gibi nefes almaya çalışıyor.

Ciğerlerinden mi vurulmuş? Bu ölümcül mü?

"Tamam." Başımı salladım. "Lütfen beni bırakma. Beni bırakamazsın," diye yalvarıyorum ona. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Paloma." Yanağıma dokunmak için elini kaldırıyor ama sonra gözlerini kırıştırıyor ve gözleri bir daha açılmıyor.

"Archer?" Lütfen hayır. Nabzını hissetmek için elimi yakasının altına soktum. Ama ellerim o kadar kötü titriyor ki hiçbir şey hissedemiyorum. "Yapma. Beni bırakma." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Yeter dedim." Hunter beni kolumdan tutup kaldırdı. "O gitti. Ve Senatör seni geri istiyor." Ben kurtulmak için çabalarken o beni sokaktan eve doğru çekiyor.

Tekmeleyip çılgılık atarken bir şekilde bir yumruk atmaya başardım. Bıraktı ve ben de arabaya doğru koşma fırsatını değerlendirdim. Freya'nın telefonuna ulaşabilirsem yardım çağırabilirim. Hunter beni kapıya çarpmadan önce sürücü tarafına ulaştım. Başım arabaya çarpıyor ve yıldızlar görüyorum.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni." Beni boğazımdan kavradı. "Hadi gidelim."

Onu üstümden itiyorum, ama bu sefer o benim için hazır. Suratımın tam ortasına vurdu. Sokak baş aşağı dönüyor. Karanlık geceye dokunabilirmişim gibi hissediyorum. Başımı yana çevirdiğimde, arabanın diğer tarafında Archer'ın cansız bedenini görüyorum. Onu görmenin acısı göğsüme inen bir yumruk gibi geliyor. Archer olmadan, burada olmanın ne anlamı var?

Yıldızsız gökyüzü beni karşılamak için aşağı iniyor ve sonra her şey kararıyor.

BÖLÜM 34

TRISTAN HASTODIETON IG HT

GARDENYA

"Orospu çocuğu." Ellerimi yumruk yapıp bir limuzinin lastiğinin arkasına saklandım.

Cidden, bir el ateş ediliyor ve kimse kontrol etmeye ya da kimsenin yaralanmadığından emin olmaya gelmiyor. Hayır, neden gelsinler ki? Parti yapmakla çok meşguller. Tam da her şeyi gördüğümü sandığım anda, bu zengin piçlerin empati yoksunluğu beni bir kez daha şaşırtmayı başarıyor.

Zavallı Paloma.

Onu kurtarmak istiyorum. Hunter'ın ona ne yapacağını sadece Tanrı bilir. Hayatında yaşadığı onca şeyden sonra, daha fazla acıyı hak etmiyor. Tristan benden birkaç adım ötede ölüyor olmasaydı, ona yardım etmeye çalışırdım. Ama Tristan'ın hâlâ hayatta olma ihtimali yüzde bir bile olsa, bunu riske atamam. Hunter'la yüzleşmem ve güvenliği çağırmasına izin veremem. O lanet olası bir korkak. İhtimallerin artık kendi lehine olmadığını anladığı anda yardım isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Tristan'ı buradan çıkarmak için tek şansımız var.

Ben de sağduyulu davranıp Hunter'ın Paloma'yı eve geri götürmesini izledim. Yine Senatör'ün arkadaşları ve güvenlik görevlileri onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Sanki Paloma Hunter'ın omzunun üzerinden baygın bir şekilde değil de kendi rızasıyla içeri girmiş gibi davranıyorlar.

"Yola çıkıyorum." Jacob'ın kulağıma gelen sesi, bir şeyleri vurma isteğimi birkaç basamak aşağıya çekiyor.

Bir dakika sonra Tristan'ın spor Audi'sinin yanına yanaşıyor. Hem Paloma'nın hem de Hunter'ın görüş alanı dışında olduğundan emin olmak için Senatör'ün malikânesine doğru gizlice bir kez daha bakıyorum. Paloma içeri girdiğinde, muhtemelen bir sandalyeye bağlanmış halde, adamın dışarı çıkıp başladığı işi bitireceğinden hiç yok.

Jacob'a yardım etmek için beyaz minibüse koştum. Ama oraya Tristan çoktan arabanın arkasında yatıyordu, yarı ölü bir halde. Söyleyecek sözüm yok. Arabaya tırmandım ve nabzına baktım. Zayıftı ama oradaydı. Hâlâ yaşıyor. Gerçi onca kana bakınca ne kadar yaşayacağından emin olamıyorum.

"Yaranın üzerine baskı uygulamalıyız." Jacob sürücü koltuğuna oturur ve yola koyulur. "Onu nereye götürüyoruz? Onunla gelirsek hastane polisi arar mı? Bunun bir önemi var mı? Polisleri aramalı mıyız?"

"Elbette. Senatörün arkadaşlarını arayalım da işini bitirsinler." Jacob'ın dikiz aynasındaki yansımasına ters ters baktıktan sonra Tristan'a dönüp smokin gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum.

Giriş yarasını hissetmek için elimi altına kaydırduğımda ölü gibi duruyordu. Üzerine baskı uyguluyorum. Kanamayı durdurmak için önemli bir şey yapıp yapmadığımı söyleyemem ama denemeye devam ediyorum. Vücudu dokunulduğunda soğuk geliyor. Tristan'ın bu gece ölebileceği fikri beni ele geçiriyor ve aniden nefes alamıyorum.

"Gardenia," diye Jacob. " oluyor? O mu?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ölürse ne yapacağız?"

"Bunun bir risk olduğunu biliyorduk." Hamptons'dan çıkan ana yola saptı.

"Yaptık mı?" Sesimi yükseltiyorum. "O pisliklerin onu sırtından vuracağını biliyor muyduk?"

"Gardenya." Sesi inanılır gibi değil. "Bu intikam planı, Senatör'ü mahvetmek, asla bir oyun değildi. Tristan'ın bir çukurda ölüp gitmesi çok gerçek bir riskti."

"Konuşmayı kes." Dudaklarımı büzüyorum.

Evet, güçlü bir senatöre karşı gelmenin trajediyle sonuçlanabileceğini biliyordum. Ama Tristan'ın galip gelmeme ihtimalinin düşük olduğunu düşündüm, o kadar düşüktü ki Senatör onu oraya kimin koyduğunu, değer verdiği her şeyi kimin aldığını anlayana kadar yıllarca hapiste kalacaktı.

"O zaman ne yapacağız?" Kimse bizi kovalamıyor olsa da Jacob ayağını gaza dayamış durumda. "Fisher onu iyileştirebilir mi?"

"Hayır. Um." Tristan'ı kurtarabilecek tek çözümü bulmak için karanlık minibüsün etrafına bakıyorum. "Santino'yu aramanız gerekecek. Bize yardım edebilecek tek kişi Dr. Salvatore. Polisi aramayacaktır."

"Tamam. Bu iyi bir plan." Jacob başını sallar. "Şehir Bedford'dan daha yakın."

Telefonunu karıştırıyor, şeridinden çıkıyor. Neyse ki bu saatte yolda sadece biz varız. Rehberinde gezindikten sonra sonunda aramayı hoparlöre alıyor. Her çaldığında göğsümdeki panik büyüyor. Santino tek umudumuz.

Santino, "Bu iyi bir şey olamaz," diye cevap verir.

"Değil." Minibüsün arkasından sesleniyorum. "Archer vuruldu. O Hunter onu sırtından vurdu."

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Neredesin sen?"

"Yaklaşık kırk mil uzaktayız." Jacob dikiz aynasından bakışlarımı yakaladı. "Doktora ihtiyacı var."

"Tamam." Santino nefesini bırakır. "Donata'yı arayacağım. Onu hastanesinde görebilir. Sana bir iğne bırakacağım. Oraya vardığında doğruca arkadaki kamyon teslimat kapısına git. Yanaşır yanaşmaz tabelaları göreceksin."

"Anladım." Jacob telefona başını sallar.

"Sana bir doktor bulduk." Dikkatimi Tristan'a yönelttim. "Dayan biraz. Bu senin için böyle bitmeyecek. Duyuyor musun? Bu hiç adil değil." Güzel yüzüne bakarken avucumu onun yanına bastırmaya devam ediyorum. Bu haliyle bile gözüme hâlâ heybetli görünüyor. "Onun peşinden gitmek zorundaydın. Değil mi? Eğer o olmasaydı, Senatör'le olan bu iş aylar önce bitmiş olacaktı. Ve sen de burada olmazdın. Ölüyor olurdun."

Bu kadar aptal olduğu için ona kızgıyım. Neden erkekler sadece penisleriyle düşünür? Neden? Paloma'yla tanıştığı geceden beri hata üstüne hata yapıyor. Ve hepsi onu elinde tutmak istediği için. Eski hayatını unutacağını ve onunla sonsuza dek mutlu yaşayacağını düşünüyor. Ama bu bir hayal. Paloma, Senatör'ün ona ne yaptığını göremeyecek kadar zarar görmüştür. Babasının ne kadar soğukkanlı bir katil olduğunu asla göremeyecektir.

Tristan onun tarafından o kadar kör edilmiş ki; onun kendisini sevdiği gibi sevmeyebileceği fikrini bile kavrayamıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onun sadece onu sevdiğini bilmek için dahi olmaya gerek yok. Ve benimle birlikte yaşamının nefes almak kadar kolay olacağını göremeyecek kadar inatçı. Biz zaten bir aileyiz. Birlikte olsaydık, bağımız daha da güçlü olurdu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Jacob nihayet Midtown'daki özel bir hastaneye giriyor. Teslimat kapısında bekleyen beyaz önlüklü Dr. Donata Salvatore'yi gördüğüm anda tüm vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor. İşte bu kadar. Eğer Donata onu kurtaramazsa. Onu sonsuza dek kaybedeceğim. Sevgimle onu canlandırmak için umutsuz bir çabayla Tristan'ın bedenine sarılıyorum. Ama o hareket etmiyor. Ve çok soğuk.

"Gardenya," diyor Jacob omuzlarımı kavrarken kulağıma nazikçe. "Bırak işlerini yapınlar."

Tristan'ın baygın bedenine bir süre daha sarılıyorum, sonra Jacob'ın beni yavaşça minibüsten çıkarmasına ve kucağına almasına izin veriyorum. Tristan'ın soğuk cansız bedenine kıyasla onun vücudu sıcak geliyor.

"Neden hareket etmiyor?" Yüzümü göğsüne gömdüm.

"Çok kan kaybetti." Beni daha sıkı tutuyor. "Gardenia, Freya'yı aramalıyız."

"Biliyorum." Hıçkırarak ağlıyorum. "Bizi tam da bu konuda uyarmıştı. Senatör'e karşı yapılan planın Tristan'ın bir şekilde ölmesine yol açacağını biliyordu, tıpkı babasına olduğu gibi. Ona yardım etmeye hayır demeliydik. Yardım etmeyi kabul etmemiş olsaydık burada olmazdı."

"Bu senin hatan değil Gardenia. Tristan buraya tek başına gelirdi. Bunu sen de biliyorsun." Başımın üstünü öpüyor. "Atlatacaktır. Artık pes etmeyecek kadar inatçı."

"Zavallı Freya Teyze. Ona oğlunun öldüğünü söyleyen kişi ben olamam... yine. Bunu zaten yaşadı. Hiç kimse hayatındaki en önemli iki insanı gömmek zorunda kalmamalı." Jacob'a bakmak için geri çekildim.

Ela gözlerindeki şefkat beni rahatlatıyor. Ve yanımda olmasının ona acı verdiğini bildiğim halde ondan benim için burada olmasını istediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Bizimle Amerika'ya dönmesi için ona yalvardığım için asla pişman olmayacağım. Geçen hafta bana ve babama İngiltere'de kalmak istediğini söylediğinde kendimi kaybettim. Onsuz bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum. O benim kayam.

"Burada olmana sevindim." Gülümsemeye çalışıyorum ama vücuduma yayılan hüznün onu hemen silip süpürüyor.

"Ben de." Bakışları bir anlığına ağızma kayarken nefesini bırakıyor.

Ona istediğini verebilmeyi dileyerek iki elimle gömleğini yumrukluyorum. "Önce babamı aramalıyız. Freya Teyze'ye haberi nasıl vereceğini bilir."

"Evet, yapalım." İçimdeki kargaşanın dağıldığını hissettiğim bir noktaya kadar onun dinginliği bulaşıcı. Kollarını iki yanına indiriyor ve telefonunu almak için sürücü koltuğuna doğru yürüyor. Ekranı dokunuyor ve telefon çalarken aramızda tutuyor.

"Jacob, neredesin?" Babam cevap verir.

"Baba, Tristan vuruldu," diye geveliyorum. Ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama söylediğim her şey hıçkırıklar arasında ve tiz bir sesle çıkıyor.

"Tamam." Jacob beni kucaklıyor ve sonra şöyle diyor: "Şu anda ameliyatta. Dr. Salvatore onunla bizzat ilgileniyor. Sana bir iğne bırakacağım. Acelesi yok. Saatler süreceğini söyledi. Gelebildiğin zaman gel."

"Tanrım." Babam hoparlöre doğru nefes alıyor. "Ne kadar kötü?"

"Sırtından vuruldu, baba." Jacob'dan uzaklaşıyorum. "Durum kötü. Olabildiğince kötü. Çok soğuktu. Sanki ölmüş gibiydi."

"Ama değildi." Jacob benden uzaklaşıyor ve babama bu gece olan her şeyi anlatmaya devam ediyor.

Tristan bizi dinleseydi ve Paloma'nın peşinden tek başına gitmeseydi, bu karmaşanın içinde olmazdı. Ama hayır, ondan hiçbir şey istememiş olmasına rağmen gidip onu kurtarması, onun için kahramanı oynaması gerekiyordu. Midemde öfke dönüyor. Tüm bunlar onun suçu. Şimdiye kadar Senatör'ün Tristan'ın babasını öldürdüğünü bilmemesine imkân yok.

Peki neden Tristan'la sahil evinden ayrıldı? Planı neydi? Onunla kaçmak mı? Sonra ne olacaktı? Noel'de katil babasını ziyaret edecekti. Doğum gününü plajda geçirmek. Hay sikeyim. Tristan'la bir gelecekleri olduğunu nasıl düşünebilir ki? Babası lanet bir katil.

Babamla telefonu kapattıktan sonra Jacob'a "Onu görmek istiyorum," diyorum.

"Donata bekleyebileceğimiz bir oda olduğunu söyledi. Gel hadi." Kolunu bana doladı ve beni içeri götürdü.

Hastane tam bir labirent. Ya Jacob buraya daha önce gelmiş ya da Donata ona nereye gideceğine dair özel talimatlar vermiş. Beni bir banyoya çekiyor ve lavaboya götürüyor. Aşağı bakana kadar neden yıkanmamız gerektiği konusunda kafam karıştı. Sabun alırken ellerimi ellerinin arasına aldı. Sonra dikkatlice, yapışmış kanı eritmek için kollarımın her yerine köpük sürmeye başlıyor. Gözyaşlarımı durduramıyorum. Bu yüzden, lavaboda yükselen kanlı suya bakarken istediğini yapmasına izin veriyorum.

"Minibüs," diyorum.

"Ben hallederim. Halıyı değiştirmek daha kolay olur." Kaşları çatılmadan önce bir anlığına gülümsüyor. O da endişeli ama bunu asla belli etmiyor.

Uzun bir uğraştan sonra kendimizi kafeteryada buluyoruz. O saatte sadece biz ve bir aile daha vardı. Jacob bize bir masa buldu ve

kahveyi tatmak. Sadece bir şeyler hissetmek için içiyorum. Tristan'ı aldıklarından beri her şey hissizleşti.

"Başaracak. Düşündüğünden daha kısa sürede ona her gün işkence edebileceksin." Jacob kollarını dizlerine dayayarak karşımda oturuyor. "Freya buraya geldiğinde sakın kalmaya çalış. Olur mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ben sakınım."

"Gözlerindeki bakışı biliyorum." İki kaşını da kaldırıyor. "Kızgınsın. Ve bunun için kimi suçladığınızı bildiğimden oldukça eminim."

"Onunla tanıştığı andan itibaren her şey kötüye gitti." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve sen de bunu biliyorsun."

"Onun yerine seçim yapamazsın," diye kestirip atıyor.

"O tehlikeli biri. Belki de babasından daha tehlikeli. Tristan'ı parmağında oynatıyor. Ve ona zarar verdiğini umursamıyor. Onun kafasını karıştırıyor." Bir nefes çekiyorum. "Onun güzelliği gözlerini kör etmiş ve..." Kelimede boğulmamak için yutkunuyorum. "Ve tüm o seks. Onu olduğu gibi görmüyor."

"O da ona aşık." Jacob sandalyesine geri oturur. "Ve eğer ona karşı hissettiklerini bir saniyeliğine bir kenara bırakabilirsen, bunu sen de göreceksin. Bırak öyle kalsın. Her ne düşünüyorsan, düşünme."

"Bu da ne demek oluyor?" Başka tarafa bakıyorum.

"Bir şeyler planlıyorsun." Uzun parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Ve dudaklarını büktüğüne bakılırsa, uyandığında Tristan'ı çok kızdıracak bir şey olduğunu biliyorum."

Haksız değil. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. Ama mesele şu ki, Tristan'ın yardımımıza ihtiyacı var. Korkunç ve her şeye gücü yeten biri olsa da şu anda ölüyor. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde savunmasız. Senatör işi bitirmesi için herhangi birini gönderebilir. Tristan'ın yolundan çekilmesiyle Freya, hatta babam, Jacob ve ben, sırf onun güven çemberinde olduğumuz için sıradayız. O pisliğin aileme zarar vermesine izin veremem.

Ama Jacob bunu anlamıyor. Paloma'yı kışkandığımı düşünüyor. Evet belki, ama bu konunun dışında. İyileşirken Tristan'ı güvende tutmak bize bağlı. Tabii hayatta kalırsa. Gözlerimde yaşlar birikiyor. Kaynar kahveden bir yudum alıyorum ve beni yakması ya da tadının bok gibi olması umurumda bile değil. Acı tadı, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden hüzünden daha iyi.

İki saat sonra Freya Teyze ve babam geldi. Beklendiği gibi, bu haberle yıkıldı. Ayağa fırladım ve ona sarılmak için acele ettim.

"Olay olur olmaz aramalıydın," diye beni uyarıyor, sonra üstümün ve kotumun haline bakıp nefesi kesiliyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Bu benim değil." Gözlerim yaşardı. "Aramadığımız için çok üzgünüm. Korkunçtu. Onları evden çıkarken gördüm, Tristan ve Paloma'yı. Tristan'ın onun için çok korktuğunu söyleyebilirim. Ama tabii ki arabaya binip gidemediler. Bunun yerine öpüşmenin mükemmel bir fikir olduğuna karar verdiler." Yüzümün yan tarafını ovuyorum. "Hunter dışarı çıktı. Orada durup gülümsedim çünkü Tristan'ın onu bir kez daha döveceğini düşünmüştüm. Ama sonra bir silah çıkardı ve onlara ateş etti."

"Paloma yaralandı mı?" Freya Teyze eliyle ağzını kapatıyor. "Nerede o?"

"Hayır, o yaralı değil." Göğsümdeki acıyı hafifletmek için nefes alıyorum. "Tristan onun için kurşunu yedi. O yere düştükten sonra, eski erkek arkadaşıyla birlikte içeri girdi."

Freya Teyze, Jacob'a Paloma'nın Hunter'la bir yere gideceğine inanamıyormuş gibi, sanki onu bilerek geride bırakmışım gibi bir bakış atıyor. Jacob onun ne demek istediğini anlıyor ve hemen beni düzeltiyor. "Kendi isteğiyle gitmedi. Ama onun için geri dönemezdik. Tristan'ın acil yardıma ihtiyacı vardı. Önceliğimiz o."

"Aynen öyle. Ailesiyle birlikte." Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

"O adam doğru değil Gardenia," diyor babam. "Onun için aileden biri olsa bile, tehlikeli biri."

"Baba, yapabileceğimiz bir şey yoktu. Adamın silahı vardı." Ona ters ters baktım. "Onu almasına ben izin vermedim ki. Başka seçeneğim yoktu."

"Bunu biliyorlar." Jacob ellerini kaldırır. "Onun burada olmaması senin suçun değil. Tamam mı?"

Benim hatam sayılır. Paloma'ya yardım etmek için zamanım vardı. İkimiz birlikte Hunter'ın elinden silahı alabilirdik. Ya da en azından Jacob'ın yardımımıza gelmesine yetecek kadar dikkatini dağıtabilir ve belki de minibüsüyle onu vurabilirdik.

"Olan oldu." Babam kolunu bana doladı. "Tristan ameliyattan çıktıktan sonra bir şeyler düşünüyoruz."

"Ona söyleyecek, baba." Yüzümü ona döndüm. "Eğer Tristan Paloma'ya gerçekte kim olduğunu söylediye, Paloma da babasına söyleyecektir. Ya da belki zaten biliyordur. Yoksa neden Hunter'a onu vurup öldürmesini söylesin?"

"Belki de sadece kıskanmıştır." Jacob başının arkasını ovuşturuyor. "Yani, Tristan araya girene kadar resmen erkek arkadaşı."

"Peki ya Senatör'ün emirlerini uyguluyorsa?" Ben soruyorum.

"Biliyorum." Babam başını sallayarak Freya Teyze'nin bakışlarıyla buluşur. "Senatörün bildiğini varsaymak zorundayız. Senin için geldiğini varsaymak zorundayız."

"Anlıyorum." Freya Teyze kendine sarılır. "Oğlumu İngiltere'ye geri götürüyorum. Burada bir gün daha geçirmesini istemiyorum. Buraya gelmesinin bir hata olduğunu biliyordum." Gözlerini kırıştırıyor ve yağlı gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Peki ne yapacağız?" Jacob kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Tristan tekrar saklanma fikrinden nefret edecek." Babam alnındaki kırışıklıkları ovuşturuyor. "Ama kendisi karar veremezken başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Ya da bu konuda savaşmak." Yanağımı siliyorum, Tristan'ı bu hastanede bir yerlerde baygın ve yaşam savaşı verirken hayal etmemeye çalışıyorum.

Jacob bana bakıyor. Beni bu kadar iyi tanımasından, çoktan bir plan yaptığımı bilmesinden nefret ediyorum. Ama bunun için tüm övgüyü ben alamam. Tristan ve ben bunu aylar önce Freya Teyze ile yaptığı bir tartışmadan sonra konuştuk. Buraya yaptığı yolculuğun sadece iki şekilde sona erebileceğini biliyordu; onun ölümüyle. Ya da Senatör'ün ölümüyle. Ama Tristan o kadar inatçıydı ki, mükemmel bir şekilde düzenlediği intikam planının Senatör'ün her şeyi kaybetmesiyle sonuçlanmayacağı bir sonucu düşünemiyordu. Tıpkı Tristan'ın istediği gibi.

Ve şimdi buradayız. Tristan her şeyini kaybetmek üzere olan kişi. Hayatını, karısını, ailesini. Bu gece gitmeliyiz - tercihen Senatör, Archer'ın Tristan Sallows olduğunu, düşmanın oğlunun etini almak için burada olduğunu anlamadan önce.

"Planın nedir, Gardenia?" Jacob başını eğerek bir tür yalan makinesi gibi yüz hatlarımı inceliyor.

Arkasına bakıyorum ve kapının yanında Donata'yı görüyorum. "O burada." Onu karşılamak için acele ediyorum. "O nasıl?"

"Bildiğiniz gibi çok kan kaybetti." Yorgun ve endişeli görünüyor. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama daha fazla kana ihtiyacımız var."

"Benimkini al." Freya Teyze yanaklarını silerek içeri girer. "Gerekirse hepsini al."

"Teşekkür ederim." Donata gülümsüyor.

"O Archer'ın annesi," diyorum. "O bir eşleşme."

"Onu ne kadar çabuk taşıyabiliriz?" Babam gruba katılıyor ve bayılacakmış gibi görünen Freya Teyze'nin koluna giriyor.

Yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum. Tristan henüz on yaşındayken de benzer bir şey yaşamak zorunda kalmıştı. Yangına yakalanmak onu neredeyse öldürüyordu. Şimdi, yirmi yıl sonra.

O şerefsiz yüzünden aynı acıyı tekrar yaşayacaktı. Tristan, Senatör'ün yıllarını utanç içinde ve hiçbir şey yapmadan geçirmesini istiyordu. Ama Senatörü durdurmanın tek yolu onu öldürmekti.

"Hastanemiz en son teknolojiye sahip. Archer en iyi bakımı alıyor. Size söz veriyorum." Donata'nın bakışları, yüzünde tanıdık bir ifade belirene kadar grubun üzerinde geziniyor. "Onu ülke dışına götürmek istiyorsunuz, değil mi? Daha iyi bir tıbbi bakım aradığınız için değil."

"Santino sana söyledi mi?" Ben sordum.

"Yaptı. Aşağı yukarı." Ellerini beyaz ceketinin ceplerine sokuyor. "Birkaç detayı atladi. Ama ana fikri anladım. Archer güvende değil." Odayı tekrar tarıyor. "Karısı nerede?"

"O gelmiyor." Başımı sallıyorum. "Ama annesi onun yerine karar verebilir, değil mi? Kalmasına ya da gitmesine?"

"Elbette." Gülümsemesi Freya Teyze için sempati dolu. "Onu İngiltere'ye geri götürmek istediğinizi varsayıyorum. Ama doktoru olarak benim tavsiyem onu götürmemeniz. Helikopter kullansanız bile bu çok riskli. Bu süreçte ölebilir."

Freya Teyze sessizce babasının omzuna yaslanarak ağlıyor. Babam çenesini sıkıyor ve sonra sorar: "Güvenli bir şekilde taburcu olması ne kadar sürer?"

"Fiziksel olarak çok iyi durumda ve genç. Bu yüzden iyileşmesi için en az iki ay diyebilirim. Kurşun herhangi bir organa isabet etmemiş. Şanslıydı. Ancak bacaklarının tam işlevini yeniden kazanması biraz zaman alacak."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bir daha yürüyemeyebilir mi?"

"Bu da bir olasılık." Dudağını ısırtıyor, sonra dikkatini Freya Teyze'ye çeviriyor. "İzin verirseniz, Archer'ın bana ihtiyacı var. Ve kana ihtiyacı var. Hazır mısınız?"

"Evet." Freya Teyze derin bir nefes alır. "Ben hazırım."

Jacob'la bakışıyoruz. Sanki çılgınca bir şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. "Gitmeden önce, Dr. Salvatore. Bir iyiliğe ihtiyacımız var."

"Elbette, ne olursa. Santino'nun bir arkadaşı benim de arkadaşımdır." Gülümsüyor.

Tristan'ı kurtarmak için ameliyatta geçirdiği saatlere rağmen, bize yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı. Melek yüz hatları bana mucizelerin gerçekleşebileceğini hatırlatıyor. Senatörle olan bu savaş henüz bitmedi.

"Çocuklar, beni dinleyin." Önce babama sonra da Freya Teyze'ye baktım. "Babamın dediği gibi, Senatör'ün her şeyi bildiğini varsaymamız gerekiyor. New York'a gelmeden önceki gece Tristan'ın ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

"O gece pek çok şey söyledi Gardenia." Jacob beni izliyor.

"Doğru." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Eğer işler yolunda gitmezse. Eğer tehlikede olursak, en başa dönmeliymişiz." Nefes alıyorum. "İşte bu kadar. Hepimiz tehlikedeyiz. Şimdi onun hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak zorundayız." Tristan'ın bunun için benden nefret edeceğinden eminim. Özellikle de Paloma bu haberle yıkılacağı için. Ama başka ne seçeneğimiz var ki? "Tristan bu gece ölmek zorunda."

BÖLÜM 35

SİZİN BİR L İ A R . . . A N D A F İ L L E R

PALOMA

Yer, yüzümden birkaç metre uzağa sığıyor. Bir an için nerede olduğumu ya da neden birinin omzunda asılı olduğumu hatırlayamıyorum. Ama sonra her şey geri geliyor. Archer yaralandı. Bana ihtiyacı var.

"Bırak beni." Hunter'ın beni tutmasına karşı mücadele ediyorum.

Uzun adımlarla fuayeyi geçiyor. Başımı kaldırdığımda birkaç misafirin bana baktığını görüyorum. Ürkmediler bile. Bırakın bana yardım etmeye çalışmayı. Hâlâ bir denizaltı gibi giyinmişim. Onlara göre Hunter benim Dom'um ve beni isteğim dışında taşımak da dahil olmak üzere istediği her şeyi yapma hakkına sahip.

Kim bu insanlar? Babam nasıl oldu da siyah kuğu gibi giyinmiş denizaltılarla seks partileri yapan yüzlerce insan tanıdı? Bunca yıl nasıl bu kadar kör olabildim? Babam sandığım gibi biri değilmiş. Onurlu, düzgün ya da sevgi dolu biri değil. Sanırım bunların hepsini kafamda ben uydurdum. Onun sevgi dolu baba imajına sarıldım çünkü gerçeği görmekten çok korkuyordum. Ama artık gerçek yüzünü gösterdiğine göre, mükemmel mutlu bir aileymişiz gibi davranmaya devam edemem.

Hunter yemek odasından geçip doğruca mutfığa yöneldi. Kilere giden merdivenlerden inmeye başladığında nasıl olduysa kafasına dirsek atmayı başarıyorum. Beni bırakıyor ve ben de yolun geri kalanını dizlerimin üzerine düşerek tamamlıyorum.

Acı bacağıma vuruyor ve onunla birlikte zihnimde bir sürü görüntü titreşiyor. Karanlık bir sokak, kirli bir çöp konteyneri ve kızgın suratlı bir adam. Sanki kâbuslarım zihnimi ele geçiriyor. Rüyayı iyi bilirim. Bu

Küçüklüğümden beri aynı korkuyu yaşıyorum. Bu gece terörlerinin beni gecenin bir yarısı uyandırmadığı bir zamanı hatırlamıyorum.

Yıllar geçtikçe Sole bana bu görüntüleri zihnimden nasıl çıkaracağımı öğretti. Şimdi bunu yapıyorum, kendimi her karanlık düşünceyi pürüzsüz bir yüzeyden soyarken ve sonra onları hayali bir çöp kutusuna atarken hayal ediyorum. Zihinsel egzersizi bitirdiğimde, etrafımı net bir şekilde görebiliyorum. Merdivenlerin dibindeyim, kiler odasının hemen dışındayım. Dizim zonkluyor ama hızlı bir vücut taraması bana herhangi bir kırık kemiğim ya da ciddi bir kesiğim olmadığını söylüyor.

Kafamı kaldırdığımda Hunter üzerimde yükseliyordu. Kâbuslarımdaki kızgın suratlı adam gibi beni çekiştirip kendine doğru çekiyor. Loş ışıktaki yüz hatlarını göremiyorum ama sıcak nefesini üzerimde hissedebiliyorum. Onun gibi birine karşı hislerim olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Beni nasıl bu kadar kolay manipüle edebilmişti? Ağabeyim Hunter'a sadece babam emrettiği için aşık olduğumu söylerken haklı mıydı?

Şimdi ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi biliyorum. O zamanlar onun sevgisini arzuluyordum çünkü yalnızdım, çünkü hayatımda birine ihtiyacım vardı. Ama gerçek aşk zorla elde edilebilecek bir şey değildir. Onunla geçirdiğim onca yıldan sonra bile, onu asla gerçekten sevmedim. Archer'ı sevdiğim gibi değil. Onun için hissettiklerim tüm mantığın ötesinde. Archer'ı tüm varlığımla seviyorum, ölçünün ya da mantığın ötesinde. Archer aynı anda her şeydir; aşk ve nefret, acı ve zevk, kaos ve sakinlik. Beni çağıran derin, derin suları olan uçsuz bucaksız bir okyanus gibi.

Seni seviyorum, Archer.

O karşılık vermemiş olsa bile, daha önce o üç kelimeyi söylediğimde, onun da beni sevdiğini biliyordum. Bu yüzden benim için geldi, bu yüzden beni buradan çıkarmak için hayatını riske attı. O da beni benim onu sevdiğim kadar seviyor.

Archer, lütfen ölme. Sensiz hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

"Hadi. Gidelim." Hunter kolumu daha sıkı kavlıyor, dudaklarını yanağımda ve ağzımın kenarında gezdiriyor.

"Dokunma bana." Boğazımın arkasında safra tadı alıyorum.

"Merak etme tatlım. Zamanımız sandığından daha çabuk gelecek." Hunter dudaklarını dudaklarıma öyle sert bastırıyor ki, dişlerim alt dudağıma kesiyor.

Geri çekildi ve ben de yüzüne bir yumruk attım. "Beni iğrendiriyorsun. Archer'ı sırtından vurdun, seni lanet olası korkak," diye bağıryorum ona.

"Şşş." Elini ağzıma kapattı, beni belimden tutup kaldırdı ve kiler odasına itti. "Bunu hak etmişti. Ve bunu biliyorsun. O zamandan beri

Geldiğinden beri başımın belası oldu. Seni benden aldı. Sen benimdin."

"Onu öldürmek zorunda değildin," diye bağırıyorum ona. "Ve ben asla senin olmadım. Benim için geri gelecek. Ve döndüğünde, bunu sana ödetecek."

"Yeter." Babam içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. "Ne oldu böyle?"

"Onu geri getirmemi sen istedin." Hunter beni işaret ediyor. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Archer'ı o öldürdü." Hunter'a saldırdım, yumrukladım ve tırmaladım.

"Yeter dedim." Babam kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. "Git öldüğünden emin ol ve cesetten kurtul." Babamın soğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Hunter gidene kadar bekliyor, sonra bana dönüyor. "Sana söylemiştim. O adama geri dönmek zorunda değildin."

"Archer benim kocam. Ve onu seviyorum. Beni burada tutamazsın. Benim için gelecektir." Yanaklarımı siliyorum ve ellerimin onun kanıyla kaplı olduğunu fark ediyorum.

Tekrarlayan kâbusumdan parçalar kafamda titreşirken ona dik dik bakıyorum. En son karabasan gördüğümde bu yana çok uzun zaman geçmişti. Ama Archer'ı asfaltta baygın, kan kaybından ölürken görmek, rüyalarımındaki tüm o korkunç sahnelerin kilidini açmış gibi görünüyor. Karanlık gölgeler ve yüzler gittikçe netleşiyor.

"Benimle kalıyorsun ve bu son sözüm Paloma." Babam gitmeye hazırlanıyor. "Artık bana emir veremezsin. Sen bir yalancısın." Ona ters ters bakıyorum.

tüm hor görmelerimle. Archer'ın babasına yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Bir adamı öldürdü ve ondan her şeyini çaldı. "Ve bir katil."

"Az önce ne dedin sen?" Babam eli kapının kolunda durdu.

Bana bakmak için döndüğünde, gölgeler yüzünde dans ediyor ve onu tehditkâr gösteriyor. Bu gerçek o. Açgözlülüğünü yatıştırmak için öldürmeye hazır bir adam.

"Senden nefret ediyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Onun babasını öldürdün. Peki ne için?" Elimle üst katı işaret ediyorum. "Para için mi? Seks partileri mi? Ne için? Bir insan hayatından daha önemli ne olabilir?"

"Her şeyi." Sesini beni ürküten bir gürültüye yükseltiyor. Gözlerindeki öfke bir adım geri atmama neden oluyor. Bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Bizim dünyamızda hayatta kalmak için neler gerektiği hakkında hiçbir fikrin yok. Sen şımarık ve kırılgansın. Seni korumak için neler yapmak zorunda kaldığımı asla bilemezsin."

"Ne yaptığını biliyorum." Yutkunuyorum. "Archer'ın babasını öldürdün. Yakında bir gün, öyle ya da böyle işlediğin suçların hesabını vereceksin. Archer sana bunu ödetecek."

Babam yüzüme sert bir tokat attı. Tökezleyerek geri çekiliyorum ama saçlarımdan tutup beni şarap rafına çarpıyor. Şişeler devrildi ve çimento zemine çarptı. Kırmızı sıvı, cam parçalarıyla birlikte her yere sıçırıyor. Kabuslarımdan başka görüntüler kafamda titreşiyor. Şarap bana doğru yaklaşıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama yine de bale ayakkabılarıma ulaşıyor ve onları lekeliyor. Kana bakarken ellerim titriyor.

"Sana bir kızın hayal edebileceği her şeyi verdim; birinci sınıf bir eğitim, en iyi öğretmenler, en son modalar, nadir elmaslar, bir malikane." Nefes almak için durdu ve yüzüme doğru bağırdı, "Seni Kuğu Kraliçesi yaptım."

"Bunların hiçbirini istemedim." Aslında tek istediğim onun sevgisiydi. Onun için en iyi dansçı olmak için canımı dişime taktım.

"Ve aldığım ödeme bu mu?" Sanki kırık camlar benim suçummuş gibi beni ve etrafımdaki dağınıklığı işaret ediyor. "Ben senin babanı, Paloma. Anlıyor musun? Bana saygı göstereceksin." Kolumdan tutup beni yerden kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakabiliyorum. Sonra parmaklarını boğazıma doladı. "Annene çok benziyorsun. Onun gibi olmayacağını ummuştum. Ama yanılmışım." Nefesim kesilene kadar sıkıyor. "Archer kim? Sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Onun babasını öldürdün," diyorum, ama kelimelerim zar zor duyuluyor. "Archer Edward'ın oğlu mu?" Beni serbest bırakıyor.

Dizim altımdan çıktı. Yere düşünüyorum, öksürüyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum. Bir parçam babamın her şeyi inkâr edeceğini umuyordu. Bana her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu, asla bir can almayacağını söyleyecekti. Ama bunun yerine, üzerimde yükseliyor, bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. Ve fark ettim ki, babam böyle çalışıyor. Her zaman kendi eksikliklerini başkalarına yüklemenin bir yolunu arar. Bunu hep biliyordum ama görmek çok acı veriyordu. Ama bu sefer çok ileri gitti. Soğukkanlılıkla bir adamı öldürdü. Görmezden gelmek ve karşımdaki adam tam bir canavar değilmiş gibi davranmak imkânsız.

Babası evini ateşe verip hepsini ölüme terk ettiğinde Archer sadece on yaşındaydı. Babam çekip gitmiş ve her şeyin yanmasına izin vermiş. Ne tür bir canavar bunu yapar?

"Demek Tristan Sallows etinin karşılığını almak için geri döndü, öyle mi?" Bir kahkaha atar.

Tristan mı? Onunla ilk tanıştığımnda Freya ona böyle sesleniyordu. Daha sonra ona Archer demeye başladı ama Tristan ismini kullandığına eminim. Yani Archer'ın gerçek adı bu mu? Tristan.

"Archer geldiğinden beri yaptığı her hareket şimdi mantıklı geliyor." Babam bulmacanın parçalarını bir araya getirirken kendi kendine başını sallıyor. "O gelene kadar mafya kumar oynamama izin veriyordu. Nereye dönsem, büyük Archer'ın günü kurtarmak için orada olmasının tesadüf olduğunu sanıyordum. Evimizi aldı. Seni benden aldı. Bundan sonra ne yapmayı planlıyordu?" Bakışlarımla buluştu. "Şimdi etik komitesinin ve partinin beni istifa ettirmek için neden bu kadar acele ettiğini anlıyorum. O yaptı. Muhtemelen onlara rüşvet verdi. Peşime düşmeye cüret ettiler çünkü onları buna o zorladı."

"Seni hapse gönderecek. Ve yaptıklarının bedelini ödecek," diye geveledim.

"Öyle mi? Başından beri planı bu muydu?" Kaşlarını çatıyor. "Başarısız oldu. Tıpkı babası gibi, işi bitirmek için gerekenleri yapacak cesarete sahip değil. Bana ulaşmak için ayları vardı ama başaramadı."

Archer babamın peşinden gelmedi, bunu yapamayacağı değil, onu affetmek istediği için, benim için. Archer babamı mahvetmeyi bana olan sevgisinden dolayı bitirmedi. Yasak kanattaki sözleri şimdi anlam kazandı. Öfkesini bir kenara bırakmasını istemem için bana yalvardı. O zamanlar benden ne istediğini anlamamıştım. Archer beni incitmek istemiyordu. Babamı hapiste görmenin beni öldüreceğini biliyordu.

O zaman neden bana tüm gerçeği anlatmadı? Kanlı ellerime, yerdeki kırık camlara ve babamın gözlerindeki karanlığa bakıyorum. Archer bana gerçeği söyleyemeyeceğini biliyordu çünkü ona inanmazdım. Babamın tarafını tutardım. Bu geceye kadar babamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdi onu görüyorum. Onun her zaman olduğu gibi bir canavar olduğunu görüyorum.

"Ben kazandım." Babam kıkırdıyor. "Biraz da şansla, Hunter Archer sorunumu çoktan halletti." Sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Ama daha fazla soru soramadan Hunter içeri dalıyor.

Hunter'ın beti benzi atmış ve tedirgin. "O gitti." Kapıyı çarparak kapatır. "O pisliğin lanet bir kediden daha fazla canı var. Gitmiş."

"Ne demek gitti?" Babam elini yumruk yaptı.

"Arabası hâlâ orada. Kanı da. Ama lanet Archer gitmiş. Onu daha önce bıraktığımızda öldüğünden emindim." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Neden ölmüyor?"

"Silah nerede?" Babam soruyor.

"Al." Hunter smokin ceketinin içine uzanıyor ve güvenliğimizi hiç umursamadan silahı sağa sola sallıyor. "Bir kereden fazla ateş etmeliydim. Ama komşuların dışarı çıkıp dedikodu yapmasından korktum."

"Onu vurduğunu gören oldu mu?" Babam cam parçalarının etrafından dolanır ve cam muhafazanın dışında ona katılır.

"Hayır, sana söyledim. Dikkatliydim." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Sokağın aşağısındaydık. Kimse görmedi. Tek bir atıştı. İnsanların ne olduğunu anladığını sanmıyorum." Biraz düşündü, sonra gözleri kocaman açıldı. "Belki ben gittikten sonra güvenlik görevlileri dışarı çıktı ve onu gördü?"

Babam nefesini bırakır. "Onlarla kontrol edeceğim." Başını Hunter'a doğru eğdi. "Silahı sil ve ofisimdeki kasaya bırak. Arabadan kurtul. Bir çukura falan atın, umurumda değil. Kanı da temizle. Archer'ın burada olduğunu kimse bilmemeli. Anladın mı?"

"Evet." Hunter hızlı hızlı göz kırparak başını sallıyor. "Anlıyorum." Gitmeye hazırlanıyor, sonra durup bana bakıyor. "Peki ya o?"

"O seni ilgilendirmez," diye kestirip atıyor babam.

"Onu bana söz vermiştin." Hunter dudağını sıkı bir çizgi halinde büzdü. "Söylediğin her şeyi yaptım. Benimle evlenmesi gerekiyordu."

Babam beni ilk kez açık artırmayla satışa çıkarmamış olabilir mi? Hunter'a söz vermişti. Neyin karşılığında? Sarsılmaz sadakat mi?

"Şu anda daha büyük sorunlarımız var." Babam ona ters ters baktı. "Edward'ın oğlunun gerçekten gittiğinden emin olmalıyız. Sikinin durumu hakkında daha sonra endişelenebilirsin. Şimdilik şu lanet pisliğini temizlemen, sonra da eve gidip bir süre ortalıkta görünmemen gerekiyor. Gerisini ben hallederim."

"Edward'ın oğlu kim?" Hunter gözlerini kısarak bana baktı, sonra babama döndü. "Seni ilgilendirmez. Git hadi." Babam kapıya doğru işaret etti.

Hunter gözlerinde açgözlülükle bana bakarken birkaç nefes boyunca orada duruyor. Sonunda başını sallayarak kabul ediyor ve tekrar gidiyor. Babam elleri kalçalarında öfkeyle duruyor ve bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi kapıya bakıyor. Ben hâlâ yerdeyim, ani bir hareket yaparsam babama Hunter içeri girmeden önce onu suçladığımı hatırlatacağımdan korkuyorum

Archer'ın babasını öldürmekten. Ve ona bildiğim her şeyi anlatmadığımı, mesela ona kimin yardım ettiğini.

Babam o kadar dalgın ki, yavaşça ayağa kalktığımı fark etmiyor. Daha önce merdivenden düştüğüm için dizim zonklıyor ama görmezden geliyorum - bu sürekli acıya alışkınım. Gidecek hiçbir yerim yok, yardım isteyebileceğim kimse de yok. Ama belki şehre geri dönebilirim, Caterina ve Rex bana yardım edebilirler. Sadece buradan çıkmam ve belki de dışarıda park etmiş arabalardan birini almam gerekiyor.

Lekeli ayakkabılarıma bakıyorum ve yine kâbuslarımdan birinden bir anı zihnimde titreşiyor. Rüyalarımın aslında rüya değil, kırık dökük anılar olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama neyin anıları? Annem bir araba kazasında öldüğünde çok küçüktüm. Onunla ilgili herhangi bir anı imkansız olurdu. Yüzünü bile bilmiyorum. Çünkü babam bu konuda da yalan söyledi. Her konuda yalan söyler. Ellerimi yumrukladım. Bunu daha önce nasıl görmedim?

Yavaşça, mutfak merdivenlerine açılan kapıya doğru bir adım atmaya çalışıyorum. Babam loş odada hâlâ hiçbir şeye bakmıyor. Denemek zorundayım. Tüm vücudum korkuyla titriyor ama denemek zorundayım. Bir sonraki adımda koşmaya başladım. "Paloma," diye sesleniyor babam , ama ben çoktan mutfağa girmişim bile. personelin arasından geçip arka kapıya doğru ilerliyorum.

Serin hava yüzüme çarpıyor ve bunu yapabileceğimi biliyorum. Babamdan sonsuza dek kaçabilirim. Onun küçük tatlı kızı olmaya devam edemem, tıpkı müzik kutusundaki minik bir dansçı gibi, sadece onun için çizilen yolda dönüp dururum

-İleri geri. Ve ileri geri. Hiçbir yere gitmeden. Sadece babamın kendi eğlencesi için dans ederdim.

Çimenleri geçip sahile doğru ilerliyorum ve planımı biraz değiştiriyorum. Şimdilik, ışıkları yanan başka bir ev görene kadar koşabilirim. Belki benim için polisi ararlar ve babamı uzak tutarlar. Belki ödünç alabileceğim bir arabaları vardır. Acınası bir plan ama tek şey bu. Öyle ya da böyle, hayatta kalmalı ve Archer'ı bulmalıyım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Onu şimdiden o kadar çok özliyorum ki, canım yanıyor.

Ciğerlerim yanıyor ama uzaktaki bir ışık zerresine doğru koşmaya devam ediyorum. Bunu yapabilirim. Işığa ulaşabilirim. Kendime arkama bakmamamı, sadece devam etmemi söylüyorum. Ama korku omurgamdan yukarı tırmanıyor ve babamın arkamda olmadığını bilmem gerekiyor. Beni isteğim dışında burada tutamaz. O bir katil. Onu bir daha asla görmek istemiyorum.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onu görüyorum. Yürüyerek peşimden gelmiyor. Golf arabasını kullanan o bile değil. Güvenlik görevlilerinden biri

Gardiyanlar direksiyonun arkasında, dikkati bana odaklanmış, sanki avladığı vahşi bir hayvanmışım gibi.

Işıklı ev hala çok uzakta. Onun yerine sağ tarafımdakine yöneliyorum. Seçeneklerimi düşünürken çimenlerin ve havuz güvertesinin arasından yolumu seçiyorum. İçeri girip saklanabilirim. Ya da sahil evine geri dönebilirdim. Şansım yaver giderse, vale arabalarından birini çalıp şehre dönebilirim.

Ancak evin diğer tarafındaki sokağa ulaşmadan önce, bir dizi kol vücuduma kilitleniyor ve beni yerden çekiyor. Bir kez daha tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Ama Hunter'ın aksine, bu adam böyle bir durumla başa çıkmak için eğitilmişti. Kolumu arkamdan büküyor ve beni golf arabasına ve babama doğru götürüyor.

Karanlıkta ve tepemde sadece ay ışığı varken yüzünü göremiyorum. Garip bir deja vu hissiyle ona bakıyorum. Daha önce de buraya gelmişim, isterse bana zarar verebileceğini bildiğim bir adama bakıyordum. Ondan kaçamayacağımı da biliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, babam bana yine tokat atmıyor. Bunun yerine, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni eski günlerdeki gibi hissettiren bir kucaklamanın içine çekiyor. Bir kez daha, sevgi dolu bir baba. Sırf bu küçük ödül için benden istediği her şeyi kaç kez yaptım? Onu memnun etmek, onu ne kadar sevdiğimi göstermek için her gün balem üzerinde çalıştım. Ama o bana hep yetersiz olduğumu hissettirdi, yaptığım hiçbir şey yeterli olmadı.

Beni tutan güvenlik görevlisi beni serbest bırakıyor. Ama babama tekrar sarılmak için kendimi zor tutuyorum. Aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Neler yapabileceğini biliyorum. Beni sevmediğini biliyorum çünkü sadece kendini seviyor. Tek düşünebildiğim bir şekilde hayatta kalmam, ondan kaçmam ve Archer'ı bulmam gerektiği.

Babam benim fedakârlıklarımı asla hak etmedi. Kendi kampanyasından aldığı tüm parayı, kumar bağımlılığını beslemek ve kendi açgözlülüğünü tatmin etmek için yaptı. Archer'ın babasını da aynı sebeplerden öldürdü. Onu katil olmakla suçladığımda hiç pişmanlık göstermedi. Yirmi yıl içinde Maurice Davis tek bir ders bile almadı. Ona Archer'ın yaralandığını söylediğimde bile umursamadı. Çünkü onun için bir hayatın değeri yoktu. Sadece açgözlülüğü önemlidir.

"Eve geri dönüyoruz," diye kulağıma fısıldıyor. "İleride nasıl bir kız olmak istediğine karar verene kadar kilerde kalacaksın."

"Archer beni bulacak." Tüm vücudum dehşet içinde titriyor.

"Önce ben onu öldürmezsem." Bana ters ters bakıyor.

BÖLÜM 36

ARCHER, LITTLE DOVE

PALOMA

Dizlerime daha sıkı sarılıyorum, yüzümü dizlerimin arasına yaslıyorum.

Dün gece babam ve güvenlik görevlisi beni eve geri getirdikten sonra beni mahzene kilitlediler. Onun için kim olmak istediğime karar verene kadar bu odada kalacağımı söylediğinde ona inanıyorum... şefkatli kızı ya da onun canavar olduğunu gören kızı. Ama şu an bunun için endişelenemem. Archer'a ne olduğunu öğrenene kadar olmaz.

"Ölmüş olamaz." Bütün gece dua gibi okuduğum mantrayı tekrarlıyorum. "Ölmüş olamaz."

Ne kadar uğraşayım, Archer'ın yolun ortasındaki cesedinin zihnimde canlanmasına engel olamıyorum. Kendi ellerime ve üzerlerindeki kuru kana bakıyorum. Hunter dün gece onu aramaya çıktıktan sonra Archer gittiyse, demek ki biri ona yardım etmiş. Tek umudum Fisher ya da Jacob'ın onunla birlikte Hamptons'a gelmiş olması. Olanları gördüler ve Archer'ı hastaneye götürebildiler.

Ama ya Archer kalkıp kendi başına gittiyse? Ya babam onu pisliğini temizlemesi için gönderdikten sonra Hunter onu bulduysa? Archer şu anda bir çukurda olabilirdi. Dün geceye dair daha doğru anılar için beynimi zorlayıp duruyorum. Ama Hunter beni üzerinden çektiğinde Archer'ın nabzının atıp atmadığını hatırlayamıyorum. Ellerim çok kötü titriyordu, hiçbir şey hissedemiyordum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Hunter, Archer'ı yakın mesafeden vurdu. Sanki bir can almak önemli değilmiş gibi. Hunter'ın yaptığını söylediğimde babam şok bile olmadı. Sanki Hunter sürekli etrafta dolaşıp insanları vuruyormuş gibi. Hunter'ın yaptığı şey bu mu?

Babam için bana karşılık mı? Etrafta dolaşıp babamın yoluna çıkan insanları mı öldürüyor?

Ellerimdeki kırmızı çizgilere bakıyorum. Bütün gece çıkarmaya çalıştım ama üzerime yapıştı ve ben uğraştıkça daha da kötü kokmaya başladı - ya da belki de sadece elbisem kan kokuyor.

Mahzenin dış kapısı gıcırdayarak açıldı. İçgüdüsel olarak ayağa fırlıyorum ve bir şarap rafının arkasına saklanıyorum. Nefesim o kadar ağır ki, dışarıda her kim varsa beni duyabileceğinden eminim. Birkaç vuruştan sonra, mahzenin cam kapısının da açık olduğunu görmek için rafın etrafına bakıyorum.

"Alo?" Kalbim hızla çarparken boş bir odaya adım atıyorum.

Merdivenlerden mutfığa çıkıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde orada da kimse yoktu. Babamın hangi yeni oyunu oynadığını anlamaya vaktim yok. Archer'a ne olduğunu öğrenmeliyim. Arabasının hâlâ sokakta olma ihtimali çok düşük ama önce oraya gitmeye karar veriyorum. Ön kapıyı açar açmaz öğlen güneşi beni kör ediyor.

Parlak ışığa alışmak için hızlı hızlı göz kırparak araba yoluna çıkıyorum. Sokak boş, yılın bu zamanlarında her zaman olduğu gibi. Beş ev aşağıdaki suç mahalline yaklaşırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Ama oraya vardığımda hiçbir şey yoktu. Araba yoktu. Kan yok. Archer yok.

Caddenin yukarısına ve aşağısına baktım. Bütün limuzinler gitmiş. Sanki parti hiç olmamış gibi, Archer hiç burada olmamış gibi, tam da babamın istediği gibi. Uyuşmuş bir halde eve doğru yürüyorum. Düzgün düşünemiyordum. Freya ya da Fisher'la konuşmam gerek. Dün gece Archer'a ne olduğunu bilen biri varsa, o da onlardır.

Mutfığa döndüğümde sabit hattı orada buldum. Ahizeyi kaldırdım ve kimsenin numarasını bilmediğimi fark ettim. Tanrım, telefonum olmadan nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bölgedeki hastaneleri bile arayamıyorum.

Diğer odadan gelen bir kadın sesi dikkatimi çekiyor. Telefonu kapatıp oturma odasına geri dönüyorum. Sonra televizyonun babamın çalışma odasında çaldığını fark ediyorum. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Babam şu anda görmek isteyeceğim son kişi. Ama belli ki beni mahzenden çıkarmasının bir sebebi var. Kapısı açık, ki nadiren açık olur.

Kadının sesine doğru yürüyorum. Çalışma odasına girdiğimde Archer hemen dikkatimi çekiyor. Güzel yüzü şöminenin üzerinde asılı ekranın yarısını kaplıyor. Kalbim kulaklarımda küt küt atarken, haberlerde onun resmine bakıyorum. Babamın masasından uzaktan kumandayı alıp

Sesi aç. Ama o zaman bile sunucunun ne dediğini anlayamıyorum. Hiç mantıklı konuşmuyor.

"Teyit aldık. Emlak kralı Fitzwilliam Archer bu sabah erken saatlerde Bedford'daki evinde ölü bulundu. Şehirdeki birkaç butik otelin sahibi olan Archer, uzun süreli bir iş ziyareti için şehirde bulunuyordu. Yerel polis cinayetle ilgili herhangi bir bulguya rastlamadı. Eyalet senatörümüz Maurice Davis'in kızı olan eşi Paloma Davis hayatta."

Ekranın alt kısmında Archer'ın adı ve ölüm haberi yanıp sönerken kadın trafikle ilgili haber yapmaya devam ediyor.

Parke zeminin dizlerime çarptığını hissettiğimde hâlâ ekranda onun adını okuyordum. Başım halıya çarpıyor. Ağrı kafatasımdan ve gözümün arkasındaki bölgeden sızıyor. Düşüğüm için mi yoksa haberlerden dolayı mı acı çektiğimi anlayamıyorum. O gitmiş olamaz. Archer bunların hepsinden daha güçlü. Bir kurşun onun gibi birini durduramaz. O tüm bunlardan daha büyük.

Bir süre sonra ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sonra gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ediyorum. Archer ölmüştü. Cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Haber döngüsü bir kez daha geçiyor ve sunucu Archer'la ilgili haberleri tekrar veriyor.

"Dur." Kulaklarımı kapattım. Artık duymak istemiyorum.

"kalk, tatlı kız." Sole'nin sesi gürültüyü kesiyor. "

Elimi tutuyor ve beni oturur pozisyona getiriyor. Ağlamaklı gözlerle ona bakıyorum. "Hunter onu öldürdü."

"Şşş." Omzunun üzerinden bakıyor, sonra bana doğru yumuşak bir sesle konuşuyor. "Bu konuyu bir daha asla konuşmasak iyi olur. Anlıyor musun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hunter dün gece onu vurdu. Şimdi de evinde öldüğünü söylüyorlar. Cinayet falan yokmuş. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yukarı çıkalım ve seni temizleyelim, tamam mı?" Sole ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Babam nerede?" Beni üst kattaki yatak odama ve en-suite banyoya götürmesine izin verdim.

"Haberleri gördükten sonra yaklaşık yarım saat önce ayrıldı." Sıcak suyu akıtıyor, eliyle sıcaklığı test ediyor. "Kocanızın vasiyetine ne olacağını anlayana kadar burada kalmanızı istiyor."

"Archer'ın vasiyeti mi? Babam bu konuda ciddi mi? Archer'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum." Onun bir morgda tek başına olduğu fikrinden nefret ediyorum. "Babam nasıl olur da şimdiden parayı düşünür?" Sole'nin cevabına odaklanamıyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

"Elbisen için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

O gidiyor ve ben orada öylece durup hiçbir şeye bakmıyorum, hareket edemeyecek kadar ağırım. Birkaç dakika içinde buhar aynaya yapışıyor ve etrafımdaki hava soğukluğunu kaybediyor. Kaslarım gevşiyor ama yine de soyunmak ve duş almak için motivasyon bulamıyorum. Sonunda duş kabinine girip ılık spreyin altına oturuyorum.

Archer'ın yoğun mavi bakışları zihnimde beliriyor. Başımı sallıyorum ve düşünceyi uzaklaştırıyorum. Onu düşünmek çok fazla acı veriyor. Kafamın içinde hâlâ onun sesini duyuyorum ama bedenini, ellerini, sıcaklığını hissediyorum; bunların hepsi yok. Orada tek başıma otururken göğsümdeki boşluk büyüyor. Karanlığın beni bütünüyle yutmasını engellemek için ellerimi merkezime bastırıyorum. Ama işe yaramıyor. Onun yokluğu her yanıma sarıyor ve bu canımı yakıyor.

Gözlerimi kapatıp dizlerime kapanarak ağlıyorum.

Duşta bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Bir süre sonra Sole dönüyor, saçlarımı yıkıyor ve siyah kuğu elbisemi çıkarmama yardım ediyor. Gözümü kırıyorum ve yatağımda, yorganın altındayım. bir tepsi yemek beliriyor. Gözlerimin önünde yanıp sönüyor, titriyor ve sonra yok oluyor. Belirsiz bir zaman hissim var. Eğer hareketsiz otursam, acı o kadar da kötü olmuyor. Gülümseyerek, tekrar değişip değişmediğini görmek için yeni tepsiye bakıyorum. Değişiyor. Tekrar ve tekrar. Tepsi orada ve sonra yok.

"Bugün çok güzel bir gün." Sole perdeleri geri çeker.

Pencereden süzülen ışık gözlerimi acıtıyor. Yan dönüyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Hala aynı gün mü yoksa bir sonraki gün mü anlayamıyorum.

"Baban bu sabah seni görmeye geldi. Senin için endişeleniyor." Yorganı üzerimden çekti.

Babamın beni görmeye geldiğini hatırlamıyorum. "Ne istiyordu?" diye sordum.

"Bedford'daki malikaneye geri taşınmamızı istiyor." Boğazını temizliyor.

"Orayı sana bıraktı. Vasiyetinde. Artık eve gidebiliriz."

Onun adını anmamaya dikkat etmesini takdir ediyorum. Onun adını düşünmediğimde daha rahat nefes alıyorum. Karanlık sokak gözümün önüne geliyor, ama onu itiyorum. Eve gitmek kulağa hoş geliyor.

"Ne zamandır buradayım?" Nerede olduğumu hatırlamaya çalışarak soruyorum. Hamptons'daki sahil evi. Biliyorum çünkü burası onu en son gördüğüm, dudaklarımızın en son değdiği yer. Öpücüğünü artık hissedemesem bile, burada olduğunu biliyorum.

"Oh." Saçımı okşuyor. "Um. İki ay." Sesindeki acıma hissini kaçırmadım.

İki ay mı? Ona bakmak için başımı kaldırdım. Tam iki ay. Demek bu yüzden hissetmemekte, düşünmemekte bu kadar iyi oldum, neden yüzünün görüntüsü kafamda bu kadar silik - sadece sesi kalıyor, aynı anda hem talepkar hem de yatıştırıcı.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum.

"Elbette, tatlı kız. Her şey senin için hazır." Sole yüzümü kaplıyor.

Ertesi gün babam beni Bedford'a götürmek için uyandırdı. Hiç şikayet etmeden onunla birlikte siyah sedanın arkasına bindim. Yine de vücudum onun yakınlığı karşısında geriliyor. Artık onunla savaştığım aklım olmasa bile, içgüdüsel olarak ondan geri çekiliyorum.

"Eve döndüğünde daha iyi olacaksın." Hamptons'tan ayrıldığımızdan beri babam konuşuyor. Mutsuz olduğunu hissedebiliyorum ama sürekli adını söylediği için söylediği her şeyi yakalamak zor oluyor. "En azından Archer malikaneyi bize geri verme nezaketini gösterdi."

Babam emlak vergilerini ödemediği için evi kaybedince o aldı. Ve şimdi benim. Bana bıraktı. Tanımadığım bir his göğsümdeki uyuşukluğu çekiştiriyor, ama bir nefes içinde kayboluyor.

"Sen onun karısıyken servetini neden o Gardenia'lı kadına bıraktığını hâlâ anlamış değilim. Ama endişelenme." Bana doğru eğildi.

Kapı kolunu tutup dışarıya odaklanıyorum. Bedford baharda çok güzeldir. Rengârenk çiçekler her yerde, hatta yol kenarlarında bile yetişir. Yeşil yapraklar ve beyaz çiçeklerle kaplı uzun ağaçlar serin esintide hafifçe sallanıyor. Başımı arabanın camına yaslıyorum, tanıdık manzaranın haftalar önce göğsüme yerleşen uyuşukluğu gidermemesinden memnunum. Karanlık boşluk acıdan daha iyi.

"Avukatlarım zaten ilgileniyor." Kalçamı okşuyor ve ben ondan daha da uzaklaşıyorum.

"Onun parasını istemiyorum," diye mırıldandım.

"Neden olmasın?" Bana ters ters bakıyor. "Bunu hak ettin. Onun evinde geçirdiğin onca ay, onu mutlu etmek için kim bilir neler yaptın. Biz bunu hak ettik. Archer'ın serveti bizim olmalı."

Adını duyunca irkildim, yanağımı arabanın serin camına bastırdım.

"Ve eğer hatırlarsan, Pazartesi günü dansa dönmen konusunda anlaşmıştık." Takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Artık hiçbir şeyle ilgilenmemenle başa çıkamıyorum. Bugün daha iyi olacağını söylemiştin."

Gözlerimi kırıştırarak neyi kabul ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Bugünün anlamını bile bilmiyorum. Babama dönüyorum. "Bugün günlerden ne?"

"Doğum günün." Kaşlarını çatıyor, bana delirmişim gibi bakıyor.

Başımı salladım.

"Pastaya evet demiştin, hatırladın mı?" Takım elbise ceketinin iç cebini karıştırıyor ve bir kutu çıkarıyor. "Mutlu yıllar, Paloma." Hediyeye uzanmadığımda iç geçiriyor ve kutuyu elime tutuşturuyor. "Bu senin için. Aç bakalım."

Uzun bir dakika boyunca ona baktım. Hiçbir şey söylemiyor, ben de bunun hediye açmam için bir işaret olduğunu anlıyorum. Bir an önce bitirmek için hızlıca açıyorum. Minik kanarya elmasları olan bir bileziği çıkardığımda bana gülümsüyor.

"Gözlerine uyuyor." Bileziği benden alıyor ve bileğime takıyor. "Peki buna ne dersin? Şimdi Pierre'i arayıp seni Performans Sanatları Merkezi'nde beklemesini söyleyebilir miyim?"

"Ona dizimin kötü olduğunu söylemişsin. Artık biliyor," diye kestirip atıyorum ve konuşmanın bu şekilde bitmesini umuyorum.

"Dizin iyi durumda. Sevdiğin bir şeye geri dönmenin ruh haline iyi geleceğini düşünüyorum." Koltuğun üzerinden telefonunu aldı. "Ona hazır olduğunu haber vereyim."

Belki de tekrar dans etmek o kadar da kötü bir fikir değildir. Evin dışında olmak tuhaf hissettiriyor ama düşündüğüm kadar da acıtmıyor. Eski rutinime geri dönersem, son performansımdan sonra olan her şey olmamış gibi davranabilirim.

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve tekrar pencereye dönüyorum.

Telefona sarıldı ve yolun geri kalanında beni yalnız bıraktı. Malikaneye vardığımızda, Sole orada hevesle bizi bekliyordu. Arabadan iner inmez bana sarılmak için koşuyor.

"Doğum günün kutlu olsun." Bana gülümsüyor. "İçeri gel." Beni ön kapıdan geçirdi.

"Her şey aynı görünüyor." Eski evime gülümsüyorum.

"Evi kaybettiğimizde, yeni alıcı içerideki tüm mobilyaları satın almak istedi." Babam alay etti. "Tüm bunların arkasında Archer'ın olduğunu bilmeliydim, yine kahramanı oynamaya çalışıyor." Tikintiyle başını sallıyor.

Ona baktım. Koyu renk bir takım elbise giymiş ve gri bir kravat takmış. Karşımdaki adamı tanıyamıyorum. Benim için önemli biri hayatını kaybetti ve babamın tek yapabildiği alamadığımız para için endişelenmek. Ve

Şimdi evimiz sadece bizim için korunduğu için mutsuz. Yoğun mavi bakışlarının silik bir anısı zihnimde titreşiyor. Başka bir şeye dönüşmeden önce onu itiyorum. Bu anıyı istemiyorum. Acıtıyor.

"Uzanmam gerek," diye mırıldanıyorum.

"Elbette." Büyük merdiveni işaret ediyor. "Odan aynen bıraktığın gibi."

Başım yukarı kalktı. Ve aniden göğsümde bir kıvılcım çakıyor. Bir şey hissetmek garip bir duygu. Acıtmıyor, bu yüzden itmiyorum. Babam bir açıklama daha yapıyor ama sözleri bir önceki açıklamasıyla boğuklaşıyor. Odam aynen bıraktığım gibi. Annem.

Sole peşimdeyken merdivenleri üçüncü kata kadar hızla çıkıyorum. Odama ulaştığımda kapıyı itip içeri dalıyorum. Freya'nın genç yüzünü tekrar göreceğim için duyduğum heyecan, nefesimi vermemle birlikte kayboluyor. O burada değil.

"Portreye ne oldu?" Sole'ye sordum.

Başını öne eğmiş bakışları bana ne demek istediğimi ve neden onu aradığımı çok iyi anladığını söylüyor. "Baban bana evi satacağını söyledikten sonra indirdim. Tablolar sahil evine taşındı." Başparmağını avucunun içine sürüyor.

"Neden bana söylemedin? Tekrar görmek istedim." Bakışlarım onunkinden tekrar şöminenin üzerindeki boş duvara kayıyor. "Görmem gerekiyordu." Sesim titriyor. "Delirmediğimi bilmek istedim."

"Delirmiyorsun." Bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırıyor. "Onu almana izin verirdim. Ama."

"Ama?" Yüzümü ona döndüm.

"O gece çalındılar, biliyorsun." Yutkunuyor. Uzun zaman önce onun adının beni ne kadar incittiğini fark etti.

"Onlar mı?" Konuşmamıza odaklanmak, Sole'nin bana ne anlatmaya çalıştığını takip etmek tüm enerjimi alıyor.

"Tüm aile resimleri. Büyükannen ve büyükbaban, annen. Beşi de sahil evinden çalındı." Bakışlarındaki ani yoğunluk başımı döndürüyor.

Neyi kaçırıyorum?

"O benim annem değil." Ona bakıyorum. "Ama sen bunu zaten biliyordun. Değil mi?"

"Evet." Gözleri yaşlarla dolarken başını sallıyor. "Sana asla yalan söylemek istemedim."

"Ama sen yaptın. Neden? Babam istedi diye mi?" Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu anı canımı acıtıyor. Babam bana yalan söylemişti. Sole de söyledi.

"Sana bir hediyem var." Beni derin bir uykudan uyandırmaya çalışır gibi koluma vuruyor. "Otur." Yatağa doğru işaret ediyor.

Ona doğru yürüdüm ve uzandım. Yolculuktan ve arka arkaya üç saat boyunca yataktan çıkmanın getirdiği tüm aktivitelerden dolayı bitkin hissediyorum. Yanağımı yastığa dayadığımda vücudumdaki her kemik ağırlaşıyor.

"Mutlu yıllar." Neredeyse burnuma gelene kadar yatağın üzerinde bir ayakkabı kutusu kaydırıyor.

"Ne oldu?" Sırtımı yatak başlığına yaslamak için doğruluyorum. "Aç onu. Kendin gör." Kapağı biraz kaldırdı.

İç çekerek kapağı kaldırıyorum ve donup kalıyorum. Altın rengi gözleri bana bakıyor ve onun kim olduğunu anlıyorum. "Bana benziyor."

"Bir elmanın iki yarısı. Hep söylerim." Sole annemin başka bir fotoğrafını aldı. "Burada sana hamile."

"O çok genç." Resmin pürüzsüz yüzeyine dokunuyorum. "Seni doğurduğunda senin yaşlarındaydı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Neden onun portresi hakkında yalan söyledin?"

Peki ya bana gösterdiğin diğer resimler? Onun hikayeleri."

"Tüm hikayeler doğru. Sana söz veriyorum." Yanağımı siliyor, sonra fısıldıyor: "O da senin gibi güzel bir dansçıydı. Seninle çok gurur duyardı. O gece yaptığın gibi dans ettiğini görmek için." Bir süre ellerine bakıp gülümsüyor. "Bunu söyleyemedim ama seninle çok gurur duydum. Harikaydın. Mükemmel, eğer böyle bir şey varsa."

"Gerçekten para için patronlarla yatıyor muydu?" Bu umurumda değil. Ama babam ondan böyle bahsederken gözlerindeki nefret, hikâyelerinde anlattığından daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. "Babamı bu kadar çok seviyorsa neden başka erkeklerle birlikte olsun ki?"

"Bunu sana kim söyledi?" Kaşlarını çatıyor. "Annenin gözü sadece babanın üzerindeydi. Biliyorum çünkü ben de oradaydım. Üçünüz çok tatlı bir aileydiniz."

"Babam bu konuda neden yalan söylesin ki?" Soruyorum ve cevabı umursamadığımı hemen fark ediyorum. Gerçek çok acı veriyor.

, *Küçük Güvercin*

Derin sesi kafamın içinde yankılanıyor. Sesini duyunca irkiliyorum. Zihnimde o kadar net ki, sanki burada benimle birlikte odadaymış gibi.

"Neden bana bunca yıl yalan söyledin?" Annemin fotoğraflarından birini daha elime aldım. Siyah kuğu gibi giyinmiş. Bana benziyor. Ve babamın seks partisindeki diğer tüm denizaltılara benziyor.

"Bunu yapmak zorundaydım." Eklemeden önce kapıya doğru bir bakış fırlatıyor. "Bana söz verdirdi. Seninle kalmama izin vermesinin tek yolu buydu, tatlı kızım. Annene sana her zaman göz kulak olacağıma söz verdim."

"Tüm bunların amacı neydi?" Cevap şimdi, iki ay önce babamdan cevaplar almak için Hamptons'a gittiğimde olduğundan daha az acil.

"Çünkü onu aramaya gitmenden korkuyordu. Daha fazlasını öğrenmek için." İç çekiyor. "Ona ayak uydurmak ve sana da nasıl ayak uyduracağını göstermek zorundaydım. Bunu şimdi anlıyor ? Neden böyle kalamıyorsun? Her şeyin eski haline dönmesi gerek yoksa..."

"Yoksa ne olur? Yapmazsam ne olur?" Bakışlarına karşılık veriyorum.

"Senin mutlu olmaman hoşuna gitmiyor." Üzerime bir battaniye sermek için yatağın etrafında dolaşıyor. "Ama artık onun evine döndüğümüze göre, her şey eskisi gibi olabilir. Yeniden mutlu bir aile olabiliriz."

Gerçekten unuttun mu, Küçük Güvercin?

Sesi yine kafamın içinde, beni gerçekle yüzleşmeye zorluyor.

Resimleri kutuya geri koyuyorum ve itiyorum. Sole gözlerinde çok fazla acıma ve başka bir şeyle bana bakıyor. Hayal kırıklığına uğramış. Belki de annemle ilgili anlattığı birçok hikâyeden birini tekrar anlatmasını istememi istiyordu. Ama ben onları dinlemek istemiyorum. Sadece uyumak ve düşünmemek istiyorum.

"Kutuyu yatağının altına koyacağım. Tamam mı? İstedğin zaman tekrar ziyaret edebilirsin. Tamam mı?" Kutuyu götürürken dudaklarını büzüyor.

Yatak odasının kapısı arkasından kapanıyor ve beni tam bir sessizlik içinde bırakıyor. Aşağıda hissettiğim kıvılcım bir doğum günü mumu gibi sönüyor. Her şeyin hissizleştiği bir yere yavaşça tekrar inerken karanlık odayı kaplıyor gibi görünüyor. Böylesi daha kolay. O burada değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Pazartesi sabahı beni meşgul edecek bir dansım olacak. Zamanla ben de onun sesini unutmayı öğreneceğim. Zamanla, babamın benden istediği gibi sevecen bir kız olacağım. Mutlu bir aile olabiliriz. Tıpkı *onunla* tanışmadan önce olduğumuz gibi.

Onu kaybetmenin acısını hissetmemek için yapmam gereken buysa, öyle olsun. Gözlerinin mavisi griye dönene kadar hiçbir şeye bakmıyorum. Ta ki onun inanılmaz

güzel yüzü hafızamdan siliniyor. Her şey *onunla* tanışmadan önceki haline dönmek zorunda.

Archer, Little Dove. Söyle.

37. BÖLÜM

ALWAYS THE SAME DREAM

PALOMA

Hep aynı rüya.

Annem pembe bale mayosu ve eteğiyle çok güzel görünüyor. Metro istasyonundan Performans Sanatları Merkezi'ne doğru yürürken elimi tutarken ona bakıyorum. Portredeki kadından ve Sole'nin sahip olduğu tüm fotoğraflardan çok farklı. Ama rüyamda onun annem olduğunu biliyorum.

Hasta olduğum ve kreşe gidemediğim için bütün günümü onunla ve arkadaşlarıyla geçiriyorum. Diğer dansçılarla birlikte sahneye çıkmama izin vermesine bayılıyorum. O da beni orada görmekten mutlu oluyor. Ama sonra, o adam yine ortaya çıkıyor. Onu üzen ve korkutan adam. Yüzünü göremiyorum ama beni de korkutuyor.

Annem provaları bitirdi ve beni de yanına alarak sahneden indi. Soyunma odasına giderken diğer dansçılar onu durdurup dansının ne kadar güzel olduğunu söylüyorlar. Gurur duyuyorum ve bir gün onun gibi olmak istediğimi düşünüyorum. Daha hızlı yürüyebilmek için beni kollarına alırken elleri titriyor.

Soyunma odasında kapıyı kilitliyor ve bana uslu durmamı söylüyor. Başımı sallıyorum çünkü annemin üzülmesini ya da korkmasını asla istemiyorum. O aceleyle spor çantasını hazırlarken ben balerin bebeğimle oynuyorum. Sanki nefes alamıyormuş gibi karnını tutuyor.

"Anne, bale ayakkabılarımı dışarıda giyebilir miyim?" Ona arkadaşının bugün bana verdiği ayakkabıları gösterdim.

"Tabii, bebeğim. Dur sana yardım edeyim." Terlikleri benden aldı ve tıpkı onunkiler gibi bağladı.

"Ben de senin gibi bir balerin miyim?" Hevesle sordum.

"Henüz değil." Bana gülümsüyor. "Pliés'ini göreyim mi?"

Hızla ayağa kalkıyorum ve en iyi plié'lerimi yapıyorum, tam olarak onun söylediği gibi yaptığımdan emin oluyorum. Gülüyor ve bana sıkıca sarılıyor. Ama sonra rüya karanlık bir sokakta kayboluyor. Hâlâ bale terliklerimi giyiyorum ama artık çok kirliler. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor çünkü annem yine korkuyor. Karanlıkta koşarken elimi çok sıkı tutuyor.

Ve sonra gitti. Yardım çığlıkları kulaklarımı acıtıyor. Neden kimse bize yardım etmiyor? Büyük bir çöp tenekesinin arkasında saklanacak bir yer buluyorum ve kulaklarımı kapatıyorum. O gidene kadar çığlıkları devam ediyor. Adam beni bulana kadar karanlık sokakta tek başıma oturup kanlı bale ayakkabılarıma bakıyorum. Ve sonra ben de çığlık atıyorum.

Bu sadece bir rüya, Küçük Güvercin.

"Archer." Yatağımda doğrudum, sanki bir mil koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım.

Ve sanki zaman hiç geçmemiş gibi. Onun için yeniden yanıp tutuşuyorum. Her gece uykuya dalmaktan korkuyorum çünkü uyandığımda rüyamın sonunda beni bekliyor olacağını biliyorum.

Archer.

Adını duyunca irkildim.

Kanlı rüya yüzünden sersemlemiş ve kafam karışmış bir haldeyken Archer'ın sesiyle uyandım. O kâbusların gerçekten bittiğini sanmıştım. Onunla birlikte olduğum süre boyunca annemle ilgili tek bir rüya bile görmemişim. Ama şimdi, bir ay önce çocukluk evime döndüğümde beri, kabuslar geri döndü. Artık daha canlılar. Annemin yüzünü çok net görüyorum, altın gözlerini, balerin topuzu yaptığı saçlarını ve bağcıklarını bağlamak için yere oturduğunda kalbe benzeyen ağzını.

Sole'ye onun resmini görmek istemediğimi söyledim. Ama sanki beynim hatırlamamı istiyor. Anılarımın kapısı ardına kadar açık ama ben o kapıdan geçmeyi ve yıllar önce o gece ona gerçekten ne olduğunu görmeyi reddediyorum.

Kapının çalınmasıyla irkilip kendime geliyorum. Sole içeri girdiğinde, tuhaf bir adrenalin patlaması vücuduma sızarken nefesimi bırakıyorum. Burada güvendesim. Korkmama gerek yok, diye hatırlatıyorum kendime.

"Yine uyuyakalmışsın." Sole perdeleri geri çeker ve balkon kapılarını kapatır. "Hazırlanmak ve babanla aşağıda kahvaltıda buluşmak için fazla vaktin yok."

"Tamam." Ayaklarımın yatağın kenarına düşmesine izin verdim ve sonra duş almak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya doğru yürüdüm.

Bu eve döndüğümüzden beri son bir aydır bu rutini yapıyorum. O beri üç ay geçti. Aklımı başımda tutan tek şey bu rutin. Monotonluğu ve tanıdıklığı beni rahatlatıyor. Çabucak giyiniyorum ve saçımı topuz yapıyorum. Aşağı indiğimde, babam önünde yarısı yenmiş bir kahvaltıyla çoktan yemek odasındaydı.

"Günaydın." Gazetesinden başını kaldırıp bakıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum ve greyfurt ve sade kahvem önüne oturuyorum.

Selamlamamla ilgili bir şey babamı kızdırdı. Gazeteyi yere bıraktı ve bana ters ters baktı. "Bu tavrını bırakmana daha ne kadar var? Üç ay oldu. Dans etmenin seni mutlu ettiğini sanıyordum."

Mutlu mu? Bir daha nasıl mutlu olabilirim? İçim bomboş. Bunu anlamıyor mu? Üç ay, üç yıl. Fark etmez. Onun için acı çekmeyi asla bırakmayacağım. Hunter'ın onu öldürmemiş olmasını dilemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Babama bakıyorum.

"Öyle," diye cevap veriyorum sonunda.

"O senin için iyi değildi." Babam gazetesini eline aldı. "Her şey olması gerektiği gibi. Anlıyor musun?"

Bir an için öfke midemde birikmeye başlıyor. *Onun* anılarından bir demet ortaya çıkmakla tehdit ediyor, ben de onları aşağıya ve uzağa itiyorum. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi zihnimden itiyorum, sadece beynimden göğsüme ve ayak parmaklarıma kadar uzanan karanlık bir boşluk. Tekrar yukarı baktığımda, korkularım ve hayal kırıklıklarım gitmiş oluyor. Ve hiç acı yok.

"Provaya geç kaldım." Sade kahveyi bir dikişte içiyorum. "Gitmem gerek."

Gitmek için ayağa kalkıyorum ama babam üst kolumu tutuyor. Dokunuşu yüzüme inen bir tokat gibiydi. Ondan geri çekiliyorum ama beni sıkıca tutuyor. Kafamın içinde alarm zilleri çalarken kalbim hızla çarpıyor. Dirseğimin iç başparmağına bakıyorum. Kaydırıyor ve sonra beni bırakıyor.

"Bugün benimle geliyorsun. Otur ve kahvaltını bitir.

Sole," diye sesleniyor.

Sole her zamanki gibi sanki duvarın diğer tarafında durmuş, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını görmek için bekliyormuş gibi odaya giriyor.

"Evet, efendim." Sakin gülümsemesi beni rahatlatıyor.

"Paloma bu sabah bir haşlanmış yumurta yiyecek." Masadaki sürahiyi alıp fincanıma biraz daha kahve dolduruyor. "Nico'ya da on beş dakika içinde hazır olmasını söyle."

"Hemen efendim." Başını eğiyor ve gidiyor.

Adrenalinin etkisi geçip hiçbir şey yokmuş hissi bedenime geri yerleşirken kendimi sandalyeye bırakıyorum. Orada oturuyorum ve babamın benim için sipariş ettiği kahvaltıyı yiyorum. Ben bitirdiğimde ayağa kalkıyor ve benim de aynısını yapmamı bekliyor.

"İşten sonra provalarınızı izlemek için uğrayacağım," diyerek devam etmemi işaret etti.

Başımı salladım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Dışarıda, Nico arka koltuğun kapısı ardına kadar açık bir şekilde arabanın yanında bekliyor. Bana sertçe başını sallayıp içeri girmeme yardım ediyor. Eve döndüğümünden beri Nico artık benimle konuşmuyor. Eskisi gibi değil. Yine de onu suçlamıyorum. Bugünlerde konuşması pek eğlenceli biri değilim.

Şehre seksen dakikalık yolculuk boyunca arka koltukta oturup bileğimin içini ovuşturarak uzaktaki boşluğa bakıyorum. Babam bu sürenin çoğunu bana mirasımın yasal durumunu anlatarak geçiriyor. Seçimler yaklaşıyor ve kampanyasına yüklü bir bağış yapmamı istiyor.

"Kim bu Gardenia denen kadın?" diye sorar. "Metresi miydi?"

"Hayır, onlar sadece iyi arkadaşlar." *İyi arkadaşlardı*, diye düzeltiyorum kendimi. "Onun kız kardeşi gibi. Birbirlerini küçüklüklerinden beri tanıyorlar."

"Nerede büyümüştü?" Babam dikkatle beni izliyor ama yüzümü ona dönmüyorum.

Nabzım hızlanırken, "Londra'nın dışında bir yerde sanırım," diye cevap veriyorum.

Babam artık Archer'a zarar veremez ama Freya tehlikede olabilir. Babamın yirmi yıl önce Archer'ın babasına yaptıklarını hâlâ aklım almıyor olsa da, artık babamın kendi geçimi söz konusu olduğunda neler yapabileceğini biliyorum.

Üç ay önce sahil evine gelip cevaplar istediğimde babamla yaptığım konuşmayı gözden geçiriyorum. Ona Freya'yı tanıdığımı söylediğimi hatırlıyorum, bu da onun hayatta ve bir tehdit olduğunu bildiği anlamına geliyor.

ona. Umarım şimdiye kadar Freya çoktan gitmiştir. Oğlunun aksine, o intikam istemiyor. Tek istediği ailesinin güvende olmasıydı.

Fisher onu koruyacaktır. zorunda. Eminim babam bir şeylerin peşindedir. Archer'ın servetini çalmaktan daha kötü bir şey.

"Anlıyorum. Bu Gardenia." Küçümseyici bir hareket yaptı. "Archer'la olan evliliğinizin yasallığına itiraz ediyor."

Sertçe yutkunuyorum. Gardenia'nın onunla hiç evlenmediğimizi düşünmesi umurumda değil. Evliliğimiz gerçektir. Ellerimi yumrukladım. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da benim için ne olduğundan.

"Ne fark eder ki?" Ben soruyorum.

Alay ediyor. "Ne fark eder ki? İçinde bulunduğumuz vahim durumu anlamıyor musun? Seçimlerdeki yerimi garantilemek için Archer'ın büyük servetine ihtiyacımız var. Ailemizi kurtarmak için senden vazgeçtim. Bu parayı hak ediyoruz."

"Tamam." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Onunla olan evliliğinizi feshetmek istiyor." Babam yumruğunu sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Bir hakimin karşısına çıkıp evliliğin tamamlandığını teyit etmeniz gerekecek."

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı akıyor. Küçük bir çatlak, tüm anılarını benden uzak tutan bariyeri yırtıyor. "*Bunun için yalvar bana.*" Sesi özenle inşa ettiğim duvarın içinden süzülüyor. Uyuşukluğu yerinde tutmak için başımı sallıyorum. Onu bu şekilde düşünemem.

"Tamam," diye .

"Güzel." Elime uzandı ama ben içgüdüsel olarak onu geri çektim.

Çenesini sıkıyor ama bunun dışında başka bir şey söylemiyor. Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı. Onun bana bu kadar yakın olması sinir bozucu. Beni onun ne olduğunu hatırlamaya zorluyor.

Araba kaldırıma yanaşır yanaşmaz kaçıyorum. Bana dokunmasından, sevgi dolu babayı oynamasından nefret ediyorum. Yan kapıya yöneliyorum. Her adımda biraz daha hafiflediğimi hissediyorum. Dans her zaman benim güvenli sığınağım olacak. Sahnede olduğumda, hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissediyorum.

"Günaydın." Soyunma odasının dışında yere uzanmış esnemekte olan Paul'e "Günaydın" diyorum.

"Sana hâlâ kızgınım." Ayak parmaklarına uzanıyor.

Öyle değil. Ama neden her sabah geçiş ücretini bana ödetmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Vedalaşmadan gittiğimde, aylarca ona ulaşmadığımda onu incittim. Geri döndüğümünden beri iyi olduğumdan emin olmak için bana yakın duruyor. İncinmiş duygularına rağmen beni önemsiyor.

"Neredeyse unutuyordum." Spor çantama uzanıyorum ve Sole'nin Paul için koyduğu kabı alıyorum. "Kruvasanların. Onları bu sabah pişirdi."

"Peki." Pastaları benden alıyor, gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzüyor. "Dün gece sana mesaj attım. Giderken çok sessizdin."

"Her şey yolunda. Söz veriyorum. Sana telefonumu kaybettiğimi söylemiştim." Telefonumu nasıl kaybettiğimi hatırlayınca nefes almak için duruyorum.

Beni kurtarmak için donmuş göle uzandığını görüyorum. Beni sıcak tutmak için yatağa çıplak girdiğini görüyorum. Çığ gibi büyüyen anılar beni yutmadan önce başımı sallıyorum. Görmek istemiyorum.

"Hey, iyi misin?" Paul sarsılarak ayağa kalkar.

"Evet. Sadece biraz başım döndü." Ona bir gülümseme yapıştırdım.

"Telefonunu kaybedeli aylar oldu. Neden yenisini almadın?" diye soruyor ve beni kendi soyunma odama götürüyor.

"Meşguldüm." Ayrıca babam gittiğim hiçbir yerde telefona erişimim olmamasını sağladı. Umurumda değil. Gardenia, Fisher ya da Jacob'a ulaşmamın hiçbir yolu yok zaten. Ayrıca bunca zaman sonra hâlâ Amerika'da olduklarından şüpheliyim. Neden onları düşünüyorum ki? Durmam gerek. "Telefonumu geri aldığımda ilk öğrenen sen olacaksın." Bana teklif ettiği koltuğa oturup spor ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Pekâlâ. Isınma hareketleri için hazır olun. Bu sefer gösterinin yıldızı sen olmayabilirsin ama Pierre'in hepimizden mükemmellik beklediğini biliyorsun." Gitmek için dönüyor ve sonra duruyor. "Ve kruvasanlar için teşekkür ederim. En sevdiğimdir."

"Bir değil." Kıkırdıyorum.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de bale ayakkabılarımı aldım. *Ben de senin gibi bir balerin miyim?* Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor. Tekrarlayan rüyamla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itip çalışma odasına gidiyorum. Kapıdan içeri girer girmez zihnim hoş bir şekilde boşalıyor ve vücudumdaki her kas gevşiyor. Burada güvendeyim.

Sonraki iki saat boyunca, eksantrik bir oyuncakçı ve yarattığı gerçekçi bebeğin klasik hikâyesi olan Coppélia'nın koreografisini öğrenirken muhteşem bir şekilde kayboldum. Bahar sezonunda ana rol için çok geç kalmıştım. Pierre'in bana verdiği rol bana çok uygun. Burada olacağım ve önemli olan da bu.

Sahnede provalara başladığımızda, babamı hemen evin içinde görüyorum. Son birkaç haftadır, mümkün olduğunca çok gelip beni görmek için zaman ayırıyor. Dans etmediğim zamanlarda bile orada oturup beni izlemesi ürkütücü. Onu görmezden gelmek ve formuma odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Dizin nasıl?" Paul soruyor.

"Sorun değil. Yeterince dinlendim." Ona gülümsedim. "Ve benim rolüm o kadar da zorlayıcı değil."

"Pierre onu ortada bıraktığın için çok kızgın." Omuz silkiyor. "Yine de büyük bir bağışın düzeltmeyeceği bir şey değil. Kısa sürede eski haline döneceksin."

"Teşekkür ederim." Ona sarıldım.

Ona gerçekten inanmak istiyorum. Hayatımın yeniden rayına oturmasını ve en ufak bir tanıdık kokunun beni anılar sarmalına sokmasından korkarak kendi zihnimin etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümeyi bırakmayı istiyorum.

Saatler sonra Pierre bizi kovdu. Seyircilere baktığımda babamın çıkışa doğru yürüdüğünü görüyorum. Eşyalarımı toplayıp soyunma odama geri dönüyorum. Paul yanıma geliyor ve bana bazı dedikoduları aktarmaya başlıyor. Bu sezon başrolü oynayan dansçı Irma, görünüşe göre rol yatıyor. Paul'un süslü hikayesi beni kıkırdatıyor. "Bugün ikinci kez güldün. İlerleme." Omzuna vurarak

Benim.

"Evet. Sanırım." Ona gülümsedim. "Yarın görüşürüz." Ona el sallıyorum ve soyunma odamın kapısını iterek açıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda donup kaldım. Küçük oda bir şey dışında aynen bıraktığım gibi duruyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elimi ağzıma götürüyorum. Bu mümkün değil. Bu zalim bir şaka. O ölmüştü.

Makyaj masasına yaklaşıp kristal kuğuyu elime aldığımda dizim zonklıyor. Babam odaya daldığında hala bunların ne anlama geldiğine karar vermeye çalışıyordum. İçime sıcak bir adrenalin hücum ederken onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Elimi yumruk yapıp arkama koyuyorum.

"Ne saklıyorsun?" Babam gözlerini kısarak bana bakıyor. Öfkesi odayı dolduruyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. Elini uzatarak yaklaşıyor. "Göster bana."

Yavaşça ona avucumu ve heykelciği gösteriyorum. "Önemli bir şey değil," diye yalan söylüyorum. "Hmm." Onu alıyor ve ışığa karşı tutuyor.

Elinden almak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Kristal kuğu bizim, benim ve Archer'ın. Adı zihnimde büyük harflerle yanıp sönüyor. Bir kez olsun

irkilmem. Ilık su gibi üzerimden akıp gitmelerine izin verdim. Bunu benim için mi bıraktı? Yoksa bu birinin hastalıklı bir şaka fikri mi?

Bu ne anlama geliyor? Archer yaşıyor mu?

Geri istemek için ağzımı açtım. Ama babamın kristal kuğunun benim için ne anlama geldiğini, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemiyorum. Eğer onu burada bırakabilecek tek kişinin Archer olduğunu öğrenirse, kesinlikle onu benden alır.

"Görüyorum ki Hunter hâlâ parasını işe yaramaz gereçlere harcıyor." Babam elimi tutup avucumun içine yerleştiriyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Elimi çekmek istiyorum. Ama o zaten bana kızgın. Şansımı zorlamak istemiyorum. Bu yüzden elim onun elinin içinde, bakışlarımız kilitlenmiş bir şekilde öylece duruyorum. Benden ne istiyor? Şimdiye kadar onu polise ihbar etmeyeceğimi biliyordu. Bu fikri aylar önce bıraktım. Ne işe yarayacaktı ki? O Senatör. Şimdiden iki cinayete karıştı ve hala sokaklarda özgür bir adam olarak dolaşıyor.

"Yorgunum." Bakışlarımı . "Üstümü değiştirmem gerek."

"Oyalanmadığından emin olmak için geldim. Seni Paul ile konuşurken gördüm. Sana ondan uzak durmanı söyledim." Sesi küçük odada gürliyordu.

"O sadece bir arkadaş." Yutkunuyorum.

"Mesele bu değil." Her kelimeye vurgu yaparak söylüyor.

Eminim Paul'e güveneceğimden korkuyordur. Ama Paul'u asla böyle bir tehlikeye atmam. Burada babamla sıkışıp kaldım. Bu karmaşaya bir başkasını dahil etmek sadece herkes için işleri daha da kötüleştirir.

Babam başını çantama doğru eğdi. "Eşyalarını topla. Biz . Hunter bu akşam yemekte bize katılacak."

"Hunter?" Elim yavaşça onun elinden çekiyorum. Beni bıraktığında içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Seni özlüyor." Bakışları ellerime düşüyor.

Kristal kuğuya hayatım ona bağlıymış gibi sarıldığımı fark ettiğinden eminim. Gerçi şimdi Archer'ın onu benim için buraya bıraktığından pek emin değilim. Hunter akşam yemeğine geliyorsa, belki de Kuğu Kraliçesi olarak ilan edildiğim gün bana aldığı kristal gibi bir kristal daha almanın romantik olacağını düşünmüştür.

"Artık onun hediyesini her gördüğünde beni düşüneceksin, Küçük Güvercin. Geldiğini görmek istiyorum. Gözümün önünde paramparça olduğunu görene kadar odamdan çıkmayacaksın."

Archer'ın sözleri geri geliyor. Ve sonra, durduramıyorum. Onun için ilk kez orgazm olduğum anın hatırası zihnimde ön planda ve merkezde. Özenle inşa ettiğim bariyerim etrafımda parçalanıyor. Onu net bir şekilde görüyorum, düğmeli gömleğinin kolları ön kollarını mükemmel bir şekilde sergilemek için kıvrılmış. Gözlerinde açlıkla bana bakıyor, benim hissettiğim çaresiz açlıkla aynı. İçimde patlayan arzu dalgasını bastırmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Babamın boğuk sözleri hayallerimin arasından süzülüyor. Önce ona, sonra da üst kolumu sıkıca kavrayan eline bakıyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu gece. Sana daha sevimli bir şekilde ihtiyacım var. Anlıyor musun?" Hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla karışık bir ifadeyle bana bakıyor. "Son üç aydır katlanmak zorunda kaldığım bu cansız halini istemiyorum. Anlıyor musun? Cevap ver." Sesini yükseltiyor.

İrkildim. "Evet."

"Beş dakika," diyor babam çıkmadan önce dişlerini sıkarak.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz kendimi makyaj masasının taburesine bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Ne yaptım ben? Archer'ı böyle düşünmeme neden izin verdim? Tüylerim diken diken oldu. Bedenimin onun için yeniden sızlaması için küçücük bir belirti yetti.

Acının içimden akıp gitmesini bekliyorum ama gelmiyor. Umut bahar çiçekleri gibi açıyor ve göğsümün ortasındaki karanlık boşlukta büyümeye başlıyor. Bu küçük kristal kuğu umut demek. Hunter'ın kurşunundan kurtulduğu için umut. Ailemin ona yaptığı her şeye rağmen hâlâ beni istediği umudu.

Babam Hunter'ın bana başka bir kristal alıp buraya bıraktığına inansa bile, *Archer'*ın hayatta olabileceği fikrini göz ardı edemem.

BÖLÜM 38

SİZİ SEVİYORUM

PALOMA

Yol boyunca babam avukatıyla telefonda konuştu. Üç ay sonra hala mirasıma sahip olamadığım için iğreniyor. Başımı arabanın camına yaslayıp bakıyorum. Bu gece Archer'ın katilini eğlendirmek ve küçük mutlu bir bebekmişim gibi davranmak zorundayım. Bunu yapamam. Tek yapmak istediğim Hunter'ın gözlerini oymak ve dünyaya ne yaptığını anlatmak.

Araba evimizin önünde durana kadar midem düğüm düğüm oluyor. Babamın aramasını bitirmesini beklemeye zahmet etmedim. Dışarı çıktım ve içeri girdim. Babam arkamdan seslendiğinde merdivenleri yarılamıştım. Durdum ve yüzümü ona döndüm.

"Hunter bir saat içinde burada olacak. Sana verdiğim bilezikle birlikte siyah kokteyl elbiseni giy." Babam elini tırabzana dayamış, cevabımı bekliyor.

"Tamam." Başımı salladım ve yoluma devam ettim.

Doğruca duşa girdim. Babam terli kıyafetlerimi değiştirmem için bana zaman vermedi. O kadar uzun süre arabada kaldıktan sonra kendimi iğrenç hissediyorum. Saçlarımdaki ılık su kaslarımdaki gerginliği alıyor. Şampuan ve vücut yıkamayı hızlıca yapıyorum. Her ne kadar ılık spreyin altında kalmak istesem de, babamı bekletmemem gerektiğini biliyorum. İsteyeceğim son şey, ben giyinirken odama gelip beni beklemesi.

Dolapta, vale çubuğunda asılı bir kokteyl elbisesi buluyorum. Üzerime geçiriyorum, ardından saçıma fön çekmeden önce yüzüme hafif bir makyaj yapıyorum. İşim bittiğinde, aynadaki yansıma için geri çekiliyorum. Babam haksız değil.

Bu cansız halimin acınası olduğunu söylediğinde. İç çekerek yatak odama dönüp yatağıma oturuyorum ve aşağı inme vaktinin gelmesini bekliyorum.

Sütün ortasında dururken havada bir şeyler değişiyor. Terasa doğru bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Koyu renk kot pantolon ve siyah tişört giymiş uzun boyu eşiği dolduruyor. Hatırladığımdan daha güzel. O yoğun mavi bakışları özlemle dolu. Hareket edemiyorum. Çıplak ayaklarım halının üzerine yapışmış. Çünkü onun serabına uzandığım ve o kaybolduğu an, umudum da onunla birlikte yok olacak. Sonsuza dek burada durmak, onun inanılmaz yakışıklı yüz hatlarına bakmak istiyorum: düz burnu, dolgun dudakları ve o kesik çene hattı.

Sanki son üç ay hiç yaşanmamış gibi, "Ben de seni seviyorum," diyor.

Sanki hala Hamptons'daymışız ve o asfaltta yatıp ölürken ben ona aşkıma itiraf ediyormuşum gibi. Ama o benim odamda, gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakıyor. Ve o ölmedi.

Rüya mı görüyorum? Eğer öyleyse, asla uyanmak istemiyorum.

"Nasıl?" Bir adım atacak oluyorum ama dizim altımdan çıkıyor.

Kaçınılmaz acıya hazırlanıyorum ama o acı hiç gelmiyor. Archer ben yere düşmeden önce bana ulaşıyor ve beni sertçe kollarına çekiyor. Vücudu bana cennet gibi geliyor, sıcak, güçlü ve çok canlı. Kalbi göğsünde sertçe çarpıyor ve içimde bir şeylerin tutuşmasına neden oluyor. Kendi kalbim aylar önce atmayı bırakmış, Archer öldükten sonra onun yerine bıraktığı karanlık uçurumda kaybolmuştu. Ama şimdi, onunla birlikte attığını hissediyorum.

"Gerçekten burada mısınız?" Derin bir nefes alıyorum, vücuduma hücum eden adrenalini kontrol altına almaya çalışıyorum, neşe ve arzu bir arada.

"Öyleyim." Ağzı benimkini buluyor.

Onu tekrar hissetme şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Umutsuz öpücüğü göğsümün içindeki boşluğu azar azar parçalıyor. Archer'ın vücut ısısı beni yeniden sevgisiyle doldururken, boş delik ışığı içeri almak için parçalanıyor.

"Yaşıyorsun," diyorum dudaklarına, tişörtünün önünü yumruklayarak. ". Onu incelemek için tişörtünü kaldırdığımda bu üç kelime kafamın içinde yankılanıyor.

Gövdesini keşfetmeme izin verirken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Ellerimi karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, sonra yara izini bulana kadar gergin oblik kaslarına doğru ilerliyorum. Dikişler yakın zamanda alınmış gibi görünüyor ama iyileşmiş. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

"Sana dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Yüzümü okşuyor. "Senin için gelmeye çalıştım ama ailem izin . Ben de çok güçsüzdüm.

Bırakın onlara karşı gelmeyi, odamdan bile çıkamıyorum."

"Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım." Vücudumu onunkine bastırıyorum, kaslı gövdesinin bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Asla gitmeyeceğine söz vermiştin. Ve gittin. Beni terk ettin." Gözyaşlarım T-Shirt'ünü ıslatıyor.

"Çok özür dilerim." Bakışlarımı karşılıyor ve bana gülümsüyor. "İki ay önce uyandığımdan beri bu dudakları öpmek için can atıyorum." Eğiliyor ve ağzıma tekrar sahip çıkıyor. "Artık buradayım."

Omzumun üzerinden şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. "On dakika içinde aşağıda olmam gerekiyor. Hunter akşam yemeğine geliyor."

"Saklandığı yerden çıkar çıkmaz buraya geleceğini düşünmüştüm." Archer yüzünün kenarındaki kirli sakalı ovuşturuyor. "Ama bunun bir önemi yok. Bu gece onu görmeyeceksin."

"Babam akşam yemeğinde onlara katılmamı istiyor." Kanıt olarak kokteyl elbisemi gösteriyorum.

"Onunla kesinlikle bu kıyafetle yemek yemeyeceksin." Gözlerindeki şehvet beni onun içinde eritiyor.

"Başka seçeneğim yok." Omzunu öptüm.

"Şu anda aşağı inip ikisini de vurmayı tercih ederim," diyor dişlerini sıkarak.

"Lütfen bunu yapma. Seni tekrar kaybedemem." Ona sarıldım. "Babamın yanında ekstra güvenlik var. Onlara karşı sen. Onları yenemezsin."

"Biliyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Buraya onlar için gelmedim." "Ne için gelmedin?" Ona bakıyorum.

Parmaklarının tersiyle yanağıma dokunuyor. "Senin için geldim." "Ne?"

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Buradan sensiz ayrılmıyorum." Çok ciddi. "Buradan çıkmak için çok az vaktimiz var. Ayakkabılarınızı alın."

"Bu çok tehlikeli, Archer. Babamın adamları seni gördükleri yerde vururlar." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Seni bir saniye bile düşünmeden öldürürler."

"Biliyorum." Çenesi sıkıştı. "Ama seni her gece bu odada tek başına izlemeye dayanamıyorum."

"Beni mi izliyorsun?" Odayı tarayıp bir kamera arıyorum.

"Birkaç önlem almadan burada bilinen bir katille yaşamana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Avukatım malikaneyi devralmanıza izin vermeden önce Gardenia ve Jacob evde birkaç değişiklik yaptı. Her yerde kameralar var." O

tepedeki aydınlatma armatürünü işaret ediyor. "Buraya geldiğinden beri sana göz kulak oluyorum." Yanağımı okşuyor. "Sana bu kadar yakın olup da dokunamamak tam bir işkenceydi. Ölümümünden dolayı seni çok üzgün görmek ve sana gerçeği söyleyememek. Bunun için çok üzgünüm."

"Üzgün değildim, Archer. Ben de ölmüştüm." Yanağımı sildim. "Bana söylemek için neden bu kadar bekledin?"

"Çünkü baban çok tehlikeli bir adam. Hunter'ın beni vurduğu geceye kadar ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum." Nefesini bırakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Her şeyi sonra açıklayacağım. Şimdi gitmeliyiz." Elimi tuttu. Hareket etmediğimde, gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor. "Seni buradan tekmeleyerek ve bağırarak çıkarmak zorunda kalsam da umurumda değil. Bu gece benimle eve geliyorsun. Sen hâlâ benim karımsın Paloma. Bana aitsin."

"Eğer seni bu sefer gerçekten öldürürlerse, seni tekrar kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu çok riskli." Elimi göğsüne koyuyorum. "Artık hayatta olduğunu bildiğime göre, Hunter'la bir akşam yemeği gibi önemsiz bir şeyle yüzleşebilirim."

Dudaklarını büzüyor, her kelimeyi yavaşça söylerken karanlık bakışları bana odaklanıyor. "Ölü bedenimin üzerinden."

"İnatlaşmanın sırası değil." Ona kaşlarını çatıyorum. "Gitmek zorundasın." Beni tekrar terk etmesi fikri bulandırıyor ama kendini tekrar tehlikeye atmasına izin veremem. Onu kaybedemem.

"Sensiz olmaz. Ayakkabılarını al, onlara ihtiyacın olacak." Karar vermeme beklemek için geri çekildi.

"Çok inatçısın." İnanmayarak başımı sallıyorum ama sonra dediğini yapıyorum. Çünkü ondan tekrar ayrı kalma düşüncesine dayanamıyorum.

Spor ayakkabılarım yatağın yanında, gelirken bıraktığım yerde. Onlara doğru ilerleyip ayağıma geçiriyorum. Elimi tutuyor ve beni balkon duvarında koyu renkli bir ipin asılı olduğu terasa götürüyor. Bana ulaşmak için iki kat tırmanmış. Adam çıldırmış. Ve ben ona deli gibi aşığım.

"Daha önce hiç iple atladın mı?" diye soruyor belime ve kalçalarımın bir kayış .

"Ben bir bale dansçısıyım. Riskli sporlara katılmama izin verilmiyor." Etrafımdaki çift ipi sabitlemesine izin verdim. "Peki ya sen? Koşum takımın nerede?"

"İhtiyacım yok." Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor, sonra fısıldıyor, "Çılgılık atmamaya çalış."

Beni kaldırıyor ve duvarın üzerinden aşağı atıyor. Havada asılı kalırken çılgılığımı bastırmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum, ip çözülürken gecenin karanlığında birkaç daire çiziyorum. Birkaç saniye sonra Archer ipten aşağı iniyor ve arkamda pozisyon alıyor.

"Hazır mısın?" Dudaklarını kulağıma bastırıyor.

Başımı salladım. İpi serbest bırakıyor ve yere çarpmamıza sadece bir adım kala durarak aşağı doğru uçuyoruz. Archer vücudumdaki tüm ipleri çıkarmaya başladığında hala başım dönüyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ekipmanlarını büyük bir sırt çantasına doldurmayı bitirdiğinde, elimi tutuyor ve doğruca evin arkasındaki ormana doğru gidiyor.

"Arka çiti koruyan sadece iki adam var. Onları gizlice geçebiliriz." Beni bahçeye doğru götürüyor.

Arkamdan çocukluğumun geçtiği eve bakıyorum, onu bir daha asla göremeyecek olma ihtimali karşısında hiçbir şey hissetmiyorum. Ağaçların arkasındaki karanlığın güvenliğine doğru onu takip ediyorum. Tahmin etmem gerekirse, iki mil ötedeki evine doğru gidiyorduk. Babam, Archer gittiğinden beri evin terk edilmiş olduğundan bahsetmişti. Bedford'a geri dönmeden önce adamlarına evi inceletmişti. Archer'ın ailesinin benimle iletişime geçmeye çalışmayacağından emin olmak istemişti.

Şimdiye kadar babamın akşam yemeğinde ona katılmayacağımı anladığına eminim. Beni aramaya gelmeden önce ne kadar bekleyecek? Archer'la kaçtığımı anlamadan önce. Karnımda kelebekler uçuşuyor. Tekrar Archer'la birlikteyim. Ve o beni seviyor.

"Eve mi gidiyoruz?" Elini sıkıca tutarak soruyorum.

Durdu ve döndü. Nedense sorum onun bana bakmasına neden oluyor. "Evet, Paloma. Evimize gidiyoruz."

"Babam buna izin vermeyecek." Ona bir adım daha yaklaştım.

"Zamanı geldiğinde onunla ilgileneceğiz." Başını uzaktaki parıldayan ışığa doğru eğiyor. "Neredeyse geldik."

Bir saat sonra, arazisinin arkasındaki gölet ay ışığı altında parlıyor. Buraya en son geldiğimde yer karla kaplı ve gölet donmuş olsa da, burası evim gibi hissettiriyor. Burada neredeyse ölüyordum ama ölmedim çünkü Archer beni kurtarmak için buradaydı. Tıpkı bu gece beni yine kurtardığı gibi.

"Kötü anılar." Artık evimizin güvenliğinde olduğumuz için hızını yavaşlatıyor.

"Hiç de değil." Ağustos böceklerinin ritmik vızıltısı, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve uzaktan gelen bir baykuş ötüşüyle gece etrafımızda canlanırken ona gülümsüyorum. Seslerimiz bahar şakıyan kuşların sesini rahatsız ediyor. Sağımızda bir yerde su sessizce şırıldarken göletin sükûneti etrafımıza yerleşiyor. Bir dakika sonra, kendilerini tekrar güvende hissettiklerinde, şarkı söylemeye devam ediyorlar. "Burası çok güzel bir yer. Bu sabah uyandığımda, geceyi seninle ay ışığında bir gezintiyle sonlandıracağımı hiç düşünmemiştim."

"Bu sabah uyandığımda." Vücudu ile kocaman bir ağacın arasına sıkışana kadar beni geri götürüyor. "Sensiz bir gün daha geçiremeyeceğimi düşündüm." Eğildi ve beni sertçe öptü.

"Seni istiyorum." Ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum ve teninin dokunuşuyla ısındığını hissediyorum.

"Siktir." Boynumu öpüyor. "Komadayken bile seni düşünmeden . Senden başka bir şey hayal etmedim."

Kendimi onu hiç düşünmemeye, hatta adını bile anmamaya zorladığımı ona söyleyecek yüreğim yok. Onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmek çok acı veriyordu. Hayatının aşkını kaybetmenin acısıyla baş edemeyen bir korkaktım. Ama artık hepsi geride kaldı. Archer yaşıyor. Benim için geldi.

"Sana şimdi ihtiyacım var." Ağzımı tekrar yakalıyor ve dillerimiz umutsuz bir dansla çarpışıyor.

Popo yanaklarımı avuçluyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum ve hemen sert uzunluğunun ağrıyan tomurcuğuma bastırdığını hissediyorum. Ereksiyonunu serbest bırakıp içime girerken dudakları benimkileri hiç bırakmıyor ve duvarlarımı sonuna kadar geriyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, çelik gibi aletin içimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum.

"Siktir, Küçük Güvercin." Boynuma doğru nefes almak için duraklıyor. "Hatırladığımdan daha iyi hissediyorsun." Kalçalarını içime doğru yuvarlıyor.

Bir elini ağacın gövdesine dayayarak, ağırlığımın çoğunu desteklemek için beni ona yaslıyor. Bakışlarımla buluşuyor ve sonra bana güç veriyor. Archer'la seks yapmak başka bir dünyaya dalmak gibi, kendi zevkimden ve tüm arzularımın yerine getirilmesinden hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yer. G noktamdaki amansız işkencesine devam ederken kalçalarımı sıkıca kavıyor.

İçime hassas bir şekilde girerken göbeğim sıkılaşıyor. Şimdiden uçuşumun kenarında sallanmaya başladım. Arzular içimde yanıyor,

ve artık tutamıyorum. En son bu kadar canlı hissettiğimden bu yana çok zaman geçti.

Tüm vücudu geriliyor ve onun da doruğa ulaşmak üzere olduğunu biliyorum. Kıçımı kavrayarak sertçe içime pompalıyor, beni bildiği tek yolla acımadan beceriyor. Başka kimseyi istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Başımın arkaya düşmesine ve orgazmımın beni parçalamasına izin veriyorum.

İçimi dolduran his sıcak ve çiğ. Zevk ya da mutluluktan daha fazlası. Her şey, onun benim için kaybolduğunu düşündüğümde vücudumda barındırdığım tüm bu sevginin mükemmel bir şekilde serbest bırakılmasıyla birleşti.

"Tanrım." Son doruk noktasını birlikte yaşarken Archer kollarını bana doluyor.

"Tanrım." Nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Boynumu sertçe emiyor, beni kendisininmişim gibi damgalıyor.

Bacaklarımın yere izin vermeden önce beni birkaç dakika boyunca kendine doğru tutuyor. Bacaklarıma kan hücum ederken ağaca yaslanıyorum. Archer bilmiş bir sırıtışla eğiliyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni göletin ötesine, ağaç sınırının ötesine, evimize taşırken itiraz etmiyorum.

Başımı omzuna yaslıyorum ve adımlarının salınımının duygularımı uyuşturmasına izin veriyorum. Kapıyı geçer geçmez beni bir golf arabasına bindiriyor. Gülümseyerek etrafta dolaşmasını ve sürücü koltuğuna oturmasını izliyorum.

"Hâlâ burada olduğuma inanamıyorum. Ailenin İngiltere'ye döndüğünü sanıyordum." Golf arabasının tekerlekleri dar bahçe yolundaki her şeyin üzerinden geçerken kendimi sabitlemek için tutamağı kavriyorum.

"Şehirde kaldık. Bedford'a sadece bir hafta önce döndük." Elimi tuttu ve öptü. "Sanırım şimdi söylersem daha iyi olur."

"Ne oldu?" Kalbim beklentiyle hızlı hızlı atıyor.

"Ailem bu gece bunu yapmamı istemedi. Bunun çok riskli olduğunu düşündüler. O yüzden kendinizi hazırlayın." Golf arabasını mutfak kapısının yanında durduruyor, sonra da iniyor.

"Çok kızacaklar." Koltuğumdan kalkmama yardım izin verdim.

"Evet. Ben iyileşirken kararları onlar vermeye alıştılar. Ama artık geri döndüğümü anlamaları gerekiyor. Ve karım için ne kadar riske gireceğime sadece ben karar veririm." Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Gardenia'nın evliliğimizi feshetmeye çalıştığını sanıyordum." Ona baktım.

"Değildi." Nefes alıyor. "Sadece bana biraz zaman kazandırmaya çalışıyordu. İyileşmem kolay olmadı."

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." Ona sarıldım. "Orada olamadığım için üzgünüm."

"Hey." Ona bakmamı sağlamak için parmağını çenemin altına koydu. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi. Ve ben sadece bunca ay bir yalanla yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Uyandığımda karım dahil herkesin öldüğümü sandığı haberini alınca çok öfkelen dim."

"Bunu neden yaptıklarını anlıyorum." Bir an için ellerime bakıyorum. "Babam haberi duyduktan sonra beni mahzenden çıkardı."

"Seni kilitledi mi?" Dişlerini gıcırdatıyor.

"O haklı değil." Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Artık onun için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum." Beni nazıkçe öpüyor.

"Sana güveniyorum." Beni mutfığa götürmesine izin verdim.

Bu saatte mutfakta bir hareketlilik var. Hepsi durup Archer'a ve bana ama bunun dışında personel benim buradaki varlığım hakkında yorum yapmıyor. Archer'ın bu gece beni kurtarmak için hayatını riske atmasına da mı kızgınlar?

"Akşam yemeğini bu gece süitimizde yiyeceğiz, Mary Jane." Archer mürettebatın geri kalanına başıyla selam verir.

"Elbette efendim. Hemen." Mary Jane işinizin başına dönün der gibi herkese sert bir bakış atar.

Kaos devam ediyor ve Archer yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana dışarı kadar eşlik ediyor. "O kadar da kötü değildi." Arkamdan yürüyüp boynumu öpüyor. "Seni neden kilitledi? Ne oldu?"

"Ona katil dedim." Ona bakmak için döndüm. "Archer, ona senin kim olduğunu söyledim. O kadar kızdı ki beni kilitledi."

Hırlıyor. "Onu affetme fikrini hiç düşünmemeliydim. Babanızın kefareti ödenemez."

"Bunu artık biliyorum." Yere bakıyorum, sonra onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Şimdi ne olacak? Bu gece yaptıklarımıza iyi tepki vermeyecektir."

"O zaten biliyor." Gardenia fuayede kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor. Herkese kızdığını görmüştüm ama şu anki yüz ifadesi yeni bir şey. "Görünüşe göre vurulmak insanları intihara meyilli yapıyor."

"Gardenya, yeter," diyor Fisher oturma odasından.

Freya ve Jacob onun yanındalar, bize kaçmışız gibi bakıyorlar.

"Hayır, baba. Bunun ne kadar kötü olduğunu bilmeli. Tristan onun yüzünden neredeyse ölüyordu. Ve şimdi yine hayatını riske atıyor. Ve sadece onun değil. Onların bu küçük oyunu hepimizi etkileyecek." Nefes nefese kaldı. "Artık Senatör burada olduğumuzu biliyor, Tristan'ın hayatta olduğunu anlaması sadece iki saniyesini alacak."

"Bu yüzden bu gece gitmeliyiz." Freya gruba katılır.

"Bunu destekliyorum." Jacob ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Toplanmama bile gerek yok; hemen şimdi çıkıp gidebiliriz."

"Hepiniz gidebilirsiniz. Size daha önce de söyledim. Kaçmaktan bıktım. Ve eminim ki saklanmaktan da bıktım." Archer bana bakıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Öyle ya da böyle, babanla olan işim bitmek zorunda."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ama Archer." Nefes almak için duruyorum ve Archer'ın onun gerçek adı olmadığını hatırlıyorum. "Tristan," diye düzeltiyorum. Bana bakınca devam ediyorum: "Babam sen gerçekten ölene kadar durmayacak."

"Biliyorum." Başparmağını dudaklarımın üzerinde kaydırıyor. "Bunu kabullenmem biraz zaman aldı ama şimdi anlıyorum. İntikam alma fikrim çocukçaydı. Senatör'ün güçlü müttefikleri var. Birinden kurtulursam, yerine bir başkası geçer. Hepinizi güvende tutmanın tek yolu onu öldürmem."

BÖLÜM 39

EDWARD'S SON

TRISTAN

"Tekrar söyle." Yatak odamızın kapısını arkamdan kapattım ve kollarımı Paloma'nın vücuduna dolayarak boynunu öptüm.

"Ne?" Gülüyor, son üç aydaki tüm doktorların, ilaçların ve PT'nin yapamadığı bir şekilde bedenimi iyileştiren bir ses.

O benden alındığı an ruhum ikiye bölündü.

"Benim adım." Dudaklarımı kulağının arkasındaki hassas noktaya değdiriyorum. "Bana daha önce Tristan demiştin."

"Tristan." Başını sallıyor. "Buna alışamıyorum."

"Dünya için ben her zaman Archer olacağım. Ama artık gerçekte kim olduğumu biliyorsun." Yüzü bana dönük olsun diye kollarımda kaymasına izin veriyorum. "Archer annemin kızlık soyadı. Yirmi yıl önce buradan ayrıldığımızda, annem Sallows ismini geride bırakmamızın en iyisi olacağını düşündü."

"Çok özür dilerim." Gözleri yaşlarla dolarken yanağımı okşuyor. "Babam sana ve ailene korkunç bir şey yaptı. Pişman bile değil." "Şşş." Alnından öpüyorum. "Bu senin suçun değil. Senatörün yaptığı Görevde kalmak ve sahip olduğu tüm gücü elinde tutmak için yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi yok. Sen bu işte masumsun."

"Ve şimdi senin gerçekte kim olduğunu biliyor. Ona söyledim." Dudakları beni derinden yaralayan bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Bunun için endişelenme." Boynuna sarılıyorum. "Onunla ben ilgileneceğim."

Onu kucağıma alıp en-suite banyoya götürüyorum. Ormanda yaptığımız yürüyüşten sonra ikimizin de duşa ihtiyacı vardı ama her şeyden çok, vücudunun her santimini inceleme ihtiyacımı tatmin etmem gerekiyordu. İyi olduğundan, babasının ona zarar vermediğinden emin olmalıyım.

Onu duş kabinine koyup ılık suyu akıttığımda şikâyet etmiyor. Bunun yerine, ellerini tişörtümün altına sokuyor ve başımın üzerinden çekiyor. Ayakkabılarımı çıkarırken elbisesini çıkarmasına yardım ediyorum. Birbirimizin kollarında olma arzusunun yakıcılığıyla oda buharla .

Ağızlarımız çılgınca çarpışıyor. Çıplak teni benimkine değdiğinde eve dönmüş gibi hissediyorum. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, içine girmeden önce onu fayanslı duvara bastırıyorum. Bir an için zaman duruyor. Gözleri kapanırken burnundan yavaşça su damlacıkları süzölüyor. Onun içinde olmanın verdiği bu coşku daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Sikim duvarlarına ve amcığının beni içine çekmesinin delirtici hissine alışonu sıkıca tutuyorum.

"Tanrım." Dudaklarından öperim.

"Tanrım, seni özledim. Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin." Ellerini omuzlarımda gezdiriyor.

"Göster bana." Onun devralmasına izin verdim.

Kızarak bana seksi bir gülümseme gönderiyor ve dizlerinin üzerine çökene kadar vücudumdan aşağı kayıyor. İki elimi de soğuk fayansa dayayarak bir inilti çıkarıyorum. Beni emerken bir yandan da yeni yaralarımı keşfetmesini kaçırmıyorum. Bize geri dönmek için nasıl bir cehennemden geçtiğimi asla bilemez. Ayrı olmak başlı başına bir cehennemdi. Ama şimdi buradayız. Gerisi önemli değil. Hayatımın geri kalanını ayrı kaldığımız üç ayı telafi ederek geçirmeyi planlıyorum - öldüğümü sandığı zamanı.

Onu ayağa kaldırıp tekrar duvara yaslamadan önce beni doruk noktama kadar götürmesine izin veriyorum. Bacağını kolumun üzerinden geçirerek, hissettiğim tüm bastırılmış arzuyla ona doğru kabarıyorum. Vücudunu bana teslim ediyor. Sadece bu bile beni uçurumun kenarına itiyor.

Her zaman olduğu gibi, orgazmım orman yangını gibi içimde yanıyor. Kaygan duvarları sikime yapışırken içine giriyorum. Ona o kadar bağımlıyım ki. Zevkin son damlasına kadar onu sikmeye devam ediyorum ve artık sikimi hissedemiyorum.

"Tristan," diye fısıldıyor boynumu ve göğsümü öperken. "Tristan."

Onun melodik sesi göğsümdeki tüm boşlukları dolduruyor ve bir sonraki yapmam gerekeni yapmam için bana gereken yakıtı veriyor. Paloma ve benim nasıl başladığımız umurunda değil. Babasının benimkini öldürmesi umurunda değil. Tek istediğim onu sonsuza dek elimde tutmak. Ve bunun için Senatör ölmeli. Ve bu gece olmak zorunda.

Kendini toparladığında el bezini aldı ve sırtımı ovma için arkama geçti. "Bana ne olduğunu anlat. Hamptons'dan ayrıldıktan sonra."

"Neredeyse kan kaybından ölüyordum." Kaslarımı gevşeterek başımı kaldırıyorum.

"Ve sonra. Nasıl hayatta kaldın?" diye soruyor ve elindeki bezi yaralarımın üzerinde nazikçe gezdiriyor.

"Gardenia ve Jacob beni özel bir kliniğe götürdüler. Komadan çıkana kadar orada takma bir isimle kaldım. Ondan sonra şehirde bir daireye taşındım ve orada fizik tedavi gördüm." Ellerini kalçamda gezdirirken duraksıyorum.

"Neden PT?" Sırtımı öpüyor.

"Uyandığımda yürüyemiyordum." Alay ettim. "Kahretsin, çok kızmıştım. Sonra Fisher bana sadece dünya için resmen ölü olduğumu değil, aynı zamanda karımın da babamın katiliyle birlikte yaşadığını söylemeye karar verdi."

"Başka seçeneğim yoktu, Tristan. Bana inanmak zorundasın." Sesi titriyor. "Kaçmaya çalıştım. Ama o seni öldürmekle tehdit etti. Ve sen öldükten sonra, bana ne olduğu umurunda değildi. Bir bakıma ben de senin gibi komadaydım."

"Bunu biliyorum." Arkamı döndüm ve kollarımı ona doladım. "Sana kızgın değildim. Onu hafife aldığım için kendime kızmıştım. Akıllıca davrandığımı sanıyordum."

"Planlarını mahvettim. İntikamını." Bana baktı.

O, şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. "Her şeyi planladım, sen hariç." Burnundan öpüyorum. "Ama hayır, planlarımı mahvetmedin. Bana yaşamak için bir sebep verdin. Senden önce zar zor , öfke ve intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordum. Tüm bunları geride bırakmak ve yeniden başlamak istiyorum."

"Yeni bir başlangıç mı? Seninle mi?" Bana gülümsüyor. "Ben de bunu istiyorum."

Duşumuzu bitirdikten sonra yatağa dönüyoruz. Bir noktada, akşam yemeği yemek ve geleceğe dair planlar yapmak için sekse ara veriyoruz. Paloma şehre taşınmak ve dans etmeye devam etmek istiyor - en azından çocuklarımız olana kadar. Çocuk konusunu açtığında gülüyorum. Amerika'ya dönüş planları yaptığım onca yıl boyunca, bir eş ve çocukların bana göre olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama burada onunla yatarken, daha tatlı bir rüya hayal edemiyorum.

Saatler sonra kollarımda uyuyakalıyor. Parmaklarımı pembe yanaklarında gezdirmek için kaşınıyorum ama onu uyandırma riskini almak istemiyorum. Şimdiye kadar babası gittiğini ve onu ondan alanın ben olduğumu öğrenmiş olmalı. Babası

Senatör'ün kendi kızına olan saplantısı çok boktan. Ama onun benimle olmak istediğini anlaması gerek. O beni seçti.

Yavaşça yataktan kalkıyorum ve Paloma'nın uyuyan bedeninin üzerindeki örtüyü çekiyorum. Dolaba gidip koyu renk bir kot pantolon ve bir tişört giyiyorum. Senatörle toplantım daha fazla bekleyemez.

Alt katta, annem oturma odasında. Beni görür görmez ayağa kalkıyor ve antrede bana katılıyor. Davasını son bir kez daha anlatmamı beklediğini varsaymak zorundayım. Gözlerindeki endişeyi görmek ne kadar acı de, bu sefer onunla birlikte gidemem. Saklanmaktan yoruldum. Senatör'ün tehdidinin başımızın üstünde sallanmasına izin vermekten yoruldum. Durdurulması gerekiyor.

"Gitme, Tristan." Gözleri yaşlarla dolar. "Londra'ya dönebiliriz. Orada da burada olduğu gibi bir aile olabiliriz. Bunu daha önce de yaptık."

"O tehlikeli anne. Eğer mutlu bir hayat, bir aile kurmak için en ufak bir şansımız olsun istiyorsak, Senatör'ün gitmesi gerek. Bir daha asla peşimizden gelmeyeceğinden emin olmalıyım." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu görmüyor musun?"

"Keşke başka bir yolu olsaydı." Kollarını belime doladı. "Seni kaybedemem. Sahip olduğum tek şey sensin."

"Bu sefer gözüm açık gideceğim. Bu gece bitecek." Ona sıkıca sarılıyorum, sonra bırakıyorum. "Yakında döneceğim."

Garaj yolunda, Fisher'ı arabamın direksiyonunda otururken buldum. Seçeneklerimi düşünmek için durdum. O ve Jacob aileme bakmaları için güvendiğim tek kişiler. Fisher'a yardımına ihtiyacım olmadığını söylemiş olsam da, ona gerçekten ihtiyacım olduğunu kabul etmezsem aptallık etmiş olurum. Senatör'ün peşinden tek başıma gidemem. Sürpriz unsuru yine benim tarafımda olsa bile.

Yolcu koltuğuna tırmandım ve o da dönüp bana baktı. "Destek olmadan oraya gitmene izin vermem mümkün değil."

"Ben bir şey söylemedim." Omuz silktim. "Sür, yaşlı adam."

Homurdanıyor, sonra kontağı çeviriyor. Arabanın tekerlekleri çakılların üzerinde gıcırdarken, o önündeki yola odaklanır. Beş dakika sonra nihayet konuşur: "Onu senin için öldürebilirim."

Fisher bir denizci. Her zaman da öyle olacak. Eminim serçe parmağıyla adam öldürebilir. Ama Senatör benim sorunum. Bütün bu karmaşa benim hatam. Hepimizi buraya ben getirdim. Paloma'yı ondan ben aldım. Uyuyan canavarı uyandırdım. Onu indirmek zorunda olan benim.

"Biliyorum." Sessiz bir teşekkürle başımı eğiyorum. "Seni dinlemeliydim."

"Hangi kısmı?" Başını sallıyor.

"Senatörü yenmenin tek yolunun onunla cehennemin dibinde buluşmak olduğu konusunda beni uyardığın bölüm." Çenemi sıktım. "Başından beri planımız acı dolu bir ölüm olmalıydı. Şimdi bunun için zamanım bile yok."

"Korumalarla ben ilgilenirim." Fisher dosdoğru önüne bakıyor. "Size elimden geldiğince zaman kazandıracağım."

"Teşekkür ederim." Omzunu okşadım. "Benimle geldiğin için minnettarım." "Bile olmaz. Sen benim için bir oğul gibisin. Bunu biliyorsun." O bakar

Bir için. "Ayrıca, annen gelmem için bana yalvardı."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyorum.

Senatörün malikanesinin kapıları görünür hale gelir. İki adam nöbet tutuyor ama Fisher gazı bırakmıyor. Arabayla ikisine de bowling salonundaki lobutlar gibi vuruyor. O tuş takımına yaklaşıp kapıları açacak kodu girerken ben koltuğun altına uzanıp hiç kullanmak zorunda kalmamayı dilediğim silahı çıkarıyorum. Fişeği ve namluyu kontrol ettikten sonra susturucuyu takıyorum. Fisher bana başıyla selam veriyor, sonra elini kucağındaki silahın üzerine koyuyor. Olabildiğince sakın. Bu da bana kendimi kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyor. Hata yapmanın zamanı değil.

Ön kapıya yanaştık. Diğer iki koruma bizi gördüklerinde tepki vermiyorlar. Sadece yoldaşlarını geçebildiysek burada olmamız gerektiği içindir diye düşündüklerini varsayabilirim. Fisher beni yıllardır eğitiyor. Her zaman Kolordu'yu özlediğini düşünmüştüm. Ama burada savaşa hazır otururken, şimdi nedenini anlıyorum. Bu anın geleceğini biliyordu. Öyle ya da böyle, Senatör ve benim borcumuzu ödeyeceğimizi biliyordu. Araba durur durmaz, ikimiz de inip ateş ettik. Boyunlarına nişan alıyorum çünkü can almaya hazır değilim. Ama bu piçler

benimle özgürlük arasında duran tek şey.

"İki tane daha olmalı." Fisher'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Arka taraftalar."

"Ben ." Omzuma vuruyor. Gitmek istediğimde bana seslendi,

"Tristan."

"Öyle mi?"

"Yavaş pürüzsüzdür. Pürüzsüz hızlıdır." En sevdiği denizci sloganı. Ve bana acele etmememi söyleme şekli.

"Hatırlıyorum." İçeri ve kapıyı arkamdan kapattım.

Senatörün çalışma odasına doğru ilerlerken fuaye ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Öfkeli sesi etrafımdaki sessizliği bozuyor.

"Lanet olsun. Gideli saatler oldu. Şimdiye kadar her yerde olabilirdi. Hiçbir kaynağı olmayan küçük bir kız nasıl böyle ortadan kaybolabilir?" Cevap beklemes. "Bulun onu. Yoksa onunla uğraşmak zorunda kalırsın. Gardiyan beklemekten yoruldu." Telefonunu masaya çarptı. Telefon sekerek yere düşer.

The Guardian mı?

Silahımı kavriyorum, görüş alanına girerken aşağı doğru doğrultuyorum. Beni görür görmez yüzü kızardı. Yardım çağırmak için hiçbir yolu yok. Onun için buraya kadar. Yolun sonu.

"Onu aramaya zahmet etmeyin. O benimle güvende." Nefes alıyorum.

"Edward'ın oğlu." Arkasına yaslandı, yorgun görünüyordu. "Yani, savaşta ölmedin.

Sonuçta ateş. Güzel numara." Önündeki kâğıtları işaret etti. Dosyalarımı gözden geçiriyordu. Muhtemelen Paloma'nın ona söylediği şeyi, yani Tristan Sallows'un hayatta olduğunu doğrulamaya çalışıyordu.

Enkaza iki ceset yerleştirmek Fisher'ın fikriydi. Morgda çalışan bir denizci arkadaşısı vardı ve ona bir iyilik borçluydu. Evet, ölü taklidi yapmak bize zaman kazandıran güzel bir numaraydı, yirmi yıl kadar.

"Şimdi ne olacak? Hmm?" Bakışlarımla buluşuyor. "Beni öldürmeye mi geldin?" Sırıttıyor, tembel bir parmakla silahımı işaret ediyor. "Sen bir katil değilsin. Babana çok benziyorsun. Onun gibi, yapılması gerekeni yapacak cesarete sahip değilsin. Bu her zaman onun sorunuydu. Bu yüzden öldürüldü. Onu kurtarmaya çalıştım. Ama o çok inatçı ve gururluydu."

"Onu kurtarmak mı?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Onu öldüren yangını sen başlattın." "Bunun bir uyarı olması gerekiyordu. Ama Edward." Alay ediyor. "Aziz

Edward doğru şeyi yapmak zorundaydı. Kendini ve ailesini kurtarabilirdi. Ama yapmamayı seçti. Bunu bir düşünün. Baban kahramanı oynamak için kendi oğlunu feda etti." Gözleri tiksintiyle doldu.

"Onu öldürmek zorunda değildin. Sen bir korkaksın. Boynunu kurtarmak için arkadaşını öldürdün. Ve sonra, yine yaptın. Bir kez daha kızıyı kurtarmak için kızını en yüksek teklifi verene sattın." Ona ters ters baktım. "Seni aylar önce öldürmeliydim." Paloma'nın haklı olduğunu anladığımda tetiği çektim. Babası pişmanlık duymaktan aciz. Şu anda bile bana babama yardım etmeye çalıştığı fikrini yutturmaya çalışıyor, en ufak bir pişmanlık belirtisi yok.

Elleri hızla kan biriken boğazına gidiyor. Nefes nefese kalırken gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünmemişti.

"Birkaç dakika içinde ciğerlerin kanla dolacak ve boğulacaksın.
-"Yalnız öleceksin." Nefes alıyorum.
"Tristan." Annemin sesi odayı dolduruyor.
Onunla yüzleşmek için döndüğümde donup kaldım. "Hunter. Bırak onu," diye bağıyorum.
"Silahını indir." Hunter annemin kolunu arkasından yukarı doğru bükte.
"Bana doğru kaydır."
Tereddüt ediyorum ama dediğini yapıyorum, silahı yavaşça parkenin üzerine koyuyorum ve ona doğru atıyorum. "Bundan kurtulabilirsin. Bırak gitsin. Bu seninle benim aramda."
Bakışları Senatör'ün üzerinde kesilir. Boynu ve yanakları kızarır. "911'i arayın. Ona yardım getirin." Eğilir ve silahı alır. "Şimdi yap. O ölürse, annem de ölür." Silahımın namlusunu annemin boğruüne saplıyor.
Çenemi sıkarak kot pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım ve numarayı çevirdim.
"Telefonun hoparlörünü aç." Nefes almak için çabalıyor. "Ve onlara Senatör Davis'in vurulduğunu söyle."
İstedikini yapıyorum çünkü sağlık görevlileri hızlı gelse bile Senatör'ün fazla zamanı kalmadı. Santral cevap verdiğinde ona durumu ve Senatörün nasıl yaralı görüldüğünü açıklıyorum. Aldığım canın hesabını vermeye hazır olmama rağmen kendimi suçlamıyorum. Operatör hatta kalmamı istemeye başlıyor, ama o sözünü bitirmeden aramayı sonlandırıyorum.
"İşte oldu. Şimdi sende." Hunter'a ters ters baktım.
"Paloma'nın elinizde olduğunu biliyorum. Onu yatak odasından kaçırdın. Onu geri getir yoksa annen ölür." Gözlerindeki çılgın bakış bana her kelimesinde ciddi olduğunu söylüyor. "Onun senin annen olduğunu biliyorum. İtiraf etti."
"Tristan, özür dilerim." Gözleri yaşla dolan annemin sesi titriyor. "Sana yardım ettiğimi sanıyordum. Başının belada olduğunu söyledi. Eve geldi ve onu senin gönderdiğini söyledi. Kim olduğunu bilmiyordum."
"Anne. Endişelenme." Ona her şeyin yoluna gireceğini göstermek için ellerimi kaldırdım. "Hunter, hâlâ çekip gidebilirsin. Bırak onu, cinayete teşebbüsten sana dava açmayacağım."
"Ölü kalmalıydın." Gözleri dökülmemiş yaşlarla kızarır. Onları sıkıca sıkıyor ve sonra siliyor. "Paloma olmadan buradan ayrılmayacağım. O bana ait. Söz verdi." Silahı önce ölmekte olan Senatör'e, sonra da anneme doğrultuyor. "Onu bana getirin."
"Polis her an burada olabilir." Ona doğru bir adım attım. "Şimdi git."

"Oyalanmayı bırak." Hunter silahı bana doğrulttu.

Bunu yaptığında, annem kaybeder. "Oğlumu rahat bırakın. Tanrı aşkına, lütfen ona zarar verme. Seni Paloma'ya götürebilirim. O bizimle kalıyor."

"Anne." Ona uzanıyorum.

O anda tüm dünyam durdu. Bir an eli elimde, bir an sonra yere düşüyor. Vücudu garip bir şekilde kasılırken gözleri şoktan büyüyor. Sonra her yer kan oldu. Mermere çarpmadan önce onu yakalıyorum ve kucağında yatması için yavaşça aşağı indiriyorum.

Sağımda bir yerde Fisher konuşuyor ama ne anlayamıyorum. Yukarı baktığımda Hunter'ı boynundan yakalamıştı. Hunter hâlâ silahımı sıkı sıkı tutuyor ama şimdi kendine doğrultuyor. Gürültülü patlama sesi kulaklarımda yankılanıyor. Bir sonraki vuruşta Hunter, Fisher'ın ayaklarının dibine yığılıyor. Bilinci yerinde değil, muhtemelen ölmüş.

"Tristan?" Annem gözlerini sıkıca kapatır.

"Kımıldamayın. Yardım geliyor. İyi olacaksınız." Yan tarafına baskı uyguladım. Pislik herif bana yaptığı gibi onu da sırtından vurdu.

"Her şey bitti Freya. Tristan güvende." Fisher onun yanında diz çöktü ve elini eline aldı. "Seni dinlemeli ve bu pisliği yıllar önce öldürmeliydim."

"Anne. Buraya hiç gelmemeliydim. Bu benim hatam." Ona sarıldım. "sevindim. Çünkü artık güvendesin. Tek istediğim buydu. Sen, Tristan." Bana gülümsüyor ve alnını yanağıma bastırıyor. "Benim güzel oğlum."

Yine on yaşındayım. Annem kırık bacağının üzerinde yürümeye çalışırken beni kollarında tutuyor. Ona yaralanmadığımı söylemek istiyorum ama gözyaşları beni ele veriyor. Sırtımdaki yanık acıyor ve sadece bu acıdan bile ölebileceğimi hissediyorum. Annem de benimle birlikte ağlıyor çünkü daha fazla acı veren bir şey var. Babamı yalnız ölmesi için geride bıraktık.

Bir daha bu düzeyde bir acı hissedeceğimi hiç düşünmemiştim - kalbinizi ikiye bölen ve sizi kanlar içinde bırakan türden bir acı. başa döndük. Annemin bu sefer ölebileceği fikrine dayanamıyorum. Ve hepsi benim hatam. Yatağın altındaki canavarla yüzleşmek için hepimizi buraya ben getirdim.

Canavar kazandı.

Annem kollarımda nefes nefese yatarken, Senatör tıbbi yardım alıyor.

Sonunda gerçekliğe döndüğümde oda kaos içindeydi. Yanımda bir sağlık görevlisi benimle konuşuyor ama Fisher adım atana kadar kelimeleri seçemiyorum.

içeri girip annemi benden aldı. "Şu anda onun için yapabileceğin bir şey yok. Bırakın sağlık görevlileri işlerini yapsın."

Başımı salladım, geri çekildim ve sebep olduğum karmaşaya baktım. "Bunların hepsi benim hatam. Onu buraya ben getirdim." Başımı sallıyorum.

"Bunu yapmayın. Hepimiz bu konuda söz sahibiyiz." Fisher omzumu tuttu. "Üstesinden gelecektir. O tanıdığım en güçlü kadın."

"Yapmak zorunda." Ellerimi dizlerimin üzerine koyup kabarıyorum.

Yaşamak zorunda. Çünkü yaşamazsa, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Bu suçluluğu taşımaya nasıl devam edebilirim? Annemin benim yüzümden öldüğünü bilerek mi? Çünkü peşini bırakamadım.

BÖLÜM 40

TRISTANISGONE

PALOMA

İrkilerek uyandım, kalbim hızla atıyordu. Tristan gitmişti ve içimin bomboş olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Sanki dün gece sadece bir rüyaymış gibi. Ama olamazdı. Yine onun yatağındayım. Her ne kadar imkansız gibi gelse de, gerçekten buradayım. Ama bir şeyler ters gidiyor. Benimle kalacağına söz verdiyse neden gitti?

Şöminenin üzerindeki saat sabahın birini geçtiğini söylüyor, bu da sadece birkaç saat uyuduğum anlamına geliyor. Giyecek bir şeyler bulmak için banyoya gidiyorum. Bir kot pantolon, ipekli bir üst ve spor ayakkabı giyiyorum. Onu bulmalı ve göğsümde hissettiğim deliğin bir anlamı olmadığından emin olmalıyım. Tristan yaşıyor. Beni seviyor. Her zaman benimle olmak istiyor. Yatak odasının kapısını açıp aşağı inerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Oturma odasında Gardenia ve Jacob'ı tartışırken buluyorum. "Neler oluyor?" diye sordum.

"İşte bu sorunuzun cevabı." Gardenia kaşlarını Jacob'a doğru kaldırıyor. "O da bizimle geliyor."

"Tamam." Jacob bana döndü. "Biz..." diye tereddüt ediyor.

"Tristan'ın peşinden gidiyoruz." Gardenia onun sözünü kesti. "Başı belada olabilir."

"Ne var? Neden? Ne oldu?" Onlara doğru bir adım attım.

"Burada değil." Jacob kapıyı işaret ediyor. "Arabada konuşuruz."

Onları ön kapıdan çıkıp garaja doğru takip ederken kalbim gırtlığımda güm güm atıyor. İkisi de Tristan'ın spor Audi'sine bindiğinde duraksıyorum. Aylar önce Hamptons'a giderken kullandığım araba bu. Bir anda Tristan'ın yol kenarında yatan bedeni gözümün önüne geliyor. Temizlemek için kafamı salladım.

"Binin. Öylece duracak vaktimiz yok," diyor Gardenia arabanın kapısını çarpmadan önce.

Dediğini yaptım ve arka koltuğa atladım. Midem sanki bir örs yutmuşum gibi hissediyor. Eğer Tristan tekrar yaralanırsa....

"Nereye gidiyoruz? Tristan nerede?" Onlara soruyorum.

"Senatörle hesaplaşmaya gitti." Jacob kontağa bastı ve garajdan çıktı. "Senin evinde."

"Hayır." Bir elimi ağzımın üzerine koyuyorum. "Bu ne kadar önceydi?"

"Bir saat." Gardenia vücudunu kaydırarak bana bakıyor. "Hepimiz Senatör'ün peşinden tek başına gitmeyeceği konusunda anlaşmıştık. Ama o çok inatçı. Gittiğini öğrendim çünkü Mary Jane gelip Freya'nın onun peşinden gittiğini söyledi."

"Onu aramayı denedin mi?" Eve ne kadar yaklaştığımızı ölçmek için pencereden dışarı bakarak soruyorum.

"Aradım. Ama tabii ki cevap vermiyor." Gardenia orta konsoldan telefonunu alıp tekrar deniyor. "Yani, bildiğimiz kadarıyla Senatör'ün malikanesinde bile değil. Kahretsin."

Paniklememek için elimden geleni yaparak karnıma sarılıyorum. Tristan normale dönmüş gibi görünüyor ama birkaç ay önce komada olduğunu unutamıyorum. Bana anlattığına göre, sırtı o kadar morarmış ve şişmiş ki yürüyemiyormuş bile.

Babamın tüm korumalarıyla başa çıkabileceğini düşünüyor olamaz. Bir şeyler planladığını bilmeliydim. Beni odasına götürdüğünde ve benimle seks yaptığında bir planı vardı. Yorgun ve uykulu olmamı istiyordu, böylece gecenin bir yarısı gittiğini fark etmeyecektim. "Senatör evde değilse başka

nerede olabilir ?" Jacob benimle buluşuyor

dikiz aynasına baktı. "Orada olmaması ihtimaline yedek bir plana ihtiyacımız var." "Bilmiyorum. Hamptons, belki?" Babamın nereye gidebileceğini

düşünmeye çalışıyorum.

Eğer beni arıyorsa git.

Sonunda, evin önüne giden çeyrek millik araba yoluna döndüğümüz anda tüm şüphelerimiz ortadan kalkıyor. Ön kapıya yanaştığımızda ambulansın ışıkları kırmızı ve mavi renkte yanıp sönüyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ön koltuğun arkasını kavrayıp kaçmaya hazır oluyorum. Araba durur durmaz kendimi arabadan dışarı atıyorum.

Sağlık görevlisi üniforması giymiş en az on kişi saydım. Kime ne olduğunu sorabileceğimi anlamaya çalışarak birçok yüzü tarıyorum. Ama sonra, üzerinde siyah bir ceset torbası olan bir sedyenin ön kapıdan çıktığını görüyorum ve tökezliyorum

İleri. Çakıllar ellerime ve dizlerime batıyor ama kimin öldüğünü öğrenmek için kendimi .

"Paloma." Gardenia ayağa kalkmama yardım etti. "Bu o değil."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama bir şekilde sedyeyi çeken sağlık görevlisine doğru ilerliyorum. "Ben burada yaşıyorum. Ne oldu?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Ama birkaç yaralımız var." Kadın acıma dolu gözlerle cevap veriyor. "Cesedi teşhis edebilir misiniz?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve kendimi destekliyorum. Bir an için bakışlarım ahşap kapıların ardındaki fuayeye kayıyor ama tek gördüğüm daha fazla personel ve polis.

Sağlık görevlisi nihayet çantanın fermuarını açıyor ve bana iyi tanıdığım bir yüzü gösteriyor. "Hunter," diye mırıldandım. "Gitti mi?"

"Özür dilerim," diyor. "Tam adı ne?"

"Hunter DuPont," diyorum yıllardır sevdiğimi sandığım adamın yüzüne bakarken göğsümü sıkıştıran boş bir hisle. Uyuyor gibi görünüyor, gözlerinin ve alnının etrafındaki tüm kırıksıklıklar gitmiş. Hunter gitmişti.

"Tamam. Polis ifadenizi almak için birazdan yanınızda olacak, tamam mı?" diyor sağlık görevlisi.

Tam evet demek üzereydim ki Tristan, tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılan Freya'nın elini tutarak eşikten geçti. Bilinci yerinde değil ama en azından hayatta. Fisher sedyenin diğer tarafında Freya'ya her şeyin yoluna gireceğini söylüyor, her ne kadar Freya'nın kıyafetleri ve sağlık görevlisinin yaraya baskı uygulamak için kullandığı örtüler çoktan kanamış olsa da. Tristan ve Fisher da kan içinde. Kanın pis kokusu burun deliklerime hücum ediyor ve yemeğimi yememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Tristan." Kollarımı beline doladım.

"Burada olmamalıydın." Sesi kızgın ama bana sıkıca sarılması beni gördüğüne sevindiğini gösteriyor.

"Uyandım ve sen gitmiştin. Ne oldu?" Freya'nın elini bırakırken ona bakıyorum.

"Bilmiyorum. Annem Hunter'la geldi. Onu vurdu. O lanet olası pislik onu vurdu." Ağlamaktan gözleri kızarmış.

"Tristan." Elimi parmaklarının arasından geçirdim. "Hunter öldü."

"Tanrım." Omzunun üzerinden bakıyor. "Şu anda bunu düşünemem. Annemi hastaneye götürmeliyiz." Beni bırakıyor, ambulansın arkasına koşuyor ve içine tırmanıyor.

Sirenler kulaklarımı patlatırcasına çalıyor. Orada duruyorum ve onlar gidene kadar saykodelik renklerin karanlık araba yolunu aydınlatmasını izliyorum. Arkamı döndüğümde Gardenia'nın gözyaşları içinde Jacob'a sarıldığını görüyorum.

"Gitmeliyiz," dedim onlara.

Bir süre sonra Jacob Gardenia'yı bırakıyor ve onu arabaya geri götürüyor. Freya'nın bunu atlatmasını umarak tekrar arabaya bindim. Tristan yaşadığı onca şeyden sonra annesini kaybetmeyi hak etmiyor. Ve Freya, son yirmi yıldır korku içinde yaşadı. Hunter gibi bencil bir pisliğin elinde bu şekilde ölemez. Bu adil değil. Tristan bunu hak etmiyor.

Hastaneye vardığımızda doktorlar Freya'yı ameliyata hazırlamak için çoktan götürmüşlerdi. Kurşun yarasının ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O kadar kana bakılırsa, kötü olmalı. Ama Tristan kurtulduysa, belki o da kurtulabilir.

"Tristan." Yanağını okşadım. "O nasıl?"

"Şimdi ameliyata giriyor. Ne kadar süreceğini bilmiyorlar." Bir nefes bırakıyor.

"Tanrım." Jacob içeri girdi ve Fisher'a kahve ikram etti. O reddedince bana verdi. "Sanki tekrar deja vu yaşıyorum." Kağıt fincanından uzun bir yudum aldı.

"Başaracak." Gardenia dudaklarını büzüyor, gözyaşları yanaklarını boyuyor. "Freya Teyze atlatacak. Bunu biliyorum." Bakışları hemşire istasyonuna odaklanırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bir süre sonra oraya doğru ilerliyor.

"Gardenia." Fisher onun peşinden gidiyor.

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm." Yüzümü Tristan'ın göğsüne gömdüm.

"Bu senin hatan değil." Beni kendine çekti. "Benim suçum."

"Öyle deme. Hunter aklını kaçırdı." Ona bakmak için geri çekildim. "Artık onu tanıyamıyorum."

"Seni kaybetti. Tabii ki aklını kaybetti." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Paloma." Dudaklarından dökülen ismim içimde bir korku şoku yaratıyor. Sanki beni yok edecek bir şey söylemek üzereymiş gibi. "Babanı ben öldürdüm."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Babam az önce evde miydi?"

"Bu işi sonsuza dek bitirmek için onu görmeye gittim. O nefes aldığı sürece huzur bulamayacağız." Gözleri kararırken adem elması sallanıyor. "Onu vurdum."

Onu. Sağlık görevlileri geldiğinde bilinci yerinde değildi. Sanırım hala nefes alıyordu ama emin değilim."

Göğsümde büyük bir boşluk hissederek ona bakıyorum. "Onu sen mi öldürdün?" "Benden nefret mi ediyorsun?" Bakışlarıma karşılık veriyor.

"Nerede o?" Yüzleri taradım ve sonra aklıma geldi. Evden çıktım ve babamın iyi olup olmadığını sorma zahmetine bile girmedim. Şu anda ölmüş olabilirdi. "Babam nerede?"

"Bilmiyorlar." Fisher bize doğru yürürken, Gardenia hemşirelerin istasyonunda kalıp onlarla tam olarak anlayamadığım bir şey hakkında tartışıyor. Fisher nefesini üflüyor. "Bu hastaneye hiç gelemedi."

"Sağlık görevlilerinin onu götürebilecekleri özel bir klinik var mı?" Tristan dudaklarını büzerek sorar.

Babamı vurduğu için pişman mı? Şu anda tek endişelendiği şey babamın burada olması gerektiği gibi ölmemesi. Yanaklarımı siliyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Eğer burada değilse, o zaman hangi cehenneme gitti?" Gardenia babasına doğru yürüyor, görünüşe göre grubun geri kalanı kadar sinirlenmiş. "İki ambulans geri döndü. Hunter ve Freya burada. Ama senatör yok. Bu ne anlama geliyor?"

"Siktir." Jacob'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bir sürü düşmanı var. Belki de başka bir isimle buradadır. Yani, umurumuzda mı? Hayatta kalma şansı nedir? Ne kadar kötüydü?"

"Onu boğazından vurdum." Tristan bir elini saçlarında gezdirir. "Şansı çok az. Ama sıfır değil."

"Baba." Elime sarılıp ağladım. "Onu bulmak zorundayım. Ölebilir."

"Gerçekten mi?" Gardenia gözlerini devirir. "Sana yaptığı onca şeyden sonra onu önemsiyor musun?"

"O benim babam. Yaptıklarına göz yummuyorum. Ama o hala benim babam." Kelimeleri söylüyorum ve hemen içimden gelmediğini fark ediyorum. Ağlayacak gibi oluyorum ama onun için ağladığımdan emin değilim. "Bilmiyorum. Öylece ortadan kaybolmasına izin vermek zalimce geliyor."

"Sahte bir ölüm kesinlikle tüm sorunlarını çözecektir." Tristan ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Artık hayatta olduğumu bildiğine göre, bildiği hayatının sona erdiğini de biliyor olmalı. Geriye hiçbir şeyi kalmadı. Senatörlük koltuğundan indiğinde hapis cezasıyla karşı karşıya kalacak."

Babamın hapiste olduğu fikri ellerimi soğutuyor. Babam Tristan'ın servetine sahip olmayabilir ama güçlü dostları ve nüfuzu var. Başımı kaldırıyorum

Tristan'a bakmak için. "O ölene ya da hapse girene kadar bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Orada durup benden onu affetmemi mi isteyeceksin?" Tristan bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Annem son yirmi yıldır ondan korkarak yaşadı. Şimdi bir hastanede ölüyor. Baban benim affımı hak etmiyor. Hiçbir şeyi hak etmiyor." Gözlerindeki soğukluk omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bir parçam onun haklı olduğunu biliyor. Ama itiraf etmeliyim ki, küçük bir parçam da babam için üzüyor. Babam bana zerre kadar pişmanlık duymadığını göstermiş olsa da, bu durumdan sağ çıkarsa bir gün pişman olabileceğini ummaktan kendimi alamıyorum. Onu olduğu gibi görüyorum ama ölmesini istemiyorum.

"Onun ölmesini istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

Tristan dişlerini sıkarak, "Bağlılığınız yersiz," diyor.

Uzun bir süre yüzümü inceledi. Ve aramızda bir şeylerin koptuğunu biliyorum. Gözlerinde nefret görmüyorum ama bu gece odama daldığında bana gösterdiği sevgi, gözlerinde fırtınalar koparan kara bulutların gölgesinde kalmış gibi görünüyor.

"Tristan." Tam doktor onun adını söylerken söylemeye başlıyorum. "Bay Archer," diyor ciddiyetle.

"O nasıl?" Tristan'ın bakışları benden uzaklaşıyor. "Onu şimdi görebilir miyim?" "Üzgünüm Bay Archer. gelen her şeyi yaptık." Doktor bakıyor ona acıma dolu gözlerle baktı. "Kurşun temiz bir çıkış yapmamış. Çok fazla kan kaybetmiş; kalbi durmuş."

Ağlamamı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Freya gitmişti. Tristan'a dönüyorum ama o ellerini kalkan gibi kaldırmış, beyninin zaten bildiği şeyi yakalamaya çalışırken boş gözlerle bana bakıyor. Geride kalan tek ebeveyni olan annesi ölmüştü. Ve bir kez daha suçlusu babam.

Islak gözlerle ellerini başının arkasına koyuyor ve kamburunu çıkarıyor. Tristan'ın dudaklarından kaçan çığlık, duyduğum en acı verici çığlıktı. Ona sarılmak ve onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama çok fazla acı çekiyor.

"Tristan, özür dilerim." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil, Paloma." Gözyaşları yanağından aşağı süzülür. "Benim suçum. Bunu ona ben yaptım. Ve sana. Ve bu odadaki herkese." Duvara yaslanana kadar sendeledi, omuzları çöktü. "Asıl üzgün olması gereken benim. Bunu ben yaptım," diye mırıldanıyor.

Bir süre sonra başını kaldırarak doktora, "Onu görmek istiyorum," der.

"Elbette. Bu taraftan." Uzun koridorun sol tarafını işaret ediyor.

Onu takip ederken, buradaki herkesin kendileri için önemli birini kaybettiğinin farkına varıyorum. "Çok üzgünüm," diyorum gruba.

"Evine git, Paloma." Gardenia yanaklarını siler ve Jacob'a bakmak için döner. Kot pantolonunun cebine uzanıyor ve Audi'nin anahtarlığını çıkarıyor. Gardenia anahtarı alıp bana fırlatıyor. "Evine git ve huzur içinde yas tutmamıza izin ver."

BİR HAFTA SONRA, ODAMDA YALNIZ UYANDIM, TRISTAN'I TÜM KALBİMLE ÖZLÜYORDUM.

Varlığım. Artık bir telefonum var ama onu aramamaya karar verdim. Annesinin yasını tutmak için zamana ve alana ihtiyacı var. Öldüğünü düşündüğümde, üç ay boyunca yeniden insan olmaya çalıştım ama asla tam olarak başaramadım. Bu şekilde nasıl devam edeceğimi bilmiyorum, üstesinden gelmesinin imkansız olduğunu bildiğim bir şeyi atlatmasını bekliyorum.

Bugün antrenmanım yok, bu yüzden kahvaltı için aşağı inmeden önce hazırlanmaya vakit ayırıyorum. Babam olmadan evde olmak, nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bilmemek çok garip. Arkadaşlarına ulaşmaya çalıştım ama babamın vurulması ya da hastanede olmasıyla ilgili hiçbir şey bilmediklerini iddia ediyorlar. Babam iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Nasıl olur da kamuya mal olmuş bir kişi kaybolur ve kimse endişelerini dile getirmez? Polisi aramayı bile denedim. Olayı araştıracaklarını söylediler, ancak daha sonra soruşturmanın durumunu öğrenmek için tekrar aradığımda, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandılar.

Kendime onun ortadan kaybolmasının iyi bir şey olduğunu söyleyip duruyorum. En azından artık onun tutsağı değilim. Hunter ve onunla her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda değilim. Sonunda ondan ve etkisinden kurtuldum. Evet, tek başıma olmaya alışmak biraz zaman alacak. Ama ne olursa olsun, üstesinden gelebileceğimi biliyorum.

Havadaki değişimi, etrafımda cızırdayan ham enerjiyi fark ettiğimde hala derin düşüncelere dalmıştım. Adrenalin o kadar yoğun ki, kendimi toparlamak için merdivenlerin yarısında duruyorum. Ve sonra onu gördüm. İnanılmaz derecede güzeldi. Yoğun mavi bakışları benimkilerle buluştuğunda, onu son gördüğümünden beri ördüğüm tüm duvarlar yıkılıyor. Yas tutmak için daha fazla zamana ihtiyacı olması umurumda değil. Benim ona ihtiyacım var.

"Tristan." Merdivenlerden koşarak inip fuayeyi geçiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Beni kucağına aldığı anda bedenim onunkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Değerli oksijen ciğerlerime doluyor ve yeniden yaşadığımı hissediyorum. Kalbi vücudumda gümbür gümbür atıyor, ona karşı hiç duymadığım kadar büyük bir acı duyuyorum. Dudaklarından hırlamaya benzer bir ses çıkıyor. Beni özlemişti. Özlediğini biliyorum. Ruhlarımız o kadar iç içe ki, ayrı kalmak acı veriyor.

"Paloma." Başını kaldırıp bana bakmadan önce kaşlarını çatarak yere bakıyor. "Bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek ne var?" Ona gülümsüyorum; vücut ısısı ve ona yakın olmanın verdiği his bedenimi hâlâ karıncalandırıyor. "Seni özledim."

"Veda etmeye geldim," diye ağzından kaçırdı. "Ailem ve ben, annemin küllerini İngiltere'ye geri götürüyoruz. Bu gece yola çıkıyoruz."

"Tamam." Bu geceye hazır olmak için neler hazırlamam gerektiğini hızlıca zihnime not ediyorum. "Hazır olabilirim. Pierre'i arayıp bir hafta kadar yok olacağımı söyleyebilirim."

"Paloma. Hayır." Başını sallıyor. "Geri dönmeyeceğim."

"Şey. Ben...sorun değil. Umurumda değil. Dans etmek zorunda değilim. Pierre'e işimin bittiğini söylerim." Aramızdaki mesafeyi ölçerken gözlerimde yaşlar birikiyor. Onu kaybediyorum.

Tekrar konuştuğunda bir adım daha geri çekiliyor. "Seni koruyabileceğimi sanmıştım. Ama işleri daha da kötüleştirdim. Sadece senin için değil, ailem için de."

Ailesi mi? Ben o çembere dahil değil miyim? Kısa bir süre önce, benim de ailesinin bir parçası olduğumu söylemişti. Sözleri beni bıçak gibi kesti. Çünkü beynim henüz anlamamış olsa da kalbim anladı. Beni terk ediyor. En kötüsü de, bunu benim iyiliğim için yaptığına kendini inandırmış olması. Ondan ayrı olmak benim için nasıl iyi olabilir ki? Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

"Tristan," diye yalvarıyorum. "Yapma bunu. Seni daha yeni geri aldım."

"İhtiyacın olan şey ben değilim. Seni uyarmıştım. En başından beri benden uzak durman için seni uyarmıştım. Ben tam da düşündüğün gibi bir canavarım." Sanki çok acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Bunu sana şahsen vermek istedim." Bana bir zarf uzattı. "Bu evin tapusu."

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Geri al. Onu istemiyorum. Seni istiyorum. Sadece seni." Gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdim. "Tristan, lütfen bunu yapma."

Beni bırakma. Senin yokluğuna bir daha dayanabileceğimi sanmıyorum." Boğazıma takılan yumruyu yutuyorum. "Lütfen. Seni seviyorum."

"Ben senin sevgini hak etmiyorum." Başını sallıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla kıpkırmızı. "Böylesi daha iyi. Sana söz veriyorum. Zamanla haklı olduğumu anlayacaksın. Benim yüzümden başka kimse ölmeyecek."

Tekrar yalvarmak için ağzımı açıyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Bana doğru bir adım atıyor ama sonra geri çekiliyor. Orada duruyorum ve hayatımdan temelli çıkıp gidişini izliyorum. Peşinden gitmek istiyorum ama bedenim ağırlaşıyor. Tüm hava ciğerlerimi terk etti ve nefes alamıyorum. Dizlerim yere çarpıyor ve acıyı hoş karşılıyorum.

Bir yerlerde, odanın diğer tarafında çığlıklarım yankılanıyor ve sanki ruhum bedenimi terk etmiş ve yukarıdan kendime bakıyorum. Acı içinde zavallı görünüyorum. Hıçkırarak yanağımı soğuk mermere bastırıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Geri dönmeyeceğim. Ben tam olarak düşündüğün canavarım. Böylesi daha iyi.

Ve sonunda, yıkıcı bir fırtınanın tüm gücüyle beni vuruyor. Vücudumdaki her bir lif tek bir gerçeği anladığında bu farkındalık içimi yakıp kavuruyor.

Tristan gitti.

BÖLÜM 41

PA L OM A BİR FİYAT DEĞİLDİR

GARDENYA

Bir ay sonra.

"Lanet olsun." Önümdeki belgeye bakarak nefesimi bırakıyorum. "Siktir."

"Neler oluyor?" Jacob ofisimin kapısında duruyor ve eşiğe yaslanıyor. "Bekle. Bu yüzü tanıyorum," diyor ona bakmak için başımı kaldırdığımda. Başını sallayarak koridorun sonundaki Tristan'ın köşe ofisine bakmak için arkasına yaslanıyor. "Ne yaptın sen?" İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Hiçbir şey." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden hep iyi bir şey yapmadığımı varsayıyorsun?"

"Çünkü her zaman iyi bir şey yapmıyorsun." Masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Yüzüne bir gülümseme yayılırken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Vay canına, bu sefer gerçekten bir numara yapmışsın. Dökül bakalım."

"Önemli bir şey değil." Alnımdaki kırışıklıkları ovuyorum. "Yani, bir şey değil, bir şey değil."

"Ne?" Gözlerini kısarak bana bakıyor.

İngiltere'ye döndükten sonra babam beni Tristan'dan uzak durmam konusunda uyardı. Babam ona karşı bir hamle yapmamdan korkuyordu. Tristan'ın şu anki ruh hali göz önüne alındığında, Tristan'ın pes etmesinden de korkuyordu.

Tabii ki Tristan'ı hâlâ istiyorum. Ama bu şekilde değil. Onun ribaund kızı olmak istemiyorum. Aynı hafta içinde annesini ve hayatının aşkını kaybetmesi onu yıktı. Zar zor hayatta. Ben o kadar büyük bir pislik değilim. Ondan asla bu şekilde faydalanmam, bu yüzden aptalca bir şey yapmaya karar verdim.

Paloma'nın annesini aramaya gittim.

Freya Teyze ve ben, o öldürülmeden önce epey ilerleme kaydettik. Paloma'nın annesinin kim olduğunu bulmaya kararlıydı. Arkadaşının başına kötü bir şey geldiğini hissediyordu. Emin olamıyordu ama o zamanlar Kuğu Kraliçe olan arkadaşı Clara de Armas'ın Paloma'nın annesi olabileceğini düşünüyordu.

İlk başta, Freya Teyze onun adını hatırlayamadı. Ama Paloma bize Clara'nın kızlık soyadını vererek yeterince iyi bir ipucu verdi. Elbette, ona dair her türlü iz hemen hemen her yerden silinmişti. Ölüm belgesi bile yoktu. Ama Freya Teyze'nin aklına Performans Sanatları Merkezi arşivlerini kontrol etmek gibi parlak bir fikir geldi. Kısa bir araştırmadan sonra Clara de Armas'ın bir sürü fotoğrafını bulduk. Paloma'ya çok benziyordu, bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

"Ne yaptın sen?" Jacob tekrar sorar.

"Freya Teyze'nin başlattığı işi bitirmenin güzel olacağını düşündüm. Bu yüzden Clara de Armas'ı bulmak için araştırmaya devam ettim."

"Clara kim?" Kaşları çatıldı.

"Paloma'nın annesi." Nefes alıp veriyorum. "Freya Teyze aklıma takılan bir şey söyledi. Clara'nın Senatör'den nefret ettiğini söyledi. Senatör ona takıntılıymış, bu yüzden Freya Teyze onu hiç sevmezmiş. Her zaman etrafta dolaşır, Clara'ya tam bir sürüngen gibi davranırmış."

"Tamam. Peki ne ?" Öne doğru oturuyor.

"Lütfen bana Tristan'a bir şey söylemeyeceğini söyle. Bu onu öldürecek." Yüzümün yan tarafını ovuyorum. "Bu onun ihtiyacı olan son şey."

"Tanrım, Gardenia. Sadece söyle bana." Dingin gözleri sakinlikten yoğunluğa kayıyor. Jacob'ın mizacı her zaman hafif ve eğlencelidir. Ta ki ailesinin iyiliği söz konusu olana kadar. O zaman çok korkutucu ve hatta tehlikeli olabiliyor.

"Kameraları yerleştirirken malikaneden bazı DNA örnekleri alma cüretini gösterdim. Sonuçlar geldi. Paloma Senatör'ün kızı değil."

"Ne oluyor ?" Sandalyesine geri oturur. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama bir düşünün. Clara Senatör'den nefret ediyordu. Sonra evlilik dışı bir kızı oldu. Kimse babasının kim olduğunu bilmiyor. Ama sonra, kız ortadan kayboluyor. Ve birdenbire." Etkili olması için kollarımı havaya kaldırıyorum. "Bam, Senatör'ün bir kızı ve ölü bir karısı var."

Jacob, Tristan'ın ofisine doğru hızlı bir bakış atarak, "Yani, insanlar her zaman çocuk evlat ediniyor," diye soruyor.

"Evlat edinme belgesi yok. Paloma'nın doğum belgesinde babası olarak görünüyor." Kaşımı kaldırıyorum.

"Bunların herhangi birini kanıtlayabilir misiniz?" diye soruyor.

"Paloma dört yaşındayken onu kaçırdığını kanıtlayabilir miyim? Hayır. Ama tek bir gerçek tartışılmaz: Paloma onun kızı değil." Önümdeki kâğıdı gösteriyorum. "Ve işte diğer şey."

"Elbette, başka bir şey daha var." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Bir ay oldu ve Senatör hala kayıp. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kesin olan bir şey var." Alt dudağımı ısırıyorum, onu geride bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum. "Paloma tehlikede."

"Neden?" Jacob DNA testi sonuçlarını benden alıyor ve ona bakıyor. "Hunter öldü. Senatör de öyle."

"Senatörün Clara'ya olan saplantısı onu muhtemelen Paloma'yı kaçırmaya ve kendi çocuğu gibi yetiştirmeye yöneltti." Nefes almak için durdum. "Bilmiyorum. Onun hakkında içimde kötü bir his var. Senatör dışarıda, muhtemelen hayatta olduğu sürece Paloma güvende değil."

"Peki ne yapacağız?" Jacob bakışlarımı karşılıyor. "Tristan'a söyleyecek miyiz?" "Altı milyon dolarlık soru , değil mi?" İçimdeki yumruyu yutuyorum.

Boğazım.

Tristan burada güvende. Bu sefer Senatör'den zar zor kurtuldu. Üçüncü raunt için Amerika'ya dönerse ne olur? Onu böyle bir tehlikeye atan kişi olmak istemem. Freya Teyze onun için bunu istemezdi. Eğer geri dönerse, Freya bir hiç uğruna ölmüş olur.

"Hoşumuza gitse de gitmese de Paloma onun karısı. Ve Tristan onu mantığın ötesinde seviyor," diye mırıldanıyor Jacob.

"Biliyorum." Bu reddedilemez gerçek karşısında sertçe yutkunuyorum. "Gitmesine izin verdi çünkü onun için en iyisinin bu olduğunu düşünüyor. Eğer bu düşüncesi değişirse, ne yapacağını düşünüyorsun?"

Alay ediyor. "Peşinden git. Onu kurtarmaya çalış. Ve muhtemelen bu süreçte öl." Jacob dudaklarını büzüyor. Gözlerindeki ateş bana onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü söylüyor. "Ona söyleyemeyiz. Senatör düşündüğümüzden daha zeki ve etkili olduğunu kanıtladı. Bu çok riskli."

"Biliyorum." Başımı kaldırıp bakıyorum ve kalp atışlarım anında hızlanıyor. "Tam olarak ne çok riskli?" Tristan eşiği aşıyor.

PALOMA VE TRISTAN'IN YASAK KİTABINI OKUDUĞUNUZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİZ

aşk hikayesi. Lütfen nazik bir yorum bırakmayı düşünün. Bu beni çok mutlu
eder, ayrıca sizin gibi diğer harika okurların da kitaplarımı bulmasına yardımcı
olur.

Sırada ne var? Paloma ve Tristan'ın hikayesi, Palomabaşının belaya
girdiği Şehvet ve Hüzün İmparatorluğu'nda (2025 Yazında çıkacak) devam
ediyor. 'nın annesinin kayboluşunun ardındaki cevapları ararken Tristan'ın
gidişiyle ona yardım edebilecek tek kişi, onu takip eden ya da etmeyen
maskeli gizemli adamdır.

En son yayınlarımdan, ücretsiz içeriklerden ve diğer haberlerden haberdar
olmak için haber bültenime katılmayı **unutmayın**. [VIP Listeme şimdi abone
olun!](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

